

پھل پری (براہوئی السی کسہ)

(عنایت ساغر)

بلوچی اکیڈمی
عدالت روڈ کوئٹہ

www.balochiacademy.org

(c) All rights are reserved.

داکتاب ناگل حق آک بلوچی اکیڈمی تون خوندی ء۔
بلوچی اکیڈمی نامشاغان بیدس کس دانامواد آتے شینک کنگ کپک۔

پھل پری

(براهوئی الی کسہ)

عنایت ساغر

2024

ISBN # 978-969-680-211-2

نہاد: =/500

بلوچی اکیڈمی داکتاب ء گوشہ ادب پرننگ پریس آن شینک کرے۔

پن اٹ

دا کتاب ۛ ای تینا اُرائی ناپن آکیوه
کہ اوزندا ناہر خوشی و سختی ٹی کن تون تھینے۔

لٹربندی

- 1 یوسف بادشاہ
- 10 پھل پری
- 15 ہستی آن مستی
- 18 گریکو
- 22 غریب نامہ مار
- 27 اراہلم
- 33 سردار چاکر خان رند
- 41 ٹھگ روز و ناکسہ
- 52 دُزانا کسہ
- 60 غریب نارالال، اراکسہ
- 71 تردیو
- 74 سوداگر نامسٹر
- 87 دراکا نٹناپاٹ اناہلی

102	چو بول راڑی
121	شوان ناراگ
127	چوری تاکسہ
138	کسب و کمال ناخواجہ
148	گلستان تاکسہ
175	ملائٹر
180	لال بادشاہ
203	شوان ناتغ
216	گل بادشاہ
235	ایلم نادرو
245	بے رُو آمار۔ سوزان پری ناہلی

یوسف بادشاہ

نکسہ اسے بادشاہ اس، بادشاہ خدائے خدا نار سول۔۔۔ دا سخت حسن دار وزیر مریک
و بھاز کانڈا ہم مریک۔

اسے وخت اس شکار کن کاہک اونا است ائی ہندا خیال و دی مریک کہ ای امر
زیبا بادشاہ سے اٹ۔ ہندن زیبا پین برام اس کیوہ۔ داکان مست بادشاہ ناپین مسہ
ارائی تسر۔ داسہ چار میکو ارائی کن خیال چرت است ائی شاغانے۔

بادشاہ تینا وزیر و کیل پارے ”ہراوڑ ای زیبا بندغ اسے اٹ ہندن تین کن
پین برام اس پٹوہ۔ نم ہم ہنسوشار ائی سوئج روج کبونہ تو نماخ خلیوہ۔

وزیر و کیل بادشاہ کن برام پٹنگ کن خلق آن پیش تمار پٹسا پٹسا اسے مش اسے
ئی شام تمانتا۔ تو مر آن اسے گدان اس جک کروک خنار ہمینگ مون کریر۔ بسر
گدان کیب کریر۔ گدان نامون آرا مہی ناروڈ تسر۔

گدان ائی اسے گودی سے، پین کس اف۔ ہندا گودی وزیر و کیل پیا بخیر
کرے۔ ایس گدان ائی او فتنے توفنے۔ وزیر و کیل ہندا گودی آن اڑ فیر ہلہ باوہ ناو لمہ
نا۔

گودی پارے ”باوہ کناہنانے خاک ائی کیک، لمہ کناہنانے خاک آن
خاک اس کشک۔ وزیر و کیل حیران مسر۔ پاریر دانت پاکہ؟ پاریر نن پہہ متون۔
گودی پارے نم امر بادشاہ نا وزیر و کیل اڑے؟ ولد اپارے لمہ کناہنانے نا خلق ائی
اسے نیاڑی اس چنانا او میتواری آنا جوڑے۔ لمہ کناہنانے داہی گری کن۔ باوہ کناہنانے
دا خلق ائی اسے بندغ اس کزیت کرینے، اودے دفن کفن کیک بریک۔ ہنداڑ تون

ہند گودی بش مس تالہ ہر نے نٹ بیٹنگ ۽ شروع کرے۔ گودی نادوک نت اٹی سخت نسر، مہیک خواہنگ آن بسر۔ گودی وزیر وکیل آتوار کرے، الپیرے کہ روڑک اڈیفیر، وزیر وکیل بش مسر۔ روڑک ہڑتوم آتے بٹیر نر۔

گودی بش مس ہڑتوم آروڑتے ہلک اسٹ ۽ اسہ بغل اٹی ہلک ایلو ۽ ایلو بغل اٹی خلک۔ داسہ وزیر وکیل ہرار ارے اف بادشاہ نابندغ ہند ادے۔ بسر بادشاہ ۽ پاریر ڈہ ۽ ایسر۔

بادشاہ سلامت! نن نابندغ ۽ خنان۔ داسہ بادشاہ نار سالیک بسر۔ غریب آبادہ ۽ پاریر۔ بادشاہ سلامت نن نے آرشتہ کن مون تنے۔ نی بادشاہ سلامت ۽ فرزند شریکی ٹی ہرف۔ گودی نابادہ پارے نن غریب آک ہراڑے بادشاہ سلامت ہراڑے؟ گودی ہند اہیت ۽ بنگ پارے ابا جان نن بادشاہ تون انت کنگ کینہ، او بادشاہ سے نن غریب ان۔ بادشاہ ۽ اوکر، و غریب ہم مٹا۔ بادشاہ نادھول و دامہ خاک لگار بادشاہ ناچار میکوبرام مس۔

داسہ بادشاہ ہفت میکو محل آن شیف بقک۔ وزیر وکیل حیران نسر، داسہ بادشاہ ۽ امر کین؟ بادشاہ ناہر مسہ زنیفہ ہم حیران نسر۔ آگہ بادشاہ ۽ اولیاد اس ہم مس تو نن بے مقدر و بے رومرینہ۔ اودا بھلا بادشاہی ۽ ہم سنبھالک۔ بادشاہ ناہر مسہ زنیفہ بسر سلاہ کریر۔ ایسر شمار اناکل آن بھلا بوپا تون کسہ ۽ کریر۔ امر مرے بادشاہ تون چم اس کر۔ اخس پیسہ خواسہ نن نے ایتنہ۔ بوپا خوشی آن بش مس پارے۔ پگہ ضرور اسہ وڑاس کیوہ۔

ایلو دے سہب انا بوپا بس بادشاہ نا ہفت میکو محل ناکیرغ آن توس۔ ہو عننگ پٹنگ ۽ شروع کرے کاٹم آیتنا مش تے مٹ کیک شانگ۔ بادشاہ نازنیفہ خنا بوپا ۽

پارے بشہ کہ اے بندغء انت مس۔ مش تے ہر فک کاٹم آشاغک۔ بادشاہ ہفتتیکو
محل آن شیف دڑا ہر ابو پاء شوم کاٹم آیتنا مش تے شاغک۔

بادشاہء خناپین زار زار ہو غا بادشاہ سوچ کرے بوپا! نے انت مس۔

بوپا بادشاہء پارے۔ اے بادشاہ سلامت ای ہو غوہ نے کن، نی ہندا نیٹریء
برام کر نیس، داڑان نے مار اس مرو او مار ناد شمن مرو۔

بادشاہ سلامت حیران فریشان مس۔ پارے داسہ امر کیو؟ وزیر وکیل ء
خوہنے ہڑتوم آتے پارے۔ دانیٹری شام انا خچک تو نم اودے کٹ اتون دبو فلانی
مش اٹی ٹکر ٹکر کبوتے۔ خن تے تے کشبو، گٹ انا تے دتر تیان کن کن پیالہ اس
اتبو۔

وزیر وکیل شام اتون نیٹریء ہر فیر مش اٹی ایسر۔ نیٹری تغ آن سما کرے
پارے ای خداغان خلیوہ۔ نہ تو ہڑتوم آتا نما کاٹم ء کاٹم اٹی خلیو، نما ملک پیش تمر۔ نما
انت ء مسخت، کنے ایسو۔ ای چاو کنا کاریم چاہے۔ نم بھلو خزم اس شکار کبو، اونا خن
تے کشبو، ہر اتم بندغ کہیک اونا خنک خرن مریرہ۔ خزم انا خنک خرن ء، اونا دتر تیان
بادشاہء لیتبو۔ او بھاز دتر کن ناز بندء۔

وزیر وکیل ہندن کریر۔ بادشاہ کن خزم انا خن تے کشار دتر تیان دریر دانیٹری
ہنداڑے مش اٹی مس۔

ہندن دیک کارہ سال مریرہ۔ نیٹریء ہنداڑے اسہ مار اس مس۔ اونا پن ء
یوسف تچا۔ نیٹری ناچچ آک ٹکر ٹکر مسر۔

نیٹری حیران مس داسہ امر کیو۔ شمار انا پارہ غامون کرے، بس اسہ شمار اسے
ٹی ملاس خنا۔ ملاء پارے نی کنادین نا ایلم اُس۔ ای نے تون مر یوہ۔ دے آن کاوہ

مخلوق نامزوریء کیوہ۔ شام انانے تون مریوہ۔ ملا پارے جوان کنا اماں۔ نی کنا ایڑھ
 اُس۔ داملا بھلو واپار اس نس۔ داملک آن کاہک ایلو ملک اکن آغوٹ ائی گڑا تیک۔
 منہ وخت گدرینگار۔ آغوٹ دریاب ائی اسئل راہی مفک۔ ملا بیڑی پان ء
 پارے ہلہ اینو آغوٹ ہنپک۔ بیڑی پان پارے دانا وخت پورو مسنے۔ داسال ائی
 بندغ ناد ترخو اہک، داسہ سال تے پورو مسنے۔ ملا پارے چُپ کر کن تو اسہ نیڑی سے نا
 مارارے، ای اودے اتیوہ اودے ترٹنہ۔

ملا بس اُرائی ہندا نیڑی ء پارے ”ایڑھ ای نا چنآء دیوہ فلانی جاگہ غا بھلو مدرسہ
 سے، اوٹی داخل کیوہ تے کہ نامار خوانے بھلو عالم دین اس جوڑ مرے۔“
 نیڑی ناست سفا نس۔ خوشی اٹ پارے جوان ء ایلیم! درتے خوانے اللہ تعالیٰ
 بھلو عالم اس کے تے۔ ملا چنآء ہر فے بس، آغوٹ ء سر مس۔ چنآء پارے داسہ تڑوہ
 نے۔ چنا حیران مس۔ ملاء پارے کنے کا چو ء تینا، ہور آن دتر کشا، آغوٹ آچٹ
 تس۔ آغوٹ راہی مس۔ ملا چنآء ہر فے دریاب آن ایپار مسر۔ کسراٹ ملاو چنابے
 کچ ملاس مسر۔ خنار دون اسے۔ ہندا دون ائی چنآء ملا ڈر فے۔ چنا ہر اتم دون ائی ہنا۔
 ہرا سبحان اللہ دون روشنا مر ساء۔ دون ائی ڈرنگا ہرا اسہ زیبا ء پری سے، اونازان آ
 بھلو دیو اس خاچانے۔

پری مار کو ء پارے۔ نرہ کشہ تینے کہ دا بھلا دیو کنیک نے۔ مار کو پری ء پارے نا
 کار و کسب انت ء؟ پری پارے دیو ہر اتم سما کرے، اونابائی شراب نابو تل اس
 شاعوہ۔ ولد او تنگان کاہک۔ مار کو دیو انا بائی مسہ بو تل شراب ناشاغا۔ پری نازان
 آن دیو انا کاٹم ء ہر فے۔ پری ء پارے کان۔ پری پارے زی آکس ارے اف۔
 مار کو پارے کنا باوہ زی آٹے۔

پری پارے ناحقی آباوہء یا آخا... مار کو پارے آخا کننا حقی آباوہ اف۔ دین ناباوہ
 ۛ۔ پری پارے اونے تو دغا کرو۔ نے نسحان ترو۔ مار کو پارے آخا۔
 پری ناخ اٹی چٹ ۛ تھے کوک کرے، اواللہ، چکھ کنے۔ ملاچٹ ۛ چکا دون روشنا
 مر سا کرے۔ ہر اتم پری ۛ کشا۔ نیت تے خراب مس۔ پری پارے داسہ مار کو ۛ
 کشہ۔ چٹ ۛ دون اٹی بٹے۔ مار کو چٹ اٹی تینے تھے۔ ملا ٹکر اس چٹ ۛ چکا ولد ایلہ
 کرے تے۔

ہنا گڑا تے تینا نیلام کرے۔ ہر نے پری ۛ درے خلق آہنا۔ مار کو دون اٹی
 حیران مس، دیو ہر اتم تنخ آن سما کیک۔ اونا باٹی شراب نابو تل اس شاتنگ۔ ہرا
 وخت آبو تل آک ختم مسر۔ دیو سما کرے، ہر امار کو ۛ۔ پارے، ہلہ کننا پری۔ مار کو
 پارے نا پری ۛ کننا باوہ درے۔ کنے الا۔

دیو بیوس مس۔ مار کو ۛ کاٹم آسوار کرے، دون آن کشا۔ مار کو سر ہلک۔ ہنا
 اسہ پین بادشاہی سے ٹی۔ بادشاہ اونا رنگ دروشم ۛ خنا، چاہس کہ دابادشاہ زادہ سے۔
 مار کو بادشاہ ۛ پارے کنے نو کر کر۔ ای نانو کر مریوہ۔ بادشاہ پارے ای نے سالم کیوہ۔
 بادشاہ مار کو ۛ تینا مسٹر ۛ تس۔ دھول دامہ، شینر باگل آتون مار کو نابرام مس۔ مار
 بادشاہ ۛ پارے داسہ کاوہ تینا ملک آ۔ تینا زینفہ ۛ ہر نے بس دریاب ناخرٹک آہمو ملاء
 ولد اخنا۔ ملاء پارے اباہلہ امر کیسہ؟ ملا پارے نی امر کیسہ؟ مار کو پارے ابا ای برام
 کرینت۔ داکنا زینفہ ۛ۔ داسہ دیوہ تے اراغا۔

ملا است اٹی پارے داوار کیوہ چم اس۔ ہنا دریاب نانیام اٹی ملا مار کو ۛ پارے۔
 اے انت اسے۔ مار کو تینے شیف کرے ملا دریاب اٹی خساتے۔ مار کو نازینفہ ۛ اراٹی
 سر کرے۔ مار کو نالہ اوژان اڑنے ہلہ کننا مار۔ ملا پارے نامار ۛ جوان ۛ استاد اسے تون
 الانٹ۔ جوان خوانگ آن پد بریک۔

اے ملاء ہر مار کوء کہ انت کیک۔

مار کوء دیر چولی ترسا چولی ترسا دریاب ناکنج آخسا۔

دریاب ناکنج آدھوبی اس پچ سلاکہ۔ دھوبی مار کوء ختنا بھاز خوش مس۔ انتے

دھوبی ء اولیاد آلو۔ پارے اللہ جان کنے اولیاد اس تس۔ دھوبی مار کوء درے اُرائی

قلف کرے تاکہ مار کو کنے آن نرپ۔ مار کو دھوبی ء پارے ابا جان ای ہر انگ ہنوٹ

کنے اے چکر اس کیوہ۔ شکار اس کیوہ۔

دھوبی مار کو کن اسہ توفک اس ہلک۔ مار کو دے آن شکار کن کاہک شکار کیک

شام انا بریک۔ دھوبی شام انا بریک تینے کاٹم پشین کیک۔ اللہ جان نامنت ء ہر فک۔

ہر شام آداسہ دھوبی نائرائی سوارے۔ منہ وخت گدرینگا۔ مار کو شکار کن ہنا خنامسہ

ورنء تین پہ تین جنگ کیرہ۔ وگا و کیرہ۔ مار کوء خنار پاریر بر ناسلاہ ء کر۔ نن تو چار

گڑا ء۔ نن مسہ بندغ اُن داسہ چار میکو گڑا کن جنگ کینہ۔ اودے دے ننے آن

دے۔ مار کو پارے گڑا ک انت ء۔ ورناک پاریر اسہ لٹ سے، اسہ رلی سے، اسہ

ٹوپ اسے، اسہ کندوری سے۔ مار کو حیران مس دا انت ء، دافما مطلب انت ء؟ مار کو

ء پاریر لٹ انا مسخت دادے کہ کس انا دشمن اس نامقابلہ ء کے، دالٹ ء نی پا، لٹ

مریک او تینٹ نادشمن ء بھس کیک۔ ختم کیک۔ نی بیرہ غا ہرتے۔ ٹوپ انا مسخت

ہندادے دالٹ ء دشمن نایتینامون آبن پیر و بابو اس جوڑ مریسہ ناریش پیہن بھلن

ناپوت آمریک نادشمن نے درست کپک۔ رلی نامسخت ہندادے نی دارلی آتوٹل ہرا

ملک آپاریس ہمو ملک آدیک نے اسہ منٹ اسے ٹی سر کیک نے۔ کندوری ء تالان

کرنے انت گڑا کنوئی ء نامون آبریرہ نی کن سیر جان مر۔ مار کو ہر ادا بھاز نہادی ء گڑا

ء۔ دن فیصلہ کرے... ای مسہ سم خلیوہ ہر کس تینا سم ء ایس چار میکو گڑا ہمونء۔

ورناک ہند امار کونا فیصلہ ۽ مٹار۔ مار کومسہ سم خلک داورناک کل تاہونگ رم
کریر۔

مار کوکل ۽ گڑاتے ہرفے۔ رلی ۽ تالان کرے، رلی ۽ پارے سیدھاکنے ملانا
خلق آدر۔ اسہ منٹ ائی ملانا خلق ۽ سرمس۔ ہنا ایڑے اُرائی ملانا کس اس اف۔ بیرہ
غامار کونالمہ ۽۔ تیناٹوپ ۽ کاٹم آہرفے، لمہ ۽ تینا دیدار کرے۔ لمہ ۽ تینا پارے اماں اتہ
ارخ اس ایت کنے، بھاز بینگن اٹ۔ لمہ تے پارے کنٹاٹل ہر اکان ارخ اتیو۔ مار کو
کندوری ۽ تالان کرے لمہ ومار بھاز سیر پڈ مسر۔ کنگر ہفت تام آتے اللہ نامنت ۽
ہرفیر۔

مار کولمہ غان ارفے۔ اماں! ہلہ ملا ہر انگ ہنانے، لمہ تے پارے جی باوہ اینو ملانا
برام ۽ اومسہ برام کیلک۔

مار کو سرہلک۔ ہموڑے تیناٹوپ ۽ کاٹم آکرے کل پیر انگا ۽ خنار خوش مسر۔
بادشاہ سلامت ناست ائی بس پارے دا کچاری ناکل آن پیر انگا بندغ نی اُس۔ نی کنے
تینا ورنائی ناکسہ اس بنف۔ بادشاہ ناوزیر وکیل آک ہم ہندا کچاری ٹی تولوک تسر۔ پیر
انگابا بادشاہ تون اول آن کسہ ۽ شروع کرے :

مریک اسہ بادشاہ اس اوہموش زبیا مریک تینا وزیر وکیل ۽ پاک ہر اخس ای
زیبا اٹ کن کن ہندن ۽ زیبا ۽ بندغ اس پٹبو۔ بسر بادشاہ ناوزیر وکیل آک بادشاہ نا
برام ۽ کریر۔ شمار انا بو پانتیناچم آتون بادشاہ ۽ پارے نے داز سیفہ غان مار اس مروا ونے
کن وبال جان اس مرو۔ بادشاہ ناوزیر وکیل ہندا نیارٹی ۽ دریر مش ائی الار خزم اسے
ناخن تے کشار بادشاہ ۽ تسر۔

ہنداکچاری آن وزیر وکیل پاریر بادشاہ سلامت داکسہ سے بے کارے، داکسہ ے
 اے گم کر۔ بادشاہ ے کسہ دوست بسکہ۔ پیر انگاء پارے مونی کسہ ے کر۔ بابو پارے او
 نیاڑی آن اودے اللہ اسہ مار اس تس، اومار اناپن ے یوسف تئا۔

انتے اوبادشاہ ناپن یونس نس۔ نیاڑی ہنا اسہ ملا سے نادین نایڑھ مس۔ ملا اسہ
 بھلو پوریا گر اس نس۔ ملا نا آغوٹ دریاب اٹی سفر کتو کہ انتے او سال اٹی دتر اس
 خواہسکہ بندرغ نا... دروغ اٹ ملا ہندا نیاڑی ے پارے ای نامار ے دیوہ پین ولانت اسہ
 ٹی۔ اودے بھلو عالم دین اس کر فوہ۔ ہراوخت آہندا چنآء درے ملا پارے داسہ نے
 تڑوہ۔ چناتینا ہور آن دتر کشا آغوٹ آچٹ تس۔ دریاب آن ایپار مسر۔ کسراٹ ملا
 بے کچ ملاس مس۔ دون اٹی مار کو ے ڈڑنے مار کو دون اٹی ڈڑنگا دون روشناس۔ دون
 اٹی اسہ دیو اس اسہ پری اس تسر۔ پری دیو ے زان آکر یس۔ مار کو دیو اناباٹی مسہ
 بوتل شراب ناشاغا۔ پری ے دون آن کشا۔ ملا تینا مار اتون درو کرے مار ے دون اٹی
 الا۔ پری ے ہر نے۔ دیو ہر اتم سما کرے مار کو ے خنآ پارے ہلہ کنا پری، مار کو پارے نا
 پری ے کنا باوہ درے، کنے الا۔ دیو مار کو ے کاٹم آکرے دو آن کشا۔

مار کو پین ولانت اسے ٹی ہنا پین بادشاہ اس خنآ بادشاہ ے پارے کنے نو کر کر۔
 بادشاہ اودے سالم کرے۔ ولد اہمو دریاب ناخرٹک آمار کو ملا ے خنآ۔ ملا ے پارے دا کنا
 زئیفہ۔ ملا مار کو ے دریاب نانیام اٹی خسا زئیفہ تے درے۔

ملا پارے بادشاہ سلامت داکسہ ے امر خلیک، دادے گم کر، کنا نکاح ے خوان۔
 بادشاہ پارے سلہ کہ کسہ سے جوان ے... ہندن دریاب آن دیر چولی ترسا ترسا بس کچ آ
 مار کو ے خسا۔ اسہ دھوبی اس اودے ہلک تینا مار کو کرے تے۔ دھوبی کن شکار کریکہ۔
 اسہ دے جنگل اٹی مسہ ورناتین تون جنگ کریرہ، مار کو او فتا خیر ے کرے اوفتیان
 ہمو گڑا تے ہلک۔

بس ملانا برام اسکان کسہ کرے... تینا کا ٹم آن ٹوپ ۽ ہرنے بادشاہ ۽ رنگ
دروشم دوست بسر۔ بادشاہ ہم چاہس داکنمار ۽۔

بادشاہ پارے مار کولمہ نازندہ ۽... پارے او... بادشاہ تینا زسیفہ ۽ خواہے۔ و تینا مار انا
برام ۽ ہمو پیری تون کرے۔ او نامست انا زسیفہ ۽ اودے تس۔ وزیر وکیل بھاز شودہ
مسر۔ شمار انا بوپا ۽ ملا تون اور تفسیر ہلی نالٹک اٹی ہس بھس کریر۔

نن کٹان چٹان کندوری ناتام آتیاں خوش جان کرین۔

(یاتی: داکسہ ۽ نوشتوک تون پیرانگاما غلام محمد پارینے)

پھل پری

مریک اسہ بادشاہ اس، بادشاہ خدائے خدا نارسول ۛ۔ دابادشاہ نارازسیفہ نسر۔
 اولیکوزسیفہ ناسہ ماراس نس۔ ایلو زسیفہ نارامار نسر۔ بھلا زسیفہ بے رو آ نس، چنکا زسیفہ
 روہی آ زسیفہ نس۔ اونا اولیاد آک دوست نسر۔

خدا نادر ت ۛ ہند بادشاہ ناجوڑ مس۔ ناجوڑی ٹی کور مس۔ روہی آ زسیفہ نا
 مارک پاریر باوہ ن ن ناخن تادرمان ۛ کینہ۔ کانہ دارو درمان پٹنہ برینہ۔

اسہ دے شار اٹی تا پخیر اس بس بادشاہ پخیر ۛ پارے کناخن تادرمان ۛ کر، پخیر
 پارے بادشاہ سلامت ناخن تادرمان ہمو وخت آمریک۔ اسہ پھل اسے... ہمو پھل نا
 خن تادرمان کن گچین ۛ، نی کور آن خنی مریسہ۔

ہند روہی آ مارک ہنار خیسن پیہن مال دولت خزانہ غان ہر فیر ہنار۔ و بے رو آ
 مار روہی آ ایلم تارنداٹ خلسا پر غسا۔

ہناشام اسکان سر مس تا۔ روہی آ مارک خنار بے رو آ مار ۛ بھاز رد بد کریر تے
 پاریر نی امر نرنداٹ بسنس؟ پارے ای نما نو کر مریوہ۔ پاریر خیال کیس ہر س نو
 ایلم پاس۔

خیر کسراٹ خلسا پر غسا ہنار کسر آرا کسر پین ملنگار۔ روہی آ مارک پاریر نی ہرا
 کسر ۛ ہلیسہ ہن ننے آن جتا مر۔ بے رو آ مار پارے ایلم بو تینا تینا چلو آتے کھڈ کین۔
 نواننے ویل اس ہلے۔ روہی آ مار تا اسٹ توار کرے اڑے اتہ چلو اس ن تو چلو بھاز

بے رُوہی آ ایلم کسراٹ ہنسا، چُر چیل، مش بٹ آتے خلسا ہنا و خناسہ شمار
 اسے۔ داشار مچ آ بڑی بانگ۔ دائی بیچ بے بندغ نادات اس اف۔ پٹسا پٹسا بس خناسہ
 حویلی سے۔ او حویلی ٹی اسہ زیبا۔ مسٹر اسے۔ بس ہندا مسٹر۔ پارے کنے کسراٹ۔
 مسٹر پارے کسراٹ داشار اٹی بیچ آ آبادی بیچ آ آدم ذات اس اف۔ داشار انا نکل
 بندغ آتے اسہ دیو اس نر فینے بیرہ غا کنے آ عاشق مسنے۔ پین کس۔ داشار اٹی الیپک۔
 مار پارے سلہہ بوچ اس ارے یا ف۔ پارے اے کوئی پُر۔ سلہہ غان ہن ہر ف۔ دا
 مار بس تین کن سلہہ زغم اس جوان آ تیز ہر ف۔ مسٹر پارے دیو شام انا نماز آن گڈ
 بریک اول او نامون اٹ دنز لوڑ او کان پدا ونا گج آ تیان پر انا پڑیک بریرہ۔ ولد کنے آ
 بریک۔

دا مار تینے اسہ پڑیچ اسے ٹی کورا، دے اس کہ دیو بس بسم اللہ کرے اللہ اکبر
 کرے۔ دیو تینے اسہ دوشہ اس کرے مار ہندا دوشہ ناخ آ خلک۔ مسٹر پارے ای نانی
 کنا۔ مار پارے دن مفک مسٹر۔ پارے کان نے دیو نا اراغا۔
 ہر اتم شمار اٹی سر مسر کل شمار آن نرار، کہ بریک دیو ننے چٹ کیک شمار مچ آ
 ختم کیک۔

مار پارے ای دیو خلک ختم کریٹ۔ بادشاہ پارے نم ہنبو دیو ہر بو۔ گڑا بو
 ہیت کبو۔ بس ہر ار حویلی مچ آ دتر آن پُر نس۔ شمار اٹی کل خوش مسر۔ بادشاہ اودے
 مسٹر۔ برام نس۔ بس کسر۔ ہلک راہی مس۔ خلسا پر غسنا نو آبادی اس خنن، شام آ
 ہموڑے تیر کین۔ خناسا مبل اسے بیچ اسے۔ ارا تگ تنخانے اسہ مسٹر اسے او نانت تے
 دو تے تھینے۔ بس خناسا مبل آ پارے دا امر کیسہ؟ امبل پارے داڑے اسہ دیو اسے او
 ارا تو اٹی ننے آن اسہ مسٹر اس دیک۔ وارا تگ غلہ ناخراج ہلیک۔ آگہ اودے تتون
 ننے شمار مچ آ ختم کیک اینو او ناوخت پور و۔

مار کو بسم اللہ کرے انتظار اٹی تنگ ۽ ہر نے دیوانا کو ڈانا خرٹک آتھا۔ توس
 انتظار اٹی ہر اوخت آدیو پاش کرے۔ مچ آکو ڈ۽ ہلک۔ مار کو بسم اللہ کرے زغم اٹ
 دیوانا لُح ۽ خلک۔ امبل ۽ پارے ہر ف مسٹر ۽، بسر شار اٹی بندغ آک کل مچ مسر۔
 امبل ۽ جوان پنچہ بونڈا کریر۔ خدا خلی نے مسٹر ۽ سر کتنس۔ داسہ دیو بریک شار ۽
 ختم کیک۔ مار کو پارے دیو ۽ خلک ختم کریٹ۔ بسر دیو ۽ ہر ار۔ بادشاہ ہندا مسٹر ۽ مار کو
 ۽ برام تس۔ دھول دامامہ غاک لگار۔ مار کو پارے ننا سے پیرا سے نن اوڑا کانہ۔ مار کو
 خلسا پر غسا جل چڑ آتیت راہی ۽ بس کسر آخنا سے دیو سے نیمہ عمرانا۔ مار کو پارے
 اسلام علیکم بابائے دین۔ دیو پارے نی آگہ سلام شاغٹویسہ ای نے میش آن خوڑت
 کریٹ۔ مار کو ۽ پارے داسہ نی کنامل اُس۔

مار کو پارے کنے اسہ بھل اس ضرورت ۽ کنا باوہ پیر ۽ سے خون تان کور ۽۔ دیو
 پارے نی کباب نابسنگ ۽ چاسہ۔ مار کو ۽ ایس اسہ خراس اس تس۔ مار کو ہسی پُسی
 کرے دیو ۽ تس۔ دیو خانہ خراب ہڈ آتون خراس ۽ چٹ کرے۔

مار کو ۽ پارے نی ہندا کسراٹ ۽ ہن کنا چنکا ایلم ۽ ہمونوا گڑا اس کے۔ ہندا ودے
 اسہ چٹھی اس تس۔ مار کو خلسا پر غسا بس ہندا دیو ۽ خنا۔ دیو ۽ بھلا دیو انا چٹھی ۽ تس۔
 دیو چٹھی ۽ خنا پارے نی کنا ایلم ناچنا اُس ہندا چا کنا چنا اُس۔ اوڑکن ہم کباب کرے و
 دیو پارے تے ہمو پھل پری ناباغ اٹی ۽۔ پھل اوڑے کنا ایڑھ پری نامون اٹی ۽۔
 بس کسراٹ راہی مس۔

خلسا پر غسا ہندا پری ناباغ ۽ سر مس۔ خندا دیو تا ایڑھ ۽۔ اودے ہندا چٹھی ۽
 تس۔ دیو تا ایڑھ ہم خوش مس اودے پارے نی کنامل اُس کنا ایلم تاچنا اُس۔ مار کو
 پارے کنے پھل پری ناباغ انا سیل ۽ کرف، دیو تا ایڑھ مار کو ۽ باغ انا سیل ۽ کرنے۔
 مار کو باغ آن ہندا پھل ۽ کشکا۔ دیو تا ایڑھ ۽ پارے نی کنے پری نادیدار ۽ کرف۔ ای

کس ۽ سہی کپرہ۔ نی کس ۽ سہی کپہ۔ دیوتا ایڑھ مار کو ۽ درے پری سال اس خاچک سال اس خاچک۔ ہنباغ اٹی پری خاچانے۔ پری نادو آن پری ناچلو ۽ کشا۔ تینا چلو ۽ شانا۔ اونا دسپاک ۽ ہر فے، تینا دسپاک ۽ تئا۔ دیوتا ایڑھ پارے تے نی کنے تینا پڑھ غاتے ایت۔ نوانے ویل ڈکھ اس ہلے۔ دیوتا ایڑھ ۽ تینا پڑھ غاتے کشا تے۔ بس کسر آ تینا اولیکو زئیفہ ۽ ہر فے۔ ایلو شار اٹی بس تینا ارٹمیکو زئیفہ ۽ ہر فے۔ جوان سلہ فوج، لشکر، خیسن پیہن مال دولت نو کر چا کر ۽ ہر فے، راہی مس، بس ہمو کسر آ ایلم تا چلو آتا کھڈ کروک آ جاگہ ۽ ختا۔ ہرا کنا چلو ہمون آن ہمون ۽۔ ایلم تا چلو آک زنگ کرینو۔ ایلم تا کسر ۽ ہلک، راہی مس بس۔ ہرا ایلمک ہڑتوم آدموک کنگ اٹی ۽، اسہ لوڑی سے نامے ۽۔ بس لوڑی ۽ پارے دا بندغ آتے کنے ایت اخہ پیسہ خواسہ ایتو نے؟ لوڑی ۽ پیسہ تے ہلک آزات کرے۔ ہر فے تا بسر خنار اسہ کور اسہ پنڈک۔ ہندا کور اناخن تیمی پھل آن پلار دیر انا پڑی شاناغ کور خنی مس۔ ہندا ارا ایلم پاریر ہندا پھل ۽ ننے ایت۔ پاریر جوان کنا اسہ شرٹ اسے۔ اودے مڑے۔ گڑا ننے دا پھل ۽ ایتوہ۔ ای نما جان تے تینا چلو اٹ داغ ایتوہ۔ گڑا پھل ۽ ننے ایتوہ۔ پاریر جوان ننے داغ ایت پھل ۽ ننے ایت۔ اوقا جان تیا تینا چلو اٹ داغ تے۔ اوفتے پھل ۽ تے۔ موکل کرے۔ رُوہی آمارک بسر باوہ ناخن تے خنی کریر۔ بے رُو آمار انا لمہ اڑے ہلہ کنا مار؟ پاریر ننے انت خبر ۽ نامار ہرا نگ ہنانے۔

مار کو بس باوہ نا تینا بادشاہی آن مرزرس، سنکین کرے بٹے۔ داسہ ہر کس شار آن بریک اودے پیسہ اٹ ہلیک۔ ہندا خبر مچ آشار اٹی تما۔ بادشاہ ۽ پاریر ای غریب اسے اٹ بادشاہ اوڑکن ارغ کرے۔ ایلو وار آبادشاہ کن اوارغ کرے۔ ہمو دیوتا ایڑھ انا پڑھ غاتا گند تے، پارے بادشاہ نا کسر آ کنا محل اسکان فوج گھاٹ بندغ سلف۔ دیوتا ایڑھ ایس ہمو خس بندغ سلفے۔ بادشاہ نا سلامی ۽ ہلیر۔ ولد پارے ہمو پری نا بنگلہ

ء اتھ۔ وپری نا چندء ہم اتھ۔ دیوتا ایڑھ دا کل ۽ کرے۔ ہر اوخت آبادشاہ تینا فوج اتون پیشن مس۔ بادشاہ نا عقل کاریم ۽ الا۔ ہر توم آزیفہ غاتے تینا پارے آگہ کنالمہ بس اودے آئی پارے۔ ایلو ۽ تاتی پارے۔ بادشاہ ۽ ابا جان پارے۔ ہر اوخت آ بادشاہ ۽ ہفتمیکو محل اٹی درے بادشاہ نا عقل پین زیات کاریم ۽ الا۔ بادشاہ ۽ شیف درے اوفتے دعوت کنتے۔ بادشاہ نا است اٹی لڑزہ اس ودی مس۔ پارے بادشاہ سلامت ای نے دا خاطر آن خواہ فیٹ نے تو کنارا اڈز ۽۔ بادشاہ پارے تینا ڈز آتے درست کر۔ بادشاہ ۽ پارے دا کنادز آک ۽، بادشاہ پارے دا کنامارک ۽۔ پارے دا نے اسہ پھل اس تسر۔ ناخن تے خنی کرے۔ او پھل کنا ۽۔ ہر اوفتاج انا جان نا کنڈ آن چلو نا نشانی ارے۔ بادشاہ ای ہم ناہمو بے رو آمار اٹ کنالمہ ۽ بے غرض کرینس۔ نی ہم ڈگی اس تورینس۔ پارے دا کل کارہ۔ ایلو کنڈ آپری پارے کنے نشان ایت ہندا مارکو ۽ کنا مقابلہ ۽ کیک یا آخا۔ پری ہم خناتے برام کرے تے۔ بس تینا بادشاہی آتوس۔

کسہ ہنداڑے کٹا۔ کٹان چٹان نم کن ایمان نا ٹکر اس ایسن۔

ہستی آن مستی

چاچا چاچا، نس اسہ سوداگر اس۔ داسوداگر دنیاغان موکل کرے۔ بادشاہ نا سخت گچین ۽ سنگت اس نس۔

اسہ دے بادشاہ ۽ خیال بس، او سوداگر نامار انا حوال ۽ ہلک۔ سوداگر نامار ۽ پارے امر ۽ حالت نا۔ سوداگر نامار پارے بادشاہ سلامت ہستی آن مستی مریک۔ بادشاہ پارے نے شش تو انا وخت ۽۔ نی کنا مسٹر ۽ محل اٹی نظر بریس نہ تو نالخ ۽ خلیوہ۔

داسہ سوداگر زادہ حیران فریشان مس کہ امر کیو، بھاز ڈکھیا مس۔ ہند اسوداگر نا دین نا ایلیم اس پخیر اس نس۔ بس ہند پخیر ۽ حوال ۽ نس۔ بادشاہ کنے وخت تسنے۔ پخیر پارے، جوان، خمیسن ارے یا اف؟ سوداگر زادہ پارے بھاز ۽۔ پارے زر گر آتے خواہف۔ زر گر آک بسر۔ پخیر پارے تا، ہندن خمیسن نا اسہ سندوخ اس جوڑ کبو۔ اسہ بندغ اس اوٹی تولے، و خاچے۔ داسندوخ نازی آمسہ ساہد ار نابت جوڑ کبو۔ اسہ خزم اس، اسہ ہلی اس، اسہ شیر اس جوڑ کبو۔ منہ وخت آن پد سندوخ جوڑ مس۔ داسندوخ نا تہٹی پخیر سوداگر زادہ ۽ خاچفے۔ درے تے، بادشاہ سلامت ۽ پارے۔ بادشاہ سلامت ای فلانی ملک آکاوہ، دا کنا سندوخ نے تو امانت تخوک ۽۔ ہر اوخت آ بسٹ گڑ اوروٹ تے۔ بادشاہ سلامت دادن ۽ سندوخ اس اف، داسندوخ ۽ نی تینا مسٹر نا محل اٹی تخ۔ دا خاص زیبا ۽ سیل کروک ۽ گڑ اسے۔ وزیر وکیل پاریر راست پاکہ بادشاہ سلامت پخیر موکل کرے۔

بادشاہ حکم تس داسدوخ ۽ دبوکنا مسٹرنا محل اٹی۔ سدوخ ۽ تتخار۔ داسہ سوداگر
زادہ بادشاہ نامسٹر و اوناچو کرمی ناہیت آتے خف تورک۔

بادشاہ نامسٹر تیناچو کرمی ۽ پارے نی کن کن اسہ کپوت اس اتہ پراٹہ اس بس ای
سہب۔ اناہاری کیوہ۔

وخت اسے آسوداگر زادہ سدوخ ۽ ملا۔ ہندا بسوک آپکوت ۽ ہرنے و پراٹہ ۽
نوشی جان کرے کنگ۔

سہب انا بادشاہ نامسٹر پارے۔ اتہ کنا کپوت ۽، پراٹہ ۽۔ پٹاروس کریر خنتوس
تے۔ شہزادی تیناچو کرمی ۽ ہلک، جوان پنچہ بونڈا کرے۔ پارے داڑے تو کس
خننگیک، و بنگ ہم کپک۔ دافتے دے درے؟ ایلو دے ہندن کپوت و پراٹہ
بسنگار۔ شہزادی تینا دو تے ارغ آتخا۔ ہراوخت آسدوخ آن اسٹ اس پیشن مس
ارغ ۽ ہرنے۔ شہزادی ہلک تے۔ پارے ایت حوال امر ۽ سے اُس؟ سوداگر زادہ
پارے ای ناباوہ نادو آن داڑے بسٹ۔ کنا باوہ سوداگر نس۔ او کزیت کرے۔
بادشاہ اسہ دے کنے پارے نا حال امر ۽۔ ای پاریٹ بادشاہ سلامت ہستی آن مستی
مریک۔ پارے شش تو انا وخت ایتوہ نے کنا مسٹرنا محل اٹی نظر بریس کنا باوہ ناباوہ نا
دین نا ایلیم نس اودے پاریٹ اوداڑسکان کنے سر کرے۔

شہزادی پارے ای بیدس پچ آن خاچوہ۔ داسہ نی کنا ای نا۔

شش تو خڑک کریر ولدا فقیر بس تینا سدوخ ۽ درے۔ اسہ وار ولد بادشاہ ۽
خیال بس۔ پارے سوداگر نامار ۽ اتہو۔

ہندا کچاری ٹی پخیر ہم تولوک نس۔ پارے بادشاہ سلامت نی تینا مسٹر آن
ارف۔ سوداگر نامار او کیک۔ وزیر وکیل پاریر بادشاہ بپخیر ہم راست پاکہ۔ بادشاہ تینا
مسٹر آن حال حقیقت ۽ ہلک۔ پدا سوداگر زادہ نابرا م ۽ کرے۔

ای کسٹ فی کس خرو کس خردوست کس
ہند اہستی نامستی ٹی اوار چھاپ خلکن۔

گرے کیو

چاچا چاچا، مریکہ اسہ بلہ اس، دابلہ بھاز ہشار و بے واک مریکہ۔ دابلہ ۽ اسہ نواسہ اس مریکہ۔ نواسہ تے خوافیکہ ڈگی اس، بیناس اسہ سئل اس۔ اودے گرے کیو پاریرہ۔ بلہ نواسہ ڈگی اس نَس، ہندا ڈگی نالٹک کپ آن کشکاس۔ ہندا گرے کیو ڈگی نالٹک اٹی ہلکک۔ پاریکہ ہلک ۽ لوگان، بلہ نالٹڈی کل ۽ ڈگی تامون اٹ ہناکہ۔ شام انا گرے کیو بسکہ۔ بلہ اودے پاریکہ شتاباس ہن شار انا مخلوق آن ارغ ہل۔ بلہ بے واک نَس تیار کنگلہ۔ اسہ دے دیگر ۽، ڈگی تے خوافنگ کن ہناس۔ بادشاہ نامار شکار کن پیشن موسس۔ گرے کیو پارے تے برکن تو مل ہل۔ شہزادہ پارے تے نہ بابانہ خلیوہ۔ گرے کیو پارے نی کنے خلکس کناسل ۽ کشہ۔ شہزادہ سٹ کرے لہنج مین اسے ٹی بڑزادرے خلک تے۔ گرے کیو لُخ اسکان مین اٹی ہندا اسہ شہزادہ کشاپیناسل ۽ گرے کیو نا۔ تینے گرے کیو جوڑ کرے۔ شام انا بس بلہ۔ پارے بشہ شار آن ارغ پنڈہ۔ گرے کیو پارے بلہ ای دمدر اٹ۔ کنا واک اٹ مفک۔ بلہ تینٹ بش مس۔ شار آن ارغ پنڈا ایس کنگر۔ اسہ دے گرے کیو بلہ ۽ پارے بلہ اینو کنا جان دژد کیک نی در ڈگی تے خواف۔ بلہ درے ڈگی تے خوافنگ کن۔ گرے کیو جو آن تینے سلنگ کن، بس، ہندا جو بادشاہ نامسٹر نا ماڑی ناشیف آن وک۔ گرے کیو بس تینا سئل ۽ کشا جو ان غسل کرے۔ ساف کرے تینے۔ ہندا کان بادشاہ نامسٹر نا نظر تما اوڑا۔ چو کری ۽ تینا پارے، داشہزادہ دیر اسے؟ چو کری پارے دابلہ نواسہ ۽۔ دا گرے کیو ۽۔ پارے جو ان ہرتے چو کری جو ان ہراتے۔

اسہ دے بادشاہ نامسٹر اسہ تشتت اسے ٹی اسہ بسن ۽ گلو اس تتخا۔ اسہ چنکو چبٹ
اس تتخا۔ اسہ کرٹ اس، اسہ کا چواس۔ تینا چوکری ۽ پارے دافتے در بادشاہ سلامت
نا خدمت اٹی پیش کر۔ بادشاہ ہر اوخت آدافتے خنا حیران مس مسٹر کنا انتے دن
کرے۔ وزیر وکیل پاریر بادشاہ سلامت دافتیٹی راز اس ارے۔ نی کچاری ۽ بش کر۔
نن نے دافتا وندی ۽ ایتنہ۔

بادشاہ بش کرے کچاری ۽ چٹفے۔ وزیر وکیل پاریر بادشاہ سلامت نامسٹر پابک۔
اے وخت آ آی چتک اسٹ داسہ بھلن مسٹ۔ ای بالغ اٹ کنے برام ایت۔ بادشاہ
اسہ دے بس تینا مسٹر ناماڑی ٹی تینا مسٹر ۽ پارے کنا مسٹر گند انت انا کل آن جوان ۽۔
مسٹر پارے ابا جان ای نادا سیمٹا ئی انت خنانٹ۔ گند توکل آن پر انا جوان ۽۔ پارے
او امر؟ پارے اسہ دے کنا ماڑی نادریچہ یلہ نس۔ کنے پر انا گند دوست بس۔ پارے
طاقت انت انا جوان ۽؟ مسٹر پارے ہلی نا۔ بادشاہ پارے او امر؟ مسٹر پارے ہرا
وخت آنا ہلی تا گلہ داکان گدرینگا کہ۔ تو کنا ماڑی ٹی دنز بسکہ۔ گڑا ای چاہسٹ ہلی نا
طاقت زیات زور ۽۔ پارے دوستی انت انا جوان ۽؟ پارے ارغ زسیفہ نا۔ بادشاہ
پارے او امر؟ پارے اسہ وخت لاب کروک ۽ نیاڑی اس چناسے آنا جوڑ نس۔
ہندن زیات ہوگا کہ ای پاریت دانیاڑی ارغ نا چکار ۽ یلہ کرو۔ منہ وخت آن پد
خنٹ تے اسٹ ایلو تون دولحی ۽۔ ہندا سوب آن دوستی کل آن زیات ارغ زسیفہ نا
جوان ۽۔

بادشاہ پارے کنا مسٹر داسہ نی دیر ۽ برام کیسہ؟ وزیر نامار ۽؟ وکیل نامار ۽؟
قاضی نامار ۽؟ زر گر نامار ۽؟ مسٹر پارے ابا جان نے توہر گڑا گنج ارے، نی خیرات اس
کر۔ ای پھل انا دستی اس تینا چوکری ۽ ایتوہ، او ہر کس ناکا ٹم اٹی خلک تے ای ہمو دے
برام کیوہ۔ بادشاہ بھلو خیرات اس کرے اولیکو دے آچچ اس متو۔ ارٹمیکو دے

خیرات کرے بیچ اس متو۔ بادشاہ مسٹرء تینا پارے ہلہ کس اف۔ مسٹر پارے ابا جان نے تو انت انا کمتی ء نی بادشاہ اس اینو ولد ا خیرات کر۔ مسٹمیکو دے خیرات کرے۔

بادشاہ نامسٹر تینا چو کری ء پارے بلہ نانواسہ ناکاٹم آ پھل انا دستی ء محس۔ ہرا وخت آ بادشاہ نامسٹر ناچو کری گریکو ناکاٹم آ پھل آ تا دستی ء تخاشاراٹی ہوڑو مس بادشاہ نامسٹر گریکو ء دوست کرے۔ داسہ وزیر وکیل بادشاہ ء پاریر خواجہ داسہ نا زبان ہننے، خوان نکاح ء۔ بادشاہ خوانا نکاح ء۔ پارے کنا مسٹر بھاز دوست اس کنے داسہ امرکیو؟ دبو اونا کٹ ء میٹل تا گیڈاٹی تجبو۔ وزیر وکیل پاریر بادشاہ سلامت نی شکار نا پرمان کرن اودے تین تون دینہ شکاراٹی نزور آہلی اودے ہس بس کیک۔ بادشاہ شکار کن پرمان کرے۔ گریکو ء ہر فیر شکار کن ہنار۔ داہلی گریکو تون دو تا مریک۔ گریکو بوزٹی تے خلک اسہ مچ اس ہلی نابوز میش تیمٹی ہنا۔ ہرا وخت آ جنگل اٹی ہناتینارومال ء چنڈا جنگل ناکل ساہدارک بسر کل ء ساہدارتے بلم کرے۔ جندتے ہم کباب کیک کنیک۔ اوتینا گری آسل ء کشا شہزادہ سے۔ وزیر وکیل بادشاہ نامار بسر خنارتے بیڑی وسم دا توکل ء ساہدارتے شکار کرینے، بلم اسے ٹی تھینے۔ وزیر وکیل بادشاہ نامار ء پارے، نم ہم خوش ارے کہ شکار کن پیشن مسنن۔ بادشاہ نامار ء خزم تا دغر اس تس۔ وزیر ء مرو اس وکیل ء ککو اس تس پارے داکان کشبو تینے۔

تینٹ جوان کباب کرے بس کنگ ایلو فتے یلہ کرے۔

ایلو دے بادشاہ نامسٹر پارے داسہ باوہ کنا گنو ک مریک، نی ہن تینا گری آسل ء کنے ایت، بادشاہ نا کچاری ٹی توٹل۔ ہر س سیٹ آ تو پسیس۔ شیف ڈغار آتولس۔ داہنا بادشاہ نا کچاری آکل اونا مون آ بش مسر۔ وس کریرتے سیٹ آتوٹل، ولے اوڈغار آتوس۔ بادشاہ نامسٹر بس ہندا کچاری ٹی تینا سرہ ء اونا زان آتخا۔

وکیل پارے بادشاہ سلامت! خناس تے۔ بادشاہ نامسٹر کشا سسل ۽ پارے، ہل دا
 سسل ۽ نی بین نی ہم گریکو مریسہ۔ پارے دا کنا ارغ ۽ بادشاہ وزیر وکیل پاریر گڑا ننے
 اننے مہالو پاتنس۔ دا تو بادشاہی نالائق ۽ دا تو شہزادہ سے۔
 بادشاہ اودے دستار بندی کرے تینا بادشاہی آتولنے۔
 نن ہموکان کٹان چٹان ایمان نالپ اس نم کن ایسن۔

غریب نامسہ مار

اسہ لُسکہ غریب اس۔ دا غریب ء اولیاد متوکہ۔ وس کرے، پیر پنخیر، ملاو تاوایت اٹ ہیج متو۔ اسہ دے اسہ حکیم اس اودے درمان اس پارے۔ ”نی تینا زسیفہ ء کچڑی اس کرایت۔“ دا غریب کچڑی، کچڑی یات کر سابلکہ۔ بس کسر آجو آن چیا، تو است آن تے ہنا۔ چڑی چڑی پانگ ء شروع کرے۔ کسر آخنا، منہ بندغ جار شافانو، ڈب تتخانو، چک ہلیرہ۔ دا غریب ہندا کان ہنا۔ تو چک آتے بال تِس۔ دا چک ہلوک آک بسر ہلکرتے، جوان کٹارتے۔ پارے ”ہلہ انت پاو؟“ دا پاریر، دن پا ”دافتے ہم ہلور، پین ہم ہلور۔“ دا غریب کسر اٹ بس۔ داسہ ہندن پاک ”دافتے ہم ہلور، و پین ہم ہلور۔“ کسر آرا دُز دُزی کرینو، ہنگ اٹی ء۔ دا غریب ناہیت آتے بنگر، پاریر: ”نن نہادی ء دزی کرین، دانے انتے بد دعا ایٹک۔ ہلکر، جوان کٹارتے۔ دا غریب پائے ”ہلہ ای انت پاو؟“ دا دُز آک اودے رماغار کہ نی پا ”دادے ہم درور ایلو فنتے ہم اتور۔“ داسہ دا غریب کسر اٹ بریک، ہندن پاک ”دادے ہم درور ایلو فنتے ہم اتور۔“ بس کسر آ اسہ بندغ اسے نارامار کسر، اسہ مارتے کزیت کریس۔ اودے جہہ و جاگہ کنگ کن دریرہ۔ دا ہندا کان گدرینگا پائے: ”دادے ہم درور ایلو فنتے ہم اتور۔“ دامت ء تتخا، جوان کٹاتے۔ دا غریب پائے ”ہلہ انت پاو؟“ او پاریر دن پا ”دادے ہم درور، ایلوتا بھلن مس اودے ہم درور۔“ ولد غریب ہنداہیت ء یات کنگ اٹ اختہ مس، و پار ساہنا کہ کہ: ”دادے ہم درور، ایلوتا بھلن مس اودے ہم درور۔“ کسر اٹ اسہ بندغ اس خناہر اسور اس دزاسس دریکہ۔ اودا غریب ناہیت آتے بنگ، تو اُرا کہ خدا خلک تے ہلک کنے، بس جوان

لٹ تِس تے۔ پائے ”ہلہ انت پاو؟“ پائے پا ”دافک ہم ہشنگار، کل تا ہشنگور چٹور۔“
 غریب ہم ہندن کرے۔ بس کسر آمنہ جگ ہشنگانو۔ ایلو جگ آک بچانو۔ دابس
 پارے ”دافک ہم ہشنگار، کل تا ہشنگور چٹور۔“ دابندغ آک بنگر، بسر جوان لٹ
 تسرتے۔ اسٹ اس تا پد آن بس پارے، ”ہندن ۽ لغت اس خلوط نے خدونا
 کچڑیک پڈ آن ناپیش تمور۔“ داغریب مخاپارے، داڑو ہندادے، است آکنا بس۔
 ای تینے داخس خلفینٹ، ہندا کچڑی کن۔ داغریب درے زسیفہ ۽ تینا کچڑی کرے
 تِس۔

قدرت ۽ خدا ناداغریب ۽ مس مسہ مار۔ داغریب ہم دنیا ۽ الا۔ دامارک بھلن
 مسر۔ اسہ مارانا پین دندڑ، ایلوناپین عیسیٰ، ایلوناپین موسیٰ لَس۔ دندڑ چنکا ایلم لَس، دا
 دندڑ نا اسہ ڈگی اس لَس، اونا چڑینگ اس ہم لَس۔ اسہ دے عیسیٰ و موسیٰ دندڑ ۽
 پاریر۔ ”دندڑ! داؤگی نانا چڑینگ انت پاک؟“ دندڑ پارے ”کنا ڈگی نا چڑینگ پاک:

نیام ائی آباد دندڑ

عیسیٰ موسیٰ اریر لنگڑ

داہڑ توم آ ایلم تے خار بس، دا ایلم ناؤگی نا چڑینگ، انتے ننے بدعا یک۔ شام انا
 دندڑ خاچا، دابسر زسیفہ ۽ تے ہلکر، کسفیر، کھڈ کریر۔ دندڑ خنا کہ کنے ہم کسفرہ، ہیبت
 کتو۔

ایلو دے سہب انا دندڑ زسیفہ نالاش ۽ سینگار کرے، سرخی و پوڈر خلک۔ بچ انا
 زی آسوار کرے تے۔ ہناتیار ۽ فصل اسے ٹی بچ ۽ یلہ کرے۔ زسیفہ نالاش ۽ خل
 اسے آتولفے، جو کہ کرے۔ ایکان فصل خواجہ کوک کر سا بس۔ ”اوشوم! بچ ۽ تینا
 کشہ، فصل ۽ کنا بھس کرے۔“ فصل خواجہ بس، منہ لٹ خلک، دندڑ نازسیفہ تما۔

ایکان دندڑ ر م ب ک ر س ا ب س ، ف ص ل خ و ا ج ء پ ا ر ے ۔ ”خ و ا ج ء ! ن ی ک ن ا ز س ی ف ء ک س ف ی س ۔
ت ی ن ا ف ص ل ا ن ا ب یر ء ک ن ے آ ن ب ل و س س ۔“ ہ ن ا ر ف ی ص ل ہ ک ر یر ، ک وڑ ا س پ ی س ہ ل ک ۔

ب ی گ ہ ن ا د ن د ر ب س ، م ا ر ء ت ی ن ا پ ا ر ے ۔ ”ہ ن م ا م ا ت ی ا ن ت ی ن ا س ر ک ء ہ ل ، ک ہ پ ی س ہ غ ا ت ے
د ا غ و ہ ۔“ د ن د ر ن ا م ا ر ب س م ا م ا ت ے ت ی ن ا پ ا ر ے ۔ ”م ا م ا ! ا ب ا ک ن ے ر ا ہ ی ک ر ی ن ے ، س ر ک ا ک ن ،
پ ا ر ے گڑ ا س پ ی س ء د ا غ و ہ ت ا ۔“ ا ی ک ا ع ی س ی و م و س ی ب س ر ہ ر ا ر ک ہ د ن د ر ہ ر ا ک ا ن د ا خ س پ ی س ہ
ا ی س ۔ ب س ر د ن د ر ء پ ا ر یر ”د ن د ر ! د ا پ ی س ہ غ ا ت ے ہ ر ا ک ا ن ا ی س ن س ۔“ د ن د ر پ ا ر ے ”ا ب ل م !
ن م ا کڑ د ا ر آ ت ا ب د ل ا ٹ ۔ ا س ت و ز س ی ف ء ک ن ا گ ٹ و ک ر یر ے ، ک س ف یر ے ۔ ل ا ش ء ت ے ب ا ز ا ر ا ٹ ی
د ر ی ٹ ہ ہ ا ک ر ی ٹ ۔ د ا س ہ ز س ی ف ن ا ک م ت ی ا ف ، د ا پ ی س ہ غ ا ت ی ٹ ا ر ا ز س ی ف ہ ل ی و ہ ۔“

ع ی س ی و م و س ی ب س ر ش ا م ا ن ا و خ ت ا س ے آ ت ی ن ا ت ی ن ا ز س ی ف ہ غ ا ت ے گ ٹ و ک ر یر ک س ف یر ۔ س ہ ب ا ن ا
ب ی ش ت ی ا ز س ی ف ہ غ ا ت ا ل ا ش ت ے ہ ر ف یر ، د ر یر ب ا ز ا ر ا ٹ ی ک و ک ک ر یر ۔ ”ہ ل ہ ل ا ش ہ ہ ا ئ ی ، ل ا ش
ہ ہ ا ئ ی“ م خ ل و ق ک ل م چ م س ۔ پ ا ر یر ت ا ”خ د ا خ ل ے ن م ے ، ل ا ش ء ج ہ و ج ا گ ہ ک یر ہ ۔ ن م ے آ ن
ل ا ش ء د یر ہ ل ی ک ۔“ ت س ر ت ا پ خ ب ہ م ن ٹ ۔ ہ ل ک ر ، د ر یر ل ا ش ت ے ج ہ و ج ا گ ہ ک ر یر ۔ ش ا م ا ن ا
و ل د ا و خ ت ا س م س ، ع ی س ی و م و س ی ب س ر ، د ن د ر ن ا م ن ہ و ج گ ء ہ ش ا ر ، ہ ن ا ر ۔ س ہ ب ا ن ا د ن د ر
ا س ہ ک چ ی س ے ٹ ی ہ ن د ا م ن ہ ن ا ہ س ت ے ہ ر ف ے ۔ ک چ ی ن ا س ہ ک ن ڈ ا ٹ ی م ن ہ ر و پ ئ ی ش ا غ ا ۔ ا ی ل و ک ن ڈ
ا ٹ ی ت ے م ن ہ ر و پ ئ ی ش ا غ ا ، پ ی ش ن آ ت خ ت ا ۔ ہ ن ا ب ا ز ا ر ن ا پ ا ر ہ غ ا ۔ ب س ک س ر آ خ ن ا س ہ ب خ ا ل ا س ے ،
ب خ ا ل ب ی و س م ر آ ن پ ن د ک ر س ا ب س ن ے ۔ خ ن ا د ن د ر ء پ ا ر ے ، ک ن ے ب ا ز ا ر ا س ک ا ن ت ی ن ا ب ی ش آ س و ا ر
ک ر ۔ د ن د ر پ ا ر ے ، ”ک ن ا س ہ ش ر ٹ ا س ے ۔ ہ ر س ، د ن ک ر ی س گڑ ا س و ا ر ک پ ر و ٹ ن ے ۔
د ا ک چ ی ک ن ا پ ی س ہ غ ا ن پ ر ے ۔ ا گ ہ ن ی ت س ا س د ا ک ن ا پ ی س ہ غ ا ک ہ س م ر و ر ۔ ہ ر س ت س پ ی س ۔“
ب خ ا ل پ ا ر ے ، ”ن ہ ب ا ب ا ، ا ی د ا ک ا ن ا وڑ س ک ا ن ا م ر ت س و ٹ ۔“ د ن د ر پ ا ر ے ”ا گ ہ ت س ا س ا ی
ت ی ن ا پ ی س ہ غ ا ت ے ن ے آ ن ہ ل ی و ہ ۔“ پ ا ر ے ”ج و ا ن ۔“

دابس بازار ۽ سر مس، بازار اٹی بیش آن دڑا، دندڑ پارے ”ہنپیس، تینا پیسہ غاتے ہر۔“ اڑا کچی ۽ خالی کرے پارے ”ابو ۽، مون کنامون مس۔ نی اوکان داڑ اسکان تسسا بسنس۔ کنایسہ غاتے کل ۽ ہس کرینس۔ دامنه روپئی بچانو۔“ کل مخلوق مچ مس، فیصلہ کریر، امبل کچی ۽ تے پیسہ غان پڑ کرے۔ دندڑ بس پیسہ غاتے ایس، مار ۽ تینا پارے ”ہن ماماتیان تینا سرک ۽ اتہ۔ گڑ اس پیسہ ۽ داغوه تا۔“ دامار کو بس ماما تے تینا پارے۔ ”ماما! ابا کنے سرک اکن گدارانے، پارے گڑ اس پیسہ ۽ داغوه تا۔“

عیسیٰ و موسیٰ بسر، ہر ار کہ دندڑ نامون آکوڑ اس پیسہ تخوک ۽۔ پاریر ”دندڑ! دا پیسہ غاتے ہر اکان ایس۔“ دندڑ پارے ”ہلہ ایلم! اکل نما کڑ دار آک ۽۔ نم استو کنامنہ وجگ ۽ ہشارے۔ دریٹ ہمو فتا ہس تے بہا کریٹ۔ داخس پیسہ ایسٹ۔“ ایلو شام انا عیسیٰ و موسیٰ بسر، تینا جگ آتے خاخر تسر۔ ہنار سہب انا ہس تے تاروفہ کریر۔

دریر بازار اٹی توار کریر ”ہلہ ہس بہائی، ہس بہائی“ پیری کریر، پیری کریر۔ مخلوق مخا پاریر تا ”دا ہس تے دبو شولبو۔ گنوک آک دیر ہس ہلیک؟“ بسر ہس تے شولار۔ بیوس مسر بسر۔ دندڑ ۽ پاریر، ”دندڑ! نا ہس تے شولار، کس ہلتو تا۔“ دندڑ پارے ”اونما بخت ۽۔“

عیسیٰ و موسیٰ اینو تین تون سلاہ کرینو، ننے برام اسے آبنگانو۔ دندڑ ۽ تین تون اوار دینہ۔ کسر آودے تورہ سے ٹی کینہ، دون اٹی بٹہ۔ ننا جان چٹے۔ بسر دندڑ ۽ پاریر۔ ”دندڑ! کانه برام آ، نی کان نن تون۔“ ہنار کسر آعیسیٰ و موسیٰ ہلکر، دندڑ ۽ تورہ ٹی کریر۔ ایسر دون ناخرٹک آتخارتے، جند آک تاہنار برام آ۔ داسہ دندڑ ہنداٹے تورہ ٹی ۽، ناگمان میٹل تاچڑینگ آتا تورہ ۽ بنگ، کوک کرے۔ ”ابو ۽، ای برام کپرہ، ای برام کپرہ۔“ کنے ایلمک زوراٹ برام ایترہ۔ کنا است برام خواپک۔ ابو ۽، ای برام کپرہ۔“ داشوان ہنداکان اونا بہیت آتے بنگ، زوزو بس پارے، ”دیر اسے

اُس؟“ دندڑ پارے، ”ای برام کپرہ، کنے ایلمک زوراث برام ایترہ۔“ شوان پارے
 ”دن کر کنے تورہ ٹی کر، ای ہیئت کپرہ، کنا میشل تے اُرا غادر۔ کنے دیر برام ایتر۔“
 دندڑ پارے ”آجوان، زُو کر کنے کشر۔“

شوان تورہ ناباء ملا۔ دندڑ کشر۔ دندڑ شوان ء تورہ ٹی کرے۔ جند تے میشل تے
 اگلادرے۔ ایکا عیسیٰ و موسیٰ بسر، ہلکر تورہ ء دُون اٹی خسار۔ دندڑ امر کرے، درے
 میشل تے بھلو تلاپ اسے ٹی شیوال و پود گل کرے۔ تینے ہم پود گل آتیٹی خلک،
 ایس گُرم شام آراغا۔ عیسیٰ و موسیٰ شام اتا تین تون سلاہ کریر، کانہ دندڑ ناپیہ میسہ
 غاتے کشر۔ بسر دندڑ نارا نامون اٹی گر اس خاچانے۔ خنار دندڑ ء حیران مسر پاریر،
 ”دندڑ! داگر ء ہر اکان ایس؟“ دندڑ پارے ”ایلم! نما ایلم تا کڑدار آن۔ کنے دُون
 اٹی خسارے، ای ہنٹ، ایڑے ہندن ء بھلو آبادی اس نس، ای تین کن مچٹ میشل
 کشر۔ تینا پال انا شونق اکن۔ پین کنے آن متو۔“ دا بسر روشنائی کریر، ہرار میشل گر
 مچ آپود گلی ء۔ بسر دندڑ ء پاریر، ”دندڑ! ننے ہم در نشان ایت دون اٹی نن تین کن گر
 اس اتین۔“ دندڑ پارے ”کامبو ایلم! نم انتے کنے آن کم مریرے؟“ ایلو دے سہب
 اناچٹ ہر فیر، ہنار، اولیکو عیسیٰ دون اٹی دڑنگا۔ موسیٰ ء دڑفے۔ کسر آچٹ ء خلک
 کتار اس، ہڑتوم آک دُون اٹی تمار۔ پارے ”گدر مبو، جان کنا خلاص مرے۔ کنا
 زئیفہ ء کسفرے، اراء کنا ہشارے، کنے ہم تینا منتت آکسفرے۔ داسہ جاگہ نما
 ہندادے۔“ او فک بھاز کوک کریر ”ایلم! ننے کشر، ایلم! ننے کشر۔“
 دندڑ پارے ”جاگہ نما ہمودے۔“

ار ایلم

نُس اسہ بادشاہ اس، بادشاہ خدای، خدانار سولہ۔ دابادشاہ ہندن ء جاگہ سے آ
بادشاہی کریکہ، اوناچچ ء جاگہ و ملک میرات اس الو۔ بلکن پین ملک پین ولایت اسے
ٹی بادشاہ نُس۔ دابادشاہ نار امار نسر۔ منہ وخت آن پد دابادشاہ کزیت کرے۔

اسہ دے قدرت ء خدانہند اشار انا اسہ شوان اس بس۔ بادشاہ ناہڑ توم آمار
تے پارے۔ ”مہالو نما باوہ داملک انا بادشاہ نُس، داسہ او کزیت کرے۔ نمے داڑے
ایپنہ۔ انتے نم پیشین نابندغ اُرے۔ نمے داڑے کس اس روادار اف۔ نمے داکان
کشرہ۔ اگہ نمے بادشاہ اس ناعلاقہ نامس، یامتو، نمے داڑے ایپنہ۔“ شوان داہیت
ء کرے، الاہناتینا کسراٹ۔ دابادشاہ نامارک تینا سلاہ ء کریر۔ اینو مرے پگہ مرے،
دانے ایپسہ۔ ہڑ توم آ ایلمک سلاہ کریر کہ اشار آن نمے کشرہ۔ شاہدن ء ہیت اس
ضرور ارے، داجاگہ سے آن ننگنے بس نمے سئی کرے۔

دایتینا شام ء تیر کریر، سہب انا ہڑ توم آ ایلمک چڑیدہ چپیدہ خلسا پر غسا ہنار۔ بسر
گور با سے آ، کسراٹ مسر۔ بھلا ایلم اسہ کسر ء ہلک، چنکا ایلم ایلو کسر ء ہلک۔ بھلا
ایلم ناکسر اسہ آبادی و بھلو اشار اسے آہنا کہ۔ چنکا ایلم ناکسر اسہ خلق و بیان ء اشار
اسے آہنا کہ۔ گڑا بھلا ایلم بھلو بادشاہی سے ٹی سر مس۔ قدرت ء خدانہند اشار انا
بادشاہ سخت ناجوڑ نُس۔ ارادے مست و صیت کر یس کہ ہر کس ناکاٹم آ کنا مٹھو
توس کنا بادشاہی ہموناء۔ کنا خزانہ غا اسہ بھلو دیوا سے۔ ہر کس دادیو ء خلک، کسفے، کنا
مسٹر ء ہمودے نکاح لیتبو۔ ای کسکٹ گڑا ہندن کیرے۔ کنے چہہ و جاگہ کیرے۔

بھلا ایلم ہنداڑے سر مس۔ بادشاہ ہم دنیاءِ الا۔ داسہ ہر کس پاکہ بادشاہ نامٹھو
 ۽ یلہ کین۔ ایسر مٹھو۔ مخلوق مچی مس۔ کہ مٹھو دنا کاٹم آتو لک۔ مٹھو ۽ یلہ کریر۔
 بس مٹھو ہندا بھلا ایلم ناکاٹم آتوس۔ کل پاریر دا بندغ ۽ نن درست کپنہ۔ دانا درست
 اسے۔ ولدا دریر مٹھو ۽ یلہ کریر۔ مٹھو بس ولدا ہندا بھلا ایلم ناکاٹم آتوس۔ ولدا
 ہندن کریر، مسٹمیکو وار مٹھو بس ہندا ناکاٹم آتوس۔ فیصلہ ہندا مس کہ ننا بادشاہ نا
 وصیت ۽۔ داسہ امر کہ مرے ننا بادشاہ ہندا دے۔ ایسر بھلا ایلم ۽ بادشاہ جوڑ کریر۔
 ہل ہن چنکا ایلم ناکہ ۽۔ چنکا ایلم ہندا خلق اٹی دے آن دے درست ارغ
 پنڈاکہ، شام انا بسکہ مسیت اسے ٹی خاچاکہ۔ اسہ دے اس اسہ زرگر اس اودے
 خنا۔ واقدرت ۽ خدا نازر گر ۽ اولیاد آلو۔ زرگر ناست اٹی بس، ہندا چنچنا تینا مار کیو۔
 بس ہندا مار ۽ پارے۔ نی کننا مار مر۔ داما پارے، ای ناما مفرہ۔ زرگر پگہ غاپدی بس
 پارے، ”کننا مار مر۔“ دا ولدا نممن مس۔ مسٹمیکو دے زرگر بس پارے تو داپارے
 ”اگہ ای ناما مریو، نی کنے خوا نفس بھلن کیس۔ خرچ خرابات کیس۔ ای بھلن
 مسٹ نے الوہ کاوہ، نی ارمان کیسہ۔ ای ہندا سوب آن ناما مفرہ۔“
 زرگر پارے ”نی ہناس، اللہ غاسفاروک اُس۔“ زرگر داما ۽ خوانفے، داما بھلو
 افسر اس جوڑ مس۔ زرگر داما ۽ تینا ملک میرات کل ۽ تس۔ اسہ دے دازر گر ناما
 زرگر ۽ پارے ”ابا جان! نن پگہ گڑ اس سنگت سلاہ کریمن، شکار کن کانہ۔ نی کنے
 اسہ۔ تو سنگت آتون کاوہ۔ اگہ کنے ایسیسہ، ای سنگت آتون ہنپہر۔“ زرگر پارے
 ”کننا چننا موکل ۽، نی ہن شکار کر۔“ ایلو دے دا کل سنگت آک شکار کن ہنار۔ ایلو
 کل سنگت آک شکار کریرہ، ولے دا شکار کتو کہ۔ اودے چرک آن ہندن ۽ گند اس
 بسکہ، دا گند بھاز ہننن ۽ گند اس کس۔ اوچرک نارنداٹ ہنا کہ، ہنا ہنا، اودے سنگت
 آک ہٹسار۔ ”بابا! نن نے ایسنن، نی نن نے آن امر کاسہ؟“ داپارے ”کنے چرک آن

زباد ناگند بنگ ۛ۔ کنے دوست بریک۔ “نن نے پدا دینہ، نی پگہ پیلے بروس۔“ دا پارے ”سہی ۛ۔“ دانا شکار آن متو۔ اے تینا شکار آن تسرتے۔ ایلو دے بس زر گر ۛ پارے۔ ”اباجان! ای نے آن موکل کیوہ۔ کاوہ۔“ زر گر پارے ”نی اینوہنپہ، ای نے کن اسہ ہلی اس اتیوہ۔ او ہفت سال ناپند ۛ اسہ دے اٹی خلیک۔ گڑ اللہ غاسفاروک اُس۔“ زر گر ہنا ہلی اس ہلک، بس۔ ہلی نا خرط جین ۛ سلا، او خیسن پیہن آن پر کرے۔ مار ۛ خدا غاسفارا۔

مار ہر نے ہلی ۛ خلسا پر غسا چڑیدہ چسیدہ ماندہ و کوفتہ کر ساہنا۔ اونا بھلا ایلیم بادشاہ نس، او ہمو ملک ۛ سر مس۔ ہر اجاگہ غا چو کیدار خزانہ ناگاٹ نس، ہموڑے سر مس۔ دے آن خزانہ غا چو کیدار گاٹ تسک، شام انا خزانہ غا اسہ بھلو دیو اس نس، ہمو دیو گاٹ تسک۔ دا بس چو کیدار ۛ خنا، دے دیگر نا وخت نس۔ چو کیدار ۛ پارے، ”ای مسافر اسے اٹ۔ کنے ہنداڑے و تاخ اسے ٹی ایسو۔ ای تینا شام ۛ ہنداڑے گدریفوہ۔ سہب انا ای داکان کاوہ۔“ چو کیدار پارے ”خواجہ! نئے داڑے جاگہ ارے، نئے پین۔ ای نے کن ہنداڑے ارغ اتیوہ۔ کن شام انا خاج، سہب انا اگہ کاسہ گڑا ہن۔ دا اشار اٹی نے ایسپہ۔“ دا پارے ”جو ان۔ ہنداڑے مریوہ۔“ خشت والو بھلو بٹو سے۔ ہندا چو کیدار اونا خذ مت ۛ کرے۔ چو کیدار ہر ادا نا خرط جین پر ۛ، توفک، سلہہ، خیسن پیہن آن۔ ای اودے خزانہ نا خرطک آخا چنہوہ۔ دیو بریک، اودے کسفک۔ ای تین کن دا ہلی ۛ سلہہ توفک آتے خیسن پیہن تے دیوہ۔

دا شام انا خاجا، تغ اٹی ہنا۔ چو کیدار تینا جاگہ غانس، دے اس خیال کرے کہ دیو بنگ اٹی ۛ۔ دیو نئے ساہدار ۛ ہرک، نئے بندغ ۛ۔ کل ۛ نوشی جان کیک۔ مڑ اس دانا، مڑ اس اے نا۔ جنگ انا گوس ۛ۔ دا دیو ۛ خلک کلر کلر کرے۔ بس تینا جاگہ غا خاجا۔ داسہ کہ چو کیدار ہر، مزہ داسہ کرے۔ دا خاجا نے، اودے تڑوہ۔ دا خیسن

پیہن وٹھلیء دیوہ۔ پگہ بادشاہء پاوہ، استوای دیوہء خلکت، کسفیٹ۔ بادشاہ نامسٹرء کنے
 برام ایٹک۔ انتے بادشاہ وصیت کرینے۔ دابس ہندازر گرنامار کہ خاچاس، اونالخ
 ء تڑے۔ ہند اخشت آتا کیرغ آن کرے ڈمب کرے تے۔ سہب اتون بس بادشاہ
 ناکپاری آ، پارے ”بادشاہ سلامت! ای استو خزانہ نادیوہء خلکت، داسہ کنے بادشاہ نا
 مسٹرء برام ایت۔“ بادشاہ منہ بندغ گدار، ہنار دیوہء خنار۔ بسر بادشاہ نامسٹرء پاریر،
 استو چوکیدار خزانہ نادیوہء خلکنے۔ بادشاہ نامسٹر بادشاہء پارے ”بادشاہ سلامت! دا
 بندغ ہمو جاگہ غاچنتی آن پیر منے، دیوہء کسفننگ کتو۔ داسہ امر دیوہء کسفنے۔ دادے
 شش توناوخت ایت۔ ضرور دادیوانا کسفوک آ بندغ ناڈس اس ننے ملک۔“ بادشاہ
 پارے ”سہی پاک۔ چوکیدارء شش توناوخت تننگا۔“

ہند اخشت والا ٹھیکیدار بس کل ء خشت آتا سوداء خلک، بسر مزور تے پرمان
 تسر، مزورک خشت آتے ہر فیر۔ اوخنار، اسہ لاش اسے۔ بسر ٹھیکیدارء سئی کریر۔
 ٹھیکیدار ہر ادا بندغ نالخ تڑوک ء، ولے اونالخ انا ملی ثابت ء۔ بندغ زندہ ء، بس ایس
 طیب اس، طیب پارے۔ ای دابندغ نادرمان ء کیوہ۔ اسہ شرت اسیٹ۔ بادشاہ نا
 امر ء ماڑی سے، کن کن ہندن ء ماڑی اس جوڑ کیس۔ ٹھیکیدار پارے، سہی ء، ای نے
 کن ہندن ء ماڑی اس جوڑ کیوہ۔ داسہ طیب دانا درمان ء کرے۔ کرار کرار آور نا جوڑ
 مر سا ہنا۔ دا ٹھیکیدار ء ہم اولیاد آلو۔ و مر سا مر سا ہندا ٹھیکیدار طیب کن زیدار ء
 ماڑی اس جوڑ کرے۔ بس پارے، طیب جان ناماڑی جک سلیس۔ طیب پارے نا
 بندغ ہم جک جوڑے۔

بس ٹھیکیدار درے، دامار ء تینا مار کرے۔

الے داہیت ء، ٹھل بادشاہ ناہیت ء۔ بادشاہ نا اسہ دریاب اسے، دادریاب سال
 اٹی اسہ بندغ اس خراج خواہک۔ اینو ہندا ٹھیکیدار نا نمبر ء۔ ٹھیکیدار ناز سیفہ پارے،

ای کا وہ بادشاہ غا، بادشاہ کنے تڑے۔ ٹھیکیدار پارے آخای کا وہ۔ دامار ٹھیکیدار و اونا زئیفہ کوٹھی سے ٹی کرے۔ بس ہند بادشاہ غا۔ ٹھیکیدار و اونا زئیفہ ہو غارہ تینا مار اکن۔ دامار بس بادشاہ پارے ”بادشاہ سلامت ای نادریاب ء، نادیر ء و ہفوہ۔ اینو ٹھیکیدار نامبر ء، ٹھیکیدار ء ہچ کپو۔“ بادشاہ پارے۔ ”نی دریاب نادیر ء و ہف،“ پارے ”کنے چار لکھ روپی ایتس، و ٹھیکیدار ناہڑ دے ناکن خور راشن آتے ایتس۔“ پارے ”سہی ء۔“

ہندا ٹھیکیدار نار تینا چیکور ء تڑے، بسم اللہ کرے، دریاب اٹ بٹے۔ دریاب نادیر و ہنگ ء شروع کرے۔ بادشاہ پارے ”تو انا چار لکھ کنے قبول ء۔“ دامار بس ٹھیکیدار ناباء ملا، ٹھیکیدار و اونا زئیفہ بھاز خوش مسر۔

منہ وخت آن پد اسہ پین بادشاہ سے نامشن خراب ء۔ ہندا بادشاہ ہندا مار ء ہمو بادشاہی آرا ہی کرے۔ داکشتی ٹی سوار مسر، بسر۔ دریاب نانیا م اٹی اسہ ماڑی سے۔ دا ماڑی ٹی مسر، ولمہ اوار رہینگرہ۔ ہندا مار ء پاریر، ہرا وخت آنم اے بادشاہی آ بسرے، نننے دریاب نانیا م آن کشبو۔ نن ہنداڑے پیر مسن۔ مار کو پارے ”ای ولدا بسٹ، نمے دادر یاب آن کشوہ۔“ داہنا اے بادشاہ ناہم مشن ء جوڑ کرے۔ ولد ابسر، ہندا دریاب نانیا م اٹی۔ ماڑی آن ہر فیر مسر ء، و اونا لمہ ء۔ دریاب نانیا م اٹ وزیر و کیل نانیت خراب مس۔ پاریر، نن ملاس اُن۔ نننے دیر ایت۔ ہندا مار تینے شیف کرے، دادھکے تسرتے دریاب اٹی بیٹرتے۔ داسہ کشتی ہنا۔ دامار ء ہندا کان اسہ مچھی اس زندہ زندہ کیدا۔ کشتی مون اٹ، مچھی اونا رنداٹ۔ ہلہ ہلہ بسر، دریاب ناکنج آسر مسر۔ دا مچھی دادے خوڑت کوتولیس۔ ایس دریاب ناکنج آگاڑت اس خلک کشتاتے۔ مار بر سا بر سا کسر آخنا، اسہ گراسے، وشوان ء تے۔ بس شوان ء پارے، ”ای نے تینا گھڑی ء ایتوہ، نی کنے تینا لٹ ء ایت۔ ای تینا پچ آتے نے ایتوہ، نی تینا پچ آتے کنے

ایت۔ شوان ہُرا، دابادشاہی ۽ گھڑی اسے۔ وبادشاہی ۽ پچ ۽۔ ایس تینا پچ آتے شوان
نا پچ آتے بینا، ہنا۔ ہند ابادشاہی ٹی سر مس، ہراڑے کہ اونا ایلم بادشاہ کس۔

بادشاہ نامسٹر پارے ”بادشاہ سلامت! ہندا شوان بریک، اودے کہہ اس
خلف۔“ بادشاہ بس شوان ۽ پارے ”نی برننا اراغا، نن تون کسہ اس خل۔ کنا ایڑھ ہم
ہرے ناء کسہ بنتنے۔“ او پارے ”ای کسہ اس خلیوہ، کنا د اشٹرت آتے پورو کر۔“
بادشاہ پارے ”نانت شٹرت اسے۔“ دا پارے ”فلانی جاگہ غاسہ زرگر اسے،
ہموزر گر ۽ اتہ، وخرانہ ناچو کیدار ۽ اتہ، فلانی جاگہ غاسہ ٹھیکیدار اسے، ہمو ٹھیکیدار ۽
اتہ، فلانی جاگہ غاسہ طبیب اسے، ہمو طبیب ۽ اتہ، تینا وزیر وکیل ۽ اتہ۔ گڑ ای کسہ
اس خلیوہ۔“

بادشاہ ہمو دم پرمان کرے، کل سر مسر۔ داتینا کسہ ۽ اول آن اخیر اسکان
کرے۔ بادشاہ چاہس، دا کنا ہمو چنکا ایلم ۽۔ ہر فے بادشاہ نامسٹر ۽ اودے برام تس۔
چو کیدار ۽، وزیر وکیل ۽ ہلی نالک اٹی تھے۔ زرگر، طبیب و ٹھیکیدار ۽ بخشش تس۔
دا کسہ ہنداڑے چٹا۔ استو ہموڑے کسن۔ اینونم تون کچاری اُن۔

(دا کسہ ۽ نوشتوک ۽، ملا شفیع محمد بنھنے۔)

سردار چاکر خان رند

بلوچ سردار، چاکر خان اوغانستان نابادشاہء اسئل مفتو کہ۔ اسہ دے قدرت ء خدا ناسردار چاکر ہنا اوغانستان نابادشاہ نأراغا۔ نئے اوڑتون سلہہ و توفک نئس، نئے اوڑتون سنگت نئس۔

شام انا بادشاہ تینا زئیفہ ء پارے، ”دا بلوچستان ناسردار چاکر خان کنے اسئل منپک۔ داسہ ای دادے کسفوہ۔ اوڑتون سلہہ و ازباب ہم اف۔“ بادشاہ نازئیفہ پارے، ”ہرس، نی اودے کسفنگ کپیسہ باباء۔“

”ہبلہ نامسٹر، داعلاقہ کناء، ای بادشاہ، دافوج و لشکر، و سپاہیک کناء۔ اواسہ بندغ اسے۔ اودے امر کسفنگ کپہ۔“

خیر بادشاہ ناخف آ زئیفہ ناتے ہیٹ لگا۔ بس سردار چاکر ء پارے، ”سردار صاحب! نم تون اگہ سلہہ و ازباب مف خدا نخواستہ دشمن نئے آجلہو کے گڑانم امر کیہے؟“

سردار چاکر پارے ”بادشاہ صاحب! اگہ است و دوسگت مریر، سلہہ ناچ گرج مفک۔“

بادشاہ بس تینا وزیر و کیل ء پارے ”پگہ نم سردار چاکر ء بازار ناگشت ء کرفو۔ شارائی ڈہ کبو، کل ء پابو، ہر اوخت بازار ء سر مسرے تو مست انگاپیل ء یلہ کبو۔ تینے ہم جاگہ اس ڈکبو۔ ہرن سردار چاکر امر کیک؟“

سہب انا بسر، بادشاہ ء مہمان خانہ غان ہر فیر، میر چاکر خان رند ء پاریر ”سردار صاحب! نی نابازار ناگشت ء کر۔“ وزیر و کیل ہم سردار چاکر تون اوار نسر۔ بسر بازار

نانیام آن ہو کامس کہ نربو کہ بادشاہ نامست انگاپیل یلہ منسے۔ ہر کس تینے دکان و کوٹھی تیٹی ڈکا۔ وزیر وکیل ہم نزار۔ بادشاہ و بی بی تے ماڑی ناہفتتیکو ڈا کہ غان ہر ارہ کہ سردار چاکر مست انگاپیل اتون امر کیک؟

سردار چاکر چک ۽ ہڑسا، ہر اکہ بازار مچ آخورک ۽۔ مست انگاپیل دوگام کر سا بنگ اٹی ۽۔ چاکر خان ہر اکہ دیوال اسے ناماس آاسہ منڈی اس کتری خنانے۔ تینا کتری تے ہڑفنگ اٹی ۽۔ سردار چاکر سٹ کرے ہلک منڈی نانت اٹی، ارامسہ چیچپلو تس تے۔ پیل انابوز اٹی خلک کچک ۽۔ مست انگاپیل لخن ۽ ہڑسا۔ بادشاہ و بی بی تے سیل کریرہ۔ بی بی تے توار کرے، ”خناستے۔“ بادشاہ پارے ”ای اسہ پین وڑ اس ہم سحیفٹ۔ کنا بادشاہی ٹی اسہ زوراک ۽ ہلی اس ارے، داہلی اسل سواری کن ایپک۔ ای اودے ہموہلی آہر وہ۔“

بادشاہ نازسینف پارے، ہرس کہ ہلی ۽ دو آن درنوس۔ ”ولد ابادشاہ سردار چاکر ۽ پارے،“ سردار صاحب! کنا بادشاہی ٹی اسہ ہلی اسے، او اسل سواری ایپک۔ کنا بادشاہی اسہ پارہ غان، وہلی ایلو پارہ غان۔“

سردار چاکر پارے ”ہلی ناچوری مرے، ولد سواری کن ایپ۔ ای داہیت ۽ اسل منیرہ۔“ بادشاہ پارے ”نی اوڑا سوار مر“ سردار چاکر پارے ”ای اسہ شرٹ اسے ٹی اوڑا سوار مریوہ۔ اودے تینٹ سنخ کیوہ۔“ یکدم پرمان مس۔ سردار چاکر جوان ہلی ۽ سنخ کرے۔ سوار مس۔ ہلی آرامسہ پیری خلک۔ بادشاہ ناماڑی ناخرک آ سلامی تس۔ سیدھا چکا ہلی ۽ سیبی کن بس بلوچستان آ۔

داسہ بادشاہ قاصد کرے۔ سردار چاکر ۽ پارے ”ای نادشمنی ۽ کپروٹ۔ داسہ نادعوت ۽ کن تون۔ دو سد بندغ تون بریس یا سے سد بندغ تون۔ تین تون بیبرگ ۽ ہم اتیس۔ بیبرگ سردار چاکر نا ایڑہ انا مار نس۔ دا سخت زیبا، باڑی دار ۽ بندغ اس

تس۔ سردار چاکر پارے ”امی بریوہ، ولے بیبرگ ۽ تین تون اچرہ۔ انتے کہ بیبرگ شونقی اس تسکہ۔ ولے اوغان پارے المی اتیس تے۔ سرچار چاکر بیوس مس، بادشاہ ناست اکن بیبرگ ۽ ہر فے۔ ہمو اوغانستان کابل نابادشاہ ناہلی ۽ ہم بیبرگ ۽ تس۔ بیبرگ داہلی ناپن ۽ ”پاد“ تخوا۔ ہرا تہوانا مثل اٹ ہناکہ۔ تاکہ تینا منزل ۽ خلنو کہ، او اسل سلنو کہ۔

دابسر بادشاہ نامہمان مسر۔ بادشاہ نامسٹر تینانو کر ۽ پاریس کہ ”ہرا وخت آ بلوچ آتابادشاہ بس، کنے ڈہ کیس۔“ نو کر پارے ”انتے“ پارے ”امی بلوچ نار اسفت بنگٹ، او بھاز زیبا مریک۔ و بھاز زور مریک۔“

میر بیبرگ تینا سنگت آتے پارے کانبو، بازار ناسیل چکر ۽ خلین۔ ہندا گلی ٹی بسرہ بادشاہ نامسٹر نانوکرخنا تاپارے ”ہندا دے بادشاہ ناگلی ٹی بنگ اٹی ۽۔“ بیبرگ مون اٹ لشکر رنداٹ، بسر کہ کسر آبیبرگ چک ۽ ہڑ ساسنگت آتانت تا توار اف۔ ہرا کہ کل سنگت آک تمانو۔ بیبرگ پارے ”انت مس نمے“ سنگت آک پاریر، سمک نمے ماڑی آن برسا لگار۔“ بیبرگ بڑ ہرا کہ ”اخ خانہ تے خراب، دابادشاہ نا مسٹر دوشہ غانبار پیڑو ہر فینے۔“ بادشاہ نامسٹر توار کرے، ”اگہ غیر تی ۽ سے اس کن تون ملس۔ اگہ لغور سے اس، تینا کسراٹ کاس۔“ بیبرگ پارے ”دادوریش آٹے، کہ نے تون ملیر۔“ پارے ”مسہ نمبر کنازی آسپاہی تاگاٹ ۽۔“ بیبرگ پارے، اسل کہ سد نمبر مریر۔“

بیبرگ بس شام انا او لیکو گاٹ والا ۽ کشا خیسن نامٹ اس تس پارے ”سرہ ۽ تینازوالی کپہ۔ ہل دا خیسن تے کسر کر۔ داگاٹ والا سوچا، ایلو گاٹ الپک تے۔ ہندن او ار ٹیکو و مسٹیکو ۽ خیسن تس۔ ہنا بادشاہ نامسٹر ۽ سر مس۔ بادشاہ نامسٹر پارے

”فرشتہ سے اُس۔ جن و ملائک اسے اُس؟“ بیبرگ پارے ”ای ہموداٹ، نے تون ریش ۽ گہو تھٹا۔“

د بادشاہ نامسٹر پرمان کرے ”خدمت و مجلس مس۔“ منہ وخت ہنداڑے مس۔ سردار چا کر توار کرے۔ ”ہلہ بیبرگ خنکپک۔“ سپاہی اس پارے ”خواجہ! ہے دے آن کہ بسنن، اوبادشاہ نامسٹر تون ۽۔“ سردار چا کر پارے ”خلک خدا د بادشاہ ۽، داسہ بیبرگ ۽ دیر شیف کے۔“ سردار چا کر تینا سپاہی تے پارے ”ہنبو، شار اٹی پڑو کبو، پٹ و پو ہاڑ کبو، ننا بادشاہ کک۔“ نوابن شیف برے۔ بس نو کر بیبرگ ۽ پارے، ”خواجہ! شار اٹی ہو کاء، ننا بادشاہ کک۔ ننا بادشاہ کک۔“ بیبرگ پارے۔ ”کاوہرو، بادشاہ کنا الہ ۽۔ اودے دیر خلک۔ اوڑ تون دیر دشمنی کرے۔“ بس شیف مس۔ بیبرگ خنا، سردار چا کر تولوک ۽۔ سردار چا کر پارے، ”بیبرگ کشتہ تینے، د بادشاہ کنے آ زور ۽۔ اگہ تینا علاقہ ٹی مرین تونن زوراک اُن۔ گڑا دکان ہنان تو ہمو زال ۽ دوئی کروں، تے نہ تو معاملہ خراب مریک۔ او فک بش مسر، بسر بلوچستان آ۔ الے داہیت ۽، ہل رند و لاشار ناکسہ ۽ کہ او فک تین پہ تین دشمن و خونی لَسر۔ لاشاری کرینے برام اس کہ زسیفہ مون ملپک۔ وس کرینے، قرآن و سید ملا میڑھ مر کہ کرینے، ہچ جوڑ مفک۔ اسہ دے لاشاری تینا زسیفہ ۽ ارمانی ۽ وڑ اسے ٹی پارے۔ ”ای نے کن قرآن، سید، ملا، میڑھ مر کہ کرینے۔ نی مون ملتویں۔ نے آ ای بیبرگ ۽ میڑھ اتوٹ۔“ لاشاری نا پین کنڈو خان لَس۔ کنڈو خان نازسیفہ پارے ”اگہ نی بیبرگ ۽ میڑھ ایس، گڑا ای نے تون خوش اٹ۔“ زسیفہ نا خیال بیبرگ لاشاری تین پہ تین دشمن ۽، تو او اتنگ کپک تے۔ کنڈو خان ہنا بیبرگ آ، بیبرگ اودے کسٹک۔ اگہ بس تو ای خوش مریوہ۔ کنڈو خان بس تینا سنگت اسے پارے، ”کن تون بریسہ۔ ای دا زسیفہ ناؤ و آن بچیرہ۔ کانہ بیبرگ آ، برے دادے خوش کے۔“

کنڈو خان ہنا، رندانا علاقہ اٹ شام اناسفر کریرہ، لاشاری ناعلاقہ اٹ دے آن سفر کریرہ۔ بسر بیرگ نارا ناکیب آیتنانت تے دوتے تفسیر، تینا ہلی ۽ ہم تفسیر، تینا کاٹم تا مش شاناغ۔ سہب انابیرگ نانو کر اس دافتے خنا۔ بس بیرگ ۽ حوال تیس، ”خواجہ! دن ۽ بندغ ۽ بادشاہی ۽ ہلی ۽۔“ بیرگ پیشن بس، ہر اچاہس لاشاری تے۔ پارے ”لاشاری! خیر ۽؟“ کنڈو خان بس پارے ”خواجہ! اے زغم ۽ ہرف، کنے کسف یا کان کننا زسیفہ ۽ کن تون خوش کر۔ کہ پارینے بیرگ ۽ میڑھ اتہ۔ بشہ نن تون کان یا ننے کسف۔“

بیرگ تینا شاعر ۽ پارے، شاعر ناپن اس جاڑو خان۔ پارے ”بشہ، دا بندغ آتون ہن، ای نمارنداٹ بریوہ۔ تاکہ ہلی پادا منزل پورومتنے، او کسراٹ سلپک۔“ داہلی تہو آنبار ہنا کہ۔ بس کسر آکنڈو خان و جاڑو خان نارہی آن دُوڑو کر ساگر ریگا۔ ایکان لاشاری نازسیفہ کسر آہر وک نس خواجہ غاتا کہ ہر اتم لاشک تا بریرہ۔ اوہلیک تا بریرہ۔ دے اس خیال کرے کہ بیرگ نادو گام ۽۔ زُوڑو ہنا قاصد ۽ مون تیس کہ ”بیرگ ۽ پابنفس۔ ای خیر کریٹ۔ نی بروس داڑے گڑاس مرو ۽۔ مخلوق پارو ۽ بیرگ نیاڑی سے ناخیرا کن ہنا کسک۔“

بیرگ کنڈو خان ۽ پارے ”اگہ داسہ زسیفہ ناخیرکتو، تونی دے انامون اٹ بریس۔ ای کل رند ۽ پاوہ کہ نے بچ کپسہ۔“ بیرگ تینا شاعر جاڑو خان ۽ پارے، ”اڑے جاڑو خان! لاشاری تاشار ۽ سیل کتنن امرکان؟“ بسر گنداوانا بازار ۽ چکر خلکر۔ اسہ دکان اسے ٹی اسہ مسٹر اسے، داکان سہت زیور آتیاں مچ آدکان رنگ ہر فینے۔ بیرگ بس دکاندار ۽ پارے ”کنے مشک، زافران ایت۔“ کشا خیسن نا مٹ اس۔ دکاندار پارے ”داگنداوانا بازار ۽ مچ آپیری کیس، ہم دافک اسل بھاز ۽، داخس زافران رسینگکپک نے۔“ بیرگ مسٹر آتیناپن ۽ پاش کرے۔ مسٹر است ۽ با

تس۔ وہڑتوم آک وخت اس پک کریر۔ اوپارے کہ ”اینو آخا، ای نے تون پگہ
ملنگ کیوہ۔“ داسہ بیبرگ جاڑو خان ء پارے نن تون اسہ دے اس ارے۔ ”اینو پڑو
کرپانن بیبرگ ناشاعر آک اُن، شام آفلانی جاگہ غا مجلس و محفل ء۔ ہر کس ء شئیر
خلوئی ء، برے۔“ شام آجوان مجلس مس۔ ایلو دے اکن ولد اپارے کہ ”پگہ فلانی
شاعر بریک۔“

بیبرگ جاڑو خان ء پارے، ”اینو شام آ آی کاوہ، مسٹر آ۔ نی جوان ء شئیر اس
خلیس۔ نے آن اگہ ارفیر کہ خواجہ ناہرانگ ہنا۔ نی پادیر؟ پارور بیبرگ؟ نی پا
بیبرگ ہنا۔ گڑانے کن داڑے جاگہ مفرو۔ گڑا امرکیس، کناہلی پاد، آسوار مرلیس،
ایڑے سردار چاکر ء ڈہ ایتس، کہ ای تین کن زسیفہ اس دوئی کرینٹ۔ کک آبرلیس
یک، بتولیس دو۔“

داسہ مجلس بنا کرے، شاعر آک بسر۔ ہندا کان اسٹ اس توار کرے ”خواجہ نا
ہر ادے؟“ پارے ”دیر؟“ پاریر ”بیبرگ؟“ پارے ”بیبرگ ہنا۔“ مجلس پنا، ارمان
کریر۔ بیبرگ نن امر الا ہنا۔ ایڑے بیبرگ و مسٹر ء وڈیرہ نامزور اس اوار خنا۔ ہنا
وڈیرہ ء پارے، ”خانہ نا خراب مس۔“ وڈیرہ بس خنا، پڑو کرے کہ ”بیبرگ کنا
عزت آدو شتاغانے۔“ ہندا کان جنگ اس کاٹم ہرفے۔ فیصلہ ہنا سردار چاکر خان آ۔
چاکر تینا خوارزادہ ء ملامت کرے۔ و میڑھ مر کہ کرے۔ مخلوق نیام جی تادوٹی ہنا۔
او فک نیڑی کن سردار چاکر ناجو انا دیر، گاجان ناجو، سد ہج، بیبرگ ناہلی ء تخار۔
سردار چاکر پارے ”جو انا دیر ء ہم تسٹ۔ سد ہج انا نہاد ہم۔“ بیبرگ پارے۔ ”تینا
ہلی ء تفرہ۔ بدل اٹ تے سد ہج ایتوہ۔“ اخیر فیصلہ تیر آ بس۔ بیبرگ تیر والا ء
پارے، سد ہج انا پال ء گودی کن شاغ۔ او ہندن کرے۔ فیصلہ مس، وڈیرہ مسٹر ء
تس تے۔ بیبرگ برام کرے تے۔ بیبرگ کہ شام انا بس، ہرا کہ کنار لیش امیر کابل

اوغانستان نامسٹر تون گھو تھوک ۛ۔ ایلو دے سہب اناہنا اوغانستان نامسٹر ۛ سر مس۔
 اوغانستان نامسٹر پارے ”بیرگ، دازوراک اسے، نی داکان کشہ کنے۔ اگہ بادشاہ ۛ نا
 ساتما۔ ناخیراف۔“

داہر فے بادشاہ نامسٹر ۛ، بادشاہ نامسٹر پارے ”بیرگ دوست نادیر ۛ؟ دشمن نا
 دیر ۛ؟“ پارے ”دوست کننا سردار چاکر خان ۛ۔ دشمن کننا لاشار گہرام ۛ۔“ پارے
 ”دوست تو ایہن ہم دوست۔ نی دشمن ۛ دوست کیس۔ پداہم بادشاہ نے آزر ۛ۔“
 بیرگ بس، سردار لاشاری ۛ پارے، ”ای امیر کابل اوغانستان نابادشاہ نامسٹر
 ۛ تورینٹ۔ نی کنے داسہ تورسہ یا کاوتینا کسراٹ؟“ گہرام لاشاری پارے ”بہ کہ تورہ
 نے۔“ ایکان سردار چاکر کلہو کرے، لاشاری آ ”نا کننا ایلمی ۛ جنگ اسے۔ بیرگ
 امیر کابل نامسٹر ۛ ہر فینے یسنے، اونا مون ۛ تورن۔ پدا ای ونی ایلمی آ جنگ ۛ کرون۔“
 ولے داڑے تو گہرام لاشاری وچا کرنا لشکر اسٹ مس۔ ایکان اوغانستان نابادشاہ تینا
 لشکر تون رسیفے۔ ہندا کان زالبول آک دیر اکن ہنارہ، تین تون ہیت کریرہ۔ ”کتو
 خدا بیرگ ۛ، ہراکان ہر فے اسہ سریلہ ۛ نیاڑی اس ایس۔ آرغ شہید مریک، ایلم
 شہید مریک۔ سیال شہید مریک۔“ نیاڑی دا ہیت آتے بنگ پارے ”اخ خانہ
 خراب، کنے داخرن گدی آخرن پاچہ نی آ نیاڑیک شغان خلور۔“ بیرگ ۛ پارے
 ”اگہ سدھاکان کننا باوہ غا، نے ہم کسٹک، کنے ہم کسٹک۔“

بیرگ پڑو کرے ”اینوشام آکل خاچو، ای تینا تینٹ گاٹ ۛ سنبھاوہ۔“ شام انا
 ہنا بیرگ پیادہ، داتمبو ایلو تمبو، سر مس بادشاہ ناتمبو ۛ۔ اولیکو گاٹ انا لُخ ۛ خلک،
 ارٹمیکو گاٹ انا لُخ ۛ خلک، ہندن مسٹمیکو گاٹ انا لُخ ۛ خلک۔ اسٹ اسے بادشاہ نا
 دلبند آتے موٹکنگ ۛ۔ اونا ہم لُخ ۛ خلک۔ داسہ تینٹ بادشاہ نادلبند آتے موٹکنگ ۛ
 شروع کرے۔ بادشاہ خن تے پٹا، ہُرا کہ شیر اسے۔ بادشاہ ۛ پارے ”بیرگ گناہگار

ای اٹ۔ نامسٹرء ای درینٹ۔ نی رندا انکشتنگ کن بسنس۔ نامسٹرء ای درینٹ۔ کنے
 خل۔ “بادشاہ ہرا کہ دافتیانبار کنا ہم لنح ۽ خلککہ، کنا بادشاہی گڑا کنا مسٹر نامسکہ۔
 بیبرگ ۽ پارے۔ ”اے قلم ۽، اے کاغذ ۽ اتہ۔“ لکھا ”کنا سالم اُس۔“ بیبرگ
 پارے ”کنے داسہ نشانی ایت۔“ پارے ”نشانی دادے کہ سہب انا بگل لگو۔ تو تمبوک
 شیف مرور۔ ایلو بگل لگو، تو تمبو تا مون ہڑ سینگو۔“

سہب انا بیبرگ پارے۔ ”ای استون خیر کرینٹ۔ ہر کس کاہے تینا تینا خلق
 آتیا۔“

امیر کابل نامسٹر بیبرگ ۽ پارے، ”داسہ کنا باوہ ۽ اونا وزیر وکیل آک شغان
 خلور کہ بلوچ آن خلیس۔ داسہ دے انا مون اٹ ہن، وزیر وکیل ہم خرنے۔“ دا
 ہنا فوج آک جنگ کن سنبریگار۔ اوغانستان نانا بادشاہ پارے ”خبردار، سلامی ۽ تے
 ہلبو۔ بادشاہی آسلطنت آتے بنقبوتے۔ کنا سالم ۽۔“ گاٹ پان ۽ پارے، ”استونا
 گاٹ والا بندغ آک ہر ادو؟“ ہنار، کہ بادشاہ نانا تمبوٹی چار لاش تموک ۽۔ بادشاہ
 پارے۔ ”دا استون کنا ہم لنح ۽ خلنگ کریکہ۔ ارے شیر ۽ بندغ اس۔ کنا سالم ۽۔“
 نن چٹان، کٹان۔ استون او فنتون نسن۔ اینونم تون۔

ٹھگ روز و ناکسہ

نکس اسہ غریب اس، داغریب دے مچ پاٹ خلکک، سودا کریکہ۔ سال درست اونا کاریم ہندا نکس۔ سہب بیگہ پاٹ کریکہ، اونا پیٹی ریش مسوسس۔ اسہ شوان اس اودے یکو خنا کہ۔ اسہ دے ہندا غریب ۽ پارے، نی کم بخت ہڑ دے پاٹ کیسہ، سال درست ناہندا کاریم ۽۔ داسہ دن کر کہ فلانی بادشاہی ٹی اسہ بادشاہ سے، تین کن ارا بنگلہ جوڑ کر فک۔ مزوری دے انا اسہ روپی اس ایتک، نی دن کر، ہن ہے بادشاہی آ۔ اوڑے نا جوان گزران مریک۔ داڑے ارادے ٹی اسہ روپی اس کٹسہ، ایڑے اسہ دے ٹی اسہ روپی اس کٹسہ۔ داغریب بس تینا اراغا، تینا چناتے ہر فے باوہ نا اراغالیس۔ باوہ ۽ پارے۔ ”باوہ جان! نی چاس دا چناک چار، ای کاوہ پین ولایت اسے ٹی مزوری اس کیوہ۔ یکونا پاٹ آن کنا جان چٹے۔“

باوہ تے پارے ”کنا مار! داڑے کن تون غلہ اف، داچناتے انت ایتوٹ۔“
 ولے ولدا ہم داغریب توکل کرے، ہنا۔ خلسا پر عسا، بس خنا۔ او بیلی شار اسے ٹی مخلوق ۽ نوکر چا کر آک ۽۔ مزورک ۽۔ بس خنا، بادشاہ ۽ پارے ”بادشاہ سلامت! ای فلانی علاقہ غان مزوری کن بسنٹ۔ کنا چنکو چنکو چننا ۽۔“ بادشاہ پارے ”بچا! ہن اے مزور تون مزوری کر۔“ پارے ”اخص پوریا ایتسہ۔“ بادشاہ پارے ”روپی اس۔“ بنا کرے کاریم ۽۔ شش توکاریم کرے۔ ہرا داپیہ غاک کن تون کڑہ۔ کاوہ اراغا، کہ چناک لنگڑی آن کہور۔ زینفہ کہو ۽۔ اخیر بس بادشاہ سلامت ۽ پارے ”بادشاہ سلامت! داسہ ای کاوہ تینا اراغا۔ داڑے کنے بھاز وخت مس۔“ بادشاہ حساب

کرے، شش تو انا پگارے تے۔ دافے تے رومال نایتینا پلو آ۔ بس کسراٹ اسہ ٹھگ اس تے۔ چارچوک آدرخت اسے ناسیجانی کٹ ۽ تینا تختاسس، ہموڑے کوٹھی اس ہم تے، اوٹی دیر ہم تختاسس۔ داچار کسر نانیام آتے۔ داٹھگ انا پین تے، روزو۔ دا نیازی اس تے۔ ہر کس دا کسراٹ بسکہ اوپلا کہتے۔

غریب مزل خلسا بس ہر کہ دا کوٹھی ٹی کس اف۔ اسہ نیازی سے کٹ اسے آ تو سنے۔ مشین آتینا پچ موعک۔ دابس پارے، ”اولمہ! اوادی! کنے دیر اس ایت۔ ای بھاز ملاس اٹ۔“ پارے ”بربر ابا! خانہ خراب! دا ارا دنا ۽، چانما ۽، نما باوہ پیرہ بسرہ، داڑے دیر ارغ نوشی جان کریرہ۔ بر باوہ، بربر۔“

اخیر دا غریب بس نیازی دروت کرے تے۔ داکان دروت، ایکان دروت۔ مہر کر سا پارے، ”باوہ! ای خیرات مریو۔“ زوزو وایس، چلم ۽ تینا، شانغا۔ پارے، ”نی چلم چکہ۔ ای نے کن ارغ اس کیو۔ خیرات مسٹ، نی بھاز مر آن بریسہ۔ بیٹگن ملاس مروس۔“ ایس ارغ تے۔ ولد ا غریب ۽ حوال کرے۔ پارے ”ایت حوال ۽ تینا۔ ہر اکان بریسہ؟ ہر انگ کاسہ؟“ دا حوال تے۔ ”لمہ! ای ہنانٹ، فلانی بادشاہی آ۔ شش تو پوریا کرینٹ۔ دے ناکنے اسہ روپی اس ملانے۔ داسہ دافے ہر فینٹ، کاوہ اراغا۔ پین حوال اف ایتونے، خیر۔“

نیازی تینا حوال ۽ تے۔ پارے ”باوہ نے خدا کوڑکے۔ دا اشار ۽ مون ناخنسہ، داڑے کنا ارا مار کاریم کیرہ۔ اوفے داز میندار دے انا شش روپی ایتک۔“ دا غریب ہر، ایڑے دے انا اسہ روپی اس ترہ۔ داڑے شش روپی ایتہ۔ دا غریب ۽ پارے ”دا پیسہ غاتے تینا اے اراٹی تینا دواٹ تخ۔ نوا کہ پاس روزو کنے پلا۔ ای خیرات مریو۔ در تینا دواٹ ڈکہ تا۔“ دا غریب کاوہ دے منٹ پین کاریم کیوہ۔ ہنا پیسہ غاتے تینا ہموڑے کنج اسے ٹی ڈکا۔ ہنا کاریم آ۔ خنا ہموز میندار ۽۔ پارے ”ای

بسنت مزوری کنگ کن۔ کنے مزور سلفسہ؟“ زمیندار پارے ”بر کر۔“ پائے ”اخص مزوری ایتسہ۔“ پارے ”ہشت آہ۔“ دا غریب ہڑا، ایڑے روپی اس تسرہ۔ ایدے لاٹ بسٹ۔ بس ہندا نیڑی آڑو زوسر کرے تینے۔ پارے ”اولمہ!“ روزو پارے ”آں؟“ پارے ”لمہ کنا پیسہ غاتے ایت، کنے ہڑے تما۔“ روزو پارے ”باوہ! نی گنوک اسے اُس۔ نا امرء پیسہ ء۔ نا ہوش کاریم کیک یا کچک؟ نے شرم بک، نی پین نا نیڑی تیان امر پیسہ خواسہ؟“ کوک کرے ہمو کسر نا مار کو تے پارے ”او مار کوک! دا بابا گنوک مسنے، کنے آن پین نا نیڑی آن، پیسہ خواہک۔“ دا بسر ارفیر ”انت خواسہ۔“ دا غریب پارے ”پیسہ خواوہ۔“ روزو پارے ”دا اینو پیسہ خواہس، بیگہ تون پین گڑا خواہک۔“ ہلکر غریب ء جوان گٹار۔

دا غریب حیران فریشان مس۔ خلک تے خدا، کاوہر انگ؟ بس چار کسر نا نیام آ توں۔ ہندا کان اسہ گری ء شوان اس تینا میٹل متون ہنا کہ۔ بس خنا ہندا غریب ء۔ غریب ء پارے ”خیر ء، گنوک اسے اُس۔ یا سماہی ء سے اُس۔ دا کسر نازی آ تو سنس، ہو غسہ۔ مش تے کاٹم آشاغسہ؟“ دا غریب اوغا۔ بڑ ہوغا۔ پارے ”جی باوہ! ای سماہی ء بندغ اسے اُٹ۔ دن کنے مائی روزو پلا۔“ شوان پارے۔ ”نی سد سال ہو غس، او مائی روزو نے پیسہ تفک۔ اگہ دا اشار اٹی اسہ پین نیڑی اس ارے۔ او نا پین مرادو ء۔ اگہ نا مرادو پیسہ غاتے ہلک، تو سہی، اگہ ہلنگ کتو تو پیسہ غاک نا ہنار۔“ دا غریب ارفسا بس۔ مرادو نا خلق انا مومن آشروع کرے ہو غنگ ء۔ ہوغا ہوغا ہندا ٹون مرادو بس۔ خناتے پارے ”باوہ! خیر ء، داخص ہو غسہ؟“ دا غریب پارے ”اولمہ بیوس! کنے نارو اغارو زو پلا۔ کنا پیسہ غاتے درے کنے ریفے۔“ مرادو پارے ”او باوہ بیوس! داسہ شام تمانے۔ سہب اتون کنا روزو نامڑ اس مرو۔ دسوہ تے یاد سک کنے۔ داسہ نی ارغ کن خاچ۔ خدا سہب اس کے۔“ دا غریب نارغ بن آن ایپار مفک۔

خاچنگ کن تغ انت بریک۔ شش ٹوانا پور یا ہنا۔ ایڑے غریب ناز سیفہ و چنک لنگڑی
 آن امر مرور؟ مرادو پارے ”باوہ بیوس! داسہ خاچ۔“ دا پالو اے پالو کر ساسہب
 مس۔ سہب انا پارے ”اولمہ! داسہ سہب تما۔ بشہ کنا پیسہ غاتے ہل۔ جوان دے بڑزا
 کشاتینے۔ ایکان غریب ۽ غل ہلیک۔ دے نیمروچ مس۔ مرادونا ارامار نسر، ارا
 مسٹر۔ مارک تے برای نسر۔ مسنک تے برای اوس۔ مرادو نشار آتے و مسن تے
 تینا پارے ”بشبو، تینے سینگار کبو۔ غسل کبو تینا بیچ آتے سینبو۔ تیار کبو تینے۔ کانہ فلانی
 پیرانا زیارت ۽ کینہ۔“

دا چار نیٹری نشارک و مسنک تینا ہار، تاویت، چلو، طوق، دُر آتے پینار۔ تینے
 تیار کریر۔ مرادومار کو ۽ پارے، ”نی ہن تینے ڈکہ، روزونا اُرا نا خڑک آ۔ روزو خنپ
 نے۔ اونا اُرا نا ج اٹی ڈکہ تینے۔ نن داکان برینہ، گاڈی ۽ ہرفنہ۔ گاڈی ٹی دغراس،
 نشارک و کنا مسنک برینہ۔ روزونا اُرا نا خڑک آ اودے پانہ، روزونے دیرایت۔ نن
 بھاز ملاس اُس۔ اونے دیرایتک۔ پدا ارفک اڈی مرادو اینو ہر انگ کارے۔ ای پاوہ
 کانہ دادغراء فلانی پیر آ مٹت کرین۔ دادے تڑنہ۔ سیخ اس کباب کینہ، گڑا برینہ۔
 اسہ نشار اس پاک، تاتہ داسہ نن شام تمانے۔ نن داسہت زیور آتون اُن، نن تون
 زینہ اف۔ اگہ پیر آکس برے نن آن داسہت آتے پلے۔ ای پاروٹ داسہت
 آتے تاتہ ۽ تیناروزو ۽ لبتو۔ دانشارک او مسنک ترکور کشور تینا سہت آتے متنگ نا
 وخت آنی تواریس، اولمہ گاڈی والا اولمہ گاڈی والا! ای پاروٹ۔ جی باوہ! انت پاسہ۔
 نی پاہرے دامائی ۽ تینا سہت آتے تفریرے، دانسے پدا جواب کرو۔ نھے تفروتا۔
 اودے گڑا خا بریک۔ پاک باوہ! ای دنا حق ۽ کنگنٹ۔ دنا پیسہ غاتے پلانٹ۔ نی پاکنا
 حق ۽ کنگنٹس۔ کنا پیسہ غاتے درینس۔ او پاک ہر اتم، نی پادرو۔ او پاک نی تینٹ تناس
 تا۔ ہن ہرف تا۔ نی ہن گڑا پٹہ تینا پوریا ۽ ہرف۔ گڑا ای چاوروزو چائے۔“

داکان مرادوہر نے تینا نشا تے، و مسن تے۔ گاڈی ٹی دِ غرے تِخا۔ بس روزونا اُرانا خڑک آخنا تاروزو پارے ”اڈی مرادو اینو ہر انگ کارے؟“ مرادو پارے ”اڈی نن کانہ فلانی پیر سائیں آ، دادِ غرے اوڑکن مٹت کرینن۔ اوڑے دادے سیخ اس کباب کینہ گڑا برینہ۔“ ہنداکان اسہ نثار اس کوک کرے۔ پارے ”اوتاتہ! داسہ نن شام تمانے۔ داسہت آک نناکل انا لُخ اٹی، دن مف پیر آرزینہ اس برے نن پلے، نن انت اس کروں؟ نن تون زرینہ ہم اف۔“

مرادو پارے ”نم تینا سہت آتے تینا تاتہ روزو تون تخبو۔ پدا بو داکان ہر فبو تا۔“ روزو پارے ”ہلہ کن تون تخبوتا۔“ دا ترکار تینے ساف کریر۔ تنگ ناوخت آدا غریب ہنداکان کوک کرے۔ ”اولمہ گاڈی والا! اولمہ گاڈی والا! ہر رے اومائی تینا سہت آتے تفریرے۔ پدا جواب کرو نمے۔ تفر و تانمے۔“ روزو بد بس پارے ”ابا! ای دنا حق دَرینٹ؟“ غریب پارے، ”ہلہ کنا حق دَر لیس۔ پیسہ غاتے کنا جواب کر لیس۔“ روزو پارے ”ہر اتم“ غریب پارے ”درو۔“ روزو پارے ”ہن تینا پیسہ غاتے ہر ف۔“ دا غریب بس تینا پیسہ غاتے ہر فے ہنا۔ مرادو نثار تے پارے ”داسہ ہڑ سینگبو، شام تما، سہب اتون کانہ۔“

روزو ہر اکنے سہت آک دو بتوس۔ درے رندے غریب نا۔ مڑ اس غریب نا، مڑ اس روزونا۔ بس اسہ شمار اسے ٹی۔ روزو اڑنے ”دا اشار انا بھلا دیرے؟“ پاریر ”فلانی ٹکری۔“ پارے ”بٹنگبو ٹکری۔“ ٹکری بس۔ روزو پارے ”دانا راکنا آرغ۔ دا ظالم داسہ چنکا چناتے اِلانے، بسنے۔ نن حیران اُن دیر آکان؟ ای دانا زنیفہ اُٹ۔ دا کنے اِلانے۔ مال مڈی تے ہر فینے بسنے۔“ غریب پارے ”دا خدا، دا قرآن، دا کنا زنیفہ اف۔“ روزو پارے ”ہلہ اے وخت آورنا کسٹ۔ داسہ چناتا بیوس اِن نازنیفہ افٹ۔“ ولد اپارے ”داسہ دن توکننگ کیسہ۔ کنے مُسٹ ایت۔ کنا جان چٹے۔ ای

آجو مریو۔ کنانت یلہ مرے۔ داسہ کل پاریر، ”باوہ نی زمینف کرتے۔ پدامسٹ ایت تے۔“ دا پارے ”چلو کننا زمینف۔“ پارے ”اسٹ ارٹ مسٹ۔“ روزو پارے ”دا کننا آرغ کس۔ کننا ہمو حق نکاح ناپیسہ غاتے ایتے۔ مہالو آرغ کننا کس۔ ای پیسہ خواتوٹ۔ داسہ کنے مسٹ کس۔ ہمو پیسہ غاتے کننا ایتے۔“ کل غریب آمون ء ہڑسار پاریر ”راست پاپک، اونا حق نکاح ناپیسہ غاتے ایت۔“ روزو آن ارفیر افس ء۔ پارے ”چار سدا ء۔“ ہلک روزو پیسہ غاتے ہنا۔

دا غریب ولد افس مرادونا خلق آ، شروع کرے ہو عنگ ء۔ ہو غا ہوغا، خناتے مرادو پارے، ”ای ناپیسہ غاتے ہلکٹ، داسہ انتے ہو عنسہ؟“ پارے ”روزو کنے پلا۔ دن دن کن تون کرے۔“ مرادو پارے ”داسہ شام تمانے، خانج، سہب اتون ناپیسہ غاتے ہلیوہ۔“ دا غریب ء تغ انت برو۔ دا پالو اے پالو کاٹم ء ہر فک تمک۔ سہب مس۔ پارے ”ادی مرادو داسہ ہمت کر، سہب تما۔ سہب انا مرادو دا غریب ء اسہ ہشت آنہ اس کس۔ پارے ”ہن دکان آن دا ہشت آنہ نار یوڑی اتے۔ چناتے پا خیرات ء، خیرات ء۔ کس ء ارار یوڑی، کس ء چار یوڑی ایت۔ چناک بریرہ روزونا ارامار ء۔ او بریرہ۔ چنکا مار ء تے ہر ف، لُخ آتخ، سیدھا ہے شمار کن ہن، روزو رند اٹ نابریک۔ نی ایڑے پا، چناک ارٹ ء۔ اسٹ لمہ نا، ایلو باوہ نا۔ کنے ہم حق ارے۔ مال مڈی کل ء الاٹ، اوڑکن، داسہ اسہ چنا کنا ء۔“

دا غریب ہنا، ہشت آنہ نار یوڑی ہلک۔ گلی ٹی کوک کرے ”چناک خیرات ء، خیرات ء۔“ چناک بسر۔ ہندن کرے۔ دافتیٹ روزو نا چنکا مار ء لُخ آتخ، سیدھا ہمو شمار کن گام کرے۔ روزو نا ایلو مار بس اراٹی روزو ء پارے ”اماں جان! چنکا ادا ء امبل اس درے۔“

روزوہلمہ کر سامڑ اس امبل نا۔ مڑ اس روزونا۔ بسر سر مسر، درونا فیصلہ خواجہ
 ے۔ روزو پارے ”دا امبل دروناء گنوک مسنے۔ چنکا چنچاء ہر فے۔ کنے بے غرز کرے،
 مُسٹ تِس۔ دانارو اے پاروک اف۔“ غریب پارے ”ٹکری فیصلہ حق انصاف ناء۔
 ای کل مال مڈی ے ملک میرات اراء اوڑ کن الاٹ۔ داسہ چنک اِ رٹ ے۔ اسٹ کنا،
 اسٹ اونا۔ انتے کنا ہم حق مریک۔“ ٹکری فیصلہ ے غریب کن کرے۔ روزو پارے
 ”کنے آن انت اس خواہک، ای اودے ایتوہ۔ ولے چنچاء کنا دپ۔“ غریب پارے
 ”ترازوٹی تخوہ تے، اخس مس ہموخس روپی اتہ۔“ روزو ہنا اراغان بڈ اس خلک،
 ہر فے بس۔ روزو سہت وداکان بیدس انت اس کہ کسری تیان پلاس، ہموکل ے
 اینو ہر فے بس، ترازوٹی تچا۔ مارے تینا درے۔ غریب ے بڈ تِس۔ غریب شام انا ٹکری
 تون وخت ے گدریفے۔ سہب انا ٹکری ے پارے ”کنے گدریف، کنے مائی روزوپلک۔“
 ٹکری درے دا غریب ے گدریفے۔ غریب ہنا اراٹی تینا خوش خوشحال مس۔ تین کن
 ارا بنگلہ ماڑی تھے۔

الے اودے، ہل ہن مائی روزونا کسہ ے۔ مائی روزو چاہس کہ کن تون دا کل کسہ ے
 مر اڈو کرے۔ پارے ”داسہ مر اڈو نامارے کسفوہ، ہندا پیسہ غاتے کن۔“ روزو سہب انا
 وختی ہنا بادشاہ نامسٹر آ۔ بادشاہ نامسٹر ’ست مہل‘ اٹی کِس۔ بادشاہ نامسٹر ے پارے۔
 ”مر اڈو نامار اسے، دا لُخ، دا خن، دا بھلا ڈو۔ دا بھلا گور۔ دا بھلا دستار، چڑہ ہو غک۔
 پاکہ بادشاہ نامسٹر ے اسہ وار اس خنٹ، است انا کنا سکون تینا جاگہ غاف۔ ای
 اودے تغ اٹی خنوہ۔“ دروغ تڑے، سٹ تِس دروغ ے۔ سفت کرے، سفت کرے،
 بادشاہ نامسٹر تون جوان سفت کرے تے۔

ایلو دے بس مر اڈو نامارے پارے۔ ”بہ شوم، بے بخت نامار! بادشاہ نامسٹر نے
 کیو تغ اٹی خنک۔ دا خن، دا حسن، دروشم، کاغدی آ جوڑک، بھلا گیسو، مرواری آ

دنانک، دُو تَخ اوڑاٹک تھے۔ بادشاہ نامسٹرء، مگہ مسخرہ اسے۔ او یکونا اڑک۔ پاک ای
 مر اڈونامارء تغ اٹی خونہ۔ کناخن تا تغ ہنارے۔ کنے اوران بیدس تغ بک۔ “مر اڈونا
 مار داہیت آتے بنگ، بٹربڑا مس، کہ نرینہ ناٹکرء۔ باتے دیرالا۔

ایلو دے ولد ا بس روزو بادشاہ نامسٹرء پارے ”دنء مر اڈونامار اسے۔“ اونا مار
 انا سفت آتے کرے۔ مسٹر پارے ”گڑا ای اوڑتون امر ملوٹ۔“ روزو پارے
 ”ملفنگ کنا کاریم۔“ ای نے ملفو۔“ بس ایلو دے مر اڈونامارء پارے ”شوم خانہ
 خراب، بادشاہ نامسٹرء پارے، اینو بریس۔ ہمو بادشاہی اکبہ ٹی، اوڑے پیر سائیںء،
 ہموڑے نا کنا اوری مر یک۔“ بس دیگر شام انا وخت آمر اڈونامار ہنا، داکان ست
 مہل آ۔ روزو پارے ”گودی خنک نا کور مریر۔ ایدے مر اڈونامار۔ اونا دستار،
 سد ری، خیری، لکھ اس کڑرہ۔“

ایکان بادشاہ نامسٹر ہم ہناکبہ غا۔ داکان مر اڈونامار۔ روزو زو و بس بادشاہ سئی
 کرے۔ ”بادشاہ سلامت! ای نامسٹرء مر اڈونامار اتون خنٹ۔ کبہ ٹی مجلس کریرہ۔“
 بادشاہ پارے ”کنا مسٹرء، و مر اڈونامار؟“ روزو پارے ”ای تیناخن تیبٹ خنٹ تے، نا
 بادشاہ نامسٹر کس۔“ بادشاہ دم دستی پرمان کرے۔ ”سنتری تے گاٹ والا تے پارے
 زوت آن زوت کبہ غاگاٹ خلبو۔ چک اس ہم او پارہ غان ہنپ۔ بادشاہ نا پرمان نار د
 اٹ گاٹ سخت آن سخت لگا۔ ایکان مر اڈو و خبر تما، کہ روزو کرینے وڑا اس۔ بس نشار
 ء پارے، ”ہلہ او خدا خلے نے کہ ارغ ناہنا۔ زو زو تافو و بیٹ کر، اسہ سی والا ڈڈ کی اس
 جوڑ کر۔ چنآ تیار کر۔“ مر اڈونا نشار زو زو ڈڈ کی اس جوڑ کرے۔ مر اڈو و نشار چنکا چنکا
 ء ہر فیر، بسر۔ بادشاہ نا سپاہیک مونی کبہ نا پارہ غا ایستوس تا۔ مر اڈو ہندا کان چڑا
 پارے، نن نیاری اُن، نن شام تما۔ نن اسہ ارغ اس دا چنآ ہر فینن، کانہ۔ بادشاہ نا
 کبہ غا پیر سائیں نازیارت ء کینہ۔ دارغ ء ہموڑے خیرات کینہ۔ بادشاہ نا ڈزا سے، پدا

دُزءِ تینا ہلوئے۔ نئے داسہ شام تمنگ اٹیء۔ نن کانہ دارِ غء ختمہ اس ایتنہ۔ “سپاہی ہنا بادشاہ خان ارفے، دن دن ۽ نیڑی ۽۔ چنکو چنسا سے اوقتتون، پارینو کانہ پیر سائیں آ مٹشت کرین۔ پداننے شام تمنگ ۽۔ بادشاہ پارے ”زالبول ۽، نرینہ افس، گڑالیبو تا، کار۔“

موکل ملاتا، داکان ہنار، ایڑے مر اڈونامار بادشاہ نامسٹر مجلس اٹی اختہ ۽۔ گپ شپ خلنگ ۽۔ مر اڈوپارے ”بشبو، شوم آک! نمے کسفرہ۔ ہر کنڈ آن گاٹ آک سلوک ۽۔“ بادشاہ نامسٹر ہم حیران مس، کہ دا امر؟ پارے ”داچ تے سینبو۔“ مر اڈومار ۽ تینا پارے دانشارنا (زئیفہ ناتینا) تچ آتے بین۔ بادشاہ نامسٹر ۽ پارے، کنا تچ آتے بین۔ مار ۽ تینا پارے، داچن ۽ ہرف۔ چناخنا، باوہ ۽ تینا درست کرے۔ بادشاہ نامسٹر مر اڈونا لُخ انا تچ آتے بینا۔ مر اڈونامار، تینا زئیفہ نا تچ آتے بینا۔ چن ۽ لُخ آتھا، ہرفے ہنا۔ ہندا گاٹ والا تے بادشاہ نامسٹر، ارغ ناچورک اس تس۔ پدا ہنار۔ بادشاہ نامسٹر تینا ست مہل آلگا۔ مر اڈونامار ہناتینا اراغا۔ نن درست گاٹ والا ک گاٹ تسر۔ سہب انا بسر، کبہ غا، خنار ارا نیڑی پیر سائیں ناقبرستان آدعا خوارہ۔ بسر ہلکرتا۔ مر اڈو پارے، ”نن درود یگر نابسن، داڑے نئے شام تما۔ نن ہران ہرانگ کان؟ داسہ شام تمانے، نن پارین تینا وخت ۽ ہنداڑے تیر کین۔ داورنا غا نیڑی ۽ شام اٹی ہرانگ دروٹ؟“

سپاہیک ارفیر، ”بتبو حوال، داڑے کس ۽ خنارے؟“ مر اڈو پارے، ”ارا نیڑی بسر، اوقتتون چنکو چناس نس۔ داڑے خیرات کریر، نئے ارغ تسر۔ پدا ہنار۔“ سپاہیک پاریر ”نن ہم او فتنہ خنان۔“ ہنار بادشاہ ۽ ڈہ تسر، ”داڑے کس اف۔ ارا نیڑی ۽۔“ سپاہیک ہلکرتا، روزو ۽ بادشاہ غا ایسر۔ بادشاہ پارے ”کنے ملامت کرلیں۔ کنا مسٹر ناپن ۽ رسوا کرلیں۔“ روزو پارے ”بادشاہ سلامت! نی بھلو خاخرنا

چار اس کر، اودے خاخر آن ایپار کر۔ اودز مس، اودے خاخر ہشک۔ “سما تمار اڈو
ء، بس مارء تینا پارے” چلیس، ای نے داکان ہم چڈا الفوہ۔“

مارء پارے ”بادشاہ سلامت بھلو خاخر اس کرو، نے پارو، داخا کرائی ہن۔ ایپار
مر۔ نی پابادشاہ سلامت، کنے انتے خاخر ائی ہمشہ، کنا انت خطا؟ انت گناہ؟ اوپاہک،
نی مون اُس۔ نی پا، دیر تون مون مسٹ؟ اوپاہک، کنا مسٹر تون۔ نی پا، بادشاہ نے مسٹر
ارے یا اف۔ ای نامسٹرء ہر اڑے خناٹ؟ نی تینا مسٹرء اتہ، ای ہر وتے، کہ ای امر
اوڑ تون مون مسٹ۔ کل بندغ آک بادشاہ غامون ہڑ سرہ پارہ، راست پاہک ورنہ، نی
تینا مسٹرء خواہف۔ بادشاہ نامسٹر برو۔ نی کل انامون آاونادوٹی، ملیس، جو ان باسکء
تے چکس۔ بادشاہ! کنے دامسٹر کن بے شرف کرنیس۔ گڑا داکان پد ای تینٹ بریوہ۔
ہیت کیوہ۔“

بادشاہ نا پرمان آمر اڈو نامارء دریر۔ بادشاہ پارے، ”داخا خرا چار ائی ہن، ایپار
مر۔“ مار کو پارے ”بادشاہ! کنا انت خطا، انت گناہء؟ کنے خاخر ائی انتے ہمشہ؟“
بادشاہ پارے ”نی مون اُس۔ دز اُس۔“ مار کو پارے ”ای دیر تون مون مسٹ۔“
بادشاہ پارے ”کنا مسٹر تون۔“ مار کو پارے ”بادشاہ ای نامسٹرء ہر اڑے خناٹ۔
نے مسٹر ارے ہم یا آخا۔ اتہ تینا مسٹرء ای ہر وتے۔“ بادشاہ ناکل مخلوق مون ہڑ سہا،
پارے، ”مار کو راست پاہک، خواہف تینا مسٹرء۔“ بادشاہ خواہف تینا مسٹرء۔ مر اڈونا
مار کو کل انامون آہلک باسک ائی مسٹر کونا۔ جو ان خساتے۔ پارے کنے دامسٹر تون
بے عزت کرنیس۔ کنے سماف۔“ داسہ مر اڈو پارے، ”بادشاہ سلامت، نی خناس دا
کل مخلوق خنا۔ نابادشاہ نامسٹرء کنا مار کل انامون آدونٹی ہلک، اوناباسکء خسا۔ دا تو
ناروائی سے۔ داسہ مسٹر کونالمہء خواہف۔ نن کل خداغان دعاخوانہ۔ اوللہ! دا اولیکو
ردینکء تا۔ بشخہ تا۔ او خدا در دینکء تابشخہ۔ داکان پد کریر گڑا ہل تا۔“

کل ہند ادعاء کریر۔ دعاغان پد مراد و نامارء خاخر آن کشار۔ مار کو خاخر آن ایپار مس۔ مراد و توار کرے، پارے ”بادشاہ نے روز و مخوی کرے۔ اول نامسٹرء کبہ غا پیر سائیں ناز یارت آ مخوی کرے۔ داسہ کل مخلوق ء سئی کرے کہ بادشاہ نامسٹرء مونء۔ داسہ ولد اپنء نامخوی کرے۔ اودے الاس دا خاخر ناچار ائی بٹ پیسہ تے؟“
 بادشاہء کل مخلوق ہلک، پارے، ”مراد و راست پاہک۔“ ہلکرمائی ٹھگ روزو ء خاخر نانیام ائی خسار۔

او ہشنگا ہس مس۔ نن الان بسن، کٹان، چٹان، ایمان نا ٹکر اس بڈ کرین۔ تلار ناد فتر ائی تخان۔

(داکسہء کنے ماما محمد عمر مڑ دانشی بنفے: عنایت ساغر)

دُز انا کسہ

کس اسہ دُز اس۔ دا دُز بھلو دُزی کریکہ۔ اودے اسہ مار اس کس۔ دامار تینا باوہ
 ۽ پاریکہ ”ابا ای نے شامی تیان خنپرہ۔ دے آن یکو اُرائی خاچسہ۔ انت کاریم کیسہ؟
 تاکہ ای نے خنو۔ وای ہم نے آن پدہمو کاریم ۽ کیو۔ ہر ادے نی کیسہ۔“ باوہ اودے
 ہچ پاتو۔ مار شام انا تینا باوہ نا تاڑ اٹی مس۔ کہ باوہ ہر انگ کاکہ؟ وخت اسے کہ دُز مون
 اٹ مار او نارنڈاٹ خلسا ہنار۔ دُز چک ۽ ہڑ ساہرا کہ مار کنارنڈاٹ کنابنگ اٹی ۽۔ دُز
 مار ۽ خنا پارے ”ہلہ نی کنارنڈاٹ بریسہ؟“ پارے ”ابا! نی ہر انگ کاسہ؟“ دُز پارے
 ”ای دزی کن کاوہ۔“ مار پارے ”کنے در، ای ہم نے تون بریوہ۔“ دُز پارے ”نی
 داسکان چنک اُس۔“ پارے ”آخا بریوہ۔ نی دزی کن ہر انگ کاسہ؟“ دُز پارے ”کاوہ
 بادشاہ نا کٹ انا پاچہ غاک خیسن پیہن ناء، ہمو فٹے کشوہ۔“ مار پارے ”ابا! او فٹے امر
 کشسہ؟“ دُز پارے ”کینہ وڑ اس۔“ مار پارے ”تین تون در موبو ہر ف۔ پاچہ غاتے
 کشاس، تو ہندا فٹے ایت، تاکہ بادشاہ سماکپ۔“ دُز پارے ”مار! نی کنے آن زیات
 ہشار اُس۔“ دُز بس بادشاہ وزنیفہ تے خاچوک کسر۔ ہنا کٹ انا پاٹ تے کشا۔ چار میکو
 پاٹ آبادشاہ سما کرے۔ دُز کٹ انا پاچہ غاتے مار آخسا۔ جند تے ہم بامب آگنگ کن
 کریکہ کہ بادشاہ و مخلوق دُز انانت تے ٹی ہلکر، چکارہ تے۔ مار او نا دوتے ٹی ہلکو سس
 تین کن چکا کہ تے۔ ولد امار ۽ سما تما کہ آگہ باوہ ۽ یلہ کیو تو بادشاہ اودے کسکف۔ پدا
 کنے ہم کسکف۔ ایہن ای تو بڑا چکنگ ہم کپرہ تے۔ گڑا امر کرے؟ دامار ہندا کان
 تکبیر تس، زغم اٹ باوہ نا لُخ ۽ خلک۔ دُز انا جون شیف ڈغار آتما۔ بادشاہ و مخلوق ہرار
 تے کہ دانا تو لُخ اف۔

دُز انامار باوہ ناسرہ ء کٹ انامسہ پاچہ ء ہر نے ہنا۔ بادشاہ و مخلوق ہندا اسلامہ کریر کہ داناجون ء چارچوک آتخنہ، ہر کس دانانت تے، دوتے پیچ آتے درست کرے، دُز ہمودے۔ دُز انامار بس داہیت آتے بادشاہ ناکچاری ٹی بنگ، آخ خان خراب، دا امر ء چم اسے۔ بس اُرائی لمہ ء تینا پارے ”اماں! استوباوہ ہننے دزی کن اوانا لُخ ء خلکنو۔ اینوجون ء تے بازار ناچارچوک آتخانو۔ دادے دیر درست کیک۔ دانانت تے، دوتے، پیچ آتے دیر درست کیک، ہُرس نی ہنوس، خونس باوہ ناجون ء شروع کروس ہو عننگ ء۔ نی کیو ہموکان پال تے کن کاسہ، اینودا ایپارنا کسراٹ ہن۔ ولد ا ہموچوک والا کسر آن بر۔ مخلوق مچ ء ہموڑے سیل کیک۔ باوہ ناجون تخوک ء۔ نی ایکان بسس، پال تے تینا اتہ باوہ نالاش انا خرٹک آرزان ء بٹ۔ گڑا باوہ نالاش انا خرٹک آپال تا بہانہ اٹ جوان ہونگ است ء تینا پدین کر۔ بادشاہ، اوناوزیر و کیل کل مخلوق مچ ء، پدا بریرہ نے آن ارفرہ۔ دادیر اسے، دنالاش ء؟ نی ہُرس تینا کپیس تے۔ بادشاہ ء پا، ابو ء، جی باوہ، ای دادے درست کپہ۔ ای نیڑی سے اُٹ۔ اناگت بسٹ، دانالاش ء خناٹ۔ است کناشولنگا۔ پال کناڈو آن تمار۔ ای ہندا سوب آن ہونوہ، پال تے دے خدا، رزان کناپٹا۔ چناتے انت اسے ٹی پال ہلوٹ ایتوٹ۔

داکان دُز انازنیفہ ہنا، ہر نے تینا پال والا رزان ء، ہنا پال ہلک، ایکان بس خنا بھلو مچی اسے۔ بادشاہ ء وزیر و کیل ء، لاش تخوک ء۔ بس لاش انا خرٹک آرزان ء بٹے۔ پال شولنگار۔ نیڑی تما ہو عننگ اٹ، ہوغا ہوغا، جوان خرٹینک خلک، است ء تینا پدین کرے۔ بادشاہ، وزیر، و کیل بسر نیڑی آن ارفیر، کہ دنالاش ء۔ دادے درست کیسہ؟ نیڑی پارے ”ابو ء، جی کنا باوہ، ای خیرات مریو، ای نیڑی عاجز اسے اُٹ بسٹ، کسر آچی اسے، خرٹک آبسٹ، لاش اسے، است کناشولنگا۔ خلیسٹ، دالاش اس منے، دوتا کناست ہنا، رزان کنا تما، پال کناشولنگار۔ ای داسوب آن ہونوہ کہ

چنکو چنکو چنچا کنا، داسہ پال انت اسے ٹی ہلوٹ، رزان کنا پٹا۔ اے پارے ”راست پاہک۔“ ایلو پارے ”راست پاہک۔“ بادشاہ، وزیر وکیل پارے ”راست پاہک دا نیازی مسکین، است تے شولنگانے۔ بادشاہ پرمان کرے دبو اونا پال تے کن رزان اس ہلبو لبتوتے۔ ہنار بادشاہ ناپرمان نارداٹ نیازی کن پال انارزان اس ہلکر۔ نیازی ولد بس تینا اراغا۔

دُز انامار چنک نَس، وس تے کس اتون ہلتو کہ۔ بادشاہ ناسہ ہچ اس نَس۔ نن درست فصل آتے ٹی یلہ نَس، کس ء حاجت الو کہ دا ہچ ء فصل آتیاں کتے۔ دُز انامار اسہ شام اس ہنا، ہچ ء ہلک ایس اراٹی تڑے، ٹکر کرے۔ لمہ ء تینا پارے ”لمہ جوان سُو کر بس کنین۔ ایلو سوتے ڈکنہ۔“

بادشاہ ہرا پٹا پٹا ہچ ء خنتو۔ اسہ شوم ء بلہ اس بس، بادشاہ ء پارے ”بادشاہ سلامت! ای نلچ ء پٹوہ۔ کن تون تینا چنکا مارے راہی کر۔ ارا اراٹی کاناہ پانہ، دابادشاہ ناچنا ء، اینو ضد کیک، کنے ہچ اناسو لبتو۔ بلہ شوم ارا ارا کر سا بس ہندا دُز انامار انارٹی۔ مار اراٹی الو۔ لمہ تے ہموڑے نَس۔ بس بیا بخیر کرے بلہ ء۔ بلہ ہلک چنچا چونڈک اس، چنا ہوغا۔ دُز انازیمفہ پارے ”بلہ! نواسہ نانتے ہو غنگ اٹی ء۔“ بلہ پارے ”جی سدخہ مریونے کن، گوری مریو ای، خیرات مریو، آئی کنا! دابادشاہ نامار ء، استوناء ہچ اناسو کن کنے است ترخ کرینے۔ نم تون ہچ اناسو ارے یا اف؟“ دُز انازیمفہ پارے ”بلہ ہچ اناسو بھاز ء۔ مار کنا ہچ اس تڑینے۔“ بلہ ہرا مزہ لگا۔ تو دُز ہم ہندا دے۔ خیرات گوری کر سا چنچا سوتس۔ بادشاہ نامار سُو ء امر کیک۔ بلہ تینے جوان سیر پڈ کرے۔ ولد اپارے ”خیرات مریو، دینخہ سُو کنے لبتو، چنچا ضد کروء۔“ دانیازی بلہ ء دینخہ سوتس۔ بلہ نار اغان پیش تمنگ تون دُز انامار بس۔ بلہ ء خنا، پارے ”بلہ! ہلہ انت اکن بسنس؟“ بلہ پارے ”ای نے کن سدخہ مریو، گوری مریو، نانت

تے کن، ناڈوتے کن، نازیبا غالح لُح اکن، کنے آجو کر لیس۔ دابادشاہ ناچنہاء، استونہاء سو
 اکن کنے است ترخ کر لیس۔ پٹانہ سو، نما اراغان سو خنان۔“

دُزانا مار پارے ”بلہ برچے بھاز سو در، ای تینا بیچ ۽ تڑینٹ۔“ بلہ ہنا دُزانا رند
 اٹ۔ دُز ۽ خدا خلک، اودے ڈکی اٹ ٹکر ٹکر کرے۔ درے شام انا جاگہ اس کھڈ
 کرے تے۔ لمہ ۽ تینا پارے۔ ”اماں! دابادشاہ نامار ۽، دانا خیال ۽ تحس۔ انت گڑا
 خواہس ہمودے ایتس تے۔ تاکہ خوش مرے۔ ہندا کو ٹھی ٹی کیس تے۔“

بادشاہ ہر ابلہ ہنا، بلہ تون اوار مار ہم ہنا۔ امر کرے، کسر آپہن ناپیہ غاتے
 تالان کرے۔ است اٹ پارے اودُز اس اف کہ داپیہ غاتے دپ۔ سپاہی وسنتری
 تے گاٹ ترفے۔ داما رہنا تینا کوش آتیا ڈامبر خلک۔ بس چاندی ناپیہ غاتے ہرفے۔
 ہنا ایڑے سر مس چوٹ آتے سفا کرے۔ ولد اڈامبر خلک۔ بس ہندا اوڑاٹ چاندی
 ناپیہ غاتے درے۔ بادشاہ ناسپاہیک پاریر، ”بادشاہ سلامت! نن کس ۽ شیف منگ
 آخینہ، ولے پیہ غاک کارہ۔ کل لغت امیزہ کارہ۔“ بادشاہ پارے بچوک آپیہ
 غاتے مچ کبو۔

بادشاہ پڑو کرے کہ اگہ کس اس شام انا نماز آن پد بازار اٹی خننگا دُز ہمودے۔
 بازار اٹی اسہ بخال اس نس، اوتینا دکان اٹی اسہ ٹنگ اس کر لیس، ہموکان سوداگری
 کریکھ۔ داڈ دے آن ہنا بادشاہ نا کچاری ٹی ٹوس۔ اینو بادشاہ ۽ بادشاہ نامسٹر پارینے
 ”ابا جان ای داڈ ۽ ہلیوہ۔ داڈ شوم بھاز خطرناک مس۔“ دُز، شام انا نماز خرٹک
 کر لیس، بس زوزو بخال ۽ پارے، اوسیٹھ جی کنے دہ روپی نا تمباخ ایت۔ ہلہ زو کر
 بادشاہ خنو ۽ کنے۔ دابخال ہندا کان کشادو ۽، تمباخ آتے تس۔ داڈ ہرفے زغم اٹ
 بخال ناڈو ۽ گڈا۔ بخال دکان اٹی تسینگا۔ داڈ ہرفے بخال ناڈو ۽ تینا کوٹ انا آستونک
 اٹ کرے، تینا دُو ۽ کوٹ اٹی ڈکا۔ بس ہرا خزانہ غا بادشاہ نامسٹر تولوک ۽۔ بس

ہموڑے تو بادشاہ نامسٹر ارنے ”نی دیر اُس؟“ دا پارے ”ای دُز اُٹ۔ ہراٹ نی بادشاہ نامسٹر اُس، کنے کس ہلنگ کپک۔ کاوای بادشاہ نامسٹر آتینٹ۔ کل پار، بادشاہ نامسٹر دُز ۽ ہلک۔ پن نامرے۔ شان ناہم زیات مرے۔“ بادشاہ نامسٹر ایس ہتھکڑی تے، شاغامو بخال والا دُوٹی ہتھکڑی ۽۔ دُز پارے ”داسہ توکنے ہلکس۔ بردیخہ مجلس مسخرہ اس کین۔“ بادشاہ نامسٹر تون جوان مجلس کرے، گپ خلک۔ داسہ سہب خرک کرے۔ دُز پارے ”کنے دیر اناچرو اس ہلکنے۔ داز مزیر ۽ مچٹ مرغن کرے۔ ای کاو تاکہ دیر اناچرو اس کیو۔“ بادشاہ نامسٹر ز مزیر ۽ مچٹ مرغن کرے۔ داہنا کوٹ آن بخال والا دُو ۽ کشابے، جندتے نراکشائینے۔

بادشاہ نامسٹر ہر اہر، دا دُز اف۔ چکاز مزیر ۽، ہر اکہ خالی دُو اس بنگ اٹی ۽، دُز اف۔ سہب اناچرو کرے کس انا اسہ دُو اسے اودے ہلبو اتبو دُز ہمودے۔ ولد اہرار کہ ارا امبل ۽، بخال ۽ پنچہ ترساننگ ۽ کہ ناسہ دُو اسے۔ بخال پارے ”دن دن، استو دُز بس، کنادو ۽ گڈا۔“

ایلو دے وزیر پارے ”بادشاہ سلامت! ای نا دُز ۽ ہلیوہ۔ نادوٹی ایتوہ۔ دا دُز ۽ کنے آن بیدس کس ہلنگ کپک۔“ دا دُز بس تین کن اسہ نی اڑی والا جوڑہ اس بادشاہی ۽ کرے۔ پچ آتے تینا پینا۔ جوان سینگار کرے تینے۔ ہنا بازار آن مٹھائی والا دکان آن لڈو ہلک۔ اراوڑ انا لڈو تسر۔ اسہ وڑ انا کل لڈو تیا کو کتار و پین نشئی ۽ گڑا شاغا۔ بس بادشاہ نا وزیر آسر کرے تینے۔ وزیر پارے ”دیر اُس؟“ پارے ”ای وکیل ناز میفہ اُٹ۔ اینو امرچم اسے ٹی نے آتینا ساہ ۽ سر کریٹ۔ ہراٹ نی وزیر اینو بادشاہ نا خزانہ غاتنیا اریس۔ ای نے آشید اُٹ۔ نے آن بیدس کنے پچ قرار اف۔ کنا قرار ۽ نی در نیس۔“ وزیر نابا دیر الا۔ پارے ”بربر، نی کنا خرک آتوٹل۔“ دُز پارے ”براسی کا دا ہنینی تیان نوشی جان کین۔ وزیر خوشی آن ہندن ۽ بھلو باخو کریک، ہر فیکہ اسہ لڈو ۽

ایلوء بائی کریکہ۔ زرس ہنداڑے مجلس کریر، گپ خلکر۔ زرہ سے آن پد وزیر ناخ
 یلہ مس۔ داڈز ہراداسہ وزیر نشہ مس۔ کشا استرہء وزیر ناٹم ناکپء کوٹ کرے۔
 ریش اناکپء، اسہ بروت اس تے، اسہ بر بانک اس تے اسہ مچاچ اس تے تڑے۔
 بامس ناتہ اسہ گرانزا سے ٹک کرے۔ خزانہ غان بڈ اس ہر فے ہنا۔

وزیر سہب انا سما کرے ہر اخانہ تے خراب۔ ریش بروت ناکپ افس۔ کاٹم نا
 کپ کوٹء۔ بامس ناگر انز ٹھپء۔ وزیر ہنار اٹی جوان ڈکاتینے۔ ایلو دے شار اٹی
 ہوکا مس استوڈز وزیرء ہم دُزانے۔ داہجاز خطر ناکء دُزا سے۔

پگہ غا وکیل پارے ”اینو بادشاہ سلامت! داڈزا کن ای چاری مریوہ۔ داڈزا امر
 بریک۔ داخزانہء لٹانے۔ ایلو شام اکن وکیل بس، خزانہ غا۔ داڈز ہناتین کن نیارٹی
 والو پچ ہلک، سینگار پوڈر خلک تینے۔ ہنا بازار آن لڈو ہلک۔ ہمو فنانشیء گڑ اشاغا۔
 بس وکیل آپارے ”او وکیل جان! ای نے کن شید اٹ۔ ای وزیر ناز سیفہ اٹ۔
 جوان مس او شومء دُزدرے، خیر اس خنا۔ ای ہراٹ فی اینو تینا ریس۔ ہندا سوب
 آن بسٹ۔“ وکیل پارے ”بربر اللہ اتے نے۔ داکان کنا خرک آتول۔“ دُز پارے
 براسیدکا دالڈو تے نوشی جان کین۔ نے کن ہلکنٹ تا۔ داہجاز نہادیء لڈو۔“ وکیل ہم
 ہندنء باخو خلیک، دالڈو دوٹی ایلو لڈوء نوشی جان کیک۔ زرس مجلس کچاری کریر۔
 زرہ سے آن پد وکیل ہم تماڈغار آنشہ مس۔ داڈز ہر فے استرہء کشا کاٹم ناتے کپء
 کوٹ کرے۔ اسہ بروت اس تے شولا، ریشء تے کپ آن کوٹ کرے۔ بر بانک
 اس تے شولا، خف اس تے چاخ کرے۔ خزانہ غان بڈ اس ہر فے ہنا۔

سہب مس، وکیل سما کرے، برکہ حالت خراب نس۔ ریش، کاٹم نا پڑہ، بروت
 آک تو بریرہ، خف انا چاخء امر کیو۔ ہنا ڈکاتینے۔ شار اٹی ہوکا مس دُزا استو وکیلء ہم
 درینے۔ بادشاہ ہرادا کلء درے پڑو۔ کرے ہر کس دُزا رے مونی برے کنا

بادشاہی نانیمہ اوناء۔ ایلو د اہیت ۽ کہ اسہ پین بادشاہ اس بنگ ٹوک خلک، ملنڈ مسخرہ کرے پارے ”دا امر ۽ بادشاہ اسے، تینا بادشاہی ٹی اسہ دُز اس ہلنگ کپک۔ اون علاقہ ٹی اسہ دُز اسے، ہمودے ہلنگ کپک تو بادشاہی امر کیک؟“ دُز بس اُر اٹی لمہ ۽ پارے ”ہندا چنانا خیال ۽ تحس، چنہ اُر اغان پیشن کپیس۔“ پدا ہنا بادشاہ ناکچاری ٹی توس۔ بادشاہ ناہیت آتے بنگ۔ ہمو بادشاہ ناٹوک ۽ ہم بنگ۔ دُز ہنا موچی آ اسہ مت انا سل اس ہلک۔ موچی ۽ پارے دا سل ۽ مچ آ گنگرو خل، جوڑ کر۔ اخس پیسہ ہلیسہ ای نے ایتوہ۔ ولد ارہی مس، منزل خلسا، دے اس نن اس پند کرے، ہمو بادشاہی ٹی سر مس۔ ہراڑے ہمو بادشاہ نس ہراٹوک خلکو سس۔ سنتری ۽ تغ اس او گڈاکہ۔ قدرت ۽ خدا ناد دُز ۽ سنتری ہم خنتو۔ مت انا سل ۽ بینا ہنا۔ ہر بادشاہ وزنیف تے بے شولرہ۔ ہندا کان شڑپہ اس خلک۔ پارے ”دیر اُس؟“ دُز پارے ”ای عزرائیل اُٹ۔ داسہ ساہ ۽ نما ہڑتوم آتا اور ہلیوہ۔“ داپاریر ”نن لوشٹ لغر اُن۔ الے ننن پچ آتے تینا بین۔“ دُز پارے ”اسہ شڑت اسے ٹی الوہ نمے۔ نم داپاٹ انا بھلا سندوخ اٹ ساہت اسے کن تولبو۔“ داساہ انا خلیس آن ہندن کریر۔ دافتے خاچفے۔ سندوخ ناباء ہلک، کلف کرے۔ سٹ تس سندوخ ۽ کوپہ غاتحا، مدان آ سنتری نارہی آن گدرینگا۔ قدرت ۽ خدا ناو ہم خنتوتے۔ بس بادشاہ ناخرک آ اسہ دیر اس جو اس بسکہ۔ اسٹ اس تینا اولاخ آتے دیر آ ایسو سس۔ ہندا دے دُز پارے ”دایکی اسے بادشاہ سلامت کن دادے در، پادادے فلانی بادشاہی نے کن راہی کرینے۔ ای نے پنچ روپی ایتوہ۔“ اے وخت آ پنچ روپی پنچ لکھ ۽ کڑاکہ۔ دا امبل ہر خوش مس، بیش ۽ دیر آ ایٹ خدا کناء بنگ۔

بس سندوخ ۽ ایس، پارے ”دادے نم کن راہی کرینو۔ فلانی بادشاہی ناٹیکی سے۔“ ایسر وزیر وکیل بادشاہ نامون آ کچاری نس، داسندوخ ۽ ملار۔ ہر اردائی ارا

بندغء، او ہم بے بیچء۔ بادشاہ پارے دافنے دبو پچ پوشاک کبو۔ ارغ دیر لبتبو۔ گڑا حوال کینہ تا۔ دافنے دریر پچ پوشاک کریر، ارغ دیر آن پد حال حوال کریر تا۔ دا پارے ”ای فلانی بادشاہ اٹ۔ او کناز سیفہء۔ دنء کن تون کسہ اس مسنے۔“

سہب انا بادشاہ پڑو کرے، پارے ”ہر کس دز اس ارے تینا پائے، تینے پاش کے۔ کنا بادشاہی نانیمہ او نا، کنا مسٹر او نا، ہر کس ارے برے میدان آراستی اٹ تینے پاش کے۔“

داکان ہر کس تینے دز تکا، اے ہنا، ایلو ہنا، ای ہناٹ، فی ہناس، ہر کس کہ دُز ای اٹ۔ کاج کس، راج کس۔ ہندا دُز بس پارے ”خواجہ دُز ای اٹ۔ اول تو کنا باوہ دُزی کرے۔ او نا کٹ انا پاچہ غاتے ہر فے، نم ہلکرے تے، ای خلیس آن لُخ تے خلکٹ۔ دا کٹ انا پاچہ غاکء۔ دانا مارء۔ ای بیچء نائٹریٹ۔ دا ہمو بادشاہء، ای نا کچاری ٹی تولوک کسٹ، دا بادشاہ پارے او امرء بادشاہ سے، تینا علاقہ ٹی اسہ دُز اس ہلنگ کپک۔ ای ہناٹ، تینا وختء زیان کریٹ۔ بادشاہء او ناز سیفہء او ار دُز اٹ ایسٹ۔ ہمو ٹوک انا سوب آن تینا مرک انا ہم چرتء خلٹوٹ۔“

دا بادشاہ دُز انا مارء تینا بادشاہی نانیمہء کس۔ تینا مسٹرء برام کس تے۔ اے دُز نگوک آبادشاہ ہم تینا بادشاہی نانیمہء کس تے۔ او تینا بادشاہی ٹی خوش کس۔ نن او فنے اِلان بسن۔ نم کن اسہ کلہو اس ایسن۔

(دا کسہء کنے ماما الہی بخش میتگل بنفے: عنایت ساغر)

غریب نارالال، اراکسہ

نکس اسہ غریب اس، داغریب یکوہناکہ پاٹ کریکہ، ہندن داناگزران مسکہ۔
 سہب اناپاٹ کریکہ، سہب اناارغ کن۔ شام اناپاٹ کریکہ شام انا تے گزران مسکہ۔
 ہنداوڑاٹ وخت تیر کریکہ۔ قدرت ۽ خداہندا جنگل اٹ چار ملنگ بسر۔ خنار دا
 غریب ۽۔ دا سخت خواری کش ۽ بندغ اسے۔ دادے دا علاقہ غان کشتہ۔ دا ایڑے
 نن کن خواری کیک، ننے جوان کٹک ایک۔ تین تون سلاہ کریر، نن دا بندغ ۽ دین،
 نن کن جوان پیسہ پوریا کیک۔ بسر ہندا غریب ۽ پاریر ”نی تُو اٹی اخص پوریا کیسہ؟“ دا
 غریب ناباغان پیش تما، او اگہ تُو اٹی ارا روپئی کٹاکہ، او پارے ”کننا تُو انا چار روپئی
 مریرہ۔“ دا ملنگ آک ہندا غریب ۽ پاریر ”نن نے تُو انا چار روپئی ایتنہ، نی نن تون
 سیل وچکر کر۔ خالی ننا گڑا تے توشہ غاتے ہر ف۔ نن نے چار روپئی تُو انا ایتنہ۔“

داغریب پارے، ”ای کاویتنالمہ باوہ و اُرائی تون سلاہ سوچ کیو۔ گڑا کنانت
 سلاہ مس بریوہ۔“ غریب بس تینا اُرائی تینالمہ باوہ ۽ پارے۔ ”دن چار ملنگ ۽، بسنو،
 ہمو فتنے خاص ۽ کاریم اس اف۔ او فقا کاریم ہندا دے او فقا سفر ننا گڑا توشہ غاتے بڈ
 کروئی ۽۔ کنے تُو انا چار روپئی ایترہ۔ دا چار روپئی نن کن بھاز ۽۔“ باوہ تے پارے ”کننا
 مار! تاکہ نا تُو پورومرے، نن داڑے لنگڑی آن کہینہ۔ ایہن تون کن دے انا دے
 گڑا ہلیسہ۔ گڑانی او فتنے پاکنے کنا پگار ۽ داسہ لیتبو، گڑا ای نم تون بریوہ۔ اگہ کنے
 تفریرے، تو ای بفرہ۔ داڑے کنالمہ باوہ ایلو ارا ناباتیک اریر۔“ دا ملنگ آک اودے
 پاریر ”نن نے تُو انا پگار ۽ ایتنہ۔“ اودے چار روپئی تسر۔ دا چار روپئی ۽ ایس تینالمہ باوہ
 ۽ تس جندتے موکل کرے۔ بس ملنگ آتا گڑا تے ہر فے۔

(نم کنے جی کبو گڑ آکسہ چس کیک)

”جی نا جیء“

کیچ قلات مکران

سوراب قندھار گل بہار

ساز آتالار

نن کل کنین کین اوار

سالک کارہ

گالک سلرہ

دیک باسرہ

بُنڈ آک باررہ

لختے ہنج انا

مختے منگی نا

داکسہ نا اولء

اخیرتے پین چس کرو۔

جی اوجی“

خلسا پر غسا... ماندہ گو فتمہ... چڑیدہ چسپیدہ کر ساہنار... ہنار او فتمہ جہہ اس شام تما۔
اسہ درخت اسے ناسیجائی داملنگ آک بسر آرام کریر۔ سہب انا ملنگ آک خاچوک
تسر۔ داغریب ء سمائس۔ قدرت ء خدا نانا ہندا درخت آ بسر چار مٹھو تین پہ تین
بادوی کریر۔ سچائی نا وخت نس۔ زمانہ نادروغ ڈینڈ پھسات الو۔ او وخت آ درخت
آک، چک آک، کل بادوی آ تسر، ہیبت کریرہ۔ ہندا چار مٹھو بسر، اولیکو مٹھو ء
پارے ”ونخ کہ بندغ ء سما مسکہ، اودے داچار ملنگ پین تین دیرہ۔ دافک کہ تینے

ملنگ پارہ، ملنگ افس۔ داغریب ۽ دیرہ سر مو کیرہ۔ ایڑے اودے تین کن کاریم کر فرہ۔“ ارٹھیکو مٹھو پارے ”وځ کہ بندغ ۽ سما مسکہ۔ او تینا جاگہ غان ارالال خناکہ۔“ مسٹھیکو تا پارے ”د ارالال ۽ تیناران ۽ جُر کریکہ، او فتنے هموڑے ڈکا کہ۔ همو لال آتے کس خنتو کہ۔“ چار میکو مٹھو پارے ”دُز ٹیک آتا بھاز خیال اٹ ہنا کہ۔“ داہر چار مٹھو بال کریر ہنار۔

ملنگ آک ہم تغ آن بش مسر۔ داغریب او فتنے کن چانہاری کرے، تس تا۔ بس جاگہ غاتے مچ کرے۔ لیپ آتین ارالال خنا۔ مٹھو ناہیت آک است آتے بسر۔ ملنگ آتے پارے ”نم اسپکا چانہاری کبو۔ ای کاوہ جنگل آکنے جنگل ناخیال بسنے۔“ ہنا ایڑے جنگل اٹی تیناران ۽ جُر کرے، ارالال ۽ هموٹی ڈکا۔ ران ۽ تینا تھے۔ ران تے دتر چُر مس۔ بس ہندا ملنگ آتیا۔ ملنگ آک اودے خنار۔ ”انت مس نے؟“ پارے ”جنگل اٹی تڈو ملکنٹ۔ درخت اسے ناشنک اس لگا کنے۔ دُن دُن دتر چُر مسٹ۔“ ملنگ آک ہرار ”اگہ نن دا بندغ ۽ درین تونت انا تے ٹھپ غیر کیک۔ دا انت کاریم اس کرو۔“ پاریرتے ”ابا! نی داسہ مو نی ہنگ کپیسه۔ نی کاسہ تینا اراغادی ہن۔“ داغریب ہم شکر کشا آمین کرے۔

مہالونک تے چار نسر۔ داسہ نک تے ہشت مسر۔ گام کرے، گام کرے بس کسر آخنا اسہ امبل اسے جفت اس خراس نادوٹی ۽ تے، ڈغار اسے آنگار کنگ ۽۔ اسہ تولوک ۽ مسٹر اس رہی آٹے تے۔ امبل خنتو، داغریب بس خرک آتے پارے۔ ”السلام علیکم“ اے لنگاری آ امبل والیک کرے۔ چاہس کہ بابا نانت اٹی ارالال ارے۔ زوزو مسٹر ۽ تینا پارے ”نی دامام ۽ تینا اراغادر، ای، داڑے ننگو اسے کشوہ تے۔“ داغریب ہندا مسر تون ہنا، امبل ناراغا۔ امبل نازمیفہ خناتے چاہس کہ امبل ناران اٹی ارالال ۽۔ زوزو بس امبل ۽ گد پلو کرے، دروت تس۔ تینے بد دعا تس

پارے ”ای خیرات مسٹ، نن نے پٹان پٹان خنتون۔ نی داخہ وخت ۽ ہر انگ ہننس۔ نن خد خیرات کے نے کن۔“ زُو زُو ایس گدان نامون آٹپر اس شاغا۔ زُو زُو ایس چادان ۽ چابیٹ کرے۔ تاکہ امبل خراس تے اتے، برے دادے لیٹفن، اوڑان دالال آتے کشن۔ غریب ہنداڑے خیری ۽ تینا تچا پارے ”لمہ ای کاوہ، دیرانا چُرو سے کن۔ خیری کنا ہنداڑے کہ، بریوہ۔“

دادا کان بش مس، است آتے مٹھونا ہیئت آک بسر۔ ٹیک آتیاں خیال اٹ کاس۔ پارے مرے مہ ہندا ٹیک آک ۽۔ بس ہندا جنگل اٹ مون کرے۔ مہالو نک تے ہشت سُر داسہ دہ مسر۔ گام کرے، گام کرے، بس اللہنا پین بادشاہی سے ٹی۔

دا ہیئت ۽ اے، ہل ہن کہ امبل امر کرے۔ امبل ایکان لنگار آن کہ فارغ مس، بس اُرائی ہُرا کہ مہمان اف۔ زُیغ ۽ پارے، ”نے خدا خلع، امبل ناجوان خدمت ۽ کتولیس، اوڑتون ارا لال سُر۔ ہندا خس اونا خیال ۽ کرو سس، کہ ای برو سٹ۔“ زُیغ پارے ”دا خدا، دارسول، ای اونا بھاز خدمت ۽ کریٹ۔“ امبل ہلک زُیغ ۽ لٹ اٹ جوان کُٹا۔ جوان جون ۽ تے باسے۔ مسٹر ہُرا کہ دالمہ ۽ کسے، باوہ ۽ تینا پارے ”باوہ! ای کاوہ اوڑان لال آتے ہلیوہ۔“ باوہ تے پارے ”او امر؟“ پارے ”نی خراس ۽ زُو جُل کر، کنے ہر ف، ای تینے سہت سیدگار کیوہ۔ کانہ امبل ۽ جاگہ اس تو سر مرینہ۔ نی ایڑے پا۔ داشوم کنا ایلم نامار ۽، کنا سالم ۽، داخہ وخت ۽ نن آن ہنانے، داسہ بسے۔ کنا مسٹر بلوغت آ بسے، بالغ مسنے، داشوم داسہ مسٹر ۽ کنا برام کے، کنا جان چٹے۔ کنے نکاح تسس، ای اوڑان لال آتے کشوہ۔ نی خراس آ انتظار کیس۔“

امبل پارے بشہ زُو کر گڑا۔

ہل غریب ناکسہء، کہ غریب ہمو بادشاہی ٹی سر مس۔ حوال تس، فارغ مس۔
 دا ابل مسٹر تون کاٹم آتے سر مس۔ بادشاہء پارے ”السلام علیکم۔“ والیک آن پد
 پارے ”دابے غیرت کنا سالمء، ایلم ناکنا مارء۔ داسہ کنا مسٹر بلوغت آسنے، بالغ
 مسنے۔ داسہ کنا مسٹرء نکاح کے، حق تے کنا لُح آن خلاص مرے۔ دامسٹرء دے،
 ہر انگ کاہک کاہے۔“ غریب آن ارنے، غریب پارے ”بادشاہ سلامت! راست
 ء، ای دافتیان نرانٹ۔ کنا زندگی ٹی کن تون بیچ روپی متنے، کہ ای اوفتے ایتو۔ یا جوڑہ
 اس بیچ انا کیو۔ کن تون پیسہ اف، ای حق مہر انا پیسہ ہم تنگ کپرہ۔ ای ہمو وخت آ
 اوفتے ایتوٹ، گڑاکنے آروامرو۔ کن تون اسہ مونء روپی اس اف۔ ای ہندا بیوسی
 آن نرانٹ۔“ ارفیر ابل آن ”نی حق مہر اخس ہلیسہ؟“ ابل پارے ”بابا! ای بیچ
 اس ہلپرہ۔ او خالی بیرہ غایتنا نکاحء کنے آن ہلے۔“

بادشاہ پارے ”نی اخس حق مہر ہلیسہ؟ ای نے ایتوہ۔“ گڑا وزیر وکیل بیچ پنجا
 کریر، اودے پیسہ تسر۔ بادشاہ پارے ”زوت آن زوت دافتے بیرشت وسہت لبتبو،
 گڑا ملاء امینہ نکاحء تاخو انفنہ۔“

شام انا ایسر ملاء۔ ملا نکاحء خوانا۔ مسٹر باوہء پارے ”کنا خراسء جوڑ کیس،
 انتظار مرلیس۔“ غریب ہنا ایڑے زئیغہ غا۔ زئیغہ پارے ”نے خدا خلع، کنا لمہ ایڑے
 لٹ آتیاں کسکنے۔ نی لال تے ہر فینس کاسہ؟ زوالال تے کشہ۔ آخا تودا خجراٹ خلیوہ
 نے۔“ غریب پارے ”لال کن تون اف، نئے اینوارے، نئے پگہ مرو۔“ مڑا اس
 غریب نا، مڑا اس مسٹرنا۔ باوہ ایڑے خراسء داپشت کیک، اے پشت کیک۔ تاکہ
 مسٹر غزہ اس کے برے۔ مسٹر پارے ”زو کشہ لال آتے، کنا باوہ کن کن انتظار اٹی
 سلوکء۔ آخا تو کاٹارٹ کسفوہ نے۔“ ابل پارے ”سلہ ای نے تون اسہ کسہ اس
 خلیوہ، کنا کسہء بن، گڑاکنے خل۔“ پارے ”پا، باوہ نایتینا کسہء۔“

امبل پارے:

چاچا، چاچا کس اسہ بادشاہ اس۔ بادشاہ خدائے، خدا نارسولے، دازمانہ سازیء
 بادشاہ اس کس۔ دابادشاہ ناسہ مٹھواس کس۔ اسہ دے اس مٹھوتاو لراس بادشاہ نا
 ارانازی آن ہنا۔ دابادشاہ نامٹھو ہنداکان بول کرے، اے مٹھوک ہمیکان ہیبت
 کریر۔ ہر قدرتے خدانابادشاہ ہم ہندامٹھوے بول کنگ آخنامٹھوے پارے ”انت
 پاریرنے؟“ مٹھوپارے ”اومٹھوک ہنارہ، ننامٹھوتا بادشاہ نامارانا برامے۔ کنے سلاہ
 خلکر۔ نی نن تون بریسہ؟ ای پاریٹ ای بادشاہ نادوستی ناسوب آن نم تون بفرہ۔ انتے
 کہ بادشاہ نادوستی کن تونے۔ کنا کٹڈ آن بادشاہ نامارے سلام کیرے۔“ بادشاہ پارے
 ”آگہ ای نے الو، نی پدابریسہ؟“ دامٹھوپارے ”زندگی آن مس ولد ای انشاء اللہ
 بریوہ۔“ بادشاہ مٹھوے یلہ کرے۔

مٹھوہنامنہ وخت آن پد بس۔ بادشاہ کن ہمیکان ہے ملک آن تینا سنٹ ائی اسہ
 میوہ نادانہ اس ایس۔ بادشاہ دامیوہے خنپارے ”نن دامیوہے کھڈ کینہ۔“ خواہنے
 باغوانے، پارے ”دامیوہے در کھڈ کر، داناجوان خیالے تخس۔“ باغوان درے میوہے
 کھڈ کرے۔ دامیوہے اسہ درخت اس جوڑ مس۔

(نم جی جی کرو رے گڑ ای الخوالخو کروٹ)

الخوالخو پیچو پیچو

دامان کڑوسو

گرا ناگوانا

سرہ ناسوانا

ای تسٹ نی کس

اوتم آنارضائس

نمازنا کز انس

چاپء رانی نا

در کڑ جانی نا

مخ تے منگی نا

لخ تے ہنج انا

کسراٹ کاہک ایڑارہء تے

نن دوستی کن دو بٹین

او خسی آنبار دیر مس ہنا

بادشاہ حکم تس باغوانء، ”نی دادرخت آن ہج میوہ کشکسپیس تانکہ داڑان تینٹ

تمنتے۔“ قدرت خدا نا، ہندادرخت آن اسہ میوہ اس شیف ڈغار آتما۔ تو اسہ زیاری

ء دوشہ اس بس ہندامیوہ غایتنا زیارء شولا۔ داہندا میوہء باغوان ہرنے درے بادشاہ

غا: ”بادشاہ سلامت دامیوہ اینوتینٹ تمانے۔“ بادشاہ وزیرء وکیل ء خواہنے۔ اینو

مٹھو والا درخت آن میوہ اس تینٹ تمانے۔ بادشاہ پارے ”دا او لیکو میوہء کچک ء

ایتس۔ ہرن دا امرء میوہ اسے۔“ بادشاہ نا بھاز زبردست ء کچک اس نس۔ ہندا کچک

ء میوہء تسر۔ کچک دامیوہء کنگ کسک۔ داسہ بادشاہء خار بس کہ مٹھو کن کن اسہ

زیاریء میوہ اس ایسنے۔ بس بادشاہ خار آن ہلک مٹھو نا لخ ء کشکا، کہ زیاریء میوہ اس

انتے ایسنے۔ بادشاہ مچ آدرخت ء ہر چار کنڈ آن پت ڈنگر خلک۔ تینار ہیئت اٹی پڑو

کرے کہ ”دادرخت زیار نادرخت اسے۔ ہر رے دادے کس اس کنپیرے۔“

الے دادے ہنداڑے، ہل کسہء لوڑی نا۔ دراکا نرو لوڑی نازسیفہ ہڑدے جنگ

لگارہ، تینے کٹارہ۔ اسہ دے لوڑی نازسیفہ پارے ”ای کاوہ، ہمو بادشاہ نازیاری آ

درخت آن کنیو۔ کنا جان نے آن چٹے۔ ای دڑد دل اٹ، دایکو یو نا غا و کنگ آن۔ نی

کنے است ترخ کرینس۔ “لوڑی نازئیفہ مون اٹ، لوڑی رنداٹ۔ لوڑی نازئیفہ بس ہندا درخت نامیوہ غاتیان کنگ۔ وار اتون اسہ چانڑدہ سال ناتو لوک ۽ مسٹر اس جوڑ مس۔ دروشم تے پوشکن پوشکن، دے آنبار لگا کہ۔ لوڑی کہ بس خناتے۔ پارے ”اولمہ، او اڑی کنا زئیفہ ۽ خنتنس؟“ لوڑی نازئیفہ پارے ”شپ شوم، ای اٹ نا زئیفہ۔ دادرخت آن کنگٹ، دن مسٹ۔“ لوڑی ہم ہندا درخت آن کنگ۔

بادشاہ دافنتے خندا دا شہزادہ و شہزادی کسر، ہر افتاچ آک اڑنگوک ۽۔ ولے بادشاہ ۽۔ ایس اوفنتے کن خدمت کرے۔ حوال کرے تا۔ لوڑی ۽ است وار متو پارے ”بادشاہ سلامت، دا ای اٹ۔“ دراکا نڑ و کنا زئیفہ ہڑدے جنگ لگارہ۔ چوٹ اس اڑٹ زئیفہ ۽ تینا خلکٹ، او بس ہندا درخت آن میوہ کنگ کہ کہیو۔ ولے کستوڈن مس، کنے ہم تس۔“

بادشاہ ہر ا خدا خلک تے۔ مٹھو ۽ انتے کسفیٹ۔

ہندا اڑتو ن امبل نازئیفہ اسہ کنڈ آخسا خنجر ۽۔ ہلک امبل ۽ خمب کرے۔ زئیفہ نا باوہ سہب اسکان خراس ۽ تورے، اے پشت کرے، دا پشت کرے۔ سہب تما۔ ہرا مسٹر داسہ ارج نامس۔ او ہنا۔

دا امبل زئیفہ ہر فے، ارا غاتینا ایس۔ اسہ لال ۽ اسہ زئیفہ ۽ تس۔ ایلولال ۽ ایلو زئیفہ ۽ تس۔ چنکا زئیفہ بس تینا ارج ۽ پارے ”دالال ۽ در، بازار آپر غف۔ تین کن پوریا ناوڑ اس کر۔“ امبل ہنا زئیفہ ناہیت ۽ ہلک۔ ہنا مچ آ بازار ۽ پیری کرے۔ دالال انا نہاد مچ آ بازار ائی آلو۔ اسہ بخال اس پارے تے ”کن تون دالال انا نیمہ نہاد ارے۔ زئیفہ تے پارے ”نی دالال ۽ بخال ۽ ایت۔ پاکن تون ناپیسہ غاک داخہ وخت ائی پیش تمار تو ای تینا لال ۽ ولد ادروٹ، ناپیسہ غاتے ایتوٹ۔“ دالال ۽ بخال ۽ تس۔

داسہ امبل سوداگری کریکہ۔ اوناپن سوداگرزادہ مس۔ منہ وخت اٹی بخال ناپیہ
غاتے سر کرے۔ تینالال ۽ پدی ہلک۔

بھلا زنیفہ ۽ پارے ”لال ہر ادے؟“ بھلا زنیفہ پارے ”ای تولال ۽ بادشاہ نا
بوڑچی ۽ تسنٹ۔ نم کن ارغ بے دیر ہلکنٹ۔ اینو ناما ارغ بچانے۔ اینو آن پدارغ
اف۔ لال ۽ نما ارغ آتا بدل اٹی تسنٹ۔“ سوداگر ہرا کہ نن اسہ لال انانیمہ اٹ
داخلس بنگلہ و شون خنان۔ داشوم امر لال ۽ نما ارغ آتا بدل اٹی بوڑچی ۽ تسنٹ۔ ہلک
زنیفہ ۽ لٹ تس۔ چنکا زنیفہ پارے ”خلپہ الے تے، ای کاوہ لال ۽ اتیوہ۔“ تینے جوان
سینگار کرے۔ بس بادشاہ نا بوڑچی ۽ پارے ”اوشوم، نی یکو سوداگر نا بنگلہ غا ہر اسہ۔ نی
چا بنگلہ ۽ ہر تویسہ، کنے ہر اسہ۔ اینو ای نے کن ارغ کرینٹ، بریس۔ کیونی بادشاہ کن
ارغ بے دیر کیسہ۔ اینو سوداگر اوڑے اف۔ نی زو بریس۔“ بوڑچی نا با دیر الا۔
ہندن بس وزیر ۽ پارے ”اوزیر، نی یکو سوداگر ناماڑی آہر اسہ، اودے چا ہر تویسہ،
کنے ہر اسہ۔ اینو سوداگر اوڑے اف۔ ہر س ای تینا اٹ۔“ ہنا وکیل ۽ ہندن پارے۔
بس بادشاہ ۽ ہندن پارے۔ شام تمالوئی ٹی منہ خل منہ اڈتھا، لار تننگ ۽ شروع
کرے۔ وخت اسے آدرگہ ۽ ٹکیفیر۔ ہرا کہ بوڑچی بس۔ بوڑچی تون دینجہ ہیئت گپ
کرے۔ ہنالوئی ۽ ہر سا۔ بس کٹ انا ایلو کنڈ آن کشالال ۽ تتھا۔ پارے ”اف اللہ!
کٹ انا ایلو کنڈ آہم لال اس مسکہ، امر مجلس ننازیما مسکہ۔“ بوڑچی پارے ”کن تون
ہم لال اس ارے“ پارے ”خدا خلے نے، ناو کنا مجلس پین ہر اتم مرو؟ ودا لال ننانیام
اٹ مرو؟“ بوڑچی ہناتینا لال ۽ ایس۔ کٹ انا ایلو کنڈ آتھا۔ دینجہ مجلس کریر۔ درگہ ۽
اسٹ اس ٹکیفیر۔

سوداگر نازنیفہ پارے ”ابو ۽ خدا خلک نے، سوداگر بس۔ داسہ نے ہم کسفک
کنے ہم کسفک۔“ ہر توم آلال تے شانا جیب اٹی۔ بوڑچی پارے ”گر ادا سہ امر

کین؟ امر کین؟“ پارے ”نی دن کر، اے مون آگدے بین۔ داکان داگوئی غلہ غاتا نُس۔ او ارنے دیرے؟ ای پاوہ چوکری، غلہ غاتے نسک۔ او شوم چا بریک، دم درینگانے خاچک۔“ داہندن کرے۔ نسحل آتوس۔ غلہ غاتے نسنگ ۽ شروع کرے۔ درگہ ۽ ولدا ٹکلیفیر، داباء ملا۔ ہرا کہ وزیر بس۔ وزیر ۽ بیابنخیر کرے۔ زرس مجلس کریر۔ درگہ ۽ ولدا ٹکلیفوک اس مس۔ سوداگر نازئیفہ پارے ”ابو ۽ خدا خلک سوداگر ۽، داسہ بس۔ نے ہم کسفک، کنے ہم کسفک۔“ وزیر پارے ”ای امر کیو، ای امر کیو؟“ سوداگر نازئیفہ پارے، ”نی دن کرتیناچ آتے کشہ، اے دلاتانیا مٹی تینے ٹور کر۔ اونا خیال دلاک ۽۔ بریک خاچک۔ او شوم دم درینگانے۔“ وزیر تیناچ آتے کشا، ہنادلاتا رہی آتینے ٹور کرے۔ دلا اس جوڑ مس۔

سوداگر نازئیفہ درگہ ۽ ملا وکیل ۽۔ وکیل ۽ پارے ”نی ہرے کر نیس۔ ولے دا سوک داسکان سڑتو۔“ دینخ اوڑتون مجلس کرے۔ درگہ ۽ ولدا ٹکلیفیر۔ پارے ”ابو ۽ شوم نے خدا خلک، سوداگر بس۔ داسہ نے ہم کسفک، کنے ہم کسفک۔“ وکیل پارے ”گر ای امر کیو؟“ سوداگر نازئیفہ پارے ”نی دن کر، تیناچ آتے کشہ، داچمنی ۽ تور، تارمہ ٹی ناجان خننگک۔ او بریک، دم درینگانے، خاچک۔ وکیل تیناچ آتے کشا۔ ہنا چمنی ۽ تورے۔ چمنی ناکیرغ آن تارمہ نس۔ ہنادرگہ ۽ ملا، ہرا کہ بادشاہ سلامت بسے۔ دینخ بادشاہ تون مجلس کرے۔ ہنداکان ہموکڑک آن بنگلہ نایپار مس۔ سدھا سوداگر کن ہنا۔

بادشاہ کوک کرے ”بی بی ہرا دے؟ بی بی ہرا دے؟“ بس چوکری ۽ ہرا ہندن نسحل ۽ گیریفک۔ گوئی ۽ نساچٹ کرے۔ بادشاہ ۽ خار بس، خلک تے چوٹ اس۔ بوڑچی پارے ”بادشاہ سلامت، ای اٹ۔ ای بوڑچی اٹ۔“ بادشاہ خلک تے پین چوٹ اس۔ بوڑچی پارے ”بادشاہ سلامت! کنے الے، کہ وزیر اینو دلا اس جوڑ

مسنے۔ ”بادشاہ بس دلاتے ہر، خلک وزیر چوٹ اس۔ ”بشہ خدا خلع نے، پچ آتے
 تینا بین۔“ وزیر پارے ”بادشاہ سلامت! کنے الے کہ وکیل ناخ بس، چمنی ء
 تورینے۔“ بادشاہ ہر کہ وکیل نا پچ آک کشوک ء، چمنی ء تورینے۔ خلک تے چوٹ
 اس اودے پچ بیر فے۔ ہنداڑے اوفتے سہب تما۔

سوداگر ہر فے تینا لال ء درے۔ زندتا آسرات گدرینگا۔
 نن چٹان کٹان اوفتا مجلس ء لان بسن، ”تلار“ ناخوانوک آتے کن پنت اس
 ایسن۔

(داکسہ ء کنے ماما الہی بخش مینگل، سفینے: عنایت ساغر)

نردیو

کس اسہ غریب اس، دا غریب بھاز خلوک ۽ بندغ اس کس۔ شام انا نماز آن پد
تینا اراغان اسل پیش تمسوکہ۔ اگہ مَر آن بروک ۽ بندغ اس خناکہ، تو تینے ڈکا کہ،
کو راکہ۔ شام انا دیر انا چروکن ہم اودے زئیفہ دریکہ۔ اسہ وخت اس شام انا چرو
اسے کن زئیفہ ۽ تینا پارے ”کنے چرو اس بلکنے۔“ ایکان چنکا چناتے ہو گا کہ۔ زئیفہ
خواجہ ۽ چروکن درے، پیشن آ۔ چنا ہو گا۔ زئیفہ تے چنآء خلیفے، کہ چنا چپ کے۔
پارے ”چپ کہ شوک بریک۔“ دا خواجہ ہنداکان چرو آن بش مش۔ زئیفہ ۽ ہلک
بانکر کرے۔ پارے ”ہر ادے شوک، ہر ادے شوک؟“ زئیفہ پارے ”خدا خلے
نے، چنآء خلیفیت۔ شوک ہر اکان بس؟“ دا زئیفہ پارے ”نے اراٹی الیپیرہ، نی چنآء
لغتانس۔ نے ٹی انت خیر ارے، چروکن ہم ای دیوہ نے۔“

غریب ۽ زئیفہ تے اراغان کشا۔ دا غریب داسہ گام کیک، مزل خلیک۔ بس
کسر آخنا، اسہ چک اس بیدہ۔ ٹینے تینا بیدہ غاتیا تو سنے۔ دا ہنداکان چپ کرے ہنا چک
۽ ہلک، بیدہ غاتے جیب اٹی کرے۔ بس جنگل اٹی۔ ہر اسہ کو ٹھی سے، شش ہفت
دیوے۔ دادے دیوک خنار۔ پاریر ”ہر انگ کاسہ؟“ دا غریب پارے ”کاوہ تین کن
پوریا اس کیوہ۔“ دیوک پاریر ”نن تو ہنداڑے رہینگ، تو ارا نانا کاریم تے نن تون
اوار کروس۔“ دا غریب پارے، ”سہی۔۔“

شام اتون دیوک پاریر ”نن تون شٹرت تحسہ؟“ پارے ”پابو شٹرت، انت ۽؟“
دیوک پاریر ”نن خل چغل تینہ، دناخل دامش آن ایپار کاہک۔“ دا غریب ۽ سجا، کہ
کن تون چک ارے۔ دیوتے پارے ”اول نم خل خسبو۔“ کل خل خسار، خلک تاہمو

ایب کیب اٹ تمار۔ داغریب ہنداکان چک ۽ کرار کرار آیتناجیب آن کشا، چغل
تس۔ چک بال کر ساہنامش آن ایپارمس۔

دیوک پاریر ”جائی نی ننے کٹاس۔“ داغریب پارے ”بہو داسہ داشٹرت ۽
خلین۔ ہر کس خل ۽ خل اٹی غلے۔ خل دیر مرے۔“ دیوک خلکر، خل سٹا تما۔ دا
غریب ہنداکان مدان آاندری اندری اٹ بیدہ اس کشا، خلک خل اٹی۔ درست
متو کہ، بیدہ اس نس یا خل اس نس۔ دیوک دیر تے خنار۔ غریب آن ارفیر ”ناپن
دیر ۽؟“ غریب پارے ”کنناپن نردیو ۽۔“

ارغ ناوخت بس ہر کس تاتینا تینار ماغ آتے ہلیک۔ کس دیر اتیک، کس نت
بیگ۔ دانردیو ۽ راہی کریر۔ ہن جنگل آن پاٹ کر اتے۔ دابس ہنداکان جنگل نا
درخت آٹیٹی، چٹ تے، وپیش تیان چٹ جوڑ کرے۔

دیوک ہرار دانردیو داسکان اف۔ بسر نردیو ۽ ہرار۔ داچٹ جوڑ کنگ ۽۔
درخت آٹیٹی تفنگ ۽۔ دیوک ارفیر ”امر کیسہ، شوم!“ پارے ”نمے عقل اف، یکو
دیخہ پاٹ کن جنگل آبریرے۔ ای اینو جنگل آن پاٹ تے کن گڑا کشوہ، گروہ۔ اُرانا
مون آبوہ۔ یکو ناپاٹ کنگ آن جان نناچٹے۔“

دیوک پاریر ”نی اے پاٹ ۽، ہن جنگل ناکانی اسے آن دیر اتے۔“ داویو تیان
اندری اندری ہنا بیل کنگ اس ہر فے، کانی ناکج آن ختنگ ۽ شروع کرے۔“
دیوک ہرار ہرار، نردیو اف۔ بسر ہرار کہ نردیو کانی ۽ ختنگ ۽۔ پاریر ”امر کیسہ؟“
پارے نم یکو تاس دوٹی دیر کن بریرے، اینو جو اس جوڑ کیوہ۔ دیر ننے اُر اٹی سر
مرے۔“ دیوک بسر ہلکر بیل کنگ ۽ پاریر ننے نن کینہ تے۔

دیوک ولد پاریر ”داسہ گڈ یکو شٹرت ۽، داشٹرت آن پد شٹرت خلپنہ۔ داسہ
شام ۽، ہر کس ناباد آک ایلو ۽ چھت اٹی خلکر۔ گڑا او کٹا۔“ دانردیو باد خلک، کل

دیوک دُو دُوٹی ہلکر۔ داسہ دیوتا نمبر بس، کل تا اسہ مون آخلکر۔ نردیو چھت انا پاٹ تے سر مس۔ تو نردیو ہندا کان دوہ سخت کرے، چھت انا تیراٹی، پارے ہندا کان تیرا کشوہ، نما عمر کئیوہ۔

دیوک نرار۔ نردیو ہر اخیلوہ۔ ہنا کوٹھی نا بامب آگ۔ دیوک پاریر، تین پہ تین نازی آگن، نردیوہ خلین۔ نردیو ہندا کان تو ار کرے۔ ”باوہ نا تینا چوٹ ولٹا ہر فو، شیکو نا ترا شک آخیلوہ۔“ ہندا ٹون شیکو دیو سُر، کل دیوک تمار۔ ہندا دا غریب اراغان پیشن مس، نردیو جوڑ مس۔

اوچٹا کٹا، استوا وقتون رہینگ۔ ای پدا ہر سیگاٹ نما مجلس آ بسٹ۔
(داسہ کئیوہ ماما محمد عمر مڑا نشی بنفے: عنایت ساغر)

سوداگر نامسٹر

الجوالحو

پچو پچو

ہنہنی بریک مویز آن

بادشاہ تون ہیٹ کر تمیز آن

خری بریک تمباخ آن

مفہ داخہ فریشان

باکوبری نامسٹر اس

پنجا کجواتون بسکہ

مخ تے منگی نا

خنک تے بادام نا

کیڈ کریکہ ہژدہ ٹکر مسکہ

داکسہ نا اولء اخیر تے جوان مزہ کرو

کسکہ اسہ بادشاہ اس، بادشاہ خداء خدا نار سولء، دازمانہ سزاء بادشاہ اس کس۔

دابادشاہی ٹی اسہ واپار اس بس۔ دابادشاہ نا وکیل نا پین ملائس۔ دا واپار ملا وکیل تون

ایلمی تھے۔ پارے ”ادا ای داڑے واپاری کیوہ۔ کنے پین کس اف۔ نی کنا ایلم اُس۔

نی ہم ہنداڑے، ای ہم ہنداڑے رہینگوہ۔ بھاز بھلو واپار اس کس۔ خمیسن پیہن، ہل

کس کریکہ۔ دا واپار تینا الہ نامسٹرء برام کر یس۔ نکاح ناشام واپار وزنیفہ تے تین پہ

تین تون ہندا قول کر یسر، نی کسکس ای پین برام کپہ، ای کسکٹ نی پین برام

کپیس۔ ہندا قول قرار آتیا سلیسر۔ قدرت ۽ خدا نامنہ وخت آن پد ہندا واپار ناز سیف
 داد نیاءِ الا، کزیت کرے۔ دا واپار ناسہ مار اس، اسہ مسٹر اس کس۔ داسہ واپار بھاز
 مونجا، بھاز چرت اٹ ہنا۔ ملا وکیل بس خناتے، پارے ”ایلم اینو بھاز مونجا، بھاز
 چرت اٹ ہنو ک خننگسہ۔ نی برام نا چرت ۽ خلیہ، نے تون ہم پیسہ ارے، کن تون ہم
 پیسہ ارے۔ نی برام کیسہ ای نے برام ایتوہ۔“ واپار پارے ”کنے برام نا گرتی اف،
 ای ہندا گرتی ٹی اختہ اٹ۔ کہ دا کنا مسٹر ۽ دادے امر کیو، اگہ مارے تین تون اور بازار
 و شمار آدیوہ، تو دا مسٹر عاجز اسے، دادے ہر انگ دروٹ۔ دادے امر کروٹ۔“
 بادشاہ ناملا وکیل پارے ”ایلم! بے غم مر، دانا مسٹر اف، کنا مسٹر ۽ ای دانا
 خیال ۽ تحوہ۔ کنا مسن متون اور مرے۔ دادے تینا محلات اٹی دیوہ۔“
 واپار پارے ”اگہ دن ۽ کاریم اس کیسہ، ای خداغان پین انت خواوہ۔ کنا بھلا
 گرتی ہندا دے۔“

ملا وکیل درے مسٹر ۽ تینا محلات اٹی چوکری اس خلک اکن تے۔ دا واپار ہنا پین
 بادشاہی سے ٹی۔ مال و دولت بھاز کس، اوڑ تون۔ ایڑے داسہ بادشاہ اس جوڑ مسنے۔
 الے داہیت ۽ ہل ملا۔ ملا اسہ دے پارے کا واپار نا مسٹر ۽ ہرو۔ ایلم نا مسٹر
 مس دے۔ ہنالگا محلات آ۔ بس خنکہ مسٹر چاڑدہ ناٹو بے اس جوڑ مسنے۔ انت حسن
 انت پری اسے۔ مسٹر کہ خنباوہ بریک، بس مون آملانا پارے ”بخیر اٹ باوہ نے خدا
 اتے۔“ ملا وکیل پارے ”باوہ ناہے مس، کہ نی اونامخ آن ڈڑ اس۔ ای باوہ نا انٹ۔
 امر مرے مرے۔“ مسٹر پارے ”اے وخت آ انت پاریس، کنا مسٹر اُس۔“ ملا
 وکیل پارے ”امر مرے مرے، اوہیت ۽ گیرام کر۔“ مسٹر پارے ”نے خدا خلیہ،
 دا بھلاریش اتون مسس بادشاہ نا وکیل، ایکان تو فک لگانے مسس ملا۔“ پارے ”ای
 ایجز اسے اٹ۔ داسہ دے انامون ۽، نی شام انابر، ای نانی کنا۔“ ملا پارے ”بس سہی

ء۔“ انتظار اٹ اختہ مس۔ ایکان باف آک تے پیشن مسرہ۔ مسٹر نامحلات نارہی آن اسہ غریب اس ہناکہ، ہنداکان مسٹر توار کرے۔ غریب پارے ای بفرہ۔ مسٹر پارے ”برنے گڑ اس پیسہ ایتوہ۔“ غریب بس دامسٹر ہنداکان تینا محلات آن بٹے سد روپئی۔ پارے ”داسدء ہل ہن بازار آ، ایکان اسہ پاکی اس، ارادانہ گولی ناشئی ء مریر، سخت زوراک ء نشہ اس تامرے۔ گڑ اس پیسہ نامٹھائی و سُو ہل، ایلو پیسہ غاک بچار اونا مریر۔“

داغریب ہناز و زو سودا تے ہلک، پدی بس۔ چو کرمی ء پارے ”دابی بی نا سوداک ء، ای ہناٹ۔“ بی بی ہفت تھام جوڑ کرے، کل اٹی تانٹہ شانا۔ ایکان ملا وکیل ہندن ء باقک یلہ کیک، انت بیان کیو۔ شام تما ملا وکیل ٹرک کر سا رسیفے، خنا گودی ء، گودی پارے ”داللدئی آمرغن آن ء، دیر سہب کنگک کیک، اسیدکا داتھام کین، پدا ای نانی کنا۔“

ملا وکیل ہندن ء باخو خلیک کہ انت پاو۔ نئے اسہ باخو، نئے ارا باخو، زرس مس۔ ملا ناخنک پیشن مسر۔ دامسٹر ہرا کہ داسہ نشہ مس تما۔ ہرنے پاکی ء، ریش ء تے کوٹ کرے۔ کاٹم ء تے کوٹ کرے۔ مچاچک آتے کوٹ کرے۔ ہرنے گونی اس شاغاتے گونی ٹی، درے محلات آن شیف ڈغار آ بٹے تے۔

سہب اناچو کیدار خنا تے کہ نت انا گونی اس تمانے۔ بس ہندا بازار نا بجال آتے پارے، ”سیدھ آک، ایڑے نت انا گونی اس تمانے۔ ہنبو ہر فبوتے۔“ بجال آک پاریر ”میاں! اونا ء نامرے۔“ داچو کیدار ہرا کہ ٹوانا کنا خرچہ پیشن مس۔ بس سٹ کرے ہرنے تے۔ مسیت ناخرک آہناکہ، دائسرا، چو کیدار بٹے تے، پارے انت بلا سے۔ مسیت ناخرک آلا تے، ہنا۔ سہب انا آذان کن مسیت ناملا پیشن مس، کاوہ مسیت آسہب انا بانگ ء ایتوہ۔ بس خنا کہ گونی سے تمانے۔ ہناز و زو بانگ تس، بس

ہر نے گوئی لُخ آتھا، دا مچے سُر۔ ملا ہم یلہ کرے تے، پارے دا انت بلا سے۔ ملا پدا سوچ کرے، قرآن شریف کنا سینہ ٹی، ملو ہر وتے، دا انت اسے۔ بس خلیس اٹ ملا ہر اتے، کہ اے شوم، داملاء، بادشاہ نا وکیل۔ ملا وکیل پارے ”ہر س، خدائے تینا منس۔ کنا کسے سئی کپیس۔ اخص پیسہ ہلیسہ ایتوہ نے۔“ ملا پارے ”ملا وکیل، کنا پیسہ غاتے کنے ایت، نی چاس نا کاریم چائے۔“

ملا وکیل آن مسیت نا ملا پیسہ غاتے ہلک۔ سہب انا بادشاہ بیدس وکیل آتیاں کچاری کتو کہ۔ بندغ اس گدارا، پارے ”ہن وکیل ۽ پارے۔“ داڑے وکیل ہمو بندغ ۽ پارے ”بادشاہ ۽ پاس، ای استوتینار لیش و پرژدہ غاتے کوٹ کرینٹ، تینے چپی ٹنگانٹ، اسہ نت آسلوک اٹ، نا بادشاہی ٹی اسہ بھلو مصیبت اس بریک۔ ہفت دے اسکان ای خدائے یات کیوہ۔ نی اوڑے ہفت دے اسکان کچاری کپیس۔ خیر خیرات کیس، تاکہ دا مصیبت نے آن ٹلے۔“

ولد املا وکیل واپار آسہ چھٹی اس نوشتہ کرے، چھٹی ٹی نوشتہ کرے ”اے کہ واپار! داسہ مسٹر نا بھلن منس، تینا بالغی آسر منس۔ داسہ بدء کاریم کیک، اے کہ کنے آن چڑانے، نی چاس نامسٹر چائے۔“ تس دا چھٹی ۽ اسٹ اسے، ٹپالی ٹی بٹے۔ دا چھٹی ایڑے سر مس۔ واپار و اونا مار ارغ کنگرہ۔ واپار خنا چھٹی ۽، ارغ آن بس کرے۔ مار تے پارے ”ابانی ارغ آن بس کر یس، اتنے؟“ پارے ”ملا وکیل نا چھٹی بسے۔ ایڑھ ایڑے بدء کاریم کیک۔ ای کاوہ۔“ مار پارے ”ابا ای کاوہ، نا اولیاد ۽، نا است منپک۔ ای کاوہ اودے کسفوہ۔“ واپار پارے ”ہن اللہ کمک نا۔“

واپار نامار خلسا پر غنسا چڑیدہ ماندہ گو فتنہ کر سا بس۔ خنا ایڑھ ۽۔ ایڑھ ہنا ایلم نا مومن آبیائخیر کرے۔ پارے ”ایلم! کان کنے در، دا کمینہ غاتا شمار آن۔“ واپار نامار پارے ”ای کاوہ، کنے سنگت اسے تون کاریم اس ارے۔“ ایلم ہنا شام شاما۔ بس مر

مچے سلیس چاری مس۔ ایلم نن درست سلیس ہر، ہندن نن تیر مس، سہب تما۔ ہرا
 ہچ متو۔ دن ہم باوہ نامس۔ ڈے کسفنک است مفک۔ پگہ غا ولد ابس ایڑھ پارے ”ایلم
 کان، ای داڑے بھاز مونجا اٹ۔ داکمینہ غاتا شمارے۔ داکان کنے کشہ۔“ ایلم پارے
 ”ایڑھ، ای ہرے ناء دانگ بنتنٹ۔ کنے اینو بادشاہ نامار اتون کاریم اس ارے۔“
 ایڑھ پارے ”ایلم! نا کاریمک اسئل کٹپسہ۔“ ایلم دے درست ہنا شام انا ولد اچاری
 مس۔ ہچ خنتو۔ گڑ ایڑھ ایلم خلسا پر غسا چڑیدہ چسیدہ، ماندہ کوفتہ کر ساہنار، ہنار شام
 تما تا، دم درینگار۔

ایلم پارے ”ایڑھ ہندڑے شام یر کین، دم درینگانن۔“ ایڑھ ایلم خاچار۔
 وخت اسے آ ایلم پارے ”ایڑھ ای کاوہ، چروسے کن، بریوہ۔“ ایلم ہندا کان نت کشا،
 نت کشا، ہنا کہ ہنا۔ ایڑھ ہرا ہرا ہچ متو۔ ہرا کہ ایلم ہنانے۔ ایڑھ کشا گدے کاٹم آن مر
 کرے، کاٹم پیشن کرے پارے ”واللہ! ناشکرے کنے داڑے نہار، شیر، خرما و ساہدار تا
 نیام اٹ ایس۔ اے شوم آ ملا و کیل اس تیان بچاٹ۔ داڑے جنگل اٹی کنے ساہدار
 اس گنے، کنے۔ اللہ ناشکرے۔ کنا عزت بچا۔ اللہ کنا خالق مالک نی اُس۔“

مسٹر سہب انا تینا مون ہنگ یر شروع کرے۔

مڑ سا کٹسا

چڑیدہ چسپسہ

ماندہ کوفتہ کر سا

داکنڈ آن اے کنڈ آن

چر آہنیٹ چیل آہنیٹ، جل تیٹی

سالک کارہ، گالک سلرہ

گل بہار

کچھ قلات

سوراب قندھار

ہنہینی بریک مویر آن

ہلین بادشاہ نامیز آن

خف تورس جوان ء کسہ اس

جی ناجی ء

لخ تے ہنج انا

مخ تے منگی نا

بک تے پشی نا

خنک تے بادام نا

کیڈ کہ کیک خسی آنبار دیر مریک

داکان موئی کسہ پین مزہ کرو

ہناہنا جنگل ائی اسہ بھلودرخت اسے۔ بس ہندادرخت ناکیرغ آن ہر اداڑے

بادشاہی ء گڑا ء۔ خنا گڑا تے، اللہ جان ناشکرات مس۔ خلک اسیکا شربت اس، ہرا

ہندن ء بے دیر اس جوڑ کرے، لگا ہندادرخت آ، داڑے بادشاہ ووکیل تے بسنو،

شکار کن۔ خنار ہر تھام تیار ء۔ بسر کہ کنین تا۔ بادشاہ پارے ”داتھام آتے آدم زات

اس جوڑ کرینے۔ دن ء گچین ء تھام ای اسل چکنتھ۔“ لیسر کندوری ء تالان کریر۔

ارغ کنگ ء شروع کریر۔

مسٹر ہرادن امرپاوتا، ای نیازی اسے اٹ۔ اودے ہنداڑے سجا کہ کندوری آ

ٹف اس کرے۔ بادشاہ تینا وکیل ء پارے ”اڑے کنے ایت توفک ء، داخاونا خدا بیخ

ء کتھے، کنارغ آتے شر کرے، گڑا کن کن انت سلیس۔“ وکیل تس تے توفک ء۔

بادشاہ بڑا ہڑا، درخت آ، اخ خانہ خراب، داتوپری سے۔ وکیل ہڑا کہ بادشاہ انت ڈاکی خلک۔ وکیل ہم ہڑا کہ داتوپری سے۔ ڈرنگا مسٹر درخت آن۔ بادشاہ پارے ”کناء، وکیل پارے کناء۔“ مسٹر وکیل پارے ”ای بادشاہ ناٹ۔ نا امر مریوہ؟“ بادشاہ درے مسٹر نکاح کرے۔

وخت آک ہڑے آمریرہ، ہیبت آک زومریرہ۔ دابادشاہ نازیفہ اسہ مار اس مس۔ بادشاہ ہڑدے شکار آن بسکہ، مارے خمب کریکہ۔ چوک دروت کریکہ۔ گل و بال نس۔ اونادم درینگ ہم ہنا کہ۔ زنیفہ پارے ”بادشا! نے ناچنادوست۔ ای ہم بوج اسے ناماس آن ترک کتنٹ۔ کنے ہم لمہ باوہ، ایلم ارے۔“

مرسامر سبادشاہ پین مار اس مس۔ بادشاہ شکار آن بس، ہڑتوم آتے ہلک، بھلامارے راستیکو کوپہ غا ہرفے، چنکامارے چپیکو کوپہ غا ہرفے، بادشاہ نازیفہ خناتے پارے ”بادشاہ سلامت! ای ہم بوج اسے ناماس آن ترک کتنٹ۔ کنے ہم لمہ باوہ ارے۔“ تمہو عننگ اٹ۔ بادشاہ پارے ”اینوای نے دیوہ، نالمہ باوہ غا، کنے خداتون وعدہ۔“ خلکر دھول دامہ غاتے۔ کلے خر کریر کہ گودی دیرہ، اونالمہ باوہ غا۔ بس وکیل بادشاہ پارے ”بادشاہ سلامت! ای دیوہ بی بی، سرکیوہ۔“ بادشاہ نازیفہ بنگ پارے ”بادشاہ! کنے بس، ای تینالمہ باوہ خنٹ۔ کنے بس۔ مہالو ہم ہندن شوم وکیل اسے آن دھو کہ خنٹ۔“ بادشاہ نا وکیل پارے ”گودی، کنے تینا خدے ہم ہڑف۔ ای ہم اولیاد حساب مریوہ۔“ بادشاہ نازیفہ ناداشوم آ وکیل خدے ہم ہڑا۔ بسر سفر کریر۔ مزل خلسا ہنار، ہنار، شام تما تا۔ وکیل کلے چوکیدار وگاٹ والاتے پارے ”اینوکل خاچبو۔ ای تینٹ گاٹ ایتوہ۔ نم دم درینگازرے۔“ شام انا وخت پاس آ، وکیل ہڑا کہ تمبوٹی بی بی تینا۔ کل خاچانو۔ کل سگت آتے چکاسا۔ بس بی بی نا تمبوٹی پارے ”برامرے مرے۔“ بی بی پارے ”ہلہ کنا خدے ہڑاس، شوم خدا خلے

نے۔ “وکیل پارے” امر مرے مرے “بی بی بھلامارے کشاپارے، دا بہشتی نادر وے
 نے۔ وکیل کشاز غم، خلک چنآء ز غم اٹ ارا ٹکر کرے۔ بی بی کشا ایلو مارے، پارے
 دا بہشتی آہر، نے خدا نادر وئی۔ وکیل کشاز غم اٹ خلک ایلو چنآء ٹکر کرے۔ بادشاہ
 ناز سیفہ وکیل پارے، نے خدا خلعہ دا کناست انا شیرہ غاک کسر۔ ای دافتنے خن با
 کیو، نی تمبو آن پیشن مر۔ بادشاہ ناز سیفہ ہندا کان نت کشا، ہنا، نرا تو نرا۔

اے ہن دادے، ہل وکیل، او چاری مس، ہرا، دادا سکان تینا خول انا شیرہ
 غاتے خن باکننگ کپک۔ بس ہکل تس، تمبوٹی ہرا، کہ مائی اف۔ ہنا بٹش کرے، سپاہی
 تے، کہ مائی تینا یار اتون نرانے، ودر دانہ غا چناتے ہم کسفنئے۔ اے سپاہیک ہلکرویل،
 کہ امر مائی نرا۔ تینا یار اتون، چناتے ہم کسفے۔ وکیل ہم چاہسر، گڑاس کرینے، تو
 وکیل کرینے۔ ہلکرویل، پنچہ بونڈا کریر۔ وکیل پارے ”بادشاہ کنے آن اڑک،
 ای چا و بادشاہ چاہے، بادشاہ ای جواب ایتوہ۔ بسر داڑے بادشاہ وکیل پارے
 ”بادشاہ سلامت! ای چکر وگاٹ آکسٹ، وخت اسے آمائی تینا یار اتون نرانے۔ و
 ودر دانہ غا چناتے ہم کسفنئے۔“ بادشاہ پائے ”خلک تے خدا۔“

اے ہن ہل مائی ناکسہ۔ مائی دا جنگل اٹ نرا نرا جہس خنا کہ جنگل اٹی چار ملنگ
 و، جوگی۔ خنارتے ملنگ آک، پاریر ”چکالگ۔“ دا جوگی پارے کناء، اے پارے
 کناء۔ ”مائی پارے“ نمے لمہ باوہ ارے یا اف۔ ”ملنگ آک پاریر“ لمہ ننا کسکنے، باوہ ننا
 زندہ۔ ”مائی پارے“ ملنگ آک! کنے دو تینا باوہ غا۔ اونے آن ہرا سٹ وکنے تس،
 کنے قبول۔ نم چار اے، ای اسٹ اسے اٹ۔ کانبو نما باوہ فیصلہ کیک۔ بسر ملنگ
 آک تینا باوہ غا، باوہ تینا پاریر ”باوہ جان نن اینو شکار اس خنانن۔“ باوہ تا ہر مائی و
 پارے کنا مارک نم کل مار اے، کنے مسٹراف، دا کنا مسٹر مرے۔ ”ملنگ آک پاریر
 ”جی باوہ نا مسٹر مرے۔ ننا خیر اسے۔“ ملنگ آک مائی تینا ایڑھ کریر۔ دے آن

دے درست ملنگ آک پنڈارہ، شام انا بسرہ دامائی تینا باوہ تون ۛ۔ تینا باوہ غان مَر لو
 خلنگ ہیل کرینے، ہندن ۛ مَر لو اس خلیک خد اپناہ ایتے۔ ہندن اسٹ تولمہ باوہ غان
 مَر ی کن، ایلو آرغ زبیفہ نامہر و مریت کن، ایلو خول انا شیرہ چناتے کن، دامر لو ۛ
 خلیک، اسٹل مَر لو است اٹی پنک، ڈغار اٹی با ۛ سخت کیک۔ ہندن است اٹ مَر لو اس
 خلیک۔ اسہ دے دامائی تینا باوہ ۛ پارے، ”باوہ جان! ہلہ ایلمک کارہ، دے مچ پنڈنگ
 کن، ای اینو وقتون کاوہ۔“ ملنگ خف تے ٹی تے بھلاوالی تے شانا۔

ہر چار آلمنگ آتون دامائی ہنا۔ تینے جوان ۛ دستار اس کرے، تینا ملنگی آسیر شت
 وپاشخ آتے پینا۔ تینا لُخ اٹی ہار اس شانا۔ ہمو خوار تے ملنگی آسینا۔ بس سفر کر ساہمو
 تینا باوہ نابادشاہی ٹی سر مس۔ خنا باوہ ۛ، خنا ایلم ۛ۔ زہیری آن سفا کور نس۔ بس ایلم
 تے پارے، ”نم ہنبو، اینو ای دابادشاہی ٹی مریوہ۔ کنا پڈ اٹی ریس اس ہلیک۔ اینو کنا
 طب جوان اف۔“ تینا ایلم تے پارے ”نم بادشاہ ۛ پابو، ننادا چنکا ایلم ہندن ۛ جوان ۛ
 کہہ خلیک، کہ واہ واہ۔“ بادشاہ ۛ داملنگ نادر بھاز دوست بس۔ بادشاہ ہم بس ہندا
 ملنگ ۛ پارے ”جی ملنگ جان، خل مست زمانہ ناکسہ اس۔“

داملنگ پارے ”بادشاہ سلامت، ای دن کہہ خلیپرہ۔ نی فلانی ملک انا بادشاہ، اونا
 وکیل ۛ پابرے۔ ایلو فلانی ملک اٹی فلانی بادشاہ سے، اودے ہم خواہف۔ گڑ ای کہہ
 خلیوہ۔ کنا کہہ ٹی شٹت ارے۔ کنا کہہ غاک نہادی ۛ۔“ بادشاہ کل بادشاہ تے
 خواہفے، کہ کہہ بین اس بسنے۔ بسر کل تا، خنا ملا وکیل ۛ۔ آرغ تینا خنا، آرغ نا وکیل ۛ
 ہم خنا۔ پارے ”ای کہہ شاغوہ۔ شٹت ہندا دے ہر کس ۛ بش مروئی ۛ، داسہ بش
 مرے، اگہ کس ہیت کرے اوسدرو پی ڈنڈا ایک۔ اگہ بش مس کہہ غان اونا لُخ ۛ
 خلنگ۔“ کل شٹت آتے امنا کریر۔

ملنگ پارے، کس اسہ بادشاہ اس۔ دابادشاہ ناسہ شوم ۽ ملا ۽ وکیل اس کس۔ دا
وکیل تون اسہ واپار اس ایلمی کرے، واپار تینا زینفہ تون قول قسم کر یس کہ اگہ ننے
آن اسٹ اس کسک تو ایلو برام کپک۔ قدرت ۽ خدا نا واپار نازینفہ کزیت کرے۔
واپار داسہ فریشان مس، مخلوق ۽ ہنگ ہنگ ۽، دعا خواہنگ ۽، ملا وکیل خنا کہ ایلم بھا
ز فریشان بھاز مونجا۔ بس واپار ۽ پارے، اذانی اینو بھاز فریشان، بھاز مونجا خنگسہ۔
نی برام کن تینے فریشان کپہ۔ نے تون ہم پیسہ ارے، کن تنو ہم پیسہ ارے۔ خدا نا
شکر ۽ نی برام کن فریشان کپہ تینے، ای اینو نا اینو نا برام ۽ کیوہ۔ واپار پارے کنے برام نا
گڑتی اف۔ ای داسوب آن فریشان اٹ کنا مسٹر ارے ایجز اس، دامار ۽ دیوہ بازار آ
شار واپار کنگ کن۔ داسٹر ۽ ہر انگ دروٹ، دا ایجز اس۔ ای داڑ کن فریشان اٹ۔
ملا وکیل پارے ایلم نی تینے فریشان کپہ۔ ای نا ایلم اٹ۔ اودے کنے ایت،
ہندن چا داکنا مسٹر ۽۔ نامسٹر اف۔ واپار نا فریشانی ہم ہندا کس، پارے ای خدا غان
خواوہ نی ہندن کر۔ ملا وکیل ہر فے مسٹر ۽ درے، تینا محلات اٹی، ہند و جاگہ کرے۔
واپار تینا مار ۽ ہر فے ہنا پین بادشاہی سے ٹی، واپاری کر سا کر سا بھلو بادشاہ اس جوڑ
مس۔ ملا وکیل اسہ دے خیال کرے، کاوہر و ایلم نامسٹر ۽، بس لگا ایلم نامسٹر نامحلات
آ، مسٹر خنا کہ ابا ہنگ اٹی ۽، زوزو بس مون آتے پارے، بخیر اٹ ابا جان، نے اللہ
اتے۔ ملا وکیل خنا کہ دا ایلم نامسٹر تو اسل چانڑدہ ناٹو بے اسے، ٹو بے انت کہ ٹو بے
آن ہم زیات زیبا۔ بس است اٹی تے کوٹ ودی مس۔ مسٹر ۽ پارے نا ابا ہمو کس،
کہ نی مخ آتے ڈانس۔ ای نا ابا فٹ۔ مسٹر پارے امر خدا خلک نے، دا بھلار لیش
اقون، اے وخت آپار یس، ایلم او کنا مسٹر ۽، داسہ انت خدا خلک نے۔ ملا وکیل
پارے امر کہ مرے مرے۔ مسٹر پارے داسہ نے خدا خلک، داسہ دے انا مون ۽،
نی اینو شام انا نن نیمہ غابر، گڑ ای نانی کنا۔ ای ایجز اسے اٹ، امر کروٹ۔ ملا وکیل نا

خوشی آن نت تا کیرغ آن ڈغار کٹا، خوشی آن است وار تتوتے، کہ شام تمے، شام تمے، ہندا مسٹر محلات نازی آن ہنا، اسہ غریب ء بندغ اسے، دامسٹر ہندا غریب ء کوک کرے، اودے سد روپئی تس، اوڑکن گڑا سودا ہلک، وخت اسے آملاو کیل بس، دامسٹر اونا کنوئی آگڑا تے ٹی نشہ شاغا۔ وکیل نشہ مس، تما۔ دامسٹر اونا ریش بروت آتے کوٹ کرے۔ پداملاو کیل اسہ چٹھی اس لکھا واپار آ، اے کہ واپار نامسٹر گندہ ء کاریم کنگ ائی ء، کنے آن چڑانے۔

واپار مار ء تینا راہی کرے، مار بس چاری مس، سہب اسکان کس ء خنتو، پدا درے ایڑھ ء جنگل ائی الا۔

ملنگ پارے ”بادشاہ! مونی کسہ بک کنے۔“ واپار بادشاہ نس، اوکشا، اسہ ہزار روپئی ملنگ آتے تس، پارے دا کسہ ء مونی جوڑ کر۔ ملاو کیل پارے ”بادشاہ دا انت سٹی ء ہیبت کنگ ء، مخلوق ناتغ ء خراب کرینے۔“ بادشاہ پارے ”کشبو خن تے تے، سد روپئی ڈنڈا بیتے۔“ دا کشا سد روپئی ڈنڈا تس۔ ایکان ملنگ آک ہندن خوش ء پیسہ اوقتون کوڑ مس۔ ملنگ پارے، مسٹر کو ء ایلم تے جنگل ائی الا، مسٹر ہنا جنگل ائی، اسہ درخت اسے ناکیرغ آن بدشاہی ء تھام تخوک ء، دامسٹر بس تھام آتے جوڑ کرے، لگا درخت آ۔ بادشاہ ووکیل بسر، خنار، تھام آتے، بادشاہ پارے تھام آتے آدم زات اس دا جنگل ائی جوڑ کرینے۔ بادشاہ وکیل کنگ ء شروع کریر۔ مسٹر ہندا کان کندوری آتف اس بٹے، بادشاہ وکیل ء پارے کنے دا توفک ء، داخا خوء خدا خلے کنارغ آتے شر کرے، کنے آزار کرے۔ تھام داخہ چس کرینے او چورت بٹک۔ بادشاہ ہلک توفک ء ہرا بڑا، باتے خٹ مس، وکیل ہرا کہ بادشاہ ء انت ڈاکی خلک۔ وکیل ہم بڑا ہرا مسٹر تو ڈرنگا۔ وکیل پارے کنا بندغ ء، بادشاہ پارے کنا بندغ ء۔ مسٹر پارے، وکیل ء نے خدا خلے، ای بادشاہ نامریوہ، نامریوہ۔

بادشاہ ایس ملا اس، نکاح ۽ خوانا۔ قدرت ۽ خدا نانا بادشاہ ۽ ارامار مس، بادشاہ اسہ
دے بھلامار ۽ راستیکو کوپہ غاچنکار مار ۽ چپیکو کوپہ غاہر فیسس، بادشاہ نازسیفہ ہوغا
پارے، بادشاہ سلامت نی دم دریگانس، تینا چناتے ہر فیمنس۔ ای ہم بوج اسے ناماس
آن ترک کتنٹ۔ کنے ہم لمہ باوہ ارے، بادشاہ پارے دابادشاہی ناقسم ای نے اینو
دیوہ۔ خلکر، دامامہ غاتے، کل ۽ ڈہ تسر، بس وکیل پارے، بادشاہ ای دیوہ گودی ۽ سر
کیوہ۔ مائی پارے توبہ نعوز باللہ ای خنٹ تینا لمہ باوہ ۽، کنے بس ۽۔ مہالو ہم ہندن ۽
وکیل اسے نادو آن دھو کہ کنگنٹ۔ وکیل پارے گودی نی کنالہ اُس۔ بسر بسر جاگہ
اس شام تمانا، وکیل پارے اینو شام اتون ای گاٹ ایٹوہ۔ شام انا وخت آتہ بوٹی
پتریگا، بس مائی ۽ پارے، امر مرے مرے۔ مائی پارے داخدا ار سول، نی کناخد ۽
ہڑانس، وکیل پارے، ناخدا اناک ہمودو ہرا کہ ناگٹ اٹی ۽۔ مائی کشا او لیکو چنہ ۽
تورے، داظالم چنہ ۽ خلک کسفہ، مائی ایول چنہ ۽ تورے، پارے دا پھل انانے قسم نے
خدا ناقسم کپہ داخس ظالمی۔ وکیل او چنہ ۽ ہم خلک کسفہ۔ مائی پارے، دا کناسٹ انا
شیرہ غاک ۽، ای دافتنہ خن باکیوہ، نی مچے پیشن ہن، گڑا ای نانی کننا۔“

ملنگ پارے ”بادشاہ، دا کسہ کنے مونی بفق۔“ مائی نا آرغ بادشاہ کشا ارا ہزار
روپی تیس، تے پارے، دا کسہ ۽ مونی در۔ دابادشاہ نا وکیل پارے، بادشاہ سلامت دا
انت کسہ اس جوڑانے، مخلوق ناتغ ۽ زیان کرے۔ بس شروع ۽۔ بادشاہ پارے، کسہ
سدر روپی ڈنڈ، یانخ ۽ نا خلیوہ۔ توٹ بے غیرت۔ ملنگ پارے، بادشاہ سلامت! مائی
جنگل اٹ بس خناچار ملنگ، داملنگ آک پاریر، دا کنہ ۽ ایلو پارے دا کنہ ۽۔ مائی پارے
نم چار، ای اسٹ، نمے لمہ باوہ ارے اف۔ ملنگ آک پاریر، لمہ نناقوت کرینے، باوہ
ننازندہ ۽، مائی پارے، کنے دبو تینا باوہ غا، او کنے نما ہر اسٹ ۽ تیس، ای ہموڑا حلال
اٹ۔ بسر ملنگ آک باوہ ۽ تینا خنار، باوہ تاملنگ آتے پارے، کنمارک، نم مار اُرے،

کنے مسٹراف۔ داکننا مسٹر مرے۔ ملنگ آک پاریر، باوہ مرے، ننا ایڑھ۔ مائی ملنگ
 آباوہ غان مر لو خلتنگ ہیل کرے، ہندن ۽ مر لو اس خلککہ است ائی دڑا کہ۔
 ہنداڑتون او پارے ”بادشاہ سلامت! ای ہمو مائی اٹ، نامسٹراٹ، داکننا آرغ ۽،
 داسہ نی چاس کننا آرغ چاہے۔“

مسٹرنا باوہ ملنگ آتے پارے دا نما ایڑھ ۽، ہراوخت آ بسرے بو۔ ”بادشاہ
 پرمان کرے ”ملا وکیل ۽ ایلو وکیل ۽ تیل تیٹی ترڑبو۔“ تیل تے لار تسر، ہڑتوم آ
 وکیل آتے ہٹیر۔

او تینا بادشاہی ٹی خوش تسر۔ نن او فتنے لان بسن، نمازیباغا مجلس آ۔
 (داکسہ ۽ کنے ماما محمد عمر مڑ دانشی بنفے: عنایت ساغر)

دراکانٹ ناپاٹ اناہلی

نس اسہ دراکانٹ اس۔ دانا امار نسر۔ بھلامار اناپن رگٹو نس۔ چنکامار اناپن من رگٹو نس۔ رگٹو نادکان اس نس۔ ہرائی لنگار، کین، ترکل جوڑ کریکہ۔ دن کہ اینوپگہ شوکیس الماری ودریچہ درگہ کیرہ۔ اویتنا دکان آکاریم کریکہ۔ من رگٹو اسل کاریم کتو کہ۔ رگٹو اسہ دے اس چنکا ایل مء پارے ”ایلم! نی ہم کاریم کر۔“ من رگٹو پارے ”کنے کاریم ناپاسہ؟ گڑانی چاس ناکاریم چائے۔ ای اسل کاریم کپرہ۔“ دا ایلم بیوس مس لاتے، چنکا ایلمء باوہ نامارء۔ رگٹو ناز نفعہ ہرا کہ داخاسپر کان اسل بے حیاء مار اسے۔ اسل کاریم کپک۔ ایلم تے شام اناکاریم آن بریک۔ دم درینگ۔ اسہ دے اس پارے تے ”نی ہن تینا ایلم تون کاریم کر، او بیوس دے درست دکان آکدینہ و تش خلیک، دم درینگ۔ نی ہن وڑتوں کاریم کر۔“ دا من رگٹو پارے ”ای ہنپرہ۔ کاریم کپرہ۔“

مسہ چارٹو گدرینگ۔ رگٹو ناز سفہ ایس ارغ آتے، خاسپر نامون آچورک اس تتخا۔ دا پارے ”ارغ“ پارے ”ایلم نایون ہنداخہ کاریم کرینے۔ اسہ ارغ اس اوڑکن تتخا، ایلو ارغء چنآء تسٹ۔ دا ارغ ناکپ نا، کپ کنا۔“ من رگٹو پارے ”ہرف دا ارغء تینا، ای ہنٹا۔“ ایلم ناتے زئیفہ پارے ”جوان مس، داڑان ننے خدا چٹھے۔ دا دے درست اراٹی کڑکء۔“

من رگٹو ہنا ایڑے ایلم نادکان آ۔ بس شروع کرے کدینہ و تش، گازگ آتے۔ ایلمء تینا پارے ”ایلم! بر بشخن، ناپین کٹ اس آلو، دا کدینہ و تش آک باوہ ناء۔“ رگٹو ہلک ایلمء دلا سہ کرے ”ایلم خیرء۔ انت مسنے؟ دا امر کیسہ۔“ من رگٹو پارے ”اینونا

زئیفہ بھلو ڈینڈ اس کرینے، کنا مون آرغ ناچورک اس تختانے۔ ”گٹو پارے“ ایلم! نی کان اُراغا۔ ای اینو اونا بنج ۽ کشوہ۔ اوناخن توے کشو، نے تون اینو دن کرینے۔ نی کنا باوہ نامار اُس۔ نی کان اُراء سر مرین۔“

خیر ایلم ۽ دلاسه کرے۔ درے ایلم ۽ اُراغا، گڑاتے از باب آتے ہلک تخوا۔ ہنا زئیفہ ۽ پارے، ”نے خدا خلع، ای کٹوہ۔ کنا باوہ نامار ۽، گنے۔ اگہ او بے حیاء، کاریم کپک۔ الے تے اُرائی مرے۔ اخر باوہ نامار ۽۔“ گٹو نا زئیفہ پارے ”نی دے درست کاریم کیسہ۔ او اُرائی یوک کڑک ۽۔“ منہ وخت مس داسہ ایلم نا زئیفہ اینو ولدا چورک آن چنکو ارغ اس من گٹو نامون آتخوا۔ من گٹو ہرا کہ اینو ایلم نا زئیفہ انت ارغ تختانے۔ بس پارے مچ کر دارغ آتے، ای ہناٹ۔ مائی ہم شکر کشا، شوم آن کنا جان چٹا۔ یک پچ سلنگ و ارغ کنگ آن دم دریزگاسٹ۔ ایلم تنو نئے ہیبت نئے گپ ہر فے لو تھ اسے ٹی تش و کدینہ، آڑہ غاتے شاغا۔ ایلم تے پارے ”ایلم! خیر ۽۔“ پارے ”ہیبت خیر آن ہنا۔ اینو بے خیر مس۔ بس ای ہناٹ۔ اینو قسم ۽ خدا نا اسل داڑے سلپرہ۔ ای کاوہ۔“ ایلم تے پارے ”ایلم! کاسہ خدا غا سفاروک اُس، ہن۔“ ایلم تون بانکر شاغا، موکل ہلک۔ ایلم آن ہن کہ ہنا۔ از باب آک بڈ ۽ تے کہ ہنا۔

خلسا پر غسا، چڑیدہ چسیدہ، ماندہ کوفہ کر ساہنا ہنا کسر آخنا سہ بچ اسے ان ہڈ آک تمانو۔ کشا از باب آتے زندہ کرے تا، ہڈ آتیاں ہندن ۽ جو ان ۽ ہشکن ۽ بنا سہمتی نا برنج جوڑ کرے۔ پاوا سے ناخاس اٹ کرے، خیری نا پلو آشا غاتے۔ ہنا ہنا، بس خنا آبادی اس۔ مُر اسے اُرا سے آ، ہنا ہمو اُراغا۔ ایڑے ہمو اُرا والا نیڑی ۽ پارے ”اولمہ! ای مسافر اسے اُٹ۔ دا کنادینجہ برنج ۽ ہنا فتنے کبو، کنے لبتبو، ای دروناء لنگڑ اُٹ۔“ اے اُرائی مہالو آن پین ارا مہمان جو کہ کسر۔ نیڑی غریب دانا برنج آتے لارا تیک، دا برنج آک داسکان سڑپسہ۔ بس اُرا خواجہ تو اُرائی تے پارے، دن ۽ مہمان اس بسنے۔

تین تون اواری برنج ایسنے۔ امرء برنج ء کہ دے درست لاری ایٹوہ تا، سڑپسہ۔ دا امبل کہ برنج آتے ہرا، ان خان خراب، داری برنج افس، ہڈے۔ بس زسیفہ تینا پارے ”نی ارغ شا۔“ بس ہندا من گٹوے پارے ”برایلم! ڈوسل، برارغ نوشی جان کین۔“ دا پارے ”کنا برنج آک تیار مسر۔“ اے پارے ”اؤ ادا نا برنج آک ہم تیارے۔“

قدرت ء خدا ناد ارا والا ک ہم درا کا نڈو مستری نسر۔ دارا والا امبل من گٹوے پارے ”نی دن کر کنا مر سالم۔ ای نے فرزند شریکی ٹی ہر فوہ۔ دا اشارا ٹی پین بندغ اف۔ نی ہم مستری سے اُس، نن ہم مستری اُن۔“ من گٹوے پارے ”کنا اسہ شرت اسے، اگہ کنا شرت ء منسہ تونی باوہ، ای نامار۔ اگہ آخا تو کنے اے۔“ امبل پارے ”پا انت شرت اسے۔“ دا پارے ”کنے برام ایٹوس ای اسل کاریم کپروٹ۔“ دا پارے ”جو ان باوہ۔ ای باخوس کنگٹ۔ نی ہم کنوس۔ کنا اولیاد ہم کنو۔ کاریم کپیسیہ کہے۔“ تس من گٹوے برام سالم کرے تے۔

داسہ من گٹو نا زسیفہ ہرا کہ چار توبدل مس شش توتی، شش توبدل مس سال اٹی۔ داسکان دا غیرت کپک۔ روز گار اس کے، یکو اراتی جو کہ ء۔ دانیازی ء خار بس، بس اسہ دے پارے تے ”شوم گڑ اس غیرت ارے اف نے، یک اراتی جو کہ اُس۔ پیرانگا باوہ دے درست کاہک، پاٹ خلیک، جنگل آن، نی ہن اوڑتون پاٹ کر اتے۔ ایہن باوہ غریب پاٹ اکن کاہک۔ نی اوڑتون مر، اسٹ آن ارٹ مریرے، زوپاٹ کیرے۔ نے آن باوہ ہم خوش مریک۔“ من گٹوے پارے ”ای مہالونا باوہ ء پاریٹ، ہندا شرت اٹ کنے سالم کرے۔ ای کاریم کپروٹ۔“ دانیازی تینا چم اٹ دلا سہ کر سانواری فے تے، پارے ”نی ہن جنگل آخرا نت مریک نے۔“ من گٹوے پارے ”نی دا خس کیسہ، نے کن اینونادے کاوہ، نا باوہ تون پاٹ کیوہ۔“

مسٹر بس باوہء تیان پارے ”باوہ جان! اینو سالم نانے تون بریک، پاٹ اکن۔“
 باوہ پارے ”آخر کنا مسٹر! اودے خدا گمارک۔“ بس من رگٹو پارے ”بریہ کنا چنا،
 کن تون جنگل آپاٹ اکن؟“ دا پارے ”جی او، الہ جان، اینو نے تون بریوہ۔“ الہ تے
 ہر فے ارا بیش گاڈو۔ ہنار ایڑے، جنگل ۽ سر مسر۔ الہ پاٹ خلیک، من رگٹو تمانے
 جنگل اٹی ہر درخت ۽ پاک، السلام علیکم۔ ہمو درخت ۽ الک کاکہ۔ ایلو درخت ۽
 سلام ایٹک۔ الہ ہر ادا خلک پاٹ ۽، حوال ۽ تس۔ دادرخت آتے سلام ایٹک۔ الہ
 تے خلک پاٹ، ہڑتوم آ بیش گاڈو تے لوڈ کرے، ہر فے ارا غا ہنا۔ داڑے بس، مسٹر
 ار فے ”ہلہ کنا ارغ؟“ مسٹر نا باوہ پارے ”اودرخت آتے سلام تننگ ۽۔“

داڑے من رگٹو درخت آتے سلام تر ساہنا، ودے ہنا قضا دیگر مس، دم درینگا۔
 ہنداجنگلاٹی پارے ”اڑے شوم آک، سہب انا ۽ کنا دم باقی بسنے۔ لنگڑ ملاس، اسٹ
 اس نما سلام لیٹو۔ اسہ درخت اس پارے ”وعلیکم السلام“ درخت پارے ”انت
 کاریم ارے نے۔“ من رگٹو پارے ”کنے کٹ اس جوڑ کروئی ۽۔ ہر ادرخت آن
 گڈو۔“ ہمو درخت پارے ”فلانی درخت آن گڈہ۔“ من رگٹو بس ہمو درخت آن
 گڈا۔ ہر فے پاٹ ۽ کہ الہ اف۔ ہڑتمو آ گاڈو تے ہر فینے ہنارے۔ بس درخت نابنڈ ۽
 چکا چکا شام انا ار ۽ سر مس۔ بس زئیفہ مون آتے دیر ایس۔

ننکان وخت اسے آ من رگٹو بش مس، زئیفہ ۽ بش کرے۔ پارے ”بشہ دامون ۽
 دیر خٹ چڑکاو کر۔ روفہ کر۔“ زئیفہ ہر ادا گنوک مسنے۔ دانن نیمہ ٹی انتے دن کیک؟
 زئیفہ ہم ہندا خس کرے۔ روفہ کرے، جاگہ ۽، بس ہلک کوٹھی نابا ۽ کڑی کرے
 خاچا۔ سہب انا بش مس کہ ارا استو من رگٹو انت کٹ اس جوڑ کرینے، خاص نشخ و نگار
 ۽۔ من رگٹو زئیفہ ۽ تینا پارے ”ہن ابا ۽ تیان دا کٹ ۽ ایت۔ دے بازار آ سودا کے
 تے۔“ زئیفہ پارے ”دانا بہا اخص ۽۔“ من رگٹو پارے ”دا کٹ تینا بہا ۽ تینٹ پاک۔“

جندتے ہناخاچا۔ زئیفہ تے بس باوہ ۽ تینا پارے من گٹو استو ہندن ۽ کٹ اس جوڑ
 کرینے، نئے دن ۽ کٹ نی خناس، نئے داملک انابادشاہ خنانے۔ من گٹونا الہ بس کٹ
 ۽ درے، ہر کس کٹ انا زیب زینت ۽ خنک، پاک، واہ دانت ۽ کٹ اس جوڑ
 کرینے۔ ہر کس بریک پاک داکٹ انا بہا احس ۽، داپاک کٹ تینا بہا ۽ تینٹ پاک۔
 ہر کس بریک ہرک، محک کہ بابا گنوک مسنے۔

نم جی جی کرو رے ای الخوالخو کروٹ

جی انا جی ۽

کیچ قلات مکران

سوراب قندھار

گل بہار نناشار

کیت انا لار

نن کل کنین

کین اوار

سالک کارہ

گالک سلیرہ

دیک باسرہ

بنڈ آک بارہ

لختے ہنج انا

مختے منگی

کلاہتی آکوس اس پیناسس

ایزارہ تے نس ہنا کہ

نن دوہٹین کہ مچٹ اس کنین
 اوخسی آنبار دیر مس ہنا
 داکسہ ناولء اخیر تے پین جوان مزہ کرو
 نمے پنت اس ایتو
 خوانوک آک جوان خف تو بو گڑا لکھبو

قدرت ۽ خدا ناند اکسراٹ اینو بادشاہ بس۔ خنا کہ اینو مستری انت کٹ اس
 جوڑ کرینے۔ دن ۽ زیبا ۽ کٹ ای اسئل خنتنت۔ دا امر ۽ جوان ۽ کٹ اس جوڑ
 کرینے، مچ آباد شاہی ٹی کنادن ۽ کٹ اف۔ داخہ زیبا، داخہ نشخ و نگار۔ زو زو وکیل ۽
 پارے ”ہن ارف داکٹ اس امر جوان ۽ جوڑ کرینے۔ داکٹ انا بہا اخص ۽۔ داکٹ
 کناسٹ اٹی ہنا۔ زبردست ۽ کٹ اسے۔“ وکیل بس پارے ”دراکانڈ داکٹ ۽ اخص
 نہاد کرینس۔“ مستری پارے ”داکٹ تینٹ نہاد ۽ تینٹ پاک۔“ وکیل ہر ادا بابا داسہ
 گنوک جوڑ مسنے۔ کٹ امر تینا نہاد ۽ تینٹ پاک۔ سفا بابا گنوک مسنے۔ بس بادشاہ ۽
 پارے ”بادشاہ سلامت! دا بابا گنوک مسنے۔ پارینے داکٹ تینا نہاد ۽ تینٹ پاک۔“
 بادشاہ پارے ”نی کٹ آن ارفوسس، داہرا بھلو ہیت کس۔“ بادشاہ تینٹ بس
 پارے ”آدراکانڈ! دا امر ۽ کٹ اس جوڑ کرینس۔ دانا بہا اخص ۽؟“ ایکان من گٹو
 رسیفے۔ من گٹو ۽ الہ خنا پارے ”بس بس، بادشاہ سلامت کٹ انا خواجہ ہمیدے
 بنگ اٹی ۽۔“ بس من گٹو بادشاہ پارے ”ٹل داکٹ ۽ نی جوڑ کرینس۔“ من گٹو
 پارے ”جی او بادشاہ سلامت! ای داکٹ ۽ جوڑ کرینٹ۔“ بادشاہ پارے ”دانا بہا
 اخص ۽۔“ من گٹو پارے ”بادشاہ سلامت نی ننا بھلا اُس، نی ننا خواجہ اُس، نن نا اولیاد
 اُن۔ نن نا ہمسائے اُن۔ نی داکٹ ۽ در، داکٹ آخاچ، سہب انا کنے دانا نہاد ۽ نی تینٹ
 ایتوس۔ اخص کہ انصاف نامس۔“

بادشاہ وکیل ۽ پارے ”ہر ف اٹے دا کٹ ۽۔“ وکیل است اٹی پارے ”خدا خلک کٹ انا خواجہ ۽۔ داسہ دانا کٹ کنے کسکف۔“ من گٹو ہنا بادشاہ ۽ پارے ”خواجہ! نی داکٹ انا خاچنگ نابارواٹ کنے آن ارفٹولیس۔“ بادشاہ پارے ”آن، اڑے راست باوہ، پاوادانا خاچنگ ناوڑ انت ۽؟“ من گٹو پارے ”بادشاہ سلامت! دا کٹ ۽ تنخس، نارہی آکس مف، اوجاگہ ۽ چڑکا وکیس، دیر خلیس گڑا خاچس۔“ بادشاہ ایس کٹ ۽ تنخا، اینو بادشاہ کچاری ۽ وغدی پرغا، ہنا۔ پارے ”ای خاچوہ، اینو کناطب سہی اف۔“

بادشاہ ہنا کٹ انا جاگہ ۽ دیر خلک، چڑکا وکرے۔ بس کٹ آخاچا۔ زرس مس۔ کٹ انا پاچہ غاک چاخت وچینت ۽ شروع کریر، لڑنگ اتی تمار۔ بادشاہ ہرا کہ کٹ ۽ انت مس۔ ہنداڑے اسہ کٹ انا پاچہ اس ایلو کٹ انا پاچہ غاتیا توار کرے، ”ایلم! نم بادشاہ ناخیال ۽ کیرے، ای کاو، بادشاہی ٹی چکر اس خلیو کہ بادشاہی ٹی انت منگ اٹی ۽۔“ داپاچہ دریچہ غان ایپار مس، ہن کہ ہنا، ہرانگ ہنا، ہنا۔ بادشاہ کٹ آخاچو ک ۽، است اٹی پارے اڑے خدا خلک دادرکانڑ ۽۔ دا امر ۽ کٹ اس جوڑ کرینے۔ بادشاہ ہم خلیس اگہ کٹ آن ڈنگو، خبر اف دا خلور کنے۔ جو ان زرس مس۔ کٹ انا پاچہ پدابس۔ کٹ اٹی پترینگا۔ بادشاہ پارے جو ان مس، بس۔ ایلو کٹ انا پاچہ غاک توار کریر، ”ایت ایلم! حوال ۽ کہ انت خناس۔“ پیش ہنو ک آپاچہ پارے ”ایلم! ای انت خناٹ۔ ای داکان پیش مسٹ کہ خناٹ بادشاہ ناخزانہ ۽ دُز آک سند خلکنو، چوکیدار ناخ ۽ خلکنو۔ ہرا جو ان ۽ بڈ اس خزانہ غان ہر فیسر ہنارہ۔ ای ہراٹ کہ بادشاہ اینوننا مہمان ۽، ای ہمو دُز آتاخ ۽ خلکٹ، اوفلانی کپی ٹی تمانو۔ خیسن پیہن نابڈ آک ہموڑے تمانو۔ پین حوال اف خیر ۽۔“

زر س مس ایلو کٹ انا پاچہ پارے ”ایلم! نم بادشاہ ناخیال ۽ کیرے، ای کاوہ بادشاہی ناچکر ۽ خلیوہ۔ چاخت و چیخت مس۔ داپاچہ ہنادریچہ غان ایپار مس۔ ہن کہ ہنا، ہنا۔ بادشاہ است اٹی پارے ”خدا سہب اس کے، ای پگہ من رگٹو ۽ پام اٹی اتوہ۔ داخس بھلو دروغ کنا خزانہ ۽ دیر پرغک۔ زر س مس داپیشین ہنو ک آکٹ انا پاچہ پدی بس۔ بادشاہ ہم شکر کشا۔ ایلو پاچہ غاک پاریر ”ایلم! ایت حوال ۽ کہ نی نات خناس۔“ داپاچہ پارے ”ای داکان پیشین مسٹ تو خنٹ بادشاہ نا کوٹ آن بادشاہ نا مسٹر پیشین مس۔ ای اونارند ۽ ہلکٹ۔ بادشاہ نامسٹر ہنا جنگل اٹی اسہ شیدی سے، اراشیر تھینے، خمیسن نا گاڈو سے ٹی۔ ارازیل مار ۽ دوٹی تے تس۔ بادشاہ نامسٹر ۽ خنپارے نی اینوداخس ہرے کرینس، ای داشیر تے نارنداٹ ہر فیٹ۔ بس خلک بادشاہ نامسٹر ۽ ارازیل مار۔ داخالم نازیل مارک بادشاہ نامسٹر نا پٹی آرند کریر۔ دارند آک تودہ دے اسکان اوناپٹی آمرور۔ اوناپٹی ۽ کھڈ کریر۔ ای ہراٹ بادشاہ سلامت اینوننا مہمان ۽۔ ای شیدی ناخن تے کشاٹ۔ بادشاہ نامسٹر ہو غسا پراد کر سا بس تینا کوٹ اٹی پتیرینگ۔ پین حوال اف خیر ۽۔“ بادشاہ پارے اڑے خدا خلک دامن رگٹو ۽ داکنا اسل بے عزتی ۽ کرے۔ امر دروغ ترڑہ۔ زر س مس ایلو پاچہ پارے ”ایلم نم بادشاہ ناخیال ۽ کیرے، ای کاوہ بادشاہی ناچکر ۽ خلیوہ۔“

چاخت و چیخت مس۔ پاچہ پیشین ہنا، دریچہ غان ایپار مس۔ ہنا پدی بس۔ تو حوال کریر تے پارے ”ای ہناٹہ تو خنٹ کہ اسہ نیارٹی سے تال اس کاٹم آہر فینے، ہنا کہ ای اونارند اٹی تماٹ۔ کہ دانیارٹی ہنا ہنا جنگل اٹی اسہ بھلو کنڈ اس نس۔ ہنداڑے تو اس خلک۔ خنٹ کہ شیدی اس بس۔ ہندا نیارٹی ۽ پارے نی داخس ہرے کرینس۔ پاکنے انتے؟ دانیارٹی پارے، داسہ ارغ کنا بس اودے تغ بتو۔ ای اودے دارونشہ کریٹ تیٹ گڑا خاچا۔ شیدی پارے ای نے بھاز دوست اٹ یا ارغ

نا۔ نیٹھی پارے نی کنے دوست اُس۔ شیدی پارے ای امر باور کیو۔ نیٹھی پارے آزمائف۔ شیدی پارے جوان ہن آرغ نایتینا کاٹم ء اتہ۔ نیٹھی پارے کاوہ، بیوس اٹ۔ بس آرغ نایتینا لُخ ء خلک۔ ہر فے کاٹم ء سدھاہناشیدی کن۔ شیدی پارے امر شہزادہ سے، نی امر دانالُخ ء خلکس۔ نیٹھی پارے نے کن۔ شیدی پارے، پگہ کناہم لُخ ء خلوس۔ پین کس اتون مہر کروس۔ داسہ کنے آن ہم چھٹی کر، ای نامفرہ۔ نیٹھی شروع کرے ہو غنگ ء پٹا، پوہاڑ کرے۔ شیدی ء پارے، پگہ ای پاروٹ کہ استودوز آک کنا اراغابسنو، کنا آرغ ناکاٹم ء درینو، ہنانو۔ نیٹھی پٹسا پر اد کر سابس تیان اُرائی پتزیگا۔ پین حوال اف خیر ء۔“

زر مس ایول پاچہ پارے ”ای کاوہ، بادشاہی ٹی چکر اس خلیوہ۔ نم بادشاہ نا خیال ء کیرے۔ وخت کم ء۔“ داہنا زرس مس پدی بس۔ ایلو پاچہ غاک ارفیر ”ایلم! ایت تینا حوال ء انت خناس۔“ داپارے ”ای ہناٹ کہ اسٹ اس بس پارے، ای عزرائیل اُٹ، بادشاہ ناساہ ء ہلنگ کن کاوہ۔ ای پاریٹ عزرائیل ای اُٹ بادشاہ ناساہ ء ای ہلکنٹ، مڑ مس، اونا مڑ مس کن۔ پارے بادشاہ ناساہ ناہلنگ آن ارامنٹ کسر، داسہ بادشاہ سدسال پین زندہ مرو۔ اوہنا ای بست۔ پین حوال اف خیر ء۔“

زر مس ساف تما۔ بادشاہ کٹ آن دڑنگا۔ ککڑ آتا بانگ مس۔ بادشاہ ہناکل آن مست خزانہ ء ہرا، انتے کہ مال، دولت، زرداد نیٹھی کل آن زیات دوست ء۔ او ہنا خزانہ ء ہرا، جائی داکٹ انا پاچہ غاک راست پاریر۔ ہنا خزانہ ناچو کید ارنالُخ خلوک ء۔ دُز آک کل کپی ٹی تمانو۔ خزانہ نابڈ آک اوقار ہی آتمانو۔ ہنا خزانہ ء ہر فے، بس زئیف ء تیان پارے بش کر مسٹر ء تینا۔ ”زئیف پارے ”مسٹر ء امر کیسہ؟ گنوک مسنس؟ یاہیکہ مسنس، خدا بود ء ناہلے، داساف انا وخت آ مسٹر ء امر کیسہ؟“ بادشاہ ضد کرے پارے مسٹر ء بش کر۔ اونا کوس ء کشہ۔ مسٹر پارے ”اباجان، خیر ء؟“

بادشاہ پارے ”خیر گئے کاظم ء نا۔ کشہ کوس ء تینا۔ پین ہیبت کہے۔“ بادشاہ نازیفہ کشا مسٹرنا کوس ء ہرا کہ پٹی آتے دازیل مار نارند آک ء۔ ہندن کھڈ تمانے دہ دے اسکان دازیل مار نارند سلو۔ بادشاہ پارے ”اوکان انت مسنے۔“ پارے ”کنے گٹ ہلکنے۔“ بادشاہ پارے ”ہمو شیدی تون اوار۔“ داسہ مسٹر بنگ شیدی نا، باتے خف تسکان ہنا۔ لمہ ء تینا پارے ”شیدی کناسگت مسنے۔ استوکنے خلکنے۔ دا اینونا خلوک آ جاگہ ء۔ گڑا امر باوہ خنانے کنے۔ داسہ کن کن خدء، لمہ نی اُس۔“

سہب انا بادشاہ نا کچاری لگا۔ ہمو نیازی پر اد کر سا ہو غسا بس، بادشاہ نا کچاری آ، پارے ”بادشاہ سلامت! استو دوز آک کنا آرخ ناسرہ ء خلکنو درینو۔“ بادشاہ پارے ”نیازی! کنا خرٹک آ بقیس۔“ نیازی پارے ”بادشاہ کناداں ء بن۔ کناداں ء بن۔“ بادشاہ یکدم پرمان کرے ”تیل آتے لار لتبو۔“ نیازی پارے ”بادشاہ سلامت ”استو دوز آک کنا آرخ نا لئخ ء خلکر۔ داسہ نی کنا۔“ بادشاہ پارے ”او، استو شیدی ء دیر درے آرخ نایتینا سرہ ء تس۔“ تیلک لار کریر۔ ہلکر نیازی ء بٹیر تیل تیٹی، او ہنا چٹا۔

داسہ بادشاہ سلامت ہندا سوچ اٹی ء، من گٹو ء انت انعام اس ایتو۔ وزیر وکیل ء پارے، ہنبو من گٹو ء اتبو۔ وزیر وکیل بسر من گٹو ء دریر۔ بادشاہ تینا کیب آکڑسی اس تئا۔ من گٹو پارے ”بادشاہ سلامت! استو کٹ دوست بس نے؟“ بادشاہ پارے ”بابا کٹ انا ہیبت ء کپیس۔“ بادشاہ پارے ”داخرانہ غان ہفت بندغ اتہ، نے کن خیسین ڈوہر، دیر۔ دانا انعام ء۔“ من گٹو خلک ہفت بندغ، پارے کن کن ارا ارا بڈ اتبو۔ تین کن اسہ اسہ بڈ دبو۔ دافٹانک داسہ چار مسر۔ ہنار ڈوہار ایسر۔

پین اسہ بندغ اس بنگ کہ اسہ بندغ اس بادشاہ کن کٹ اس جوڑ کرینے۔ اودے بادشاہ انعام اٹی خیسین نابڈ آتا بڈ تسنے۔ دا بندغ ہندن ء مچھی جوڑ کرے، ہرا دیر اٹی چکر خلکرہ، چریزگارہ۔ بادشاہ ء ہم بھاز دوست بسر۔ بادشاہ من گٹو ء پارے،

دادے انت انعام ایتو۔ من گٹو پارے ”بادشاہ سلامت! کنے موکل ایت، ای کاوہ، بریوہ۔ گڑا دبندغء نی انعام ایت۔“ من گٹو ہنا بس، ہمو درخت آن کشا بڈ اس۔ شروع کرے اسہ بدک اس جوڑ کرے۔ بس بادشاہ نا کچاری آیلہ کرے دیراٹی ہندا بدک آتے۔ اسہ دم اتون بدک آک مچھی تے کنگر ختم کریر۔ ہوڑو مس۔ تاڑی مس۔ مچھی تے بدک آک کنگر۔ داا مبل ہنا ہلی ناز ہن اس جوڑ کرے۔ دالال یا قوت نا جوڑ کروک ء زہن اس نس۔ داز ہن ء بادشاہ خنپارے، ”واہ نی انت زہن اس جوڑ کر نیس۔“ من گٹو ء پارے ”دادے انت انعام ایتو۔“ من گٹو پارے ”بادشاہ سلامت! کنے موکل ایت، ای کاو بریو، گڑا دادے نی انعام ایت۔“ من گٹو ہنا ہے تینا درخت آن کشا بڈ اس ایس۔ پاٹ انا ہلی اس جوڑ کرے۔ بس بادشاہ نا کچاری آ۔ بادشاہ ء پارے ”داز ہن ء تخ داہلی آکر ار کر ار آدانا ل ء چکس۔ بادشاہ لگا پاٹ انا ہلی آسج کرے تے۔ نال ء ہندن کہ چکا کل خنار بادشاہ نیمہ آسمان ء سر مس۔ ہن کہ ہنا۔

داسہ کل ء لے ہل بادشاہ غان کہ بادشاہ نیمہ آسمان ء سر مس، خن خنک کہ خرنی ء۔ ہر کند آولانت خرن ء۔ بس کر ار کر ار آچکا، ہلی نانا ل ء خنا کہ دیر و دریا ب ء۔ ولد اچکانال ء ہنا ہنا، خنا کہ کر ار کر ار اسہ آبادی اسے۔ بھلو درخت اس خنا۔ ہندا درخت آ بس ہلی ء شیف کرے۔ ہندا مسہ دے ناء بیگن نس۔ بادشاہ پارے، کاو شار اٹی ارغ باخو اس پنڈو۔ بس خننا شار آن مر اسہ حویلی اسے۔ داٹی ارا کور ء ارغ زئیف ء۔ بس ہندا حویلی آپارے ”اولمہ ای مسافر اسے اٹ۔ ارغ نا باخو اس ارے اف۔؟“ ہندا کور انگاناڑی پارے ”اسہ شرٹ اسے آ ارغ ارے۔ نن ارغ زئیف کور اُن۔ خن تیان خنپنہ۔ نی ننا بیش تے خوف، نن نے ارغ ایتنہ، و دے انا اسہ روپی اس۔“ بادشاہ پارے ”اینو کنے ارغ لیتبو۔ ولد انما بیش تے خوفوہ۔“ بادشاہ

بلکہ ارغ کنگ۔ زرس بیش تے خوآنے۔ است اٹی پارے، کاودا آبادی ۽ چکر اس خلیو۔ بس پاٹ اناہلی آسوار مس۔ ہناہمو آبادی آ، بادشاہ نامسٹر تینا ستمیل آن خنا تے۔ کتی کرے تے، ہر اکہ داپاٹ اسے آسوار ۽ تہواٹی چکر خلیک۔

بادشاہ پاٹ اناہلی ۽ درے گودی ناستمیل آشیف کرے۔ جند تے ہنا گودی تون کچاری کرے۔ گودی ۽ پارے ”ای فلانی ملک انا بادشاہ اٹ، نابس کن تون لگا، لگا۔ ای نانی کنا۔“ بادشاہ نامسٹر پھل آتے ٹی دوستی کریس۔ کل خنارہ کہ دا پھل آک وڈرہ بھاز مریرہ، وخت اس کم مریرہ۔ بادشاہ ہم حیران نس، دامسٹر تون دیر بریک۔ شیف آن گاٹ والا سنتریک ۽۔ داہر اکان کاہک۔ اسہ بلہ اس بس بادشاہ ۽ پارے ”بادشاہ سلامت! ای ناڈز ۽ بلیوہ۔ نی کنے ہندن ۽ سینٹ زباد اس ایت، اونا زباد مچ آباد شاہی ٹی جتا مرے۔ اونا زباد ناگندہ دے اسکان ہمو بندغ آن ہنپ۔ گڑا ای ناڈز ۽ بلیوہ۔“ بادشاہ نا پرمان نارداٹ اسہ دم تون سینٹ تیار مس۔ بلہ پارے ”بادشاہ سلامت! کنے اینو گودی تون اوار خاچف۔“ ایسر بلہ ۽، بادشاہ نامسٹر نمن مس۔ اسل منتو۔ زوراٹ بلہ ۽ بادشاہ نامسٹر ناکٹ انا کیرغ آن خاچنیر۔ وخت اس کہ بادشاہ نامسٹر ناسگت بادشاہ تینا پاٹ اناہلی آسر مس۔ بادشاہ نامسٹر اشارہ کرے ”بفیس، بفیس۔“ دا بادشاہ پارے ”مرے، ہر کس کہ ارے۔“ تو بس کچاری کرے۔ بلہ ہم ہنداخہ کرے دا سینٹ آتے اونا کاٹم آشاغا۔ جند تے ہندن نرا کہ نرا۔ بلہ سہب انا بس بادشاہ ۽ پارے ”بادشاہ سلامت! ای ناستوڈز ۽ ہلکنٹ۔ اینو خیرات اس کر، مچ آرہیت اٹی پڑو کر، تاکہ ناڈز برے، اوران ہنداگند مرے۔“

بروک آباد شاہ بس ہندا کورتے پارے، ”لمہ کنے جوڑہ اس پچ انا لیتبو۔ دا کنا پچ آک داسہ خازگ کرینو۔ خچٹ مسنو۔ نیاڑی کشا ارغ نایتنا جوڑہ اس نس تے۔ اوہم

بیناتا، ہنابیش تے خوفنگ کن درے۔ داکور تیان زسیفہء پارے، ”کنے جوڑہ اس پتچ
انایت۔ ای کاوہ بادشاہ نا اینو خیرات ء نوشی جان کیو۔“

دا کور پارے ہندا مزور نا پتچ آتے بین۔ دافنیان جوان ء گنداسے۔ کور بینا پتچ
آتے، گند آن ہندن خوش ء کہ کس پائے دا خنی مسنے۔ لٹ ء تینا ہندن زو زو ڈغار آ
بٹک، زو زو گام کر سابس بادشاہی ماڑی ء خرٹک کرے۔ سپاہیک ہر گند ہندا کور آن
بریک۔ ہلکر کور ء جوان لٹ کٹائی کریر۔ کور پارے ”خیر ء، بیزار اس کنے دا خیرات
آن، اخر اتنتے کنے کٹرے۔“ سپاہیک پاریر ”کان بادشاہ غا۔“ بادشاہ کہ داکور ء خنا
حیران مس، پارے ”ہلبودا کور ء کسقبو۔“ کور پارے ”خیر ء، بادشاہ! انت خطا، انت
قصور۔“ بادشاہ پارے ”دن دن۔“ کور پارے ”ہمون پابو، کنے خبر مرے۔ کنا اسہ
مزور اسے، او کنا بیش تے خوفنگ، دا پتچ آک ہموناء۔“ سپاہیک بسر ہلکر دابادشاہ ء۔
دا پارے ”راست ء۔ ای اٹ نماڈز۔“ منہ وخت او دے زندان اٹی بٹیر۔ پدا بادشاہ
نا پرمان مس کہ دادے باسنی ایبتنہ۔ ہمو بھلا درخت نا کیرغ آن۔ بسر ایسر دابادشاہ
ء، ہمو درخت نا کیرغ آن۔ داملک انا بادشاہ پارے، ”نے مسہ حق ارے۔ نی کس
اتون ہیبت کنگ کیسہ۔ تینا است پسند نا گڑ اس خواہنگ کیسہ۔“ دا پارے، ”بادشاہ
ای پتچ خواپرہ، کنے اجازت ایت، ای دادرخت آ لگو۔“ بادشاہ پارے ”نی مسہ وار لگہ
ڈرہ۔“

دابادشاہ لگا درخت آپارے ”اڑے بادشاہ ای نے آن ہناٹ۔ جانی ای ناڈز
کسٹ۔ بس نا خدا حافظ۔“ کل مخرہ کہ دا غریب بیش خوفوک باسنی نا بنگ گنوک
مس۔ دا پارے ”بادشاہ نا خدا حافظ۔“ بس لگا پٹ انا ہلی آہن کہ ہنا۔ داسہ بادشاہ
دیر ء باسنی ایٹک۔ دابس شام انا ہندا بادشاہ نا مسٹر ء ہر فے، ولد ا بس ہندا کور تا
پارے ”لمہ کن کن ارغ اس کبوا ای کاوہ۔“ ولد ا بادشاہ نا مسٹر و ہے بادشاہ بسر کوٹھی

ٹی تو سر۔ دا کور انگانیاڑی ہنا خاخر کرے، کشک پاٹ تے خاخر کیک۔ ایس ارغ آتے تیار کرے۔ دا ارغ کنگر۔ ہر ار کہ پاٹ اناہلیء کور انگالمہ ہشانے۔ پارے ”لمہ دا امر کر یس، دا کناہلیء ہشانس۔“ کور انگالمہ پارے ”ای انت خنوه، کناساہ! کنے خنسہ ای خن تیان خنپرہ۔ نا ای امر خیرات مریو؟ کناخیال دا پاٹ اسے، ای چکسا کشوہ، دا خاخر ہم زوراک لگا۔“ بادشاہ پارے ”جو ان لمہ، مہالو امر کہ نس بچاٹ، داسہ ہناٹ۔“ زرس مس بادشاہ وزیر وکیل مسٹر نارندء ہلکر بسر۔ داڑے کور تے اراغان دریر، جو ان لٹ کٹائی کریر۔ داسہ ٹو اسے نا وخت تنخا، تاکہ زندان تے متکن مرے، گرا دینہ پاہو ایتنہ تے۔

ہل اے کہہ ء، کہ ایکان وزیر وکیل من گٹوہ ہندن تنگ شاناگو کہ بادشاہ ء نا پاٹ اناہلی درے۔ ہر انگ دری تے؟ داسہ بادشاہ ء خواہف۔ نہ تو نا چند ء نارائی ء، الہ ء نا، مچ آخا ہوت ء ناتیل اٹی ترڑنہ۔ نی دن ء کھیل اس بادشاہ تون کر نیس۔ من گٹوہنا ولد اہمو مست انا تیان درخت آسلام شانا۔ اوو علیکم سلام۔ پارے ”ای ہرا درخت آن گڈو کہ کنے ہڈکٹولی (جہاز) اس جوڑ کروئی ء۔ او پارے تے۔ کشاد رخت آن گڈا بند اس۔ تش اٹ ہندن ء ہڈکٹولی اس جوڑ کرے، پارے ”ہن ننا ملک انا بادشاہ ہراڑے کہ ارے، ہمیرے ہن، دوئی کرتے، او نا حوال اس اتہ۔ زندہ ء توننا کلہو ء ایت تے۔ اگہ کزیت کرینے تو اونا ڈس ء ضرور ننے ایت۔“

من گٹوٹس دروئی خدا غا سفار اتے۔ یلہ کرے تے، دا ہڈکٹولی ہنا۔ دُن ہرا، اینگ ہرا، دانگ ہرا، مچ آباد شاہی ٹی پٹاتے، ولے خنتوتے۔ ہر اتم زندان اٹی بس، خنا بادشاہ ء، بادشاہ ء پارے ”کنے نے کن من گٹوہا ہی کرینے۔“ بادشاہ پارے ”دا زمیر، دا گیٹ، دا سریا، تانیا م آن امر بریو؟“ پارے ”من گٹوہ کنا حالیت ء پا۔“ ہڈکٹولی بس من گٹوہ پارے ”بادشاہ دُن دُن زندان اٹی ء، فلانی ملک اٹی ء۔“ داڑے

کلوہو ٲس۔ من گٹو ہنا ہمیکان کشاد رخت آن بند اس، اسہ خنجر اس، اسہ کلیت اس، جوڑ کرے۔ ہڈ کٹولی ۽ پارے ”ہن دا خنجر ۽ بادشاہ ۽ ایت۔ پاہر اد رگہ، ہر اسریا، ہرا زمزیر آخل تے او تینٹ کاٹ مریک۔ دا کلیت ۽ ہر اقلف آخل او تینٹ ملنگ۔“

ہڈ کٹولی ہنا بادشاہ غا پارے ”دا خنجر ۽ من گٹو گدارانے، پارینے، ہر اد رگہ، ہر اسریا، ہر از مزیر آخل تے، او تینٹ کاٹ مریک۔ دا کلیت ۽ ہر اقلف آخل او تینٹ ملنگ۔“

بادشاہ دافنتے ڈکا۔ ہڈ کٹولی ۽ شام تما۔ ولد ابادشاہ خلک خنجر ۽، ہرا کہ سریا و زمزیر تے کاٹ کر سا کاہک۔ زندان آن پیشن مس۔ سوار مس ہڈ کٹولی ٹی۔ سیدھا ہنا ہے بادشاہ نامسٹر کن، ہرا بادشاہ نامسٹر سخت قلف، زمزیر تے ٹی سوگو ۽۔ داخلک کلیت ۽، قلف آک تینٹ ملنگ ۽ شروع کریر۔ ہنا سر مس بادشاہ نامسٹر ۽۔ مسٹر ہم حیران مس۔ دامسٹر ۽ پارے ”بشہ کان۔ ای بسٹ۔“ مسٹر پارے ”او امر؟“ پارے ”ہوت اللہ“ مسٹر ۽ سوار کرے، ہڈ کٹولی ٹی، ٲس تے دروہی۔ پارے ”کنا جندانا بادشاہی ٹی کنے سر کر۔“ ہڈ کٹولی ایس تے بادشاہی آتے، مسٹر تون اوار۔

سہب انا وزیر وکیل ۽ خبر تما اینو بادشاہ بسنے۔ زُو زُو ہنار بادشاہ غا، بیا بخیر کریر تے۔ پارے ”نما کنے بچ ضرورت اف۔ پاہو من گٹو ۽ برے۔“ ہر اتم من گٹو بس، خنا تے بادشاہ، ہلک خب کرے تے، پارے ”من گٹو، دا بادشاہی نا ۽۔ نی چاس نا بادشاہی چاہے۔ بابا! کن تون انت کھیل کسہ مسنے۔ ہندا من گٹو نا خیرات اٹ، ای داڑے ولد اسر مسٹ۔“

بادشاہ ٲس من گٹو ۽، بادشاہی ۽۔ او تیان بادشاہی ٹی خوش لَسر۔ نن اوفتے

الان کٹان، چٹان، ایمان ناکپ اس نم کن ایسن۔

(دا کسہ ۽ کنے ماما حسین بخش محمد حسنی بننے: عنایت ساغر)

چوبول راڑی

نئس اسه بادشاہ اس، دابادشاہ جر، بئڈی، کوٹور تا زمانہ نابادشاہ اس نئس۔ دابادشاہ نائسر، نوزده زئیفہ۔ دابادشاہ ناکانو دہند نئس کہ سہب انا وغدی بش مسکہ۔ ہر زئیفہ ناکاٹم اٹی بیست چوٹ خلککہ۔ دابادشاہ ناباغ انامالی اس نئس۔ اسه دے بادشاہ نابادشاہ غاک ہنار، چکر اسیٹ۔ ہندامالی نامسٹر ہم اوقتون اور کسکہ۔ دابادشاہ غاک تین پھ تین ۽ گلہ تسر۔ داپارے، کنے بھاز خلک، اے پائے کنے بھاز خلک۔ مالی نامسٹر پارے، نئے انتے بادشاہ داخس خلک۔ زئیفہ غاک پاریر حق وناحق نئے خلک ہم ظلم اسے۔ مالی نامسٹر پارے افسوز ای اونا زئیفہ مروست، داپوٹ آتے کن اودے دے اس پند کر فیٹہ۔

قدرت ۽ خدا ناند اہیت ۽ بادشاہ ہم بنگ۔ یک دم وزیر ۽ وکیل ۽ گدر یفہ، پارے ”ہنبو مالی ۽ پابو، کنے فرزند شریکی ٹی ہرفے۔ اگہ آخا تو برے کن تون جنگ کے۔ انت سلہ انت فوج ارے۔“ بادشاہ بادشاہ ۽، غریب غریب ۽، انت کنگ کیک غریب۔ غریب ہم خلیسکہ۔ مالی ۽ پارے ”کننا داسہ نکاح ۽ شتا، اخس مال دولت ہلیسہ ای نے ایتوہ۔“ غریب مجبور مس، شام آنکاح مس۔ سہب انا بادشاہ بش مس، ہرفے چوٹ ۽ خلک مالی نامسٹر ۽۔ مالی نامسٹر بادشاہ ۽ پارے ”کنے انتے خلیسہ؟“ بادشاہ پارے ”نے سماف؟“ پارے ”کنے سماف۔“ بادشاہ پارے ”داکنار وراج ۽۔ ای ہڑ دے سہب انابش مریوہ۔ حق وناحق زئیفہ غاتے تینا بیست چوٹ خلیوہ۔“ مالی نامسٹر پارے ”داسہ نی کنے الے ای ونی کوٹھی ٹی اُن۔ داکان کان، تینا اُراغا، ایرے

کنے گل۔ “بادشاہ پارے” ایڑے ہنار، ای نے مسہ دے ناشت چوٹ خلوٹ۔“
پارے ”اخص کہ خلیسہ گل۔“

مسہ دے آن گڈ داکان ہنار۔ ایڑے بادشاہ تینا راٹی سہب انابش مس، ہر فے
چوٹ ء کہ حق وناحق زنیفہ ء خلنگ ء شروع کرے۔ مالی نامسٹر بادشاہ ناہر فے دو ء
تورے، پارے ”کنے انتے خلیسہ؟“ بادشاہ پارے ”نا اینوشت چوٹ مریرہ۔“ مالی نا
مسٹر چیڑس دم اس جٹ اس پارے ”خانوادہ ء بندغ اسے اس۔ داملک انابادشاہ
اس۔ نے تون زیب کپک۔ داخراب ء رواج اسے نا۔ خانوادہ مر، دارواج ء داوڑ ء
الے“ بادشاہ پارے ”ای بادشاہ اٹ۔ کنا دعات ء۔“ مالی نامسٹر پارے ”افسوز، ای
مریو غریب اس، پدا کنا نکاح ء بے سابع ساگ آن نن نانیمہ غامو خازگی آتچ آتون
ہلکس۔ دانے تون زیب کتو کہ، نے آن اڑ فوک ء اف۔“ تِس بادشاہ ء اسہ بیان اس
پارے ”نن غریب مسکین ان۔ افسوز ء نی چوبول راڑی ء ہلکسہ۔ اودے بیت چوٹ
خلکسہ۔ ای نے ہراٹ۔“

اے نس بادشاہ اس تب متوتے داہیت۔ خار کرے، خسا چوٹ ء پارے
”کاوہ، اودیر اسے دنا مسٹر ء۔ ہنا چوبول راڑی کن۔“

خلسا پر غسا، ہیئت آک زو مریرہ، سالک ہرے آکارہ۔ ہنا اڑ فے چوبول راڑی
دنا مسٹر ء، پاریرتے داخون خور ء بادشاہ سے نامسٹر ء۔ چین نابادشاہ نامسٹر ء۔ بس خنا
خون خور آبادشاہ ء۔ اے ہم چاہس تے دابادشاہ سے۔ بس مون آتے بیا بخیر کرے
تے۔ ایس شرف تِس تے۔ حال حوال کرے تے۔

دابادشاہ پارے ”ای بسنٹ، نامسٹر کن، نانت شرت ء کنے پا۔“ خون خور آ
بادشاہ پارے ”بابا! نی داسہ بسنس، جوان توٹ، دم کشہ۔ پگہ پلمے، ایلودے، ای نے
پاروٹ۔“ دابادشاہ پائے ”کنے پا۔“ نیٹ زور تچا۔ بادشاہ پارے ”داکنا مسٹر ناشرت

آک نے آن بھاز زورء۔ نی داشٹرت آتے الے۔ ہندن بسنس، پداہن۔“ اونیٹ زور تھا۔ پارے ”بابا! نی داسہ سلپیہ، دانگ ہروا، اے کنا بنگہ نازی آنت ء؟“ پارے ”اوبندغ ناسرہ ء۔“ پارے ”کنا مسٹر ہے دے آن بالغ مسنے، اوگنوک مسنے، نئے ہیٹ کیک، نئے محک۔ مہالو جوان مسنے، نی اودے ہیٹ کر فیس، محفیس، بندغ ناء۔ در نکاح کرتے۔ اگہ اودے ہیٹ کر فتویس، تونالخ ء خلوط۔ اے بندغ آتیاں زیات افیس۔“

دابادشاہ پارے ”سہی ء کنے منظور ء۔“ داکان بادشاہ ء ہر فیر، دریر، گودی ء کریم سیگار، میک اپ پوڈر خلوک تولوک ء۔ چار شاہد ہم مسٹر تون تولوک ء۔ بس پارے ”گودی! السلام علیکم، دیر دادے والیک کیک، بس باء خٹ کرے۔ سہب تما۔ بسر نو کرو وکیل آک تفسیر دستار ء لخ اٹی تے، چکسا پنچہ خلسا دریر تے بادشاہ نادوٹی تسرتے۔ بادشاہ بس زغم ء تینا ایس خلیوہ لخ ء تے۔ قدرت ء خدا ناوزیر ہنداڑے بش مس۔ لعل بادشاہ دانا پن نس۔ خیسن وزیبا ء ورناس نس۔ وزیر پارے ”بادشاہ سلامت! داڑے ہر، داکوٹ اٹی ناچڑہ بندغ آتا سرہ غاک ٹلنگوک ء۔ کنگرہ کر یس، چڑہ بندغ آتے۔ ہندا ہیٹ انازی آکسفیس۔ ننا ہم حق مریک، نے تون ناوزیر اُن۔ باوہ پیرہ غان اسہ پشت اسے آن نے تون نن مسنن، داڑکن ای نے آن بشخنداری خواوہ۔ دانا تور ء کنے آتخ۔“

بادشاہ پارے ”وزیر ہر، داترو ہنو، ننا شکا نست ء کرو۔ لخ ء تے ہندا سوب آن خلکٹ۔ نواداکار پار بادشاہ نامسٹر آبرام کتوٹ توجوان سیل کریٹ تے۔ نن اس مجلس کریٹ، اتون تے۔ ہندا سوب آن لخ ء تا خلیوہ۔“ قدرت ء خدا ناوزیر داسہ ساہ ء تے بچفے۔ حال تے کچک نامس۔ داہنداڑے ہلی تاخذمت ء کیک۔ لڈ کرک۔ داسہ گند آن کس رہی آتے تولپک۔ ہنداڑے سال اس گدریزگاتے۔ ریش بروت آک

تے وڈار، باٹی تے بسر۔ پین دنیا ناکار و بار اس متو۔ جند آک تے خازگی، پیج آک تے اڑنگار۔ نت اٹی تے چپل اسے، ہنداڑے ہلی تاخذ مت ءیک۔ ساء تے وزیر پچھے۔ خدمت ائی اختہ جان ء۔

الے اودے اوتینا دھندہ ٹی مشغول ء۔ ہل ہن بی بی تیان، دامالی نامسٹر مست انا بی بی تے بٹنگفے، خواہفے۔ بسر بی بیک، پاریر ”خیر ء گودی؟“ دا گودی پارے ”گودیک، نم ہرے ای نما نو کر چو کرمی سے نامسٹر اٹ۔ لیتبو حوال ء نما دا آرغ ہرانگ ہنا؟“ بی بیک پاریر ”آرغ ہنانے نے آن، نن تو شکر کشانہ، ننے اللہ چٹھے۔“ مالی نامسٹر پارے ”نہ مفک دن۔ نن دا بیست نیازی زالبول اُن۔ دابادشاہی نو کر چاکر آک اریر۔ امر کہ نس ننا آرغ نس۔ ڈکھڑ اس نس۔ کس اس ننے آن خواست باست اس کرو، گڑا نن امر کروں؟“ ایلو بی بیک مالی نامسٹر ء پاریر ”گڑا نن امر کین؟“ پارے ”کانبو، پد رند ء تے خلین۔“

یکدم پرمان مس۔ سپاہی وگاٹ والا تادمستی پرمان مس۔ ملیشہ نابیست جوڑہ پیچ درزی تے موعنگک نا پرمان مس۔ داجوڑہ غاتے گنڈبو۔ نقلی ء پڑہ نقلی ء بروت نقلی ء ریش، نرمی ء دستار کریر۔ نن نانیمہ غاکشار ہلی تے سوار مسر، پیش تمار۔ خلسا پر غسا کھڈ آتا چڑ آتیاں، چیل آتیاں چار دے پیچ دے سفر کریر، ہنار، ہنار اسہ میدان اسے آشام شاغار۔ مالی نامسٹر اڑفے ایلو بی بی تیان ”لیتبو حوال ء تینا، ہنداڑے دم درینگانرے گڑا اس آرام کین۔ بھلو منزل خلکنن، دامیدان اسے سفاء۔ ہنداڑے آرام کین۔“ ایلو بی بیک پاریر ”سہی ء، نی ننا بھلا اُس، انت کہ پاس۔“ خیر بٹیر جاگہ غاتے تینا دم کشار۔ تغ بفق تا، زالبول ء، یک تنا خلیرہ۔ دامالی نامسٹر ہنداڑے گاٹ ایٹک۔ ناگمان آن اسٹ اس توار کرے، اومالی نامسٹر دادرک تس بش مس، ہرے زغم ء کوپہ ٹی شاغار اہی مس۔ سنگت آک مچ مسر، پاریر برین التون نا۔ پارے ”نہ نما

ضرورت اف، چپ کبو۔ دوست اسے اراہیت کیوہ، بریوہ۔ دشمن اسے داباوہی آ زغم کنتون ء۔ ہرانگ کاہک کنے آن۔“ ایلو بی بیک ہنداڑے آرام کریر۔ مالی نامسٹر ہناحال حوال کرے تے، پارے ”دیر اسے اُس، پن نادیر ء، انت کیسہ؟“ انت اکن بسنس؟“ داپارے ”پن ء کنا لے جند ء کنا لے، خدا نا اسم ء ایسنٹ نے آ۔ ہمو خدا غاہر۔ کان کنا زئیفہ نا چنا نا گل آک ء، ریس آک ء۔ ڈڈ آک ء۔ داعی اف۔“ ہر فے مالی نامسٹر ء درے۔ داکان اوکان چکا درے مش انارغ اٹی پیہا۔ دانیارٹی ریس گل کنگک، اسٹ ارٹ، پنچ دہ، پانزدہ، بیست، سی، چل، چل ویک چنا خنا۔ مالی نامسٹر پارے ”ارے یا داسہ اف۔“ نیارٹی پارے ”داسہ چٹار۔“ مالی نامسٹر بش مس۔ داکان اوکان کرے، راہی مس۔ ہلک دوٹی تے پارے ”ہرانگ کاسہ؟“ پارے ”گاوہ تینا سنگت آتیا۔“ ہلک تے پارے ”نی تینا حق ء در، ناحق اخس مریک۔ نن نے ایبتہ۔ ہر خیسن، پیہن، چاندی۔“ داپارے ”ای بادشاہ سے اُٹ۔ کنتون بچ ء گڑا سے نامکتی اف۔ ہر گڑا گنج ء۔ ای اللہ نا اسم اللہ نا پن اکن بسنٹ۔“

وس کرے ضد اس دانا، ضد اس اے نا، اخیر اٹی پارے ”دایسین پیہن مال دنیا دپیہ۔ داچل ویکیکو چنا ء در۔ داچنانے آبخ۔ مالی نامسٹر پارے ”دادے تو ای خناٹ، کنا ایلو سنگت آک دادے خنار، گڑا تسینگرہ تمرہ۔“ پارے ”ای اودے حکم کیوہ ناجون اٹی پترینگک۔ داجن نسر۔“ مالی نامسٹر بش مس، ہر فے راہی مس۔

اے اودے اوتینا دھندہ ٹی مشغول ء۔ ہل ہن بی بی تیان، دامالی نامسٹر مست انا بی بی تے بشنگفے، خواہے۔ بسر بی بیک، پاریر ”خیر ء گودی؟“ دا گودی پارے ”گودیک، نم ہرے ای نما نو کر چو کر می سے نامسٹر اُٹ۔ لبتو حوال ء نما دا آرغ ہرانگ ہنا؟“ بی بیک پاریر ”آرغ ہنانے نے آن، نن تو شکر کشانہ، نن اللہ چٹھے۔“ مالی نامسٹر پارے ”نہ مفک دن۔ نن دا بیست نیارٹی زابلول اُن۔ دابادشاہی نو کر چاکر

آک اریر۔ امر کہ نس ننا آرغ نس۔ ڈکھڑ اس نس۔ کس اس ننے آن خواست
 باست اس کرو، گڑان امر کرون؟“ ایلو بی بیک مالی نامسٹرء پاریر ”گڑان امر
 کین؟“ پارے ”کانبو، پد رندء تے خلین۔“

یکدم پرمان مس۔ سپاہی وگاٹ والا تادمستی پرمان مس۔ ملیشہ نابیست جوڑہ
 پچ درزی تے موعنگ نامپرمان مس۔ داجوڑہ غاتے گنڈبو۔ نقلی ء پڑہ نقلی ء بروت نقلی
 ء ریش، نرمئی ء دستار کریر۔ نن نانیمہ خاکشار ہلی تے سوار مسر، پیش تمار۔ خلسا پرغسا
 کھڈ آتا چڑ آتیاں، چیل آتیاں چار دے پچ دے سفر کریر، ہنار، ہنار اسہ میدان
 اسے آشام شافار۔ مالی نامسٹر آرفے ایلو بی بی تیاں ”لمتو حوال ء تینا، ہنداڑے دم
 درینگارے گڑ اس آرام کین۔ بھلو منزل خلکنن، دامیدان اسے سفاء۔ ہنداڑے
 آرام کین۔“ ایلو بی بیک پاریر ”سہی ء، نی ننا بھلا اس، انت کہ پاس۔“ خیر بٹیر جاگہ
 غاتے تینا دم کشار۔ تغ بفق تا، زالبول ء، یک تناخلیرہ۔ دامالی نامسٹر ہنداڑے گاٹ
 ایٹک۔ ناگمان آن اسٹ اس توار کرے، اومالی نامسٹر دادرک تس بش مس، ہرفے
 زغم ء کوپے ٹی شافار ہی مس۔ سنگت آک مچ مسر، پاریر برین اتون نا۔ پارے ”نہ نما
 ضرورت اف، چپ کبو۔ دوست اسے اراہیت کیوہ، بریوہ۔ دشمن اسے دابا وہی آ
 زغم کنتون ء۔ ہرانگ کاہک کنے آن۔“ ایلو بی بیک ہنداڑے آرام کریر۔ مالی نامسٹر
 ہناحال حوال کرے تے، پارے ”دیر اسے اس، پن نادیر ء، انت کیسہ؟“ انت اکن
 بسنس؟“ دا پارے ”پن ء کنا لے جنء کنا لے، خدا نا اسم ء ایسنٹ نے آ۔ ہمو خدا
 غاہر۔ کان کنا زنیفہ نا چنانا نخل آک ء، ریس آک ء۔ دڈ آک ء۔ داعی اف۔“
 ہرفے مالی نامسٹر ء درے۔ داکان اوکان چکا درے مش انارغ اٹی پیا۔ دانیارٹی ریس
 نخل کنگک، اسٹ ارٹ، پچ دہ، پانزدہ، بیست، سی، چل، چل ویک چناخنا۔ مالی نامسٹر
 پارے ”ارے یا داسہ اف۔“ نیارٹی پارے ”داسہ چٹار۔“ مالی نامسٹر بش مس۔

داکان اوکان کرے، راہی مس۔ ہلک دوٹی تے پارے ”ہر انگ کاسہ؟“ پارے
 ”کاوہ تینا سنگت آتیا۔“ ہلک تے پارے ”نی تینا حق ء در، ناحق اخس مریک۔ نن نے
 ایتنہ۔ ہر خیسن، پیہن، چاندی۔“ دا پارے ”ای بادشاہ سے اُٹ۔ کنتون بچ ء گڑا
 سے ناکمتی اف۔ ہر گڑا گنج ء۔ ای اللہنا اسم اللہنا پین اکن بسنٹ۔“

وس کرے ضد اس دانا، ضد اس اے نا، اخیر اٹی پارے ”دا خیسن پیہن مال
 دنیا دپیہ۔ دا چل ویکمیکو چن ء در۔ دا چنانے آبخ۔ مالی نامسٹر پارے ”دادے تو ای
 خنٹ، کنا ایلو سنگت آک دادے خنار، گڑا تینگرہ تمرہ۔“ پارے ”ای اودے حکم
 کیوہ ناجون اٹی پتیرینگ۔ داجن نسر۔“ مالی نامسٹر بش مس، ہر فے راہی مس۔

ایڑے سنگت آک تو سنو، خدا خلک تے نن مسن زالبول، داسہ پدی ہنگ نا
 تینا کسر ء خنپنہ۔ داسہ ہر انگ کان امر کین۔ دابس پارے، ”سلام والیک۔“ پائے
 ”والیکم سلام۔“ پارے ”خلیبو۔“ پارے ”دیر نُس۔“ پارے ”ننا چنگی نازمانہ نا
 سنگت اس نُس۔ مچے ملاقات کریٹ۔ خلیبو۔ بچ اس اف۔“ مچے آرام کریر،
 ساف تما، پیش تمار۔ ہمو علاقہ ٹی بادشاہ ناسر مسر۔ مر آن ہلی تادنز ء، دراپ ودریپ
 ء۔

قدرت خدا نا وکیل دور بین کرے ہرا، پارے ”خواجہ! لشکر اس بھلو بریک،
 ولے زالبول ء۔ مادہ ء نو۔“ بادشاہ پارے ”چپ اڑے، امر چاسہ تا؟“ پارے ”کنا
 خن تے کشس، دا زالبول ء۔“ بادشاہ پارے ”خنسہ تاریش بروت پڑہ دستار، سلہہ“
 وکیل پارے ”نہ بابا دا زالبول ء۔“ اوقاہیت اقرار ہندا مس۔ پارے ”دا دیر انا پول
 آتے پرغبو، آگہ او زالبول مسر۔ تو خلیہ مونی بفسہ۔ آگہ نرینہ مسر۔ درک خلیہ
 بریرہ۔ یکدم ایپار مریرہ۔“

ہنداجن یکدم ہنابادشاہ ناکچاری ٹی سرمس۔ دا کل ۽ ہیئت آتے بنگ۔ بس مالی نامسٹر ۽ خبرتس، دُن دُن۔ خبردار مریرے، دا پول آتے پرغانو، نواتینا ہلی تے تورے، اگہ دُن کریرے اوچارہ نمے۔ مالی نامسٹر ایلوسگت آتیا چک ۽ ہڑسا۔ نوا کہ ہلی تے تورے۔ ہر کس نمائے سلیمس اودے خلیوہ۔ داکسہ ہندن سلیمس، ہفت پول نسر، داہر ہفت پول آن ایپار مسر۔ راہی مسر۔ بادشاہ پارے ”وکیل نی تو شودہ مسس، دا تو زینہ ۽۔ وپول آتیاں ایپار مسر۔“ وکیل پارے ”آخا، بادشاہ سلامت! دازالبول ۽، مادہ ۽۔“ بادشاہ پارے ”داسہ امرچاسہ تا۔“ وکیل پارے ”بادشاہ، داسہ او بریرہ، اوفتے کن یکدم بوپ غالی بالشت تخبو۔ اوزالبول مسر، اوقتا بریرہ تولرہ۔ زینہ مسر اوقازی اٹ ہلی تے تینا دیرہ۔“ یکدم ہندن کریر۔ بادشاہی آجاگہ ۽، بوپ بالشت غالی شاغار، تالان کریر۔

جن بس، یکدم ہندا کل ۽ ہیئت آتے بنگ۔ بس مالی نامسٹر ۽ پارے، دُن دُن۔ بوپ بالشت غالی شاغانو۔ خبردار مریرے، نوا او بوپ غالی تا تو لرے۔ اونے چارہ۔ مالی نامسٹر ایلوسگت آتے پارے، نوا کس نما تو لرے۔ بوپ غالی بالشت آتازی اٹ ہلی تے تینا درک ترسارہی مبو۔ دا ہندن کریر۔ بسر بوپ بالشت غالی تازی اٹ درک ترساہنار۔ بادشاہ پارے ”خواجہ! دا بوپ بالشت خالیک نم کہ شاغوک نسر۔“ مالی نامسٹر پارے ”بس بے غیرت! مچ آدنیاء چکر کریٹ، نے آن بار ۽ باڑی ۽ بادشاہ خنتوٹ۔ نابادشاہی ناکڑسیک ختم مسر، نن کن بوپ غالی بالشت تخانس، مگہ نن زالبول اُن۔ اگہ نی کنے آبسسہ، ہراسہ، ای نے امر شرف تسٹہ۔ نے تون کڑسی خیسن پیہن ناالو۔ ربڑی ۽ کڑسی تخاسہ۔ پلاسٹک نا تخاسہ، یکدم ہر فیر، ایسر کڑسی تخار۔

بادشاہ پارے، ”وکیل! داسہ شودہ مسس۔ خناس تا دازینہ ۽۔“ وکیل پارے ”بادشاہ سلامت! کناخن تے کشس، دازالبول ۽، زینہ افس۔“ دے اس نظر شاغا،

مالی نامسٹر خنہ، ہنداڑے آرغ ۽ تینا لال بادشاہ ۽۔ درست کرے تے۔ اے درست کپسہ، داجا تو اس نس۔ یکدم بہل تے پارے ”شباباس خن تے ناکشو، ہندا نگ بر۔“ بس پارے ”جی سائیں! حکم کر۔“ پارے ”حکم کنے کاٹم ۽ نا۔“ پارے ”شباباس، داہلی تے ننا چریف، تاکہ خید تبارے۔“ لال بادشاہ ہر فے، ہلی ۽، مدان مدان آ درے۔ خید ۽ تے بارے۔ حکم حکم اٹی تسیفے تے۔ شباباس ہلی آ بے شہ، ہلی آ کدیم شہ۔ داکاریم ۽ کر، اے کاریم ۽ کر۔

بادشاہ نا وکیل نا کارو بار ہندا لگا پارے ”بادشاہ سلامت! دازالبول ۽۔ دافنے چاؤہ، دازالبول ۽۔“ بادشاہ پارے ”تو داسہ انت کیسہ۔“ پارے ”دافنے کن آرغ اٹی خلکن ۽ تھام کر۔ ساگ، شتر دی، حلوا، پنیر، سی، مائیچہ، ہندن ۽ تھام کر اکن تا۔ اگہ مادہ ۽ مسر، ہندا فتیان کبیرہ۔ اگہ زربنہ مسر تو سو برنج کو اب خوارہ۔“ قدرت ۽ خدا نا یکدم جن بس مالی نامسٹر ۽ پارے، دُن دُن ۽ تھام کرینو۔ خبردار، نوا کہ باخوس خلیرے۔ مالی نامسٹر سنگت آتے پارے، خبردار مریرے، کہ کنے آن مست تھام آن باخو اس خلیرے۔ دافنے کنگرے، الپہرہ نمے۔ اے سنگت آک دانا مون اٹی ہندن ۽ کہ کک مرے۔ آرغ اس نس، مہالو ہنا۔ ایسر اکن تا تھام تے۔ ہر فک او ڈونگانا باء ملک، خسک تا۔ شروع مسر، بیست بندغ نامون نارزان تاٹاپ وٹپ۔ بادشاہ ایکان بنگ، خنہ پارے ”داتھام آک دا ورغ آک۔“ مالی نامسٹر پارے ”بس بے غیرت! مچ آدنیاء چکر کریٹ، نے آن بار ۽ باڑی ۽ بادشاہ خنتوٹ۔ نی کنے آ بسہ ہراسہ ای نے کن انت کریٹہ۔ مگہ نن زالبول اُن، نن کن زالبولی ۽ تھام تنخانس۔ نن کل بادشاہ تمارک اُن۔ ای لال بادشاہ اُٹ۔“ او آرغ تینا پن ۽ پارے۔ پارے ”نن بسنن، نامسٹر ناشترت آتے کن، لخ تے تینا ایسنن، کاٹم تے تینا ایسنن، داڑے نی نن کن ساگ و مائیچہ سو جی ایسنس۔ خلکن ۽ تھام نن ایتسہ، مگہ نن زالبول اُن۔ کٹارنے

آن دابادشاہی نانگج آک۔ نے تون پین، بچڑا اف۔ زریہ ناخوراک سوبرنج، کواب
ء۔“

یکدم ایسر ہیٹ و میٹل تڑیر، تسر تا سُو۔ کنگر سیر کریر تینے۔ بادشاہ پارے
”وکیل! ایت خبر، نی شودہ مسس۔ دا تو زریہ ء۔“ وکیل پارے ”اَسُل خواجہ! دا
زالبول ء۔ داسہ شرت آک چٹار۔ نی سچای کوڑا۔ دامادہ ء۔“

قدرت اللہ نادا لشکرنا مجلس جٹ اس مس۔ پدابادشاہ حوال کرے تا۔ پاریر
”نن نامسٹرنا شرت آتا بسنن۔ انت شرت ء، مسٹر نانا۔“ بادشاہ پارے ”سائیں!
داسہ نم آرام کبو، مزل خلکفرے، دم درینگازرے۔ اینو دم کشبو۔ پگہ پلمے نمے
پاروٹ۔ تاکہ نم سہی مبو۔ تاکہ نن ہم نما خدمت ء کین۔ مہربانی کبو دم
درینگازرے۔“ پارے ”نن داسوب آن بتنن۔ مسٹرنا تینا شرت آتے پا۔“ پارے
”مسٹرنا کننا شرت آک ہندادو۔ چک خلوادا کوٹھی ٹی ہروا، دا انت ء۔“ مالی نامسٹر
پارے ”اوفتے کنے نشان تفسہ، اواسٹ اسٹ آبنسو۔ ای بیست بندغ تون بسنٹ۔
شرت آتے مسٹرنا تینا پا۔“ پارے ”شرت آک ہندادو، ہمے دے آن مسٹرنا تینا بالغ
منے، ہیٹ کپک، و محپک۔ ہر کس دادے ہیٹ کرفے، و محفے، اونا نکاح ء خوانوہ،
ولدا شیفی کاہے یا بڑا ہی، اونا منشا۔ اگہ ہیٹ کرفنگ کتولیس تے لُح ء ناخلوٹ۔“
پارے ”سہی ء، بادشاہ! کنے درایاتے۔“

ہر فیرتے محلات اٹی لگار، گودی تیار ء تولوک ء۔ ہر چار شاہد ہم تولوک ء۔
قدرت ء خدا نا ایڑے ہنار، ہندا جن مالی نامسٹر سلاہ کریر۔ ”داسہ امر کین؟“ جن
پارے ”ای کاوہ، ہمو بوپ آگودی تولوک ء، ای کاوہ بوپ انا شیف اٹی تولوہ۔ نی
بریس، سلام شاغس۔ ای والیک کیوہ۔ جوڑ خیر کیوہ، نی بریس تینا سوج آتے شاغس،
سوج آتے نا پرغوہ۔“ جن ہنا ہمیرے یکدم ساڑی مس۔ مالی نامسٹر ء سر کریر، پاریر

”داگودی، دانی، ایلو فک پدی بسر۔“ پارے ”السلام علیکم، چوبول راڑی ناست انا بند۔“ پارے ”وعلیک سلام“ برلال بادشاہ، نن نے آسمان نامون اٹ پٹانہ، نی ڈغار آن بسس۔“ پارے ”ایت حوال۔“ دا پارے ”کنتون حوال اف، کن تون سوج۔“ دا سوج آتا ورندی ۽ پرغ، ہلہ زو کر کنے ہرے تمانے۔“ پارے ”پاوانت ۽ سوج آک نا۔“ او گودی تو سنے، ہرک کہ کتا بوپ انا کیرغ آن توار بریک۔

دا ہندا کان پارے ”گودی، چار ایلم تسر اور سفر کریرہ۔ اسٹ تانس درا کانٹا اس، ایلو تانس، درزی اس، ایلو تاس زر گر اس، چار میکو تانس پخیر اس۔ داہر چارتا روزگار ناپٹنگ کن ہنارہ۔ مچ زند خواری کشارہ، کل مخلوق ڈکال ناڈو تیان نرا، ہنا، دا ہم سفر نا وسیلہ کریر، راہی مسر۔ داڑے اوڑے شیف کریر۔ ہنداڑے جاگہ اس بٹیر، اڈ کریر، دے دیگر ۽، اسٹ اس ہندا کان تورے ہلی ۽ تینا پارے، سلام والیک، پاریر، ادابرو سم آ آبادی آ۔ امبل پارے، وسم ناخیر اسے، نم لیٹو خبر، گنوک ارے، یا سریلہ ارے؟ پارے، انتے؟ پارے داڑے اسہ خلیغا اس ارے، شتاباس ہنبو داکان دا خلیغا نمے چٹ کیک۔ پاریر تے، ادانی ہن، تینا کسراٹ پرغانے پرنگ۔ پارے، ادا ای تینے آن پاریٹ نمے، تینا حق ۽ ادا کریٹ۔ دا امبل ہنا کسراٹ شام انا وخت آپاریر، ادان ایلم ۽ جواب تسن، بو چاری مرین، بھلو خاخر اس گلفیر۔ سلاہ مس، تولنہ، جاگنہ، زغم آتے تینا کشار، توسر۔ انت اس کہ ارے تولنہ، جنگ ایتنہ، ہر کس بس۔ قدرت ۽ خدا ناسلاہ ہندا مس۔ مسٹ ننا خاچنہ، نن ناسہ پار اس پورو مس، او خاچے، ایلو ۽ بش کے، سلاہ ہندا مس۔ پخیر پارے بو نن خاچنہ۔ سہب انا مہالو بش مرینہ، اللہ ہو اللہ ہو ۽ تینا کینہ، ہے سہور آبش مرینہ۔ درا کانٹا پارے، ادا نن دے درست پاٹ تے ٹپنہ، شام انا ہر اوخت اسکان تولوک ان، ہر اوخت آپٹین تینے داغ آن اے تغ مرینہ۔ ایلو کل خاچار، درا کانٹا خاخر ۽ گلفے، ہر انت اس کیو، انت

اس کیو، ہنا جنگل آ، خنار است ۽ پاٹ اس، کشا از باب آتے تینا مسخرہ مسخرہ ٹی ہندا
 پاٹ آن خن بابا مس نت دُو جوڑ کرے، بندغ اس جوڑ کرے۔ کل ہر وہ غاتے جوڑ
 کرے۔ پارے دیر ۽ سماء دنا وار ۽؟ زرگر بش مس پارے، کنے سماء۔ دراکا نُو خاچا،
 زرگر سما کرے۔ خاخر ۽ گلفے، دیر انا زرس مون آشاغا، خن تے ملا، ہُر اکہ دا انت اس
 کرینے۔ ہُر اکہ دراکا نُو تینا کل ۽ کمال ۽ نشان تسنے۔ نے ہم ہنر اس ارے۔ نی ہم تینا
 ہنر ۽ نشان ایت۔ زرگر کشا تینا دکان ۽ شروع کرے چمکلی توک کنڈی سہت زیور مچ
 آنت تیان کاٹم اسکان سہت اٹی خلالتے۔ شام اناار ٹمیکو پاس ہم چٹا۔

زرگر پارے، دیر ۽ نما سماء، دنا وار ۽؟ درزی پارے، کنا وار ۽۔ درزی بش مس،
 تینا مون ۽ سلا خن تے جو ان ملا، چک ۽ ہُر سا، ہُر اکہ دا بندغ اسے پاٹ انا، سہت زیور
 آن شپ ۽۔ ہُر کنے ہم کمال اس ارے، کن تون ہم ہنر اس ارے، نی ہم تینا کمال ۽
 نشان ایت۔ درزی کشا تینا مشین ۽ پچ موغا۔ نت تے کن تے پچ انا چوٹ جوڑ کرے،
 بانگونا او لیکو بانگ مس۔ پارے، دیر ۽ سماء، دنا وار ۽؟ ہندا اکان پخیر پارے، بابو داسہ
 کنا وار ۽۔ ننا نماز ناوخت ہم بسنے۔ پخیر بش مس، مون ۽ تینا سلا وضو کرے، خاخر ۽
 گلفے۔ تو س تزبے ۽ تینا کشا۔ اللہ ہو اللہ ہو اٹی اختہ مس۔ چک ۽ ہُر سا کہ دا انت اس
 جوڑ کرینو۔ چاہس کہ اے بابا پاٹ آن جوڑ کرینے تے، دزگیر ہار کاٹنا چمکلی توک
 سہت شاغانے تے، درزی پچ کرینے تے۔ اڑے پخیر نے تون پچ ۽ ہنر اس اف۔
 بیرہ غا اللہ ناپین ۽۔ سہب انا سنگت آک بش مرور ۽ پخیر ۽ پٹ کرور۔ پخیر شاغانا نمازی
 ۽، دعا کرے، اللہ جان کن تون پین ہنر اف، اللہ کن تون نے آن بیدس پچ اف۔
 بس پخیر دعا ٹی تمنانے۔ جی اللہ دادے ساہ شاغ۔ جی اللہ دادے ساہ شاغ۔ او اللہ
 دادے ساہ ایت۔ کنے ملاستی آن بچف۔ پخیر ناڈ کر بنا کرے، ذکر کر سا کر سا سہب انا

نماز ناوخت مس۔ ناگمان گودی ہچانا، توس پخیر ناسند آ۔ سہب انا ایلو فک ہم بش مسر،
اول آچار تسر، داسہ پنچ مسر۔

داسہ ناول ء، اخیر تے بروکسہ چس کرو۔

جی انا جی ء

الحوالحو

پچو پچو

سردار کنے چو

مادامادو

ورنے پلار

برکہ کنین اوار

گوٹا خوب تیار

داسہ توسر، ہنداڑے اسٹ تاتال ء ہر فے، پارے نت اس بیغو۔ گودی
ہلک، تال ء دو آن تے پارے، ہلہ ای انت اسے کن بسنٹ۔ ایس یکدم نت ء بیغ،
خلک چار شتی جوان ء چاکری ء نہاری اس کریر۔ امپ اناوخت بس، اسٹ اس ہلک
دوٹی تے پارے، کناز سیفہ اُس۔ ایلو توار کرے، بس بے غیرت، کناز سیفہ ء۔ ایلو
پارے، کناز سیفہ ء۔ ہلکر جوان کٹار تینے۔ اے پارے، اول ای جوڑ کریت تے، اے
پارے، سہت زیور کریت تے، ایلو پارے ای پچ تسٹ تے پخیر پارے ساہ شناغاٹ
تے۔ جوان کٹار تینے، مائی پاسینگانام اٹی تا۔“

”اؤ، چوبول راڑی ناست انا بند، ایت حوال، دافتیان ز سیفہ دنا مس؟ ای ہندا
سوب آن بسٹ، داسوج انا ورنندی ء ایت کنے۔“ جن ہمیکان توار کرے، پخیر نا
مس، ساہ شناغاتے۔“ بادشاہ نامسٹر، انصاف والوس نس، ایلو مخلوق نامتحان ء ہلکے۔

بنگ جن انا ہیئت ۽، خلک بوپ اٹی پنجہ اس، پارے ”انتے انصاف کتو، ایمان ۽ تینا خطا کرے۔ ساہ تو شانگ اللہ۔ دازنیفہ ہمونامس ہرا کہ شرف تس تے، درزی نا مس، کہ بیرشت تس تے۔“

واہ واہ مس۔ ہوکا مس کہ بادشاہ نامسٹر اینو ہیئت کرینے۔ شاہد آک خوشی کریر۔ مچ آہند سند اٹی کہ بادشاہ نامسٹر ہیئت کرینے۔ داخہ وخت اٹی کسپی بندغ آتا لختے خلکنو، دابھلو مصیبت اس نس۔ گودی ہرا کہ داجاگہ غاکبینی اس ارے، بش مس، پلنگ آتوس۔ جن، ہمیرے ہنا، پلنگ ناکیرغ آن توس۔ مالی نامسٹر بس ہند ارے لال بادشاہ پن ۽ تینا تچا۔ پارے ”سلام والیک۔“ گودی ناپلنگ، پارے، ”والیکم سلام۔“ برلال بادشاہ نن نے پٹانہ، آسمان نامون اٹ، نی ڈغار آن بس۔ پارے ”اؤ بسٹ۔“ پارے ”ایت حوال ۽ تینا۔“ پارے کن تون حوال اف، کن تون مخوک ۽ کسہ ۽۔ کسہ غاٹی سوج ۽۔“ پارے ”کر کسہ غاتے تینا۔“

پارے ”منہ ایلم تسر، ہنارہ روزگار کن۔ ہنارہ کسراٹ منزل خلسا پرغسا، نن جاگہ اس، دے جاگہ اس، برسا کریر۔ اسہ پین امبل اسے، ریفیل کوپہ ٹی شاغوک ۽۔ ہندا فاسد آن خلک گدرینگا۔ پارے، سلام والیک۔ ایلو پارے والیکم سلام۔ اے پارے، سلام کنے آشاغا، ایلو پارے کنے آشاغا۔ ہلکر کٹار تینے۔ جوان مچ ولغت ناپیری اس، ماجر اس لگا۔ اسٹ اس توار کرے، سلبو جنگ، لگپسو۔ امبل ہنگ اٹی زو زو ہنا، سر مس، امبل ۽ پارے، برننے آن ہر اسٹ آسلام شاغاس۔ امبل پارے، نمے آن ہر اسٹ بھلاء، سلام ہموڑا شاغاٹ۔ اے پارے، بھلا ای اٹ۔ ایلو پارے بھلا ای اٹ۔ ہلکر لغت مچ انا پیری اس تسر تینے۔ مش تے ٹی اسٹ کریر تینے۔ داو لدا نا امبل ۽ پارے، بر باباننے آن دیر آسلام شاغاس۔ پارے، نمے آن ہر اسٹ چنکاء، ہموڑا سلام شاغاٹ۔ اے تاپارے، چنکا ای اٹ، ایلو تاپارے، چنکا

ای اُٹ۔ ہلکر، خلکر، جوان کٹارتینے۔ داہنار، امبل ۽ پاریر، بر باوہ ننا فیصلہ ۽ کر، ہلکن نے تینے آن گندہ کروں نے۔ دا پارے بابا نمے آن ہر اسٹ گنوک ۽، ہموڑا سلام شاناٹ۔ دا پارے ای گنوک اُٹ، ایلو پارے ای گنوک اُٹ، ہلکر جوان کٹارتینے، لغت مچ کریر، دترچر کریر تینے۔ ہنار امبل نادوٹی ہلکر، بابا بر ننا فیصلہ ۽ کر۔ دا امبل پارے، خلک نمے خدا، کنا مزل مون اٹی ۽۔ داکان جوان نُس ای نمے آ سلام شاتوٹ۔ بہو داکان انت گنوک کریرے۔ بس اسٹ تا پارے، بابا ای دا گنوک ۽ کرینٹ، کنا ارا زنیفہ نسر۔ اسہ زنیفہ داؤ آ کنا خاچا سس، اے زنیفہ ایلو دو آ کنا خاچا سس، بھاز دوست نسر کنے۔ چینی اس لگھیٹ، مست انا زمانہ ٹی خرین آ تیل آ تیل پلیدتہ اس کریرہ، لگھیرہ تے۔ ہندا چینی کاٹم اسکان کنا تنخوک نُس۔ در پچہ سے ٹی ہندا پو غ اس نُس، سٹا تماخن آ کنا، دو ۽ تینا چکاٹ، زنیفہ ناخیال، ایلو زنیفہ غامون کرینے، ایلو دو ۽ چکاٹ، زنیفہ ہلک تورے کنے۔ کنے است متوس، او فنتے سر فتوٹ، کنا داخن ہشنگا، ای دا گنوک ۽ کرینٹ۔

ایلو سنگت پارے، دا انت گنوک اس کرینے، ای اوکان زیات گنوک کرینٹ۔ ای نُسٹ بادشاہ نامار۔ بادشاہ کنا سانگ ۽ کرے اسہ علاقہ سے ٹی۔ سانگ مس، ہڑ سینگار بسر۔ داسہ الہ تاتہ کلہو کیرہ، سالم برے۔ او کلہو ایلو کلہو، چار ٹو پنچ ٹو گدرینگار۔ باوہ پارے، باوہ الہ تاتہ نا کلہو کیرہ۔ گیشتری تاتہ نادل ماندہ ۽، او کلہو کیک۔ ہن ایاتا، پاش کر، خزرہ نے۔ ایسر ہلی اس تسر کنے تیز گام ۽۔ تیچ انا جوڑہ اس تسر، دستار اس کریر کنے، کوپہ ٹی کنا تو فک اس شاناغار، جوان جوڑ کریر کرینے۔ باوہ پنت تس کنے پارے، ارغ کرور اکن نا، نن بادشاہ ۽ بندغ ان، ہر س بھاز کینیس۔ مخور، کاس کبین کبین، سبک سبک، ہوائی ہوائی مفیس۔ ای ہناٹ ہلی آسوار اُٹ، ہلی ہم نیم بال ۽، منزل نا ٹکر اس خلکٹ۔ است آ کنا بس باوہ پارے، سبحان اللہ، ہوائی

ہوائی، نپیس۔ ای تو پکا ہوائی ہوائی ہنگ اٹی اٹ۔ ہلیء جنگل اٹی یلہ کریٹ، راہی مسٹ، پنڈاٹ، داچ آک کاٹنء، خیر خیر ارہ خلیہ۔ پدام ہلکنو، باوہ پارے، ہوائی ہوائی، نپیس، ای تو پکا ہوائی ہوائی ہنگ اٹی اٹ۔ کشاٹ پچ آتے، لوشٹ لغڑ، جنگل اٹی ہنگ اٹی اٹ۔ ہناٹ مچی مستی، کیب کریٹ خلقء۔ است آکنابس باوہ پارے کببن کببن کاس، سبک سبک، نپیس۔ ای تو پکا سبک سبک ہنگ اٹی اٹ، کشاٹ جنگل آن بند اس، درخت نا، لخ آتھاٹ۔ داکان پٹیشن مسٹ، سر مسٹ خلقء۔ ہنداڑے چنایاڑیک بسنو، دُون آن دیر کشرہ۔ اسٹ اس توار کرے، او فلانی، نادشتارء، ہنگ اٹیء۔ فلانی ہم ہموڑے نس۔ کنا والا دشتار ہم ہموڑے نس۔ اونزا، ہنا خلق انا پارہ غا۔ ای شکی مسٹ۔ داسہ مونی ہنگ کتوہ، داسہ پدء تینا ہڑساٹ، پدی ہنگ اٹی اٹ۔ بسٹ، ہندا دُون اٹی تماٹ۔ دشتار ہنا ایڑے سئی کرے الہء، بر کہ گنوک آ سالم نادن لوشٹ نس، ہندا دُون اٹی بند اتون اوار تما۔ ایسر الہ وایلو بندغ آک چٹ دُون آن کشار کئے۔ پچ بیر فیر کئے، اُراٹی تولفیر کئے۔ یکدم تاتہ ایس کلڑ اس، خیسین کرے۔ دوتے کنا سلا تھا، مون آکنا۔ ای ارا باخو خلکٹ، بس کریٹ۔ بیگن نسٹ، تاتہ پارے، ای خیرات مسٹ، کن دارغ آتے، نے کن کرینن۔ ای تاتہء پاریٹ۔ تاتہ مگہ نن جنگلی اُن، خانہ نیک، نن بادشاہء بندغ اُن۔ تاتہ ہنا چلمچی کن، ای زوزو ارغ اس مچء باٹی کریٹ۔ اے کان تاتہ ہم پاش کرے۔ ای کلک آتے توریٹ، ایکا تاتہ ہیٹ کیک۔ ای کیوہ اُم، تاتہ پارے، انت مس نے، ای کیوہ اُم۔ تاتہ تما پوہاڑ اٹی، بہوشوم آک سالم داسسکان جو ان نس، پچ تیرہ انت مس تے۔ بسر ایلو مخلوق آک ہیٹ کیرہ۔ ای کیوہ اُم۔

تاتہ شروع کرے ہو غنگء، زوکبو، سالمء جادو کرینو۔ داسسکان جو ان نس۔

ہر کس بریک، پائے انت خدا خلک تے، داسسکان جو ان نس۔ ای کیوہ اُم۔ لہسر

شار آن ڈاکٹر، ڈاکٹر ہیبت کیک، ای کیوہ ام۔ ڈاکٹر پارے، چاوہ تا، بائی نارغ ۽ کشتہ تا۔ ای چاوہ نے۔ ای کیوہ ام۔ ڈاکٹر ۽ خار بس، کل ۽ پارے نم بپش مبو۔ ای دانادارو درمان ۽ کیوہ۔ کشتا استرہ ۽ داکلک آن چیرا، ایلوکلک آسر کرے۔ بائی کناچ اس ارغ نسر، ایڑے سٹار تمار۔ چکاباء کناگنڈا۔ داکناچم آک ۽، ای باوہ داگنوکی ۽ کرینٹ۔“

جن ہم محک شاید آک ہم مخرہ۔ چوبول راڑی ہم است اٹی محک۔ ابا ای دا گنوکی ۽ کرینٹ۔ امبل پارے، بابانی ہم گنوک اُس۔ ایلو تا پارے، بابانی ایت تینا حوال ۽ نی انت گنوکی اس کرینٹ۔ دا پارے، کنا باوہ تینا ایلم نامسٹر ۽ کنے برام تس۔

شام انا نکاح ناوخت آکوٹھی ٹی زسیفہ ۽ پاوہ بشہ درگہ ۽ بند کر۔ اوکنے پارے، نی در درگہ ۽ ٹف۔ ای وزسیفہ ہڑوپ شناغان، سہب تما۔ ای ہم ہیبت کپرہ، زسیفہ ہم ہیبت کپک۔ ایکان باوہ حجام ۽ راہی کرے، ہن مار ۽ کنا نو تازہ کر، ولد کوٹھو آن کشتہ تے۔

حجام بس، پڑوہ غاتے کنا جوڑا، آدینک ۽ مون آکنا تورے، ای ہیبت کتوٹ۔ حجام نا خیال خراب ۽۔ ریش ۽ کنا شولا، آدینک ۽ کنا مون آتورے، ای ہیبت کتوٹ۔ حجام نا خیال خراب جوڑ کرینٹ تے، کشتا پاکی ۽ کاٹم ۽ کنا کوٹ کرے۔ آدینک ۽ تورے مون آکنا ای ہیبت کتوٹ۔ ریش ۽ کنا شولا پڑوہ غاتے کنا بر بانک آتے کنا شولا۔

آدینک ۽ تورے، کنا مون آ، ای ہیبت کتوٹ۔ حجام نا خیال جوان کتنٹ تا۔ کاٹم ۽ ریش ۽ کناریل خلک، ای ہیبت کتوٹ۔ ہنداڑے تافو تخوک نس، ہرفے تافو آدو ۽ تینا خوشکا، مون وکاٹم ۽ کنا اسٹ کرے، زسیفہ کنا مخا۔ ای پاریٹ بشہ درگہ ۽ ہل۔ ابا ای داگنوکی ۽ کرینٹ۔

جن ہم محک، شاید آک ہم مخرہ، ایلو تا پارے او انت گنوکی اس کرینٹ۔ گنوکی کنا منے، پارے کنا باوہ کنے تینا ایلم نامسٹر ۽ برام تس۔ برام مس، داکان ہنان، نکاح نا شام زسیفہ پارے، ای دن نازسیفہ مفرہ۔ تاکہ کنا اسہ شٹرت اس پورو کر۔ ای پاریٹ

انت اسے۔ پارے، نی چارپادہ کر، ای دا اُرا نا گڑا تے رزان تے نازی آچلی کیوہ۔ ای ہم سوار مریوہ، دا کوٹھی ٹی ہفت پیری کنے ایت، گڑا ای نازسیفہ مریوہ۔ ای ہم ورننا کسٹ، پاریٹ، براست انا بند، دا کنا پیٹا ناہند۔ زسیفہ ہم گڑا تے تخوا، ای ہم چارپادہ کریٹ۔ زسیفہ پارے، داسہ پاڑدوچہ سرپک، چکا دُوہ کنا جان اٹی تِس پاڑدوچہ تھے، کناختک سٹار۔ درگہ ہم یلہ نس، بسر خنار کنے، اِرا لہاڑ ہلکر، جوان کٹار کنے، نت تیان منڈ کریر کنے۔ پارے ای دا گنوکی ۽ کریٹ۔

مالی نامسٹر پارے، او چوبول راڑی ناہند، است انا بند۔ ایت ورندی، دافتیان ہر اسٹ زیات گنوک نس۔ جن پارے، ہمو کہ باتے جُر نس۔

چوبول راڑی مخا پارے، گنوک تو ہندا نس پاڑدوچہ ۽ تورے۔ شاہد آک ہم خوشی آن بش مسر، کہ چوبول راڑی اینو ہیبت کرینے۔ سہب انا خواہنے بادشاہ ۽، مالی نامسٹر پارے، ”بندغ کنا ۽۔ ای چا و کنا بندغ چاہے۔ دادے ہر کس ۽ برام ایتو۔“ بادشاہ پارے ”بے شک دا بندغ ناء، دادے ہر کس ۽ برام ایتس، بندغ ناء۔“ مالی نا مسٹر پارے ”خواہنسو دا ہلی تانو کرے۔“ سفا کبوتے۔ ریش بروت ۽ تے جوڑ کبو۔“

یکدم ایسٹر، ہلی تانو کرے، مالی نامسٹر توار کرے، پارے ”برخل داسہ کنے، دے انا تینا بیست چوٹ ۽، داخہ وخت ہر انگ ہناس۔“ مالی نامسٹر پارے آرغ ۽ تینا لال بادشاہ ۽، بردا بندغ ناء۔ وکیل پارے ”بادشا! امر دازا بول تسرہ۔“

مالی نامسٹر، لال بادشاہ ۽ چوبول راڑی ۽ ہر فے ایس۔ بادشاہ بس تینا بادشاہی ٹی، نن خوش مسن۔ مالی نامسٹر بادشاہ غا داسہ رعب کیک، پاکہ، برخل دابی بی تے، بیست چوٹ۔ اسہ دے اس مالی نامسٹر کل ۽ بی بی تے خواہنے، پارے، امر نئے پاریٹ، دانا ای زسیفہ مسٹ، دا بیست موچڑی ۽ کل اکن بند کر فوہ۔ کل بی بیک ہم

خوش مسر، تینا دنیاٹی خوش نسر۔ بادشاہی ہم چوبول راڑی ناکس۔ اوتینا بادشاہی ٹی
 خوش نسر، نن اوفتے ایلان بسن، نما مجلس آ۔

شوان ناراک

کس اسے شوان اس، داشوان اسے دے دانا میٹل تے خوفیکہ، اسے دے ایلونا میٹل تے خوفیکہ، داشوان شوانی کریکہ۔ دادے تُو انا اسے آنہ اس تسرہ۔ شوان ہُرا کہ دا آنہ اٹ کناروز گار مقف۔ بس گُریءِ الا، پین روز گار پٹنگ کن پیشتما۔ ہنسا مزل خلسا بس اسے پین بادشاہی سے ٹی۔ اودے روز گار ولدا میٹل خوفنگ نار سینگا۔ اودے تُو انا اسے روپئی اس تسرہ۔ داہم است ہنداڑے لگا۔ اولیکو تُو اٹی اودے ہر گڑاملاکہ، ایلو تُو اٹی ہندن اونا قدر کم مرسا کریکہ۔ اتنے کہ بندغ اسے جاگہ غامس تو اونا جاگہ جوان لکپ۔ شش تُو آ رِغ ملتو کہ تے، ہفت میکو تُو اٹی لنگڑ مس۔ بس ہندا مالک ۽ پارے ”داسہ کنے ہفت تُو مننگ ۽، کنا پگار ۽ ایت، ای کا وہ تینا اراغا۔“

شوان ہلک تینا ہفت روپئی ۽، کسراٹ گوازی کرسا ہنا کہ۔ اسیکا دا دُو آ پیسہ غاتے تخا کہ، اسیکا ایلو دُو آ۔ بس خناتے اسے بندغ اس۔ شوان پیسہ غاتے تینا ڈکا۔ امبل چاہس تے پارے ”نی کنے تینا ہمو ہفت روپئی ۽ ایت، ای نے برام ایتوہ۔ نے بھلو بھلو گڑانسان ایتوہ۔ ای اسے راگ اس نے تون کیوہ۔“ مڑ اس شوان نا، مڑ اس امبل نا، امبل شوان آ زور شانا، و ہلک شوان آن ہفت روپئی ۽، راگ بنا کرے۔

کڑدار آک:

شوان

نیکی کروک آ امبل

دوشہ، دوشہ امبل

پعنٹ، پعنٹ امبل
جنوزان، شوان نازسيف
اوليكونداره:

اسه خل اسے گام انا کچ ۛ۔ امبل شوان ۛ پاپک نی دا خل آن چپ۔ شوان خل
آن چپ خلیک، تو خنک کہ اسه پین دنیا سے ٹی اختہ اُٹ۔ ولے امبل اف، کنا هفت
روپئی افس۔ شوان ولد ا زو زو خل آن چپک، امبل همیر کے۔ امبل ۛ پاپک ”کنا
هفت روپئی ۛ کنے ایت۔“ امبل پاپک ”دا هفت روپئی ۛ الے، بر خل آن چپن۔“
شوان هم داسه امبل تون اوار چپ اس خلیک، خنک پین دنیا سے۔
خلسا پر غسا مزل خلسا کاره، اسه جاگه اس سر مریره۔
ار ٹمیکونداره:

اسه جنوزان ۛ نیازی اسے۔ پچ سلانے، تینا پچ آتے تالان کیک۔ بریک شوان
خنک تے۔ بیره غاهندا نیازی ۛ، پین نرینه ناذات اف۔ شوان هند ا جنوزان ۛ پاپک،
”نی کنے برام کیسه؟“ جنوزان هم پاپک ”هله، ای نیازی سے اُٹ، کنا هم پین کس
اف۔ ای هم نرینه اس پٹوه۔“ دا امبل خوانک نکاح ۛ تا۔

شوان وزسيف تے هند اڑے تولوک ۛ۔ زسيف تے شوان ۛ پاپک ”هن کن کن کانی
آن دیر اتے۔“ شوان داکان کاپک دیر آخنک کہ دیر ائی اسه پعنٹ اسے، دوشه اس باء
خٹ کرینے، پعنٹ ۛ ددیفک، او دوتفک تے۔ شوان ترک بریک، زسيف پاپک، ”هله
دیر اتولیس۔“ شوان پاپک ”ای دیر ائی خناٹ، اسه دوشه اسے، باتے خٹ ۛ۔ پعنٹ
اس ددیفک۔“ شوان نازسيف پاپک ”نی داکا چو ۛ هرف، ایرے سر مسس، تیناران آن
سوا اس تر، دوشه غاخسه۔ ولد ا کا چو ۛ تیناران آخوشک، ناران دران جوڑ مریک۔ نا
اول ناران مریک۔“

شوان ہم ہنداسوچا کہ ای دازئیفہء ہلکنٹ، پین دن ء زئیفہ ہم مفرو۔ بس زوزو
 زئیفہ ناہیت ء ہلیک کاہک۔ بریک ولد ادیر آ، خنک دوشہ پچٹ ء ددیفک۔ شوان ہم
 ہمت کیک کشک کاچو ء تیناران آن تڑک، دوشہ غاخشک۔ دوشہ ہر فک ران اناسو ء
 کاہک۔

مستمیکوندارہ:

دوشہ کاہک، تیناچوری تے پاک۔ ہلبو داسوتے۔ دوشہ نازئیفہ اودے پاک۔
 مہالونی ملخ، پچٹ، پین ساہدار لیسہ؟ اینونی بندغ ناسو ایسنس۔ “دوشہ پاک” اینو
 دن ء بندغ اس بسے۔ ای پچٹ اس ددیفٹ توکنے آہمو بندغ سواس خسا۔ “دوشہ نا
 زئیفہ (مادہ غادوشہ) پاک” نی اگہ اوڑتون تاکہ نیکی اس کتنس، ای نازئیفہ افٹ، نی کنا
 ایلم اُس۔ “دادوشہ تینے بندغ اس کرے۔ اللہنا حکم اٹ۔

ہل ایلونا حوال ء، ایڑے پچٹ کاہک، تینا مادہ غا پچٹ ء سر مریک۔ تس تسارہ ء
 تے۔ دم کشتہ ء۔ مادہ غا پچٹ اڑفک، نرائگا پچٹ آن۔ “اینو ہلہ دن دم کشتہ اُس،
 رمب کر نیس؟” پچٹ پاک “دن کنے اللہ پچھے۔ اسہ دوشہ اس کنے ددیفہ۔ زرہ سے
 ٹی کنگوسس کنے، پین اسہ بندغ اس بس کنے پچھے۔ “مادہ غا پچٹ نرائگا پچٹ ء پاک
 ”نی کنا اے وخت اسکان ایلم اُس، تاکہ دا بندغ تون نیکی اس کتنس۔ ای نازئیفہ
 افٹ۔ “دا پچٹ اللہنا حکم اٹ بندغ اس مس۔ داسہ دا پچٹ و دوشہ تینے بندغ جوڑ
 کرینو۔ ہنداشوان نارائگا کارہ۔

چار میکوندارہ:

شوان وزئیفہ تے تولوک ء۔ تین پہ تین مجلس ہیبت وگپ اٹی اختہ ء۔ بس
 ہنداڑے دوشہ پاک ای نما سنگت مریوہ۔ شوان وزئیفہ تے است اٹ خواپسہ تے۔
 انتے تین کن گنو ک ء۔ ایکان پچٹ ہم رسیفے۔ پارے ای نما سنگت مریوہ۔ داسہ

شوان وزئیفہ تے بیوسی آن دافنتے ہر فینو۔ اگہ شوان وزئیفہ تے وس مرو س دافنا
 لُح ۽ خلکرہ۔ بیوس ۽۔ پین وس اف تا، امر کیر۔ خلسا پر غسا ہنار ہنار اندر مسر۔
 پنچھیکو ندرہ:

بریرہ اسہ پین بادشاہی سے ٹی۔ دوشہ امبل کشا ہندا شوان نازئیفہ ۽ ایتک اسہ
 خیسن نالال اس۔ شوان نازئیفہ شوان ۽ لال ۽ ایتک پاکہ ”در دالال ۽ بخال ۽ ایت
 نن کن گڑا اس ہل اتہ۔“ شوان کاہک لال ۽ بخال ۽ تنگ کن دیک۔ بخال خنک لال ۽
 پاکہ ”دالال نادن ۽ نہادی ۽ لال اسے، دن ۽ لال بادشاہ تون اف۔ دالال انانہاد
 انت ۽؟“ شوان پاکہ ”دانا کنے نہادی ۽ ایت، انت ایتسہ ایت۔“ بخال پاکہ ”دا کنا بنگلہ
 ٹی رہینگبو۔ دا بنگلہ نما مرے۔ دکان آن کنا ہفت دے اسکان بڈ کبو دبو۔ اخس کہ
 دنگ کریرے۔“ دوشہ، پعٹ، شوان، نیکی کروک آ امبل، شوان نازئیفہ ہفت
 دے اسکان بخال نادکان آن ڈوہرہ دیرہ۔ ہندا بادشاہ ۽ حوال رہینگ کہ داڑے
 پین بادشاہ نامار اس بسنے۔ دوشہ اودے رہانگ پاکہ ”داسہ بادشاہ بروء، نی اودے
 پاس ای فلانی بادشاہ نامار اٹ۔ ای تینا وزیر وکیل آتون چکر کن بسنٹ۔“ نیکی کروک
 آ بندغ ہم ارے ہر اکہ ہفت روپی ۽ بلکنے، بادشاہ بس مجلس کیرہ۔ بخال ہر اکہ دا کنا
 بنگلہ ۽ دریر، دکان تیان کنا گڑا دریر۔ بخال ایتک لال ۽ بادشاہ ۽ نشان ایتک۔ بادشاہ
 پاکہ ”دالال ۽ مچ آبادشاہی ۽ ایتس، دالال انانہاد بڑا ۽۔“ بادشاہ ہلیک بخال ۽ لٹ
 اس خلیک۔ بخال ۽ پاکہ ”دالال ۽ دیر تسنے نے۔“ بخال پاکہ ”اے بنگلہ والا۔“
 بادشاہ پاکہ ”دو دزگیر کبو بنگلہ والا۔“ نیکی کروک آ بندغ پاکہ ”اوشوان! داسہ
 بادشاہ برونے دزگیر کرو۔ نی بادشاہ ناسپاہی تے پاس، ای ہم بادشاہ سے نامار اٹ۔ کنے
 انتے دزگیر کیرے۔ ای تینٹ نم تون بریوہ۔“

ششمیکو ندرہ:

داشوان ایڑے کاہک سر مریک بادشاہ، بادشاہ، پاکہ ”بادشاہ سلامت! دا کنا وزیر وکیل آک۔“ مجلس مریک، کچاری مریک۔

بادشاہ پاکہ ”ایت حوال، دالال، ہر اکان ایسنس؟“ نیکی کروک آپاکہ ”بادشاہ سلامت! ای دانا وکیل اٹ، دانا باوہ نبادشاہی ٹی دن، لال بھازارے۔ میٹل تالخ اٹی تفوک۔ دانت لال اسے۔“ بادشاہ پاکہ ”ای دانا بادشاہی، منپرہ۔ ای دانا بادشاہی، دن منپرہ، اگہ بادشاہ سے نامارے۔ دکن کن تو اسے نانیام اٹی ہندن، لال انا اسہ دانہ اس اتے۔ کنا مسٹر اونا نکاح ٹی۔ اگہ اتو، ای اونا زنیفہ، تینا نو کر کیوہ۔“ داسہ داکل فریشان مریرہ۔

پنٹ پاکہ ”او کنا کاریم۔ ای لال اتیوہ۔“ بش مریرہ۔ خلسا پر غنسا کارہ، دریاب اس بریک۔
ہفتمیکو ندرہ:

پنٹ تمک دریاب اٹی۔ ڈرارہ اس خلیک، دنیا نا پین پنٹ آک بریرہ۔ داپنٹ پاکہ ”کنے لال انا دانہ اس درکارے۔“ اے پنٹ آک دریاب آن کشرہ، ہندن لال انا بڈ آتا بڈ اتیرہ۔ داڑے بریرہ کہ شوان نازنیفہ، بادشاہ نو کر کرینے۔ شوان بریک بادشاہ، پاکہ ”بادشاہ! نیکنا زنیفہ، نو کر کرینس۔ بر لال در، دالال آک اخص کہ لال دیسہ در۔ نبادشاہی ٹی ننگڑی، نی انت خنانس۔ داسہ دالال آتے ایسٹ، نامسٹر کنا نکاح ٹی مس۔“ اتیرہ بادشاہ نامسٹر، شوان تون نکاح ایترہ۔ پنٹ پاکہ ”ای ہنداڑے دالال آتا خیال، کیوہ۔“ اتیرہ دھول دامہ غاک لگرہ۔ بادشاہ نامسٹر تون دوشہ اس لگوک۔ اوڑ تون ہر نکان دوشہ بریک مہر کیک۔ دوشہ وختی ہنا کٹ انا کیرغ آن پترینگ۔ بادشاہ نامسٹر اسہ کنڈ آن ڈکی، محک، ایلو کنڈ آن کتارے محک۔ شوان بریک سلام شاعک۔ مسٹر پاکہ ”داز غم، نن نادو بچہ اسکان کنے آبفیس۔“

دوشہ پاکہ تے ”ہر س سنبھال اٹ خاچس۔“ ناگمان آن دوشہ اس بریک کو ٹھی ٹی پترینگ، کو ٹھی ٹی تارمہ، اے دوشہ خلیک دوشہ نالنج۔

دوشہ امبل شوان ۽ بش کیک، پاکہ، ”اوشوان بش، دادوشہ ۽ خلکٹ، آخا تو دا اژدہار کنگلہ کسفیکہ نے۔ ولد اپاہک، ”ای ہمو دوشہ کسٹ، نی تینا ران ۽ کنے تڑیس تسس۔ ای نے تون داسہ نیکی کریٹ۔ ناساہ ۽ بجھیٹ۔ ای نے آن ہناٹ۔ خدا غا سفاروک اُس۔“

سہب انا کل ۽ خبر تمک۔ بادشاہ پاکہ ”دادے ای ہر کس ۽ نکاح تسنٹ، او کسنے، نی امر بچاس۔“ بادشاہ ہرک کہ دا بھلو نر زور اسے۔ اودے بادشاہی ۽ ایتک۔ وزیر تینا مسٹر ۽ برام ایتک تے، وکیل تینا مسٹر ۽، قاضی تینا مسٹر ۽ برام ایتک تے۔

منہ دے آن پد پینٹ بریک، پاکہ ”ای ہمو پینٹ اٹ، ہر ادے نی دوشہ غان بجھیس، ای نے تون نیکی اس کریٹ۔ نے لال آتے تسٹ۔ نے دا خس زینفہ و برام تسٹ۔ نے تون نیکی کریٹ۔ داسہ کنے موکل ۽، ای ہناٹ۔ خدا غا سفاروک اُس۔“

نیکی کروک آ امبل بادشاہ ۽ پاکہ ”ای اینو شام انا کاوہ۔ نی خدا غا سفاروک اُس۔“

شوان تینا بی بی تون مجلس کیک، خاچک۔ سہب انا سما کیک، ہرک کہ نئے بادشاہی ۽، نئے بی بیک ۽۔ میدان اسے آخا چانٹ۔ ہفت روپی کنار ہی آتخوک ۽۔

ناسی آڈبلی کنا تھوک ۽، پر اد اس خلک بش مس ہنا۔

(دا کسہ ۽ رفیق زیب ہارونی بننے: عنایت ساغر)

چوری تاکسہ

کس اسہ غریب اس، غریب نازیفہ ککک۔ غریب نار اچنا تسر۔ اسہ مار اس، اسہ مسٹر اس۔ دا چناک چنک تسر۔ دا غریب ہم بھاز مونجا، بھاز فریشان مس۔ یا اللہ! امر کیو؟ دا بہشتی تے امر کیو۔

دا چناک چنک آن بھلن مسر۔ اسہ دے اس مسٹر توار کرے، تینا باوہ غا۔ ”اے باوہ جان! نی انتے برام کپیسیہ۔“ باوہ پارے ”کنا چناک ای برام کروٹ پدانم خوار مرورے۔ خدا چاہک، دیچا امرء بندغ اس اراٹی ننا بریک۔ ای فریشان مروٹ، نم ہم فریشان مرورے۔ ای برام کپہرہ۔“ مسٹر اخیر بے وس کرے تے ”باوہ نی برام کر۔“ باوہ مسٹرء پارے ”نی ہر اتم بھلن مسس، گدان نانیام انا گندار اٹی ہلکس، گرا ای برام کیوہ۔“

اسہ دے اس مسٹر گدان اٹی بوپ بالشت لیپ آتے، کل بیرم تے تخا و ہلک دوہ سخت کرے گدان نانیام کیو گندار اٹی۔ باوہ تینا غریبی آن بس شام انا اراٹی مسٹر اونا مون آزو زوہنا، ”اوباوہ، ہن ای اینو گدان نانیام انا گندار اٹی ہلکنٹ۔“ باوہ تے پارے ”کنا مسٹر! سہب انا ہن دا خلق آتیٹ ہر کس نے چرپ ءارغ اس تس، ای ہمو اراواتیان بندغ اس ہلیوہ۔“ مسٹر شام آخاچا، خوشی آن تغ بتو کہ تے۔ سہب اتون وختی بش مس، باوہ ناہیت ء است آتے تخوک تس۔ باوہ تے ہنا تینا ہے غریبی آ کاریم آ۔ مسٹر ہنا او گدان آ، اے گدان آ، ہنا ہنا گدان تیٹ خناسہ نیارٹی اسے، کاٹم ء تینا مشانے۔ ہندا مسٹر آتوار کرے۔ چوری ہموڑے بشینک اٹی کنا ارغ اسے، ہموڈے درکن۔ قدرت ء خدا نا۔ مسٹر ہنا ہر فے ارغ ء، دا ارغ ہم چرپ ءارغ اس

نَس۔ شام انا باوہء تینا مسٹر پارے ”اباجان! کنے فلانی گدان والا اینو چرپء ارغ اس
نَس۔“ قدرتء خدا نامو نیڑی ہم جنوزان اس نَس۔ بس امبل سانگ بٹنگا، سانگ
وبرام مس۔

وخت آک ہرے آکارہ، ہیئت آک زومریرہ۔ دا جنوزانء اسہ مسٹر اس
مس۔ ہندن آبادی مس، جل دیر پر مس۔ ملک آک دیر مسر، اللہ جان آبادی
کرے۔ دا غریبء خراس الو، غریب ہم ہفت حیران نَس، غریب شام انا زسیفہ تون
سلاہ کرے۔ پارے ”نن خراس اف، تانکہ ایلو مخلوق ناخر اسک فارغ مریر، ننا ملک
بارک، ڈڈ مریک۔ زمین سخت مریک۔“ غریب نازسیفہ پارے ”آبر داسہ، نی تینے
دا خس فریشان کرینس، نی دایتنامارء مسٹرء ہڑدے ارغ ایتسہ، سہب انا وغدی ہرف
در تا کس اس خنپک نے۔ در مار آ مسٹر آ لنگار کر۔ مخلوق کن انتظار کروس، ملک ننا ہم
باروہ۔“ امبل پارے ”اؤ، راست پاریں۔“

امبل ہلک زسیفہ نا ہیئتء، لنگارء، حنجء بڈ کرے، درے ملک آ، مار مسٹر آ حنجء
تخا لنگارء تھے، شرع کرے لنگار کنگء۔ مار و مسٹر لنگار کر سا کریر، ٹاک نیمروچ
مس۔ بس کرے لنگار کنگء۔ بس ایس ارا غامار، مسٹرء۔ زسیفہء پارے ”ہلہ زُر کر
نن ارغ ایت بینگن اُن۔ چناک دم درینگانو۔“

زسیفہ تے پارے ”آخ اُس یا گنوک اُس، خراس ء دیر دیر ارغ ایتک۔ در
ایڑے تف تا، آخر اٹ پگ شاخ ایاتا۔“ امبل ہم ہلک چناتے تھے، چناک پاریر
”اباجان! ننئے انتے آخر آتفسہ۔ نی ننے یلہ کر، نن کانہ جل اٹ ساگ میڑنہ کیننہ،
توکل خداغا۔“

چناک ہنار، جل اٹ۔ ہنار ہنار، لمہ نایتنا قبرء خنار۔ ہوغار ہوغار، ایکان بے کچ
بینگن نسرہ۔ قدرتء خدا نامہ ناتا قبر آن اسہ انگور نادرخت اس ترکا، میوہ کرے و

تیار مس۔ چناک انگور آن کشکار کشکار تینے جوان سیر کریر۔ ولد از رس دم کشار و
خاچار۔

ایلو دے ولد اباوہ تادرے لنگار کرے، ایاتا۔ ہندا ڈول اٹ مچج آملک ۽ لنگار
کریر۔ ایلو دے ولد اہنار جل اٹ انگور آ۔

اسہ دے اس غریب نازئیفہ (ماتنہ) اسہ بلہ سے تون سلاہ کرے، پارے ”دا
کنا مسٹر ۽، ای تینا مسٹر ناخیال ۽ تنخوہ، اوڑکن شڑدی کیوہ، برنج نارغ، سی پال پنییر
کیوہ۔ ولے کنا مسٹر لاغر ۽۔ ای چوری تیا لنگار کرفوہ، اوفتے ارغ دیر تفرہ، بے پگ
ایتوہ تا، ولے دے پہ دے آن سبر مر ساکارہ۔ اوقتا ای بچ خیال ۽ تحیرہ۔ ولد اہم
اوک کانڈ امر ساہنگ ۽۔“ بلہ پارے ”نی تینا مسٹر ۽ اینو چوری متون راہی کر۔ ہر تا
کہ انت کیرہ۔ مسٹر ۽ تینا پا، نی اسل اوقتتوں بچ اس کنپیس۔ اوانت کنگر، نی اوقتیان
تینا جیب اٹی شاغس۔“ مسٹر ۽ راہی کریر۔ ہڑتوم آچوریک راہی مسر۔ مار پارے ”نہ
دین تے۔“ مسٹر پارے ”ننا ایڑھ ۽ دین تے۔“ ہنار ایڑے چوریک کنگر سیر کریر
تینے۔ دا مسٹر تینا تینا جیب اٹی شاغا۔ بسر کسر آ مسٹر ماتنہ نا مسٹر ۽ پارے، ”بر ایڑھ کاٹم ۽
ناسر پٹ کیو، لمہ بیوس یکسر ۽۔ ناکاٹم بوڑ کرو ۽۔ بر کاٹم ۽ نا پٹو۔“ مسٹر ایڑھ انا کاٹم ۽ پٹا،
دا چنا تغ اٹی ہنا۔ ایلم میٹل انا لڈ، میٹر ایڑا چنا نا جیب اٹی شاغا۔ چنا ہم تغ آن سما
کرے۔ انگور تے کل ۽ جیب آن تے کشار۔ مسٹر لمہ ۽ تینا خنا پارے

”آئی !

تال ۽ تاس ۽ منج خلیس،

چی چی پھلی ایتوہ۔

نے تون او ار کنیوہ۔“

لمہ تے تال ۽ تاس ۽ سلا، ایس، مسٹرانٹ ایٹک۔ داخالی کرے جیب ۽، ہرا کہ
 داٹی میٹل انالڈ ۽۔ لمہ تے چنآء تینا پنچہ اس خلک پارے ”نی تو میٹل انالڈ ایسنس۔“ چنا
 پارے ”لمہ! خدا غامہالودن ۽ آکوس، دا پین ۽۔“ پگہ غاولد امسٹر ۽ راہی کرے چوری
 متون۔ چوریک انگور کنگر، دامسٹر تینا جیب اٹی شانا۔ کسراٹ ولد ایڑھ تے پارے بر
 ایڑھ کاٹم ۽ نامشو، سرپٹ کیو، لمہ بے وس یک سر ۽۔ مسٹر اینو منتو۔ پارے ”مکنا کاٹم
 سفا ۽، بوٹا ف تے۔“ اے ضد کرے، اخیر ایڑھ انا کاٹم ۽ پٹا، چنا تغ اٹی ہنا۔ ایلم میٹل
 انالٹ آتے میٹر اجیب اٹی تے شانا۔ چنآء تغ آن بش کریر۔ کان ایڑھ ہرے تماننے،
 بسر اراٹی چنالمہ ۽ تینا پارے:

”لمہ!

تاس ۽ تال ۽ مانجی کیس
 جچی جچی پھلی اتیوہ۔
 نے تون اوار کنیوہ۔“

لمہ تاس ۽ تال ۽ سلا سفا کرے، ایس شانا۔ دا میٹل انالڈ ۽۔ جیب انا کج اٹی اسہ
 دانہ اس انگور نائس، لمہ پارے دا انگور ۽۔ ولد اپارے دا انگور ہراٹ کنے؟ مسٹر پارے
 دا قبر اسے آن ترکانے۔ لمہ پارے ”امر مرے دا انگور ۽ کنے چٹفوئی ۽۔ بس ہندابلہ
 تون سلاہ کرے۔ بلہ ہم دلہ اس سکہ۔ بس بلہ ۽ پارے چوری تالمہ ناقبر آن اسہ
 انگور اس ترکانے، دا کارہ انگور کنیرہ۔ بلہ مائی ۽ رماغا۔ پارے ”نی ارا ارغ تینا بارف
 گدان اٹ تخ۔ ولد اتف تا، تینا ترک آتیا۔ دا پالو کر تینے ایلو پالو کر تینے، ہف ہف
 کر، ارغ نارک، انت ۽ نے، نی تینے سرف ارغ آک ترک ترکارہ کیرہ۔ نی پاکنا
 ترک آک پنار۔ ابو ۽ کنا درمان ۽ کرف۔ پاکہ امر؟ نی پافلانی بلہ غان ارف، کن کن

انت جوان ء؟ او بریک کنے آ، ای اودے رماغوہ ہمو درخت نا، پاوہ تے دا انگور ء کشکھ
روتہ غاتے تے لارایت، گئے جوان مریک۔ داوڑاٹ درخت ء کشفنہ۔“

مائی ہم بلہ ناہیت ء ہلک۔ ارارغ بارنے، تینا پالو آتخا، پوہاڑ ء شروع کرے۔ دا
پالو کیک، ایلو پالو کیک، پارے ”ابو ء کنا ترک آک پنا۔ مائی کہ سرفک تینے ارغ آتا
ترک ترکارہ مریک۔ غریب اڑنے خیر ء انت ء نے۔ مائی پارے کنا ترک آک
پنا۔ ہلہ زو کر دارو درمان کرف کنے۔ غریب پارے، ”امر؟“ مائی پارے ”دُن دُن
بلہ اسے، ہموڑان اڑف۔“ غریب ہنا بلہ غا، بلہ ء پارے ”کنا زئیفہ ناطب جوان
اف۔ اونا ترک آک پنا۔“ بلہ پارے ”ناوخت انا زئیفہ ناقبر آ اسہ انگور اس
ترکانے، ہموناروتہ غاتے لارایت کف تے، میوہ غاتے ہم گئے، گڑا جوان مریک۔“
غریب ہرا کہ اولیکو زئیفہ کسک، داسہ دازئیفہ ہم کہیک۔ ہنامست انا زئیفہ ناقبر آن
کشا، انگور نادرخت ء۔ ماس آن کشا ایس، زئیفہ ء تس۔

پگہ غا چناک بسر، لمہ ناقبر آ، خنار کہ اینو درخت ء ظالم اس کشانے درینے۔
ہڑتوم آ ایڑھ ایلمک ہو غار، ہو غار، بے وس مسر۔ بسر دریاب ناخرٹک آ۔ اسہ مچھی
ہلوک اس خنار، اڑف ”نم انتے دا خس ہو غرے؟“ ایڑھ ایلم پاریر، ”نن ہو غنہ تینا
بیوسی آن۔ دن ننا لمہ ناقبر آن اسہ انگور نادرخت اس ترکا سس، نناسیک سیبو ہمو
درخت نس۔ نن اوڑان کنگنہ۔ تینے سیر کرینہ۔ اینو اسہ ظالم اس ننا درخت ء
گڈانے، درینے، نن ہو غنہ۔ اینوانت کنون، تینا بے وسی آ ہو غنہ۔“

مچھی ہلوک بس کشا اسہ مچھی اس تس تا، دا مچھی ء کنگر۔ راستی نازمانہ نس،
ساہدارک ہم ہیت کریرہ۔ دا مچھی چناتے پارے ”اینو نم کنا کپ ء کنبو، کپ ء کنا
دریاب اٹ یلہ کبو۔ پگہ ای بھلوس مریوہ، گڑا نم کنے کنبو۔“ خیر پگہ مس۔ ایڑھ ایلم
بسر، دریاب ناخرٹک آ ہو غار ہو غار ولے مچھی آلو۔ بسر ہو غار ہو غار۔ قدرت ء خدا نا

بس اسہ خڑاس، خندا چناتے اڑنے چناتیاں، پارے ”نم انتے داخل ہو غرے؟“
 ایڑھ ایلم پاریر ”ننالہ ناقبر آاسہ انگور اس ترکاسس۔ نناسیک سیبو ہمو انگور نس۔ نن
 بسنہ، ہندا انگور آن کنگنہ۔ اسہ ظالم اس بس، ننا انگور ۽ کشادرے۔ نن بسن داڑے
 چھی ہلوک اس نس، درونے اسہ چھی اس نس، نن تینا چھی ناکپ ۽ کنگن، ایلوکپ ۽
 تے دیر اٹی یلہ کرین۔ اینو ہرنہ ہرنہ داداسکان اف۔ نن ہندا سوب آن ہو غنہ۔“ خڑ
 اناہم خن تے ٹی خڑینک آک بسر۔

خڑ پارے ”اللہ نا حکم اٹ نم کنارا ستیکو مرغ اٹی خلبو، چپیکو مرغ آن کناسو
 برنج کشبو۔ کنبو۔“ اللہ نا حکم اٹ دارا ستیکو مرغ اٹی خلکر، چپیکو مرغ آن کشار سو
 برنج کنگر۔ تینے جوان سیر کریر، ہندن توو سال آک ہنار۔

غریب نازنیفہ ولد اہنا ہمو بلہ تون سلاہ کرے، پارے ای داچوری تیا لنگار
 کرفوہ۔ ولے دادے پہ دے آن سبر مریرہ۔“ بلہ پارے ”نی اینو ولد اتینا مسٹر ۽
 اوقتون راہی کر۔ اوانت کیرہ۔ ہرانگ کارہ۔ امر کیرہ، انت کیرہ؟“ غریب نازنیفہ
 پارے ”نم اینو تین تون تینا ایڑھ ۽ دبو۔ داڑے بے آرام مریک۔ اودے آرام
 بلفک۔ اینو نم تون برے۔“ و تینا مسٹر ۽ پارے ”اوانت کنگر، نی اوقتون ہچ گڑا
 کنپیس، تینا جیب اٹی شاغس۔“ بسر کسر آ ایلم پارے ”دپن تے۔“ ایڑھ پارے
 ”دین تے۔“ ایڑھ امجزہ ۽ قوم اسے، است تے ہم خلکن ۽۔ ایلم ۽ پارے ”دین
 تے۔ ننا ایڑھ ۽۔“ ایلم پارے ”مہالو دادے درین ننادرخت ۽ کشار۔ اینو ولد ادرون
 تے، ننا خڑ ۽ تڑور۔“ خیر ہنار ایڑے، بس خڑ دارا ستیکو مرغ اٹی تے خلکر، چپیکو مرغ
 آن تے کشار سو برنج کنگر، سیر کریر تینے۔ دامسٹر تینا جیب ۽ پر کرے۔ بسر کسر آ
 ایڑھ پارے تے ”برا ایڑھ ناکاٹم ۽ پٹوہ، ناکاٹم بوڑ کروہ۔ لمہ بے وس یک سرے۔“ مسٹر

ضد کرے پارے کنا کاٹم بوڑ کتنے۔ زور اٹ ایڑھ پٹا کاٹم ۛ تے، ایڑھ چناٹس تغ اٹی
ہنا۔ ایلیم میٹل انالڈ پٹا میٹر ایس ایڑھ انا جیب اٹی شاغا۔ بسر اراٹی، مسٹر پارے:
”لمہ!“

تاس ۛ تال ۛ

مانجی کیس

چی چی پھلی اتیوہ

نے تون او ار کئیوہ

لمہ زو زو بوش مس تال ۛ تاس ۛ سلا سفا کرے، ایس کہ مسٹرانٹ ایتک؟ مسٹر
جیب ۛ تالان کرے کشاد اٹی میٹل انالڈ ۛ۔ لمہ تے خلک تے پنچہ اس، پارے ”نے
خدا خلع کنا شوم نی ہناس میٹل انالڈ آتے بڈ کر یس ایس۔“ لمہ جیب ۛ تے چنڈا
جیب انا کج اسے آرادانہ برنج ناخنا۔ ہنا ہے بلہ تون یات کرے، داچوریک کارہ سو
برنج کئیوہ۔ اسہ خڑ اسے تا، ہمو خڑ انا مرغ آن کشرہ کئیوہ۔ بلہ پارے تے جم ہے
مست انا ۛ، ارغ آتے بارف پالو آتینا تخ۔ ارغ نا ارفے نی پا ابو ۛ:

ترک ترک

پالو پروشت

ترک آک کنا پنانو

کپہرہ، غدرک غدرک

کنا ترک آک پنار، زو کر ہندن ہے بلہ غان ارف کن کن انت جوان ۛ، انت
کئیو؟ غریب زو زو بس، ہمو بلہ غان ارفے۔ جی بلہ کنا مون مون مس۔ کنا زمیفہ ۛ دا
ناجوڑیک اسل ایسپہ۔ اے زمیفہ کنا ڈو آن ہنا، داسہ دازمیفہ کاہک۔ بلہ جی جی کر سا

پارے ”ای خیرات نامریو، ناز سیفہء خدا جوڑ کرو۔ اوڑکن نی ہن تینا مار مسٹر تون او فقا
اسہ خرٹا سے، ہمو خرٹا تا اتہ بر۔“

سہب انا غریب تینے لانچا، مار مسٹر تون تیار کرے، چٹ کتار ہر فے۔ مارء مسٹر
ء پارے کانو ای بریوہ نما خرٹا تڑوہ۔ مار مسٹر ہو غار پاریر ن تینا خرٹا تفتہ۔ مار مسٹر
ہو غسائمر خرٹا خنار، پین زیات ہو غار، ہو غار خرٹا بس، اڑفے ”اینو اتے داخس
ہو غرے۔“ مار مسٹر پاریر ”ننے اینو پارینو، تینا خرٹا اتبو۔ ن ہندا سو ب آن ہو غنہ۔
نن نابلہ غاتے ہر فین۔“ خرٹا پارے ”ای نم تون بریوہ۔ داکان ہنان ایڑے مش انا چار
ڈبلو کبو، ہر اڑے کنے لیٹفیر، کنادونت تار ہی آچار ڈبلو کبو، اگہ کنے تفسیر، تو نم پابون
تینا خرٹا تینٹ تورنہ۔ او کا چوہ خوشکار نم کنے یلہ کبو، دامش تا ڈبلو ک دنز کیرہ، گڑا نم
ایڑہ ایلم کنازی آگبو ای نمے دیوہ۔“

داکان خرٹا دریر، تڑنگ نا وخت آغریب کا چوہ خوشکا، داخرٹا یلہ کریر، خرٹا دنز
کرے، مار لگا مسٹر تما۔ خرٹا مارے ہر فے درے، ہنا جنگل اٹی۔ مسٹر ہندا اڑے سلپس۔ خرٹ
مارے درے، بھلو درخت اسے آگتے۔ خرٹا مارے ارا بین تس اسٹ خیسن نا اسٹ پیہن نا،
تینا وخت انا گدر یفنگ کن پیہن نابینء خلکک، ڈکھ ویل دڑدا سے کن خیسن نابینء
خلکک۔ خرٹا اونا کمار تس۔ مار ہندا اڑے تینا زندء گدر یفیکہ۔

اسہ وخت اس بادشاہ نا قافلہ ہندا درخت ناسیجھاٹی دم کشا۔ بادشاہ ہم درخت نا
کیرغ آن خاچا۔ پڈے تینا پاش کر یس۔ داما ہندا اکان اسہ تف اس کرے، تف
سدھا ہنا بادشاہ نا پڈ آتما۔ اسہ خیسن نارو پیئی اس جوڑ مس۔ بادشاہء تیخ نچ لگا، بادشاہ
سٹا اترم کرے، ہر اوخت آبرڑا ہر انت شہزادہ اسے۔ مارے وس کرے، شیف ڈغار آ
دڑہ۔ مار اسل شیف متو۔ بادشاہ حکم تس دادرخت ء گڈبو۔ ہر کس بریک درخت اٹی

دک اس خلیک، روتینک آک تے توار خلیرہ۔ او زوپدی مریک۔ ایلو تا بریک، ہندن کل تا توار خلسا بس کیرہ۔ ولے مار شیف بفق۔

بادشاہ حکم تیس کہ ہر کس داشہزادہء درخت آن شیف ڈرفے، ای اودے
 خمیسن اٹ تول کیوہ۔ اسہ بلہ اس داہیت ۽ بنگ، بس بادشاہ ۽ پارے ”بادشاہ
 سلامت! ای دامار ۽ شیف کیوہ۔ نی کنے بیش اس، اسہ گڈ اس، سرک اس غلہ نایت،
 ای کاوہ او شہزادہ ۽ شیف کیوہ۔

بلہ تیناچم آتون بس سلیس۔ غلہ غاتے تالان کرے، ککڑ ۽ یلہ کرے، ککڑ بس
 غلہ غاتا۔ بلہ ککڑ ۽ لٹ اس خلک ککڑ تملتری ٹی، بلہ ہم داکان پوہاڑ کرے، اے ابو ۽
 خدا نا مسلمان اس مسکہ داسبر آککڑ کنا حرام مس، اودے تڑیکہ۔ ای او، اودے
 کنگنہ۔ مار ۽ داکان است وار تہو۔ پارے ”بلہ ای بریوہ، تڑوہ تے۔“ بلہ پارے ”ای نا
 خیرات اٹ، ای نا گوری مریوہ، ہلہ زو کر، داککڑ بے خواجہ حرام مس۔ زو کر حلال کر
 تے۔“ مار کو ہم شیف ڈرا، ہلک ککڑ ۽ تڑے۔ بلہ ومار کو تینے سیر پڈ کریر۔ بلہ پارے
 ”جی ٹل ای ناکا ٹم ۽ پٹو۔ ناکا ٹم بوڑ کرو۔“ بلہ ہم زور شاغا، مار کو کا ٹم ۽ مونی کرے،
 تنگان ہنا۔ داہر فے بیش آتخا خڑ جین ۽، مار کو ۽ خڑ جین اٹ تخا، چک سر ہلک بادشاہ
 کن۔ کسر آ بیش جو اسے آن درکا، مار کو سما کرے، خلک خمیسن نا بین ۽۔ بین اٹی دا
 شنیر ۽ پارے:

”مرولی شن زولی

خلنگاٹ پلنگاٹ

ہلہ زو کبو بو نم

درخت آن ڈرنگاٹ

بلہ سے تون ہلنگاٹ“

بلہ غاکوک کرے، ”بلہ انت خنسہ؟“ بلہ خوشی آن پارے ”داسہ بادشاہ نا
محلآت ۽ خنوه۔“ مار کو ولد اکشا خیسن ناین ۽ خلک پارے:

”مرولی شن زولی

خلنگاٹ پلنگاٹ

ہلہ زو کبو بو نم

درخت آن دڑنگاٹ

بلہ سے تون ہلنگاٹ“

مار کو پارے ”بلہ انت خنسہ؟“ بلہ پارے ”جی ٹل جمر لوڑ اس بنگ اٹی ۽۔“
بسر بسر، اراخر اس نسر، بلہ ۽ خلکر مرغ آتے بلہ کسک۔ ہر فیر مار کو ۽ دریر۔
ہے درخت آگنیر۔ بادشاہ ہر اہر ابلہ اف۔ بلہ کسر آکسفوک ۽۔ بادشاہ پارے ”انت
چم اس کرے۔ ہنداشہزادہ کرینے۔“ اسہ پین بلہ اس ہند ابلہ غان بارغله، دغر، بیش
اس ہلک۔ بادشاہ تہس تے۔

بلہ ہرنے بیش آتھا، غلہ ودغر ۽۔ بس ہند درخت ناسیجاٹی۔ غلہ غاتے تالان
کرے، دغر بس، غلہ غاتا، بلہ خلک دغر ۽ لٹ اس، دغر تملتڑی ٹی۔ بلہ توار کرے
”داڑے خدا نا مسلمان اس مسکہ، دادغر ۽ تڑیکہ، ای واودادے کنگنہ۔“ مار کو ۽ است
وارتتو۔ پارے ”بلہ ای بریوہ؟“ بلہ پارے ”ہلہ ای خیرات مریو ناسدخہ مریو۔ کنے
نے کن خدا خیرات کے۔ ہلہ زو کرداحلال آساہد ار ۽ تڑن، دادے کو اب کین، ای
ونی کنین۔“ مار کو ہم زو درخت آن دڑنگا۔ زو زو دغر ۽ تڑے۔ سو کنگر، سیر کریر
تینے۔ بلہ پارے برٹل ناکا ٹم ۽ پٹو۔ مار کو پارے ”کنے توبہ ۽ خدا نا، مہالو ہم کنے بلہ اس
ریفے درے۔“ بلہ پارے ”ای نا خیرات مریو، ای نا امر بد مریوہ۔ داڑے کن کن
اللہ غان بیدس نی اُس“ خیر مار کو ناکا ٹم ۽ پٹا، مار کو تیگان ہنا۔ خرطجین ناسہ کنڈ آن

مار کو ۛ کرے، ایلو کنڈ آن خیسن پیہن نائین آتے کرے۔ چک راہی مس۔ ہنا ہنا
 کسر آ مار کو سما کرے، ہرا کہ بلہ شوم دنگ ۛ کنے۔ مار کو خسا تینے، ہرا کہ کنا بین آک
 افس۔ بلہ درے بادشاہ غاسر کرے تینے۔ بلہ ۛ بادشاہ خیسن پیہن اٹ تول کرے۔
 مار کو ۛ سالم کرے۔ بادشاہی نانیمہ ۛ تس تے۔ مار کو شہزاد اس جوڑ مس۔ شہزادہ اسہ
 دے شکار کن ہنا کسر آتینا ایڑھ ۛ خنا۔ ہر فے ایڑھ ۛ تینا درے تینا بادشاہی ٹی خوش و
 خوشحال مسر۔

نن کٹان چٹان نم کن ایمان نا ٹکر اس ایسن۔
 (داکسہ ۛ کنے شاعر منظور ثاقب بنفے، عنایت ساغر)

کسب و کمال ناخواجہ

کس اسہ بادشاہ اس، بادشاہ خدای، خدا نارسول، دازمانہ ساز بادشاہ اس کس۔
 دابادشاہ اولیاد الو، وس کرے، ملا، پختیر، حکیم، طیب اٹ، سید و غریب اٹ،
 وس آتے وس کرے اودے اولیاد متو۔ عمر انا نیمہ ۶ سر مس، دارو درمان اٹ
 کوشست کرے، ولے بچ اولیاد ناو میت متو۔

دابادشاہ تینا مونجائی و بے وسی آن کسر آہنا چار چوک آخاچا۔ منہ توجوان
 گدرینگا تے، ولے کسر آد اہندن آن ہندن تولوک کس۔

اسہ وخت اس خدائی ۶ بزرگ اس بس، ہندا کسراٹ، خنا مبل ۶ پارے ”امر
 ۶ سے اُس، کسر آن بٹہ، کنا پٹی ترہ کیک۔“ دابادشاہ پارے ”نی ہن تینا کسراٹ، کنا
 چکار ۶ الے۔“ بزرگ پارے ”انت ویل ڈکھ اسے نا، کنے پا۔ انشاء اللہ آسانی مرو۔“
 بادشاہ پارے ”نی ہن تینا کسراٹ، کنے الے۔“ بزرگ اخیر زور شانا، بادشاہ غا،
 بادشاہ پارے ”کنے پین بچ اف۔ کنا ڈکھ ویل ہندا دے کنے بے اولیادی نادڑدے۔
 کنے اولیاد اف۔“ دابزرگ پارے ”نی بٹہ، خدا ناقدرت اٹ دا کنا لٹ ۶ ہرف۔ بسم
 اللہ کر، دادے نی دا بچ انا درخت اٹی میوہ دار آخٹ، اخس کہ الار تمار، دافتے زینفہ ۶
 تینا بیت۔ انشاء اللہ اودے ہمو خس اولیاد مرو۔“

بادشاہ خوشی آن بش مس، جو فہ غان ہنا ہندن ۶ بھلو بسن ۶ بچ انا تروچ اسے ٹی
 دابزرگ نالٹ ۶ بسم اللہ کرے خلک۔ خدا ناقدرت ۶ اسہ دانہ اس الار نامتا۔ ایہن تو
 بسن آدرخت آن میوہ غاک چرک آن تمرہ، ولے داڑے لٹ آن تمسوس۔ اسہ

دانہ اس الارنا تم۔ دابادشاہ ہند الاراء ہر فے درے بزرگ آ۔ بزرگ اودے اسہ
شرٹ اس پارے:

”دالاراء در، داناکپ ۽ نی وکپ ۽ نازنیفہ کنبو۔ اگہ مسٹر اس مس نے او کناء۔
اگہ مار اس مس نے اودے دنیا نا علم کسب، فن آتے کل ہیل ایتس۔ اسل کہ انت
اس دنیا ٹی علم کمال فن کسب انت چاہنداری ارے ایتس تے۔ اللہ نا حکم اٹ او علم
کمال فن انا خواجہ مرو۔“

قدرت ۽ خدا نا ہیبت آک زو مریرہ، سالک ہرے آتیر مریرہ۔ دابادشاہ
درے الارنا کپ ۽ جندتے کنگ، ایلوکپ ۽ تینا زنیفہ ۽ تس۔ نہہ ٹو، نہہ دے، نہہ
پاس، نہہ گھنٹہ، نہہ منٹ، نہہ سیکنڈ گدرینگار، بادشاہ ۽ مس مار اس۔ مار اینو چنگ ۽،
پگہ بھلن مرسامر ساشش سال و ہفت سال ناس مس۔ بادشاہ درے ملا تون الاتے۔
قرآن پاک ایلو دینی آچ آ علم ۽ ہیل کرے۔ مچے بھلن مس۔ ہنا کسب و کمال ناچ آ
کمال آتے چاہس۔

اسہ دے بادشاہ مار ۽ تینا پارے ”کنامار! نی داسہ کل ۽ کسب و کمال آتے ہیل
کر نیس۔ نی اسہ دے اس ہن، چڑسی، موالی تاکچاری ۽ ہل۔“ مار پارے ”باوہ جان!
ای ناخیرات مر یو، کنے چڑسی و موالی متون مخلوق خنو۔ پارو، درو بابا عالم، کسب کار و
کمال ناخواجہ نس۔ اینو چڑسی متون چڑسی مس۔ کنے آ دنیا محک۔“ بادشاہ پارے ”نی
ہن چڑسی متون توٹ، او فتا توٹ بش، او فتا تب ۽ ہر، امر کیرہ۔“ دامار اسل منتو۔
بادشاہ ۽ خار بس، پارے، ”نی ہن، کنے اولیاد مہالو ہم آلو، داسہ ہم اف۔“

بادشاہ اسہ کسر ۽، مار ایلو کسراٹ تینے آن جتا مسر۔ مار کسراٹ ہنسا کرے، کہ
پین بادشاہ سے نامسٹر اس و کیل نامار اتون سلاہی نسکہ، بیچ ۽ ماڑی ناماس آن تیار جوڑ
جاڑ کر یس۔ بادشاہ نامسٹر خناد امار ۽، اونا خیال و کیل نامار ۽، بس بادشاہ نامار ۽ پارے

”برکان۔“ داپارے ”کان۔“ ہن کہ ہنار۔ کسراٹ بادشاہ نامسٹر پارے ”ہلہ ہیبت کپیسیہ۔“ بادشاہ نامار پارے ”ای انت ہیبت کروٹ، کنے سماف، نی ہرانگ کاسہ،“ داسہ کہ دے اس سدھ کرے پارے ”نی دیر اسے اُس۔ دنامار اُس، انت کاریم کیسیہ؟“ داپارے ”ای فلانی بادشاہ نامار اُٹ۔ زرگری کیوہ۔ فلانی جاگہ غاکنا اُراء۔ فلانی کناپن۔“ بادشاہ نامسٹر پارے ”بس چکہ مہارء، کنا قسمت ایس کنے نے تون الا۔ ای ہرانا کسر آہروک کسٹ، منگ کیک کنا بخت قسمت ائی اف۔ بس کان کنے نکاح کر۔ ای نا، نی کنا۔ کنا ہندن بخت اٹ نی مس۔“ بادشاہ نامار درے نکاح کرے بادشاہ نامسٹر۔

بسر بسر، اسہ ہندن ء بھلو درخت اسے، دادرخت نابنڈ ہم ہندن بھلن ء، مار ہندا درخت نابنڈ ائی تین کن ہندن ء بھلو ماڑی اس، اراڈاکہ ناتفے، دانا درگہ ء درخت نا بچ آتیاں ہندن جوڑ کرے، ماڑی ناباء ہلے، کس اس دادے درست کپک کہ داٹی ماڑی اس ارے یاف۔ شیف اناڈاکہ ٹی تینا بچ ء تھے، زی اناڈاکہ ٹی رہینگارہ۔ دامار ہنا بازار شمار ائی تین کن اسہ ہندن ء خیسن نادکان اس ملا، زرگری ء دوئی کرے۔ دے آن بازار ائی زرگری کریکہ، شام اناہنا کہ ہمو درخت آہراڑے اونا ماڑی کس۔

مرسامر سامنہ توگدر یگار۔ بادشاہ نامسٹر اسہ دے تینا ماڑی آن پیشن بس۔ خنا کہ بادشاہ سے ناقافلہ بنگ ائی ء۔ بادشاہ ناقافلہ ہم خرک شانا۔ دانیازی زوزو درخت ناباء ملا، تینانت انا لترنا اسہ دانہ ء الا۔ زوزو پتیرینگا، ہنادرخت ائی پتیرینگا۔ بادشاہ بس خنا، لتر اسے بادشاہی ء، دانی خیسن نالتر اسے۔ دابادشاہ درے دالتر ء تینا زنیفہ کن۔ بادشاہ نازنیفہ پارے، دانا آڑ ء اتہ، یاکسر اس نا، ایلو کسر کنا ء۔ بادشاہ ہم داسہ حیران مس کہ آڑ ء تے ہراکان اتیو۔ بادشاہ تینا مچ آ رہیبت ائی پڑو کرے

ہر کس دانا آڑے ایس، اودے ای خیسن اٹ تول کیوہ۔ اسہ بلہ اس بنگ، بس بادشاہ
 ۽ پارے ”بادشاہ سلامت! ای کاوہ دانا آڑے اتیوہ۔ نم اسیکا دازر گر ۽ ہر بو، ہر انگ
 کاہک، ہر اڑے رہینگ۔“

بادشاہ یکدم تینا فوج ۽ پرمان کرے، ہنار شام انا زر گر نارند اٹ کہ زر گر
 ہر انگ کاہک۔ بسر سپاہیک ہر ار کہ زر گر فلانی درخت اٹی ہنا۔ بلہ بس پارے بادشاہ
 ۽، ”بادشاہ سلامت! کنے دبو، ہمو درخت ناماس آسیجا ٹی ایبو۔ زر گر نا بنگ آن
 مست کنے ولد اتیو۔ اگہ بادشاہ سلامت ای مسہ دے اسکان گم مسٹ، نی مسٹیکو
 دے بریس کنے ہموکان سنجالس۔ ای دالتر ۽ ناگودی ۽ اتیوہ۔“ بادشاہ یکدم بلہ نا
 ہیت ۽ ہلک، ہند درخت ناسیکا ٹی سپاہیک بسر، بلہ ۽ ایسر، ہند درخت ناسیجا ٹی الار۔
 بلہ داسہ داڑے توسنے، شمیر خلیک، لیکو ارمانی ۽ پاک:

او خدا ای داڑے مجبور اٹ

بیوس اٹ تنیا اٹ

داڑے کناکس اف

ای کاوہ دیر آ

او لیکو دے بلہ ہند اڑے لیکو خلسا کرے، ار ٹمیکو دے ولد ابس، ہند اڑے لیکو
 خلک۔ زر گر نازیفہ بنگ تواریے تے پارے، داتوار ہر کان بریک۔ نیازی نا عقل پارہ
 نت انا کڑی ٹی ۽۔ دادے عقل الا، بس درگہ ۽ ملا، خنا بلہ ۽۔ بلہ پارے ”ای نا
 خیرات مریو۔ ای ناگوری مریو۔ کنا داڑے کس اس اف۔ ای دیر آکاو، پیر ۽ بندغ
 اسے اٹ۔“ زر گر نازیفہ پارے ”بلہ! ای نے تین تون دریٹہ، ولے کنا آرغ بریک
 کنے آچڑک۔“ بلہ پارے ”ای ناخیرات مریو، ای نماچو کری، نوکر مریوہ۔ ای شوم
 ہر اکان ہناٹ، نمابدی ۽ کریٹ۔ کنے خدا نمے آن مست کے۔ ای نماسدخہ مریو۔

نم کنا چنک اُرے۔“ نیاڑی ہم ایجرء قوم اسے، است اٹی تے رحم بس۔ درے بلہ
 ء۔

شام انا وخت آہنار بلہ کن، بلہ ء خنتوس۔ بادشاہ ء دریر ڈہ تسر کہ اینو بلہ
 خننگک، گم ء۔ بادشاہ پارے ”داسہ چس کرے۔ کنا کاریم مس۔“ شام انا زرگر
 بس، خنابلہ ء۔ بلہ ہم ہو غسا پر اد خلسا لیکو خلسا پارے۔ ”بر کنا چنا! کنے نے آن بیدس
 داڑے کس اس اف۔ کنے قافلہ والا ک الار ہنار۔ ای پیرو بندغ اسے اٹ۔ ای
 ہنگ کتوٹ۔ داسہ کنے خرما و نہارک کیرہ۔“ ہنداڑے مسہ دے مس۔ بلہ زرگرنا
 زنیفہ ء پارے ”کنا چنا! کنے داڑے آرام بک، نئے داڑے دے انا روشنائی سے،
 کان کن تون چکر سیل سوات اس کین۔“ ایڑے مسٹمیکو دے بادشاہ ہم دافنا کسر آ
 تولوک نس۔ ہرا وخت آزرگر نازنیفہ بلہ تون درخت آن پیشن مس، بادشاہ بس
 خمب کرے، زرگر نازنیفہ ء۔ داسہ دافنا مجلس دیوان ہڑدے ہندن مریک۔ بادشاہ
 پارے ”دوبلہ ء خیسن اٹ تول کبو۔“ دریر بلہ ء خیسن اٹ تول کریر۔

بادشاہ ہم تینا وخت و پاس آہڑدے بریک۔ زرگر کہ اراغان پیشن مریک،
 بادشاہ بریک۔ ہندا نیام اٹی بادشاہ مچ آرہیت اٹی ہندا پڑو کر یس آگہ ای تو اس
 ارٹ خننگک تو مچ آرہیت ء خواہن بو، کنا مٹھو ء یلہ کبو۔ مسہ وار اسکان ہر کس ناہنا کاٹم
 آتوس، تو بادشاہ ہمو بندغ ء کیرے۔

وخت آک تینا وخت آہنارہ۔ زرگر اسہ دے اس بس، ہندا درخت نا کیرغ
 آن ہلی نالڈ خنا۔ چاہس کہ گڑا اس ارے۔ اسہ دے زرگر تینا زنیفہ ء پارے ”ای اینو
 کاوہ، فلانی بادشاہ نامار انا برام ء۔ اوڑکن سہت خلیوہ۔ ارامسہ دے کنے لگو۔ کن کن
 ہر پیس۔“ زنیفہ پارے ”آسہی ء۔ گڑا ہن۔“ زرگر بس مر اسہ درخت اسے آ لگا۔
 کسر آہرا، ہرا تم بادشاہ کنا درخت والاماڑی ٹی بریک۔ دے ٹاک نیمروچ نس۔ زرگر

کسر آہرا کہ۔ اسے پخیر اسے اونا زئیفہ اوڑتوں تڈے۔ پخیر بھاز دم درینگا سس۔ بس ہندا درخت ناسیحاٹی تو سر۔ دم کشار، پخیر دم درینگا سس تنگان ہنا۔ زئیفہ تے کشاتینا خوش آن اسہ سیلہ اس، اوڑاچی راستی خوانا۔ داسیلہ ہندن ۽ شہزادہ اس جوڑ مس کہ عقل کاریم ۽ الے۔ ولد اوڑتوں مہر مریت کرے۔ ولد اوڑاچی راستی خوانا۔ داشہزادہ سیلہ اس مس۔ ولد اسیلہ ۽ تینا خوش اٹی خلک۔ پخیر ہم بش مس۔

زر گر ہرا کہ داکنے آن ہم بھلو کسب و کمال والا سے۔ داپخیر ۽ بس پارے کہ کانو ای نم کن ارغ کرینٹ۔ بسر ہندا درخت ناکیرغ آن بادشاہ ناہلی تفوک نس۔ زر گر بادشاہ ناہلی ۽ ملا۔ درخت نادرگہ ۽ ملا پتیرنگار۔ زر گر نازئیفہ زو و بادشاہ ۽ ڈکا۔ بس زر گر پارے ”بش شش بندغ کن ارغ کر۔ نن کا نہ سفر اسے آ۔“ زر گر نازئیفہ نا خیال ہم ہندا نس زو و کرے ارغ ایس، کندوری ۽ تالان کرے۔ پخیر نازئیفہ ۽ پارے کتہ ہمو سیلہ ۽ ہراٹی شہزادہ اس جادو کرینس۔ پخیر نازئیفہ پارے داقر آن دا خدا، ہر ادے شہزادہ۔ زر گر تینا علم آن پرغا جادو ۽ کشا سیلہ ۽۔ چپی راستی خوانا، دا سیلہ غان ہمو شہزادہ جوڑ مس۔ پخیر ۽ پارے ”خل دازئیفہ نانتینا لخ ۽، ودا شہزادہ نا۔“ پخیر خلک لخ ۽ زئیفہ نانتینا و شہزادہ ناہم۔ پدا زر گر تینا زئیفہ غا تو ار کرے، پارے ”بش بادشاہ ۽ کتہ۔“ زئیفہ پارے ”دا خدا، داقر آن کنے سماف۔“ زر گر بش مس، پٹا ایس بادشاہ ۽ پخیر ۽ پارے دادے ہم کسف۔ پخیر مچٹ خللیس کہ دا بادشاہ سے۔ پارے ”دادے ای کسفنگ کپرہ۔ دادے نی کسف۔ شاعر پاک:

مست انا بندغ آک جنگ کیرہ مون مقابل

داسہ مُر آن خلیرہ چاہنگلک دیر ۽ قاتل

زر گر ہم جوڑہ ٹی بس، بادشاہ ۽ کسف۔ اوڑتوں مٹ کرے تینا زئیفہ ۽ ہم کسفے۔

داسہ زر گر پخیر ایلم مسر۔ پخیر عمر اٹی بھلن نس۔ ہند اسوب آن زر گر اودے
تینا بھلا ایلم کرے۔ درخت و ماڑی ء الار۔ ہنار ہند سندھ اسے آہمیرے تین کن
پوسکن ء جاگہ جوڑ کریر۔

مخلوق کل بادشاہ کن ہر وک ء، شش ٹو ہر ار۔ اسہ دے مچ آر ہیئت اٹی پڑو
کریر، اینونن بادشاہ نامٹھو ء یلہ کینہ، کل ء رہیت برے۔ زر گر پخیر ء پارے ”ایلم
کان، سیل سوات اس کین۔ ہرن دناکاٹم آٹھو بریک توک۔“ ایڑے بھلو میدان
اس نس، کل مخلوق مچ نس۔ وزیر وکیل مٹھو ء ہلکر، یلہ کریر۔ مٹھو ہم بسٹ ہنا زر گرنا
کاٹم آٹوس۔ ہر کس پارے مٹھو رد کرے، ایلو پارے مٹھو سہی کتو۔ ولد اہلکر یلہ کریر
مٹھو ء۔ ولد مٹھو بس زر گرنا کاٹم آٹوس۔ مسٹمیکو وار دریر زر گر ء کھڈ اسے ٹی کریر،
زی آتے پاٹ ڈنگر تخار۔ مٹھو ء یلہ کریر، مٹھو بسٹ ہنا ہمو ڈنگر آتانا نام آن زر گرنا
کاٹم آٹوس۔ داسہ ہر کس پارے ننا بادشاہ ہند ادے۔ ننا بادشاہ ہند ادے۔ اسل کہ
بدر ء بندغ اسے، ولے ننا بادشاہ ء۔ ایسر بادشاہ ء بادشاہی ء پچ بیر فیر۔ بادشاہی آ
جاگہ غاتوفیر۔ بادشاہ نامسہ زنیفہ تسر، او فتنے ہم ہند ابادشاہ ء برام تسر۔

خدا نا وخت آک گدرینگارہ۔ اسہ دے بادشاہ ء پخیر پارے ”ایلم ننا بادشاہی نا
انت مسخت، ننا بادشاہی ٹی ہڑ دے اسہ خون اس مریک۔“ بادشاہ زر گر پارے ”او
امر؟“ پخیر پارے ”ننا بھلا زنیفہ جنگل اٹی فلانی جاگہ غاسہ شیدی سے تون لگوک ء۔ او
داکان کاہک، زنیفہ ء پچ پوشاک دستار سد ری کیک۔ تین تون گڑا ہر فک، کسر آگہ
غریب اس خنک اودے پاکہ نی کنادا گڑا تے ہر ف۔ ای نے اسہ روپی اس ایتوہ۔ دا
غریب تینا غریبی نا ڈو آن کاہک۔ ایڑے سر مسر، شیدی نار اہڑی ء کچک ء، بریرہ ہمو
بندغ ء کنیرہ۔ داوڑاٹ ننا بادشاہی ٹی ہڑ دے اسہ خون اس مریک۔“

زرگر بادشاہ پارے ”گڑا امر کیو؟“ پارے ”نی تینا کچ پو شاک لبیس ۽ بدل کر،
 ہن کسر آ انتظار کر، او بریک، نرمی ۽ پیہن آچ آتون، پیہن آ دستار تون، پاک داکنا
 گڑا تے ہر ف، ای نے اسہ روپی اس ایتوہ۔ نی رندا ٹ تے، او نامون اٹ۔ داکان
 ہناس، تین تون رلی اس ہر فس، ایڑے سر مسرے، نی نرس نرس ہمو شیدی نارند
 اٹ کچ آتے یلہ کرو، نی نرہ نرہ رلی ۽ خسہ کچ آتیا۔ اورلی ۽ ڈلرہ۔ نی نرہ تینے
 کشہ۔“

بادشاہ زرگر ہندن کرے۔ بس کسر آ سلیس، خنا کہ گودی بنگ ۽۔ پیہن آ
 لبیس تون بس کسر آ درست کتو، بادشاہ ۽ پارے، ”داکنا گڑا تے ہر ف، فلانی جنگل
 اسکان، ای نے اسہ روپی اس ایتوہ۔“ بادشاہ رندا ٹ، زئیفہ مون اٹ، ہناس ہناس، بسر
 اسہ جنگل اسے آسر مسر۔ زئیفہ ہنا۔ بادشاہ ہرا کہ جنگل آن ارا ہڑی ۽ کچ بریرہ،
 رندا ٹ کنا۔ داترا ترا کچ آک خرک شاغار، داخسارلی ۽۔ کچ آک رلی ۽ ہر فیر،
 اراپک کریر، دریر۔ شیدی خنا کہ اینو بندغ بچانے۔ کچ آتے پٹ کرے، کہ نم
 بندغ ۽ الانرے، رلی ۽ ایسنرے۔ شیدی تینے اسہ بانز اس کرے۔ خنا کہ بادشاہ تینے
 کپوت اس کرے نر، نر، پین بادشاہی سے نامسٹر اس ہفتیمیکو محلات اٹی غسل کنگ
 اٹی ۽۔ دابادشاہ تینے کپوت آن ہار اس کرے، بادشاہ نامسٹر نالچ اٹی تما۔ بادشاہ نامسٹر
 ہرا کہ داہار ہراکان کنے ملا۔ دن ۽ نہادی ۽ ہار اسے، زوزز غسل کرے، ہنا کٹ آ
 توس۔ دے اس کہ ہار ۽ کشا، داہار شہزادہ اس جوڑ مس۔ مسٹر خلیس ہبکہ مس۔
 شہزادہ پارے ”ہبکہ فریشان مفیس، ای تینا ساہ ۽ بچفیت۔ دُن دُن اسہ پخیر اس برو
 پارو، کنا ہار بادشاہ نامسٹر نالچ اٹی ۽ او کنا ہار ۽ دُزانے۔“ نی تینٹ کنے دیس۔ ہرس
 سپاہی تے پاس، کہ دُن پخیر اس بریک، اودے خلیپیرے، خلکرے تے توہر پنچہ خان
 اورٹ مریک، وودسا کاہک۔ ہراوخت او بس نی پای تینٹ کاوہ۔ تینا ہار ۽ دیوہ۔ نی

ایڑے ہناس، تونہادی آہارے تینامٹ اٹی تورس، ایلوہارے کشکس خسس، ای ہمونہادی آخوار مروٹ، کنے مچٹ پین مَر خسس۔ داہندن کرے۔

ہراوخت آبادشاہ نادر باراٹی بس، پینخیر اللہ کرے پارے، بادشاہ نامسٹر تون کناہارے، اوکناہارے درینے۔ ”سپاہی پارے“ بشتہ اڑے، مزہ باف، نناداڑے عمر گدرینگا، نن بادشاہ نامسٹرے رنگ اٹی خنتنن۔ اوہراکان ہناناہارے کشادارے، دزا۔ ”داسپاہی خلک تے اسہ پنچہ اس، دپینخیر اسٹ آن اڑٹ مس، ایلوپنچہ غامسٹ مس۔ داسپاہیک حیران مسر، بسر بادشاہ تون کسہ کریر۔ بادشاہ ہناتینا مسٹر آن اڑے۔ مسٹر پارے ”اؤ، ہارکن تونے۔ ای تینٹ تیناہارے دیوہ۔ تینا پڑدہ غاتے کل ے پینا، بس کل مخلوق سلوک ے۔ بس مسٹر ہنداڑے تیناہارے کشاخسا۔ ہنداہادی آخوارے دوٹی تورے۔ شیدی تینے کلکڑ اس جوڑ کرے، چوری متون اوار خوار تے بنگ ے شروع کرے۔ کڑک کڑک کرسا۔ بادشاہ نامسٹر نہادی آخوارے مَر خسا۔ بادشاہ زر گرتینے کرے پشی اس، ہلک ککڑ ے چوری متون اوار نوشی جان کرے، چٹھے۔ پداتینے تینا علم کسب و کمال اٹ اسہ شہزادہ اس جوڑ کرے۔ کل مخلوق حیران مس۔

بادشاہ شہزادہ ے پارے ”نی کناسالم اُس۔ داخس نے علم کسب و کمال ارے۔“
منہ وخت آن پد بادشاہ تینا مسٹرے زر گر بادشاہ ے برام تس۔ ہنداڑے منہ وخت
گدرینگار۔

اسہ دے زر گر بادشاہ تینا الہ ے پارے، ”بادشاہ سلامت! نناہم ایڑے بھلو بادشاہی اسے۔ نن کانہ تینا بادشاہی آ۔“ الہ تے پارے ”انت خیسسن، انت پیہن دیسہ در۔ خزانہ ناء۔“ پارے ”کنے اللہ پاک گنج تسنہ۔ بیرہ کنے ہندن ے ہلی اس ایت، ہراسال اناپند ے اسہ نن اٹی خلے۔“ بادشاہ تس تے ہلی اس۔ زر گر بادشاہ تینا زسیفہ ے

ہر فے بس تینا بادشاہی ٹی۔ بس داڑے اولیکو زسیفہ تھے، ہلی نالٹک اٹی بور بور
 کرے۔ ایلم پخیرء برام تس۔ اوک تینا بادشاہی ٹی خوش تسر۔
 نن استوہموفتتون نسن، اینونم تون خوش مجلس ان۔
 (داسہء کنے شاعر منظور ثاقب بنفے: عنایت ساغر)

گلستانِ ناکسہ

خرمہ خرمان
 شیرمہ شیران
 قدھار گل بہار
 کیت انا الار
 نن نم کل کین کنین اوار
 لختے ہنج انا
 مچتے منگی نا
 بٹتے باٹی خسی آنبار دیر مریک
 سوجور و جو سڑی جو سکی دو
 ماندو، کوفتو
 ای ٹسٹ، فی ٹسس
 او تم آرضائس
 نمازتے کزائس
 خروٹس خردوست ٹس
 دیس کر سا پر دیس کر سا
 بسن خلق اٹی ڈران
 دُب دُب اٹی لال دُب اٹی
 کسہ مرے مزہ کرے

غریب ناپور یا مرے
 اڑاگ بڑاگ تڑینگ تڑانگ
 دیگر شام اتون خلق اٹی دڑانگ
 پشی میاؤ کرے
 او جری ناکپء تڑے
 خان تینا ہننگ تون جٹ اس کرے
 چلم چکک لوٹی
 نریانن بندغ لوٹی
 آردار بیا جنگل دار
 ہرچ کٹا مرچ کٹا
 جاو رپدا۔ سد آن ودی۔ پد آن ودی
 گودی پینا کہ کابلی آکوش آتے
 پیش تما دا کان غوشک غوشک
 کیڈ کر سا کیڈ کر سا
 تما نخ آن ٹکر
 گڑدی مسن تا سبرء
 دارو دو ا کبوتے سر مرے
 اخر کار نئے گہور برو
 نت اٹی تے خل اس گور مرے
 پیش تماٹ دا کان
 جر آتیاں جُر آتیاں

خلق آتیاں مُر آتیاں
 ہر کس نماقلات آکارے
 ساراء پارے
 سارا بس پتنگ ء چارا
 بے دیر ء جوڑا
 ڈوڈی بس اونابے دیر ء شولا
 گودی بس گودی ناگد اناپلو ء ملا
 گودی ہناتیناگد اناپلو ء سلا
 کپینجر بسنے بال اٹی
 دیگ بسنے لار اٹی
 شیرین مریک انار آن
 تلخی مریک تمباخ آن
 دا اول ء تے
 آخرتے مرو بھاز مزہ کرو
 نئے کل ء دوست برو

.....

کس اسے بادشاہ اس، بادشاہ خدائے، خدا انار سول ء، زمانہ سازی ناباد شاہ اس کس۔
 چار کڑی چار کٹھ، دا خسو ڈغار نا ٹکر اسے نا، چری اس دیر اسے ناباد شاہ کس۔
 بادشاہ نامار اس کس، سخت صورت دار ء۔ شام انا خا چا تع اٹی خنا، فلانی نریان آ
 سوار مسٹ۔ مون آن کنا پٹ بیابان اسے، نئے وڑی نئے آدمی، و مون آن کنا خرم
 اس پیش تما، خرم انا خیسن نامرغ ء۔ ای شاغاٹ ہلی ء ہند انار ننداٹ۔ خلسا پر غنسا

جہہ اس نن جہہ اس دے۔ ہیت آک زو مریرہ، اخیر نظرء بیٹ مرباغ اس خننگ۔ خزم ہر فے تینے خرینگ۔ ای او ہلی ۽ یلہ کریٹ، رنداٹ تے مڑسا مڑسا ہناٹ، چار دیوالی سے، داخسوکنڈا سے۔ خزم چپ تس ہناکنڈا سے آن ایپار مس۔ ای ہم ہکل تسٹ نریان، نریان ہم ایپار مس۔ بیٹ نظرء او بیلی خزم سوچ اف۔ دیر ۽ وک، کوڈال چیک ایکان دیرء تفک، چیک ایکان دیرء تفک۔ الاٹ دادے ہناٹ مونی۔ او بیلی نہار سے تین تون تینٹ بے اولاخ آن چیچلو مریک۔ رہ غاتے دیر انا تے گڑ گڑارہ ۽ وک۔ ہلی ۽ ہکل تسٹ مونی، او بیلی ستمار سے، پیر ۽ بندغ اسے، ہندا ستمار نازی آ۔ ای پاریٹ ”السلام علیکم! بابائے دین۔“ پارے ”بادشاہ سلامت، بسم اللہ نے۔ وعلیکم سلام۔“ ہر فے ریشمی ناتھان اس خسابے آپارے، ہلی ۽ تینا در بند اسے ٹی تف۔ برای ونی حالی حوالی مرین۔ ای تفیٹ ہلی ۽، بند اٹی۔ پیرہ توار کرے۔ گلستان! گلستان! پارے ”جی ابا۔“ پارے ”زوکر ہفت تھام ۽ تیار کر، فلانی ملک انا بادشاہ بسنے۔“

اسہ ساہت اسے آن پد ہفت تھام تیار مسر، بسر۔ گلستان کناڈو تے سلا۔ ستمار ناگڈیکوڈا کڑ آگلستان تینا مون ۽ پاش کرے، مچ آستمار اٹی روشنائی تما۔ دابادشاہ نامار ہنداڑے تسینگا۔

سہب تما، بادشاہ بس، وزیر بس، وکیل بس، داکان ایکان وس کریر، مار سماکتو۔ سدھ اف تے۔ وزیر توار کرے، ”اے بادشاہ، الے تے، ای دادے بش کیوہ۔ اگہ بش متو تو آخستی خاچک۔“ وزیر بس پارے ”آبادشاہ بش مہ، دیو اس خلک نے یا پری اس خلک نے۔ انت مس نے، یا تلغ اس خناس۔“ دا تلغ انا بنگ ہنداڑے بش مس۔ پد اہندا تلغ ۽ تینا بیان کرے۔ دُن ہلی آسوار مسٹ، مچ آکسہ ۽ کرے۔ ستمار نا گڈیکوڈا کڑ گڈا نا بڑزاکنگ تون پد اتما تسینگا۔

وزیر بس پارے، ”بادشاہ دُن مارنا تغ اس خنانے۔“ بادشاہ پارے ”یکدم در خزم اس اتہ۔ بادشاہ کن گڑا کٹتنے۔“ بادشاہ ہنا خزم اناد غر اس ایس۔ دیوال ۽ داخس ٹنگ کریر۔ دیر مائی اس تولفیر، ستمائ نازی آ۔ ہر فیر ہچ اس دیر، نہار اٹی تفر۔ بس بادشاہ نامار ۽ ٹوہا۔

”بشہ خداوندناست انا مسخت آتے پورو کرے۔“ بادشاہ نامار بش مس، ہلی ۽ سخ زہن کرے۔ خر جین ۽ تینا خیسن پیہن آن پُر کرے۔ جاگہ تس، ہلی نازی آ رخت تس، سوار مس، ہنا کنڈ آن ایپار مس، داہم ایپار کرے ہلی ۽۔ او بیلی دیر اسے وہک، دیر ۽ بندغ اس تفک۔ ہنا مچے مستی، او بیلی نہار اسے سچُ اس دادے چلیفک۔ الادادے ہکل تس مچے مستی ہنا، او بیلی پیر سن اس تو سنے، ستمائ ناکیرغ آن، پارے ”السلام علیکم۔“ پیر سن پارے ”وعلیکم سلام۔ بسم اللہ بادشاہ سلامت خسا بھلوریز اس، پارے در ہلی ۽ تینا تف۔ حالی حوالی مرین۔

داتے ہلی ۽ حالی حوالی مسر، دا پیر سن توار کرے ”گلستان۔“ پارے ”جی ابا۔“ پارے ”فلانی ملک انا بادشاہ بسنے۔ داڑکن ہفت تھام جوڑ کر۔“ کلاک نیم کلاک اٹی ہفت تھام آک تیار مسر۔ تشت آتے ٹی تھالیس تا۔ مائی نامون نئے بر خہ ۽ نئے پین، مائی نامون کنا مون آن زیات خازگ اٹی سڑانے۔ ایس دوتے سلا، تھام تے تھامون آتے۔

الادادے ہکل تس ہلی ۽۔ مون ۽ بڑا کرے ’اوبیلی، نہار اسے بے اولاخ آن چیچلو کنیک۔ دیر انا گڑا گڑا ۽ وہک۔ الادادے مون آہنا، اوبیلی ستمائ اسے کیرغ آن تے پیر سن ۽ بابا اس تولوک ۽۔ داپائے ’السلام علیکم، پارے ’والسلام۔ بسم اللہ نے سائیں۔ ہر فے ریشمی ناتھان اس خسا، پارے بر ای نی حالی حوالی مرینہ۔ توار کرے پارے ”گلستان۔“ پارے ”جی ابا جان“ پارے ”فلانی ملک انا بادشاہ

بسنے، اوڑکن یکدم ہفت تھام ۽ تیار کر۔ “کلاک نیم کلاک اٹی ہفت تھام تیار مسر۔
تشت آئیٹی جوڑ مسر۔ باف کیرہ۔ مائی برخہ ۽، بس دوتے بادشاہ نامار انا سلا۔ ولد اہنا
اخیر کوڈاکڑ آ برخہ ۽ بڑزا کرے۔ مچ آستماڑ تجلا کرے۔ پیر سن توار کرے ”کن“
بادشاہ نامار پارے ”ای کنپہرہ۔“ پیر سن پارے ”کن۔“ دا پارے ”ای کنپہرہ۔“
پارے ”نامسخت انت ۽؟“ بادشاہ نامار پارے ”کننا مسخت ہندادے کنے گلستان ۽
نس ای تھام آتے کنیوہ۔ گلستان ۽ کنے تفسیہ ای تھام کنپہرہ۔“

پیر سن پارے ”اؤ؟“ پارے ”اؤ۔“ پارے ”کننا اسہ شترت اسے۔ اودے نی
کر لیس گلستان نا۔“ بادشاہ نامار پارے ”انت شترت اسے؟“ نشان تس تے اسہ کھڈ
اس، تندوری ۽۔ پارے ”دا کھڈ ۽ کنے دولت آن پُر کر ایت۔ گلستان نا۔“ دا کھڈ ۽
ہر است اٹی پارے ”دا کھڈ اٹی تینا ہلی ناخرط جین نادولت آتے شاغو، دا پر مریک۔ دا
کھڈ انت اس درو۔“ بادشاہ نامار پارے ”دادے ای نے پر کیوہ ایتوہ۔ دا کنا وعدہ ۽۔“
درے ہلی ناخرط جین نادولت آتے شاغا، دا کھڈ اٹی ہنار خننگپسہ۔ دا سوچ خلک دا کھڈ
پُر متو، پیر سن پارے ”گڑا؟“ پارے ”ای نے تون قول کرینٹ، دا کھڈ ۽ پر کیوہ۔“
پیر سن پارے ”ہلی ۽ تینا کنے ایت۔“ پارے ”بالکل ہلی ۽ تینا تسٹ نے۔“ دادرے ہلی
۽ خزانہ نابا ۽ ملا پارے ”بر ہر ف، ہلی ناخرط جین ۽ جوان کنڈ آئیٹی جاگہ تس، تاکہ بھاز
پر مرے۔ ایس شاغا، ایس شاغا دا کھڈ اٹی۔ دا خننگپسہ۔ پیر سن پارے ”داسہ امر
کیسہ؟“ بادشاہ نامار پارے ”ای بھلو بادشاہ سے نامار اٹ۔ کاوہ باوہ ناخرزانہ غان ایتوہ،
پر کیوہ تے،“ پارے ”سہی ۽۔“

بادشاہ نامار پیادہ پیش تما۔ اول آسوار نس، داسہ پیادہ کڑی کیک۔ ٹکر اس ہنا،
بادشاہ ناچنا کشا بوٹ آتے شپاد کرے تینے۔ قدرت ۽ خدا ہانگ اٹی ۽، خل اس بس
لگانت انا تے تلف آ۔ نت ۽ تے چیرا، دتر چڑ کرے۔ دا چار کسر آ بس توس، دتر

چٹیفاسٹس۔ دعا خواہس پارے ”اے اللہ، فی وسیلہ ساز اُس، داسہ نئے دانگ ہنگ کیوہ، نئے اینگ ہنگ کیوہ۔“ ناگمان آن خدا نا امر بہانہ اس مس، بس اسہ ملنگ نس۔ بس ہلک دُوہ تے جوڑ خیر کرے تے۔ داسہ حوال کرے تے۔ بادشاہ ناماریتنا مچ آکسہ ۽ حوال ائی پارے۔ ای دن ۽ تغ اس خنانٹ، اوفتان پد باوہ دادا کمال آتے کرینے۔ گڑا ای خلا خلسا ہمو بندغ ۽ خنانٹ، اوڑتون قول کرینٹ اسہ کھڈ اسے خیسن آن پر کروٹ، ہلی ۽ ہم تسٹ۔“ ملنگ پارے ”نا باوہ نا بادشاہی اسہ بادشاہی اسے، داروئے زمین ناہفت بادشاہ ۽۔ کل ۽ تاج کیس او کھڈ پر مفک۔ او بھلو جادو گر اسے۔“ پارے ”گڑا؟“ ملنگ پارے ”اللہ نا قدرت اٹ ای نے اسہ تاویت اس ایتوہ۔ دادے در رومال آیتنا تف، ہڑسینگ پدا۔ ایڑے آر فے ایان نا، فی اودے پا کن تون کھڈ ۽ نشانی کر، دادے ہر اہد اسکان پر کیو؟“ او پارو ”دا ہد اسکان پر کر لیس تے گلستان نا، اگہ متو گلستان ۽ تفرہ نے۔“ بھاز خاچیسیں، مچے خاچس۔ نیمہ نن آ بسم اللہ خوانس۔ دیس تاویت ۽ ہندا کھڈ اٹی تحس، نا قسمت پیشانی ٹی مس ہموڑسکان او پر مریک۔ اگہ نا قسمت بخت اٹی اف، داہفت زمین ناہفت بادشاہی ۽ شاعس دادے پر کنگ کپسہ۔“ پارے ”اؤ؟“ پارے ”اؤ۔“

بادشاہ نامار ہر فے رومال آیتنا تھے تاویت ۽، لنگائی کر سا بس سر مس۔ پیر سن خناتے پارے ”ایت حوال، دن زو امر بسس؟“ پارے ”سائیں! حکم تسنٹ، قافلہ شام او ہی شام برو۔ دولت و خزانہ اتو۔ پدا اڑ سینگو۔ کان کن تون کھڈ ۽ نشانی کر۔“ دا درے بادشاہ نامار ۽ پارے ”دا کھڈ ۽ دا ہد اسکان نشانی کر، دادے پر کر لیس گلستان نا ۽۔ اگہ داکان کم مس، گلستان ۽ تفرہ نے۔“ پارے ”سہی ۽۔“ دا شام انا تھام اس کنگ یا کنتو۔ شام انا خاچا، یا خاچتو، نن نا گر بام آبش مس، ہنا بسم اللہ خوانا، ہندا تاویت ۽ بٹے کھڈ اٹی۔ بس پیر سن ۽ پارے ”ابا سہب تما، کان ہرن قافلہ بس یا بتو۔“ پارے

”سہی۔“ بس داڑے خنہ، سبحان اللہ، کھڈ ہندن ہور کیک، باغان شوک، خیسین پیہن ہندن تمانے، کھڈ درست مفک، کہ ہراڑے مسنے۔ پارے ”فسوزنا کاریمء دا نا باوہ نادولت اف۔ داسہ جادو گر اسے نا کاریمء، کن تون کرینے۔ گلستان کنے آن ہنا، اوناء تسٹ تے نے۔“

دھول کرے، دامہ کرے، پنچ دے شش دے کاج کرے، گلستان ء نکاح تے، داتین تون خوشحال مسر۔ داسش ٹو توس، یاسال اس ٹوس۔ اسہ دے گلستان توار کرے، پارے ”بادشاہ۔“ پارے ”جی“ پارے نی پاسہ ای بادشاہ سے نا مارٹ۔ داسہ نی چکانس تو سنس، باوہ نا کاٹم آ آرغ ہلیسہ، پچ سینسہ، خدا جوان چاہک، ایڑے نا باوہ نا، نا ایلم تا، نابندغ آتا، ناراج انا انت حال ء؟ کنے ہرف ہن، تینا باوہ غا، انت حال حقیقت ء تا، انت ویل ارے تا، مرک زند ارے۔“ پارے ”الہ کنے الک؟“ گلستان پارے ”اونامسخت پورو مس۔ داسہ نی ہرانگ کاسہ ہن۔“ پارے ”برے الہ، موکل ہلیو ایان تے۔“ پارے ”بالکل، موکل نا حقدار اُس۔“ بس پارے ”ابا، کنے موکل ایت۔ ای کاوہ تینا بادشاہی آ۔“ پارے ”دا خس مش تھوٹھ نے کہ تینا خن تے ٹی شاغس، گلستان نا خاطر آن، بشہ ہرف تینا ہلی ء، گلستان نا خاطر آن۔ ایہن پیداہ ہناسہ، اونا خاطر آن تینا ہلی ء سنج کر۔“ بش مس ہلی ء رخت کرے، گلستان ء ہلی آسوار کرے۔

خلسا پر غسانن جہہ دے جہہ، ہیئت آک زومریرہ، سال آک ہرے آبریرہ۔ اسہ جاگہ اس بسر، کسرک مسرارٹ۔ اسٹ راست اناڈو آکاہک، ایلو کسرچپ اناڈو آ کاہک۔ گلستان سوار ء ہلی ناراستیکو ڈو انا کسر آ۔ دا ہلی نامون ء ہڑسا چیکو ڈو انا کسر آ شانا۔

گلستان توار کرے ”بادشاہ!“ پارے ”جی؟“ پارے ”ہلی دانا گڑا سے۔ ہڑساس تے انتے؟“ بادشاہ پارے ”داراستیکو دوانا کسر کاہک باوہ نابادشاہی آ۔ ای باوہ ناشار آ خلق و بادشاہی آ اسل ہنپرہ۔؟“ پارے ”انتے؟“ پارے ”بس ای ہنپرہ۔“ پارے ”الے ہلیء کاہے، انسان آویل سختی سوری ارے۔“ پارے ”نئے الپہرہ تے۔“ گلستان پارے ”مپہ جوان اف اکن نا۔ الے ساہدارء کاہے۔“ پارے ”باوہ ناشار اکن اسل ہنپرہ۔“ گلستان زالبول اسے، کے امر، ہیت ء تے منپک۔ بس راہی روان مسر۔ داٹ دے کن پیش تمانو، تھام پنی ء خنتنو۔ پین اوقتون ہیچ ء گڑا اس اف کہ تھام انت آن کیرہ۔ بسر بسر بادشاہی ء شار اسے۔ گلستان پارے ”بادشاہ!“ پارے ”جی؟“ پارے ”داخہ وخت ء نئے پیش مسنن۔ نن لنگری آن است دیر کرین۔ ہلی نناہم کہیک۔ نن ہم کہینہ۔ داسہ ہمورومال آتے ای موغاہ۔ باوہ دریکہ بہا کریکہ تا، کنا اونا پوروسال انا خرچ کس۔ ہمورومال آتین کنا جیب اٹ ارے۔ داسہ ہلی ناخارنہ ء خٹ۔ ای تولوہ ہلی نازی آ۔ نی ہن شار آ، دارومال ء در سودا کر۔ کاہک ہیچ پنچا سے آ۔ دے تے قرآن۔ ہلی کن کدیم اس ہل، نن کن تھام اس اتے۔ نن است دیر مرینہ۔“ بادشاہ پارے ”ہا سہی ء۔“

داہر فے ہنداکان رومال ء، ہلی ناخارنہ ء خلک، گلستان ہلی ناسند آژنڈا۔ بادشاہ ہنا قدرت ء خدا نا، بخال نادکان اٹی بادشاہ نا وزیر تولوک ء۔ دا پارے ”السلام علیکم۔“ پارے ”وعلیکم سلام“ پارے ”کن تون رومال اسے، دادے سودا کیوہ۔“ بخال چاہس تے، رومال اسے نہادی ء۔ پارے ”انت اسے؟“ پارے ”سیڈھ، کن تون رومال اسے، بہا کیوہ تے۔“ بخال ہر ادارومال ء ہیچ پنچا غا ضرور ایتک۔ بادشاہ نا وزیر ہنداڑے تو سنے، پدا کاہک۔ بادشاہ ء سہی کیک۔ دا بخال اینو بادشاہی ء رومال اس بلکنے۔ بادشاہ کنے آن رومال ء پلک۔ کنا دولت زیان مریک۔ پارے ”سائیں، دا

رومال ناکنے ہلنگ ناموکل اف۔ دادے بادشاہ غادین۔“ پارے ”سہی۔“ بخال
دکان ۽ بند کرے۔ وزیر پیشن مس، ہنا، بادشاہ نا کچاری ۽ تو سنے۔ وزیر پارے ”السلام
علیکم“ بادشاہ پارے ”وعلیکم السلام“ رومال دانا دوٹی کس، پارے ”انت اسے؟“
پارے ”سائیں! دارومال ۽ بہا کیوہ۔“ بادشاہ ہر دارومال بادشاہی ۽ گڑا سے۔ نہادی ۽
گڑا سے۔ پارے ”دارومال ۽ دیر موعک۔ پارے ”سائیں کنا زئیفہ۔“ پارے
”ہر ادے؟“ پارے ”ایڑے ہلی آتو لوک ۽۔“ چیٹ تس، رومال ۽ دو آن تے پلا۔
پارے ”شاباس اڑے، دادے دبو کوٹھی سے ٹی کلف کبو۔“ بسر ہلکرتے، یار آک،
دریر پنچہ بونڈا کریر کوٹھی سے ٹی کلف کریر تے۔ پارے ”ہنبو زئیفہ ۽ تے اتبو۔“
بادشاہ نا وزیر وکیل بسر مائی ۽ ہر ار، مائی چاہس بیڈی تے کٹھے۔ پارے ”بغیرے۔ بے
غیرت آک کنا پارہ غابغیرے۔“ ہنار ایڑے بادشاہ ۽ پاریر ننے بدر دیک، کرینگ
ایتک۔“ بادشاہ پارے ”ہنبو دوٹی تے ہلبو، او کرینگ ایتک، ہر انواب نامسٹر ۽۔“
اخیر داہم یلہ مسر، ہنار ایڑے گلستان پارے ”کنا ہلی ۽ کوتل کبو۔ ای تینٹ بریوہ۔“
ہلی ۽ کوتل کریر، دریر، بادشاہ داعی ۽ پارے، درگلف تے ستمار نازی آ۔“ داعی
درے تے، ست ماڑا گلف تے۔ بادشاہ پارے ”تشبواے بابا ۽، کوٹھی نا۔“ بابا ۽ ملار، دا
بابا گنوک دیوانہ مسنے۔ خنار تے مار مد کریر تے تینا پیش، سوار مسر ایاتے۔ پیری تسرہ
تے۔

بادشاہ دے بیگہ کرے، کچاری ۽ پرغا۔ بس ستمار آگسا ہناسر مس۔ ستمار ہندن
۽ تجلاس اس ایتک، دے اناروشنائی ۽۔ دا خنابادشاہ ۽، بادشاہ اودے خنابادشاہ
درگہ ناباغبس۔ پارے ”بغیس کنا کنڈ آ۔“ خنجر ۽ کرے دوٹی، پارے ”بغیس بسس
ای تینے دا خنجر ۽ خلیوہ، دادریچہ غان تینے ایپار بٹوہ۔“ بادشاہ ہم سلیس۔ پارے
”مستی ہنٹ، خنجر ۽ خلیک تینے یا بٹک تینے، کنے آن کاہک۔“ بادشاہ ایڑسکان بس

داڑے، وزیر ۽ تینا پارے، وکیل ۽ تینا پارے، دن ۽ بندغ اسے، دن ۽ گڑ اسے۔“
 پاریرتے ”بادشاہ نن نامے مسونن، الے تے ستمارژ آن ہرانگ کاکہک، بال کیک۔ اینو
 مرے ناء، پگہ مرے ناء۔ دا اسہ دے مس، ارادے مس۔ خنپک تھام ۽، داسہ
 دریچہ غان کو کڑو کرے، اڑیک، ارغ ستمارژنا کیرغ آن خاچانے۔ دا ہندا کان خل
 اس خساٹپارہ کرے، ہر ابرژا۔ گلستان پارے ”امر پاریٹھ، الے ساہدار ۽ کاہے، ہر وا
 دادے حالت نا امر مس۔“ دا ارادانیمہ آسمان ۽ نئے ای ہنگ کیوہ، نئے او ہنگ
 کیک۔ پارے ”پاریٹ تے الے ہلی ۽ کاہے، دادے تمک، مار کوک کرینوتے پیش
 تینا۔ شام انا بریک ستمارژنا کیرغ آن خاچک۔“

گلستان پارے ”داعی!“ داعی پارے ”جی؟“ پارے ”ہن بادشاہ ۽ پا، کس کس
 انا قیدی مریک، دال یا بیدیر اس بارن ۽ ارغ اس ایترہ تے۔ ای ناچ ۽ خطا اس
 کوتھ، نئے ناؤزی اس کرینٹ۔ نئے ناکاٹھ اس خلکٹ، کنے ہندن ۽ گڑ اس ایت، ای
 تین کن کیو کنیو۔“ داعی ناتتارہ نس، بس زوزو بادشاہ ۽ پارے ”اینو گلستان ہییت
 کرینے، مبارک مرے نے۔“ بادشاہ کشاکشکلیت آتے خزانہ ناخسا، داعی ۽ پارے ”در
 ہرف، اخس کہ ہرفنگ کیس۔“ داعی تینا گدا نا پلو آہر فے دا گند تے کاکہک، ایلو
 بریک۔ گلستان داعی ۽ پارے ”دادا گڑا تے ہل اتہ۔“ داعی ہندا دا بٹے پوڑا اس، اے
 ہر ازی آ، پارے ”ہل دافٹے، ہن ہندن ۽ ہچ اس اتہ، اسہ نن اٹی سال انا پند ۽ خلے،
 اودے جو ان سینگار کر، اتہ۔ دا ستمارژنا کیرغ آن سلس۔ ہچ انا کوچ اٹی تماٹ، ناٹ۔
 آگہ ڈغار آتماٹ، نی آسرات الے ہن۔“ دا ہر فے ہنما ری اس ہلک، ہمون سینگار
 ہمون زیبا ہمون تیز خنس تے خن اٹی سرک۔

الے دادے، ہفت دُز ۽ بادشاہ ناخزانہ ناکاٹھ ۽ خلنگ کن ہنگ اٹی ۽۔ اسٹ تا
 جت اسے، ہمودے پارہ ”او ہچ ۽ چاکہک، ہچ تورینے۔ ہندا خنما ۽، سنگت آتے تینا

پارے ”نم ہنسو، ای ہند امارا ناچچے دزوہ۔“ سنگت آک پاریر، اڑے شوم، کان بادشاہ ناخزانہء کاٹ خلیئہ۔“ پارے ”ای دمارے خنانٹ، دامہاریء امر الوہ۔ دارنگ انازیبا غامہاریء۔“ داہنداڑے دیوال ناماس آتینے جو کہ کرے، تلخ اٹی ہنا۔ جت ہنداڑے مدان مدان آدو آن تے چٹے کشا، مہاریء مدان مدان آہش کرے، سوار مس بچ آ۔ بش کنگ آگودی تینے ست ماڑ آن خسا، سدھا تماچ انا کوچ اٹی۔ مارے خبر تمسو، اوہنا۔ خلسا پر غسا ہنار ہنار، داسہ مائی مون آن تینا برخہ ہر فے، پارے ”امر پاریٹ نے اے ہلیء کانہ، انت حال نامسنے؟“ جت دُن ہرا، مہاریء اے، مہاری ٹی انت پری زادی اس اللہ کنے تسنے۔ گلستان ہرا دارغ؟ است اٹی دعا خاہس، اے اللہ کنے اے ظالم آن بچھیس، داسہ دا ظالم آن بچھیس۔ جت مہاریء یلہ کرے، مہاری ہم خوف زدہء، منزل اس خلک، ہنا۔ جت پارے ”ہش ہش، تورس تینے۔ ہش ہش تورس تینے۔“ اسٹ اس پارے ”اڑے گنوک، انت تورے تینے۔“ گلستان بچ آسوار نس ہنا کہ، جنگل اٹی اسہ درخت اسے ٹی تورے تینے، درخت آن ٹیک ترسا ڈنگ۔ بوتار تلخ آن سما کرے، ہرا کہ نئے زئیفہء، نئے مہاریء۔ ہر فے بچ انارندہء ہنگ اٹیء۔ ایکان جت ہر فے پدی تینارندہء، ہنگ اٹیء۔ بسر بسر کسراٹ جت و بوتار تینے خنار۔

”السلام علیکم“

”وعلیکم السلام“

بوتار پارے ”انت اسے؟“ جت پارے ”دُن مہاری اس دُزاٹ، دنء پری زادی اس سوار نس۔ دن زیبائس۔“ بوتار ہرا کہ پاریٹ تے کہ کننا زئیفہء، داجت اسے خلیپ کسپ کنے۔ جت پارے ”دن رندہء تے ہر فینٹ۔“ پارے ای نے تون

بریوہ۔ پارے ”بریوہ بر، بندغ رسینگکپ نے۔“ پارے ”ای بریوہ، خونہ تے کہ
اخص زیبا۔“ جت پارے ”بریوہ برکان۔“

دامسراٹ، ہندارندء ہر فسا بریرہ۔ بادشاہ ناہفت مارء، جنگل اٹ شکار کیرہ۔
گلستان ہنداٹے درخت اسے ناکیرغ آن توسنے۔ مون آن تینا بر خدء ہر فے، جنگل
تجلا کرے۔ اے ایکان تینا ہلیء ہلک، داتینا ہلیء، داپارے کناء، اے پارے، کناء۔
دا ایدے دھکے ایتک، اے دادے۔ بسر ہر ہفت تاسر مسر، گلستان آ۔ گلستان پارے
”نم دا کل تین پہ تین انت اُرے۔“ پاریر ”نن ایلیم اُن۔“ پارے ”اسہ لمہ اسہ باوہ نا
اُرے۔“ پاریر ”اسہ لمہ اسہ باوہ نا اُن۔“ پارے ”زالبول آہفت نرینہ اسل ہٹپک۔
نرینہ اگہ ہفت زسیف کے اوڑا ٹھوہ۔ ای زالبول اسے اُٹ۔ ونم ہفت اُرے، ای نئے
ہلپرہ۔ اگہ ہلک، اسٹء نما ہلوٹ۔ کنا اسہ شٹرت اسے۔ اودے پور وکبو، ہراسٹ
نما کرے تے، ہمودے ہلوٹ۔“ پاریر، ”آل انت اسے شٹرت نا۔“ گلستان پارے
”ای خسوہ، اسہ جامبو اس، ہر کس نما ہمودے ایس کل آن مست، ای ہمودے برام
کیوہ۔“ پاریر ”سہیء۔“

جامبوہنا تما، سوراب اٹی یا گدر اٹی۔ دادوینگسا ہلی تے الار۔ دانش ہلیء تا براق
کرے، اسٹء تا ہر فے ہنا۔ داہنار ایڑے تین پہ تین ء دِک مگ کر سا بٹسا، دا
داڑان تیرء ہلیک، اے داڑان، بسر سر مسر داڑے۔ اف اڑلیک، داداڑے اف۔
پاریر دن ء بندغ اس نُس، اے پارے دن ء بندغ اس نُس۔ جت ہم ہنداڑے سر
مس۔ جت پارے ”انت اسے؟“ پاریر ”دُن دُن داڑے دن ء بندغ اس نُس۔“
جت پارے ”خدا خلے نمے، او بندغ کناء، ای اونارندء ہر فینٹ۔“ پاریر ”ہلہ دا انت
اکن بریک؟“ جت پارے ”دا امبل پارے ای اونازیبائی ء ہنگ کن بریوہ۔“
پارے ”نم امر کیرے۔“ اے پارے ”کنا ہلیء درینے، ای تینا ہلی کن بریوہ۔“ جت

پارے ”ہلی کن تینا بریہ بر، بندغ ر سینگیپ نے۔“ پارے ”دے خدا بندغ، تینا ہلی کن بریوہ۔“ داسر مسٹ۔

اے داوخت آسوارے ہلی آہنگ اٹی۔ شوان اسے شام شاناگرے تینا ہشتہ کر ساہنگ اٹی۔ خنادادے رمب اس خلک، ہلک ہلی ناتے واگ اٹی۔ مائی پارے ”امر کیسہ۔“ شوان پارے، ”کنالمہ باوہ پارینو، اللہ جان نے پٹ انا سومری اس ایتو۔ پٹ انا سومری نی اُس، خنٹ نے۔“ پارے ”اؤ؟“ پارے ”اؤ۔“ پارے ”برام کتنس؟“ پارے ”آخا۔“ پارے ”جن اتون ہنانس؟“ شوان پارے ”خضدار تا برام تا کیو جن اتون ہنانت۔“ پارے ”اؤ؟“ پارے ”اؤ۔“ پارے ”بے بخت، ای دا گرے اتیوہ، نی داہلی آسوار مر۔ چار زینہ چار زابلول لوڑیء دھول اتون ملاء اتہ بر۔ داکان کنے نکاح کر در۔ دن امر کنے دیسہ؟“ پارے ”آگڑا سہیء۔“

دوگان تس ہلیء، دا اوناخن اکن گرے ہش ہش کر سادرے۔ الا گرے۔ تینا مون نر۔ داشوان بس داکان مچ کرے مخلوق، لوڑیء، ملاء ہر فے بس۔ داڑے رمب کیوہ، دانگ اینگ، شوان پارے ”خداغا ہندن ء زیا ء نیاڑی اس کس۔“ پاریر تے ”اڑے شوم، ہر ادے بلہ جل۔“ پارے ”خداغان ء بندغ اس کس۔“

ہنداڑے جت وایلو فک ر سفیر۔ پاریر ”انت اسے؟“ شوان پارے ”دن دن ء بندغ اسے، کنے آن ہنا۔“ جت پارے ”اڑے بے غیرت، او بندغ کنا۔ ای اونا رند ء ہر فینٹ۔“ پارے ”دا انت اکن بریک؟“ پارے ”دا ا مبل پارینے داکنا ہلی اس درینے، ای تینا ہلی کن بریوہ۔“ پارے ”دا؟“ پارے ”دا پارینے ای اونا زیا بیء ہنگ کن بریوہ۔“ شوان ء پاریر ”نی امر کیسہ؟“ شوان پارے ”ای بریوہ۔“ جت پارے ”بندغ ر سینگیپ نے، بریہ بر۔“ شوان پارے ”نی بھاز اتون بھاز کرینس۔ نا خوار ء باوہ نا کیر۔“ جت پارے ”اڑے شوان خر جت اسے۔“ داداسہ مسر چار۔

اے دادے ٹل اینا حوال ے۔ گلستان بس دریاب نا خرٹک آخاچا۔ پارے
 ”داڑے دم کشو۔ سہب انا گڑونج اس کیوہ۔“

اسہ بھلو سیٹھ اسے۔ گریزی نامال ہر فینے، بیڑی ٹی بریک۔ گلستان خاچانے، دو
 اناتے پنجہ پاش ے، مون آتینا گد ے شاغانے۔ اے غریب خنا کہ خیال گشتی اینو کنے
 گشت کیک، کنا گریزی نامال ے، چا وہ دامال کنے آن کاہک۔ دریاب ناماس آخاخر
 لگوک نس۔ اے مدان مدان آبس بیڑی ے سلفے، بس ہندا چراغ ناپارہ غا، بس خنا،
 بڑا کرے گد ے مون آن تے۔ پارے، تے بشہ بیڑی ٹی سوارمہ۔ ”داپارے“ نی امر
 ے سے اُس، ای بفرہ۔ کناز بیائی ے کس خنو، نامزور اس یانا ایلم اس۔ ”پارے“ قول ے
 کہ کنا مسٹر اُس، بشہ۔ ”پارے“ او؟“ پارے ”او۔“

دابس مس، سوار مس بیڑی ٹی۔ بیڑی دریاب نانایم اٹی ہنگ اٹی ے۔ ہندا بیڑی
 والا سیٹھ انا ایلم دانا ز بیائی ے خنا۔ پارے ”دادے برام کیوہ۔“ سیٹھ پارے ”اڑے
 شوم دا کنا مسٹر ے۔“ پارے نا اسٹل کہ لمہ مرے، ای دادے برام کیوہ۔ ”ہندا بیڑی
 والا سیٹھ ے خار بس، کشاز غم ے ایلم ناخ ے خلک۔ بیڑی ہنگ اٹی ے۔ داسہ بس ہندا مائی
 ے پارے ”امر؟“ پارے ”نے برام کیوہ۔“ پارے ”اول آپا ریس کنا مسٹر اُس۔“
 پارے ”نے برام کیوہ۔ دادے کسفس، دامریک نا ایلم، کنا خاسپر۔ ایہن تو ای نے
 برام کیوہ۔ نی ہن اسیکا ایلم ے در کھڈ کر۔“ پارے ”ایلم ے دیراٹ بٹوہ۔ مزورک
 خاچانو۔“ گلستان پارے ”نی ہن ایلم ے در کھڈ کر۔ ای ایچز نیائی سے اٹ۔ داشام اٹی
 ہرانگ ہنوٹ۔ در بیڑی نا تباب آتے خٹ، ہن ایلم ے کھڈ کر۔“ پارے ”او؟“
 پارے ”او۔“

دادرے ایلم ے کھڈ کرے۔ گلستان تینا نیائی والا بیچ آتے بدل کرے۔ بینا زینہ
 ئی ے جوڑہ اس۔ مزور تے پارے، بشبو سہب تما۔ نم داسکان خاچانرے۔ نئے تغ

ایپک۔“ دا ایس تا تکہ ایلم ۽ کھڈ کرے۔ دے اس کہ پدی بس، خانہ خراب، نئے بیڑی نئے گڑاک، ونئے مزورک ۽۔ رم خلک دریاب ناپاناداٹ، دن رم کرے، اینگ رم کرے، دانگ رم کرے دریاب ناپاناداٹ، ہنداڑے جت انا پارٹی رسیفے۔ بسر خنار دادے کہ نے انت جن ملا تک اس خلکنے۔ پارے ”دن دن زیبا ۽ پری زادی اس بس کنے ریفے، ایلم نا کنا بلہ غاتے ہرفے۔ بیڑی ۽ گڑا و مزور تون او ار درے۔“

جت پارے ”بے غیرت، بے غیرت نامار، او بندغ کنا ۽۔ ای او نارند ۽ ہرفینٹ۔ او بندغ ۽ نی امر ہلیسہ؟“ پارے ”بندغ ۽ دے دستگیر، کنا بیڑی و گڑاک، مزورک، ای تینا بیڑی و گڑاتے کن بریوہ۔“ پارے ”دا انت کن بریک؟“ دا پارے ”کنا ہلی اس درینے۔“ ایلو پارے ”کنے اللہ پٹ انا سومری اس ایتو، کنے لمہ باوہ کنا پارینو۔ ای ہمو سوب آن بریوہ۔“ پارے ”دا ا مبل؟“ پارے ”ای ایہن بریوہ، زیبا ۽ تے سیل اس کیوہ۔“ پارے ”نی امر کیسہ؟“ پارے ”بیڑی، گڑاک، مزور، کل ۽ کنا درینے، ای امر بفرہ؟ ای ہم نم تون بریوہ۔“ جت پارے ”اوفتے کن تینا بریسہ بر، بندغ رسینگپک نے۔“ پارے ”کنا جنا انا گڑاک کنے ملر، ایلم نا کنا بلہ ۽ ہرفے، ای ہم بریوہ۔“ جت پارے ”خرہ کان۔“ دا مسرتیج۔

الے دافتے ہل گلستان نا حوال ۽۔ گلستان ہناباد شاہی ۽ شار اسے ٹی، مزور تے پارے ”نم داسکان تولبو، ای کاو داباد شاہی آچکر ۽ خلیوہ۔ گڑا تا ڈو خلیپیرے۔ تین پہ تین گوازی سیل و سوات کبو۔ ای کاوہ داباد شاہ تون ملوہ۔ گلستان بس داڑے بٹے بادشاہ سلامت آسلام۔

”السلام و علیکم۔“

”و علیکم السلام“

ہلکر دُوجا اتر پتر کریر، کنگر۔ جٹ اس مجلس کریر۔ پارے ”سائیں کنے موکل
 ۛ۔ ای کاوہ کناسگت اک کن کن ہر وک ۛ۔“ وزیر وکیل بادشاہ ۛ کشار پاریر، ”دامائی
 اسے۔“ بادشاہ پارے ”امر پارے دامائی اسے؟“ وزیر وکیل پاریر ”ننے تیل اٹی اگہ
 پکوڑا کیس بسس، دامائی اسے۔“ بادشاہ پارے ”اڑے قرآن خلک تا، دامامائی
 اسے؟“ وزیر وکیل پاریر ”گڑا مہمانی اس کرتے، اودے سگت آتے تے۔“ بادشاہ
 پارے ”امر چاہنگ؟“ پاریر ”جوان انگا خلکن آتام تے مزور تامون آتخر، ڈڈانگا
 تام تے ایلو فتامون آتخر۔ اگہ دافنیان کنگ تو پکانیڑی اسے۔ کنتو گڑا چاس کہ نرینہ
 اسے۔“ پارے ”اؤ؟“ پاریر ”اؤ۔“

بادشاہ پارے ”خواجہ کاسہ اللہ مدت نا۔ نی قسمتی بسنس، ننامہمان اُس۔ نے
 کن ناسگت آتے کن شام انارغ کیوہ۔“ پارے ”سائیں، نی مہمانی کیسہ، نامہمانی ۛ
 کیوہ۔“ ہناتیناسگت آتے ہر فے، بسر داڑے۔ بوپ غالی تے شاعار، ایسر بادشاہی آ
 تام آتے۔ دوتے تاسلار۔ خلکن آتام آتے تخار اونامون آ۔ پارے ”داتام آتے
 کنامون آتخرے، مگہ ای زالبول اسے اٹ۔“ ہر فے خلکن آتام آتے تخاسگت آتا
 مون آ، سگت آتام تے تخاتینامون آ۔ کنگر، بس کریر۔ موکل کریر۔

بادشاہ کشا وزیر وکیل ۛ پارے ”امر خنارے؟“ وزیر وکیل پاریر ”زالبول
 اسے، چٹ ننے تیل اٹی ترفس، دازالبول اسے۔“ بادشاہ پارے ”امر مون نامون
 مرے؟“ پاریر ”بیگہ تون شکار آبنگ تے۔ ہندن حکم ایتس کہ پاہر کس نامون آن
 انت سہادر اس پیش تما، اوکاہے شکار کے دادے تڑے سل جون کے۔ کاٹ کوٹ
 کپ، اتے برے تے۔ اونرینہ اس مس، شکار ۛ تڑک، اگہ زالبول اس مس، تو شکار ۛ
 تڑپک۔ گڑا چاس تے کہ زالبول اسے۔“ بادشاہ پارے ”سہی ۛ۔“

اے دافنے ٹل ایفتا حوالہ۔ اے تیار ءداسہ کانہ۔ بادشاہ پارے ”کارے اللہ مدت نما، پگہ کانہ شکار آ۔“ پارے ”بادشاہ سہب انا بریوہ، ناخاطر آن۔“ مزورک تینا گڑ اتار ہی آتوسر، پارے تا ”ای بریوہ۔“

سہب انا بادشاہ پارے ”ہلی اس سنج کب۔ کنا حکم ہندا دے کہ انت اس کہ ہر کس نامون آن پیش تما، تینا سر آن کاہے شکار کے۔ تڑے سل جون کے۔ کاٹ کوٹ کے، برے۔“

گلستان پارے ”اَسُل سہی۔“

گلستان شکار پٹسا کرے، قدرت ء خدا نا۔ گلستان نامون آن خزم اس پیش تما۔ ددیفے، ددیفے، خزم ء ہلک۔ گلستان ہلک خزم ء نیش بند کرے۔ رخت تس ہلی آ ہڑ سیگا۔ خندا دیر ء، پارے دیر اسے جوان ء، بھاز خزم ء ددیفیٹ، دم دریگاٹ، ہندا کان غسل اس کیو، گڑ اکاوہ۔ ہلی ء دیر تس، کشا تچ آتے تینا غسل کرے تچ آتا بینگ ناوخت آبادشاہ ناوزیر ہم رسیفے۔ پارے ”بفیس، بفیس، دانگ کمینہ، کنا بلہ ء ایہن آن ایہن ہر فیس، سلہ ہمونگ ای تچ آتے تینا بیوہ۔“ تچ آتے تینا پینا، وزیر ء پارے ”اوشوم بے بخت، بادشاہ ناپن ء بس، دولت ارے تے، بادشاہ ء، کنا خیال اٹی نی کسس، کنے بادشاہ ناباٹی بٹپہ۔ نی جوان اُس، نابروت ء جوان ء، ناخن بامس جوان ء۔ ای تکاٹ نے ہلیوہ، نی کنے دریس بادشاہ ناباٹی کسس۔ نے انت اس رسینگو، کنے آگہ بادشاہ درو؟“ پارے ”گرا؟“ پارے ”نامون مَوْن۔“ ای نے ہلیوہ، نارنگ رُوکنے بھاز دوست ء۔ او بادشاہ ء، ہر ارنگ دروشم اس ارے، خالی پن نابادشاہ سے۔“

پارے ”ای خزم ء توروہ، نی تڑتے۔ سل جون کر کاٹ کوٹ کر کپ کشہ۔“ دا خزم ء تورے، وزیر کشا خزم ء تڑے، سل جون کرینے، کپ کشا، داہنار ایڑے۔

وزیر پارے ”بادشاہ سلامت، ای ہیج تتوٹ کہ اے نرینہ اس منے۔ خزم ۽ بلکنے، شکار کرینے، تڑینے، سل جون کرے، کپ کشانے، کاٹ کوٹ کرینے۔ دانرینہ اس منے۔ ای واپاوه دازالبول اسے۔“

گلستان بس داڑے بٹے بادشاہ سلامت آسلام۔

”السلام وعلیکم۔“

”وعلیکم السلام“

ہلکر دوجا ۽ اتر پتر کریر، کنگر۔ جٹ اس مجلس کریر۔ پارے ”سائیں کنے موکل ۽۔ ای کاوہ کناسگت آک کن کن ہر وک ۽۔“ وزیر وکیل بادشاہ ۽ کشار پاریر، ”دامائی اسے۔“ بادشاہ پارے ”امر پارے دامائی اسے؟“ وزیر وکیل پاریر ”ننے تیل اٹی اگہ پکوڑا کیس بسس، دامائی اسے۔“ بادشاہ پارے ”اڑے قرآن خلک تا، دامر مائی اسے؟“ وزیر وکیل پاریر ”گڑا مہمانی اس کرتے، اودے سنگت آتے تے۔“ بادشاہ پارے ”امر چاہنگ؟“ پاریر ”جوان انگا خلکن آتام تے مزور تامون آتخر، ڈڈانگا تام تے ایلو فامون آتخر۔ اگہ دافنیان کنگ تو پکا نیازی اسے۔ کنتو گڑا چاس کہ نرینہ اسے۔“ پارے ”اؤ؟“ پاریر ”اؤ۔“

بادشاہ پارے ”خواجہ کاسہ اللہ مدت نا۔ نی قسمتی بسنس، نامہمان اُس۔ نے کن ناسگت آتے کن شام انارغ کیوہ۔“ پارے ”سائیں، نی مہمانی کیسہ، نامہمانی ۽ کیوہ۔“ ہناتیناسگت آتے ہر فے، بسر داڑے۔ بوپ عالی تے شاغار، ایسر بادشاہی آتام آتے۔ دوتے تاسلار۔ خلکن آتام آتے تخار اونامون آ۔ پارے ”داتام آتے کنامون آتخرے، مگہ ای زالبول اسے اٹ۔“ ہر فے خلکن آتام آتے تخاسگت آتامون آ، سنگت آتام تے تخاتینامون آ۔ کنگر، بس کریر۔ موکل کریر۔

بادشاہ کشا وزیر وکیل ء پارے ”امر خنارے؟“ وزیر وکیل پاریر ”زالبول
اسے، چٹ ننے تیل اٹی ترفس، دازالبول اسے۔“ بادشاہ پارے ”امر مون نما مون
مرے؟“ پاریر ”بیگہ تون شکار آبنگ تے۔ ہندن حکم ایس کہ پاہر کس نامون آن
انت ساہدار اس پیش تما، اوکاہے شکار کے دادے تڑے سل جون کے۔ کاٹ کوٹ
کپ، اتے برے تے۔ اونرینہ اس مس، شکار ء تڑک، اگہ زالبول اس مس، تو شکار ء
تڑپک۔ گڑاچاس تے کہ زالبول اسے۔“ بادشاہ پارے ”سہی ء۔“

الے دافنے ٹل ایفتا حوال ء۔ اے تیار ء داسہ کانہ۔ بادشاہ پارے ”کارے اللہ
مدت نما، پگہ کانہ شکار آ۔“ پارے ”بادشاہ سہب انابریوہ، ناخاطر آن۔“ مزورک تینا
گڑ اتار ہی آتوسر، پارے تا ”ای بریوہ۔“

سہب انابادشاہ پارے ”ہلی اس سنج کبو۔ کنا حکم ہندا دے کہ انت اس کہ
ہر کس نامون آن پیش تما، تیناسر آن کاہے شکار کے۔ تڑے سل جون کے۔ کاٹ
کوٹ کے، برے۔“

گلستان پارے ”اسل سہی ء۔“

گلستان شکار پٹسا کرے، قدرت ء خدا نا۔ گلستان نامون آن خزم اس پیش تما۔
ددیفے، ددیفے، خزم ء ہلک۔ گلستان ہلک خزم ء نیش بند کرے۔ رخت تس ہلی آ
ہڑسینگا۔ خندا دیر ء، پارے دیر اسے جوان ء، بھاز خزم ء ددیفیٹ، دم دریگٹ،
ہندا کان غسل اس کیو، گڑا کاوہ۔ ہلی ء دیر تس، کشا تچ آتے تینا غسل کرے تچ آتا
بینگ ناوخت آبادشاہ ناوزیر ہم رسیفے۔ پارے ”بفیس، بفیس، دانگ کمینہ، کنا بلہ ء
ایہن آن ایہن ہر فیس، سلہ ہمونگ ای تچ آتے تینا بیوہ۔“ تچ آتے تینا پینا، وزیر ء
پارے ”اوشوم بے بخت، بادشاہ ناپن ء بس، دولت ارے تے، بادشاہ ء، کنا خیال
اٹی نی کسس، کنے بادشاہ ناباٹی بٹپے۔ نی جوان اُس، نابروت ء جوان ء، ناخن بامس

جوان ۛ۔ اى ٲٲاٲ نے ہلیوہ، نى ڪنے دريس بادشاہ ناباٲى ٲسس۔ نے انٲ اس رسينگو، ڪنے اگہ بادشاہ درو؟“ ٲارے ”گرا؟“ ٲارے ”نامون مون ۛ۔ اى نے ہلیوہ، نارنگ رُو ڪنے بھاز دوست ۛ۔ او بادشاہ ۛ، ہر ارنگ دروشم اس ارے، خالى ٲن نابادشاہ سے۔“

ٲارے ”اى خزم ۛ توروہ، نى ٲڑٲے۔ سل جون ڪر ڪاٲ ڪوٲ ڪر ڪٲ ڪشہ۔“ دا خزم ۛ تورے، وزير ڪشا خزم ۛ ٲڑے، سل جون ڪرينے، ڪٲ ڪشا، داہنار ايڑے۔ وزير ٲارے ”بادشاہ سلامت، اى ٲچ ٲٲوٲ ڪہ اے نرينہ اس منے۔ خزم ۛ ملڪنے، شڪار ڪرينے، ٲڑينے، سل جون ڪرے، ڪٲ ڪشانے، ڪاٲ ڪوٲ ڪرينے۔ دانرينہ اس منے۔ اى واپادہ دازالبول اسے۔“

بادشاہ ٲارے ”شباباس، حجام ۛ اٲو۔“ حجام ۛ لیسر، ريش بروٲ مچاچڪ آٲے شولار، ڪاٲم ۛ ٲے ڪوٲ ڪرير۔ مون ۛ ٲے ہشوڪ آٲيل اٲ چرٲ ڪرير۔ بادشاہ ٲرمان ڪرے ”شارانا ٲاٲوٲے مون آٲے خوشگبو، مون ڪبوٲے۔ ٲيش اسے آسوار ڪبو ٲے۔“

ہلڪر وزير ۛ، درير مون ۛ ٲے مون ڪرير، ٲيش اسے آسوار ڪرير بازار اٲ درير گوہى ٲسرتے۔

بس وزير گلستان ۛ ٲارے ”ڪن ٲون ڏن ڪرير۔“ گلستان ٲارے ”ٲچ مٲڪ نے، داخہ انٲے فريشان مريسہ۔ درمون ۛ ٲينا سل۔ ريش بروٲ آڪ نابريرہ۔ ہن بادشاہ ۛ ٲا، بادشاہ! ڪنے راج اٲى ملامت ڪرليس، بے شرف ڪرليس، ريش ۛ ڪنا ڪوٲ ڪرليس، ٲيش آسوار ڪرليس، ڪنے موڪل ايت، داسہ اى ڪاوہ، ٲين ولايت اسے آ، ڪنے بس ۛ نا وزيرى آن۔ بادشاہ نے موڪل ايتڪ۔ اى نا، نى ڪنا۔“

بس بادشاہء پارے ”بادشاہ کنے شہر رسوا کر لیس، کنے بس ء نا وزیر ی آن۔“
 بادشاہ پارے ”پیش تم، خنہر خن ء نا۔ مگہ ای نے آن بار ء وزیر خنہر وٹ؟“
 بس پارے ”بادشاہ کنے موکل تس۔“ پارے ”ہن مون ء تینا سل، بروت
 آک ناترک کیرہ۔ مون نانا موننی کاہک۔“ داہنا سلا سفا کرے تینے، پارے ”انت گڑا
 سنبر ارے نے تون؟“

پارے ”مچھٹ ء گڑا اس ارے۔“ پارے ”در شتا بیڑی ٹی۔“ درے گڑا تے
 بیڑی ٹی تھخا۔

پارے ”اسہ بالغ ء مسٹر اس ارے کنے۔“ پارے ”در مسٹر ء اتہ۔“ ایس مسٹر
 ء۔ گلستان پارے، ”اے کل جوان مسر۔ اول آ ای اسٹ اس نسٹ، راشن توشہ
 کٹا کہ ای پاسینگاٹہ۔ داسہ مسٹر اس نارے، مہربانی اس کر ہن جاگہ اسے آن نسحل
 اس ہل بر، جاگہ سے آ راشن کٹا گڑا ای ونا مسٹر اورغلہ نسٹہ۔ راشن بھاز مر یک۔“
 دا الا ہنا، دے اس کہ نسحل اس ہلک، بس۔ داہر فے بیڑی ء دیچہ ہر اکان
 ہر انگ ہنا۔ داس بس نسحل کاٹم آ رمب کیک، دریاب نادا کنڈ آ، رمب کیک اے
 کنڈ آ۔ نسحل کاٹم آپیری ء تے۔ ایکان جت انا پارٹی رسیفے۔ دادے خنار، ”اڑے
 شوم، نے انت جن بلہ اس خلکنے۔“ پارے ”کننا اڑ فیسو۔ کن تون دن اسٹ اس تادی
 کرینے۔“

جت پارے ”بے غیرت، بے غیرت نامار۔ او بندغ کنا ء۔ ای اونا رند ء
 ہر فینٹ۔“ پارے ”دانت کن بریک؟“ پارے ”دا پارے کنا ہلی اس درینے۔“
 پارے ”دا؟“ پارے ”دا پاک کنا لمہ باوہ کنے پارینو کہ اللہ پٹ انا سومری اس ایتو
 نے۔ دا سوب آن بریک۔“ پارے ”دا؟“ پارے ”دا پاک، کنا بیڑی سامان

مزورک، ایلم ناکنابلہء ہر فیئے۔ ای ہوسوب آن بریوہ۔ ”پارے ”دا؟“ پارے ”دا
پاہک ای بریوہ مونء تے سیل کیوہ، زیبا سے۔“

ولد اپارے ”نی امر کیسہ؟“ پارے ”ای بریوہ، بندغ کنے رسینگپ، کنا مسٹر

اس درینے۔“

جت پارے ”بریسه بر، بندغ رسینگپک نے۔“ پارے ”بندغ دے دستگیر،

کنے کنا مسٹر ملا، ای پین خداغان انت خواوہ۔“ جت پارے ”بریسه بر، بٹ نسحل

ء۔“

دادرے بیڑیء پین بادشاہی سے ٹی۔

الخوالحو

سردار کلء چو

گیت انا الار

نن نم کل کین اوار

لخ تے ہنج انا

ح تے منگی نا

بٹ تے باٹی خسی آنبار دیر مریک

سوجو روجو، سڑی جو۔ سکی دو، ماند و کفتو

ای نُسٹ، نی نُسس

او تم آرضائس

نمازتے قضا ئس

خروئس خردوست ئس

دیس کر ساپر دیس کر سا

بسن خلق اٹی دڑان
 دُب دُب اٹی لال دُب اٹی
 غریب ناپوریا مرے
 اڑاگ بڑاگ تڑینگ تڑاگ
 دیکر شام انا خلق اٹی دڑاگ
 پٹی میاؤ کرے
 ہو جری ناکپء درے
 خان تینا ہننگ تون جُٹ اس کرے
 چلم چکک لوٹی
 نریان بندغ لوٹی
 آردار بیا جنگل دار
 ہرچ کٹا مرچ کٹا
 جاور کدا، سد آن ودی، پد آن ودی
 گودی بینا کالی آکوش آتے
 پیش تمادا کان غشک غشک
 کیڈ کر سا کیڈ کر سا
 تماخ آن ٹکر
 گڑدی مسن تا سبرء
 دارودوا کبوتے سر مرے
 اخر کار نئے گہور برو
 نت اٹی تے خل اس گور مرے

پیش تماٹ داکان
 جر آتیاں جُر آتیاں
 خلق آتیاں مُر آتیاں
 ہر کس نماقلات آکارے
 ساراء پارے
 سارابس پتنگ ء چارا
 بے دیر ء جوڑا
 ڈوڈی بس اونابے دیر ء شولا
 گودی بس گودی ناگد اناپلو ء ملا
 گودی ہنانتیناگد اناپلو ء سلا
 کپینجر بسنے بال اٹی
 دیگ بسنے لاراٹی
 شیرین مریک انار آن
 تلخی مریک تمباخ آن
 دا اول ء تے
 آخرتے مرو بھاز مزہ کرو
 نئے کل ء دوست برو

اَلے دادے ہل ہن ایڑا۔ داہناباد شاہی سے ٹی، سرمس۔ اے بادشاہ ء اولیاد
 اف۔ پیر سن اسے۔ داوصیت کرینے کہ ”سہب انا کنا مٹھو ء یلہ کیرے، ہر کس نا
 کاٹم آتوس، کنا اولیاد ہمودے، کنا بادشاہی ہموناء۔ اختیار مختیار کل ہموناء۔“

وزیر وکیل تین تون سلاہ کریر، وزیر پارے ”سہب انانی ایکان بش مریس، ای
 داکان بش مریوہ۔ مٹھوئے یلہ کینہ، یاناکاٹم آتولک، یاناکاٹم آ۔“
 سہب انامٹھوئے یلہ کریر، مٹھوسدھابس گلستان ناکاٹم آتوس۔ ہوہومس، ہوڑو
 مس۔ دریر گلستان ء بادشاہ کریر۔ بادشاہ ہم کسک۔ درے بادشاہ ء کفن دفن
 کرے۔ بھلو وخت اس داڑے گدرینگا۔

اسہ دے پاریرتے ”بادشاہ سلامت! داڑے پیش نامنہ بندغ بسنو۔“ پارے
 ”اؤ اتوتتا۔“ لیسر تاخنا آرخ ء تینا پارے، ”دادے دبو کوٹھی سے ٹی بند کبو۔“ اودی
 دریر کوٹھی ٹی بند کریر۔

جت ء پارے ”انتنے بسنس؟“ جت پارے ”دُن ماری اس دزاٹ، دن ء
 بندغ اس نس۔“ پارے ”بس بے غیرت، ناٹخ نصیب ہمومسنے۔ زیات کیسہ پاہو
 ایتوہ نے۔ بے غیرت، دُزا سے اُس۔“ جت پارے ”کنے توبہ ء، ای کاوہ تینا کسر
 اٹ۔“

ایڑان اڑفے، ”ناننت اسے؟“

پارے ”بیڑی ء، گڑاک ء، مزورک ء کنا۔“ پارے ”درے بیڑی ء ہر، انت
 اس ناکٹانے، بر ایتوہ نے۔“ ہنا ہر ا بیڑی ء تینا، پارے ”کل کنا سہی سلامت ء۔“
 پارے ”ہرف بیڑی ء تینا ہن۔“ داہر فے بیڑی ء تینا ہنا۔

ایدے پارے ”ناننت اسے؟“ شو ان پارے ”لمہ باوہ کنا پارینو نے خدا پٹ انا
 سومری اس ایتو۔“ پارے ”او کڑسی ء الے ایلو کڑسی آتول۔“ اودے تولفے
 ایڑے۔

ایدے پارے ”نی انت پاسہ؟“ پارے ”کننا مسٹرء کننا گڑاک ء۔“ پارے
 ”مسٹرنا ہندادے؟“ پارے ”اؤ۔“ پارے ”داشوان ناسالمء، زو کردر نکاح ایت
 تے۔“ پارے ”جی اؤسائیں۔“ درے شوانء برام تس تے۔
 پارے ”ہمے دے کو ٹھی آن کشبو۔“

پارے ”نی انت پاسہ؟“ پارے ”کننا زسیفہ؟“ پارے ”نی تینا زسیفہء چاسہ؟“
 پارے ”اول ناحال آمرے چا وہ تے۔“ ہرے فے تاجء بادشاہی آ، خلک کاٹم آتے،
 تینا پچ آتے بدل کرے ایس ارغء بادشاہ کرے۔

کننا کسہ چٹا کٹا

نمے پنت تس پٹ آ

(داکسہء کنے ماما محمد عمر مڑ دانشی بنفے: عنایت ساغر)

ملاٹر

کس اسے زمیندار اس، داز میندار نا بھلو ملک میراث نسر۔ داز میندار اسے
وخت اس تین کن بھلو پالیز اس، کوٹغ گلو، بھاز کریس۔

ہر کس بسکہ اوڑان کوٹغ خواہسکہ، داپاریکہ ”بشو آخ آک، گنوک آک۔ ای
نم کن داڑے پالیز، کوٹغ، گلو کرینٹ؟“ کس اسے دانہ اس تنوکہ۔

اگہ کس پاریکہ تے ”ملاٹر ناپن اٹ او نا خاطر آن کنے اسے کوٹغ اس ایت۔“
پاریکہ ”در داملک پالیز نے کن مچ آخیرات، کُن اخص کنیہ کُن۔ دیسہ در۔“

اسے دے ناگمان ہندا سخی گری ناہیت ۽ ملاٹر بنگ۔ بس ہندا زمیندار نا پالیز آ
زمیندار ۽ پارے ”کنے خدا ناپن اٹ اسے کوٹغ اس ایت۔“ پارے ”بشہ گم مر ای
داڑے نے کن پالیز کرینٹ۔؟“ ملاٹر پارے ”کنے ملاٹر نا خاطر آن اسے کوٹغ اس
ایت۔“ زمیندار پارے ”در اخص دیسہ در، داپالیز نے کن خیرات، بلہ ۽ ناہرفے۔“
ملاٹر پارے ”ایت خبر ملاٹر ای اٹ، نی انت اکن داخص سخی گری کیسہ کناپن آ؟“
پارے ”ای نے خداگان خواوہ۔ بر کن تون ارے حوال اس۔ فلانی ملک اٹی فلانی
بادشاہ نامسٹر اس ارے، سخت زیبا، کنے اسے وار او دے نشان ایت۔“ ملاٹر پارے
”اؤ؟“ زمیندار پارے ”اؤ۔“ ملاٹر پارے ”خرہ کان، داسہ اراغا۔“

ہنار خلق اٹی سہب اتارادہ مسر خلسا پر غسا ماندہ کوفتہ کر سا چڑیدہ چسپیدہ کر سا بسر
سر مسر۔ بادشاہ نامسٹر بھلو خمیسن ناستماڑ اسے ٹی تولوک ۽۔ ملاٹر زمیندار ۽ پارے
”ہن میٹل اس اتہ کتار اس ہل بر گڑ ای میٹل ۽ تڑوہ نو ابادشاہ نامسٹر توار توار ۽ ننا بنے،
ستماڑ آن پاش کے۔ گڑانی ہرتے۔“ زمیندار ہنا بازار آن ہلک اسے میٹل، اسے کتار

اس ایس۔ ملاٹڑے تس۔ ملاٹڑہلک میٹل ۽ لیٹھے۔ کتار ناچپ ۽ خوشک، بسم اللہ، اللہ اکبر... میٹل راست مریک۔ دا میٹل ۽ ہلیک لیٹھک۔ میٹل بش مریک۔ دا کوکاراٹ تکبیر ایٹک۔ میٹل بش مریک۔ بادشاہ نامسٹر ہرانت توار توار اسے۔ تینا وکری ۽ پارے ”ہن اوگنوک آتے پار، کتار ناباء میٹل آخوشکر، گڑاکتار ڈرو، دن امرکتار دیک؟“ چوکری بس ہنداکان پارے بی بی پاک کتار نامون ۽ خوشکرہ گڑاکتار دیک۔ ”ایکان بی بی ستماڑ آن ہرک۔ زمیندار خن تے خلکنے بی بی ۽ ہرک۔ ملاٹڑے تس تکبیر میٹل ۽ تڑے۔ داسہ میٹل ۽ کوڑکتوسل انازی اٹ دو ۽ تینا خوشک، چوکری پارے ”دن میٹل ۽ کوڑکیرہ۔“ ملاٹڑے پارے ”گڑادا میٹل ۽ کوڑکینہ، نمے سوایتنہ، دبو بسبو، نن کن ہم تین کن ہم۔“ میٹل ۽ تیار کرے۔ چوکری درے سوتے بسے، کو اب کرے۔ ہناملٹڑے پارے ”گبو داکان زی آداڑے کس اف۔ نم ہم سوکنون ہم کنین۔ ہناریڑے لگار ستماڑنازی آ۔

ملاٹڑے زمیندار ۽ پارے ”ای ہراوڑاٹ ارغکنگٹ۔ نی ہمووڑاٹ ارغکنیس۔ داسہ ملاٹڑے باخو ۽ بامس کن درے، وار اس خف کن درے۔ زمیندار ہم ہندن کرے۔ بی بی پارے ”دا امرکیرے۔؟؟ ملاٹڑے پارے ”ایڑے اراٹی ننازیغ غاک نناباتے بی باخوتیرہ۔“ داسہ نن تپنہ امر باخو ۽ بوڑرہ۔

بی بی پارے چوکری ۽ پارے، ہل ارغہیتن تا۔ ”بی بی ہلک زمیندار ۽، چوکری ہلک ملاٹڑے ارغ تس۔ داکنگر سیر کیر تینے۔ داسہ شام تاتا۔ ملاٹڑے پارے ”نن شام تما۔ داسہ نن ہرانگ کانہ؟ آگہ ستماڑ آن دران توننہ خزرہ۔ اینوناشام ہنداڑے مرینہ۔ مسافر ان سہب اناکانہ، دان ۽ اینو ہنداڑے تیر کینہ۔“ خیر شام آہنداڑے خاچار۔ ملاٹڑے، زمیندار، چوکری و بی بی۔ ملاٹڑے زمیندار ۽ پارے۔ ”ای امر کریٹ نی ہمون کیس۔“ داسہ ملاٹڑے لیٹو کرسا داپالو آن ایلوپالو آن کوٹھی ۽ الاکنڈا کن ہنا، بس دا

کنڈا کن۔ زمیندار ہم ہندن کرے۔ بی بی پارے ”دا امر کیرے۔“ ملاٹر پارے ”ایڑے اُریٹی ننا بی بیک ننے ہلیہ تورہ۔ خمب اٹی کیرہ، بانکر کیرہ۔ داڑے ہندن گوہی کینہ۔ گرا تمہن یا بچن۔“

بی بی پارے، ”خدا خلک تا، داستماڑ آن تمرہ۔ سہب انا بندغ آک برور، دا تمانو، کپ کپ مسنو۔“ چو کری ۽ پارے ”ہل اودے تانی خمب اٹی کر۔“ زمیندار ۽ ہلک بی بی خمب اٹی کرے۔ اخیر داشام ۽ خاچار اتون تا۔ سہب انا وندی بش مسر۔ پارے ”داسہ امر تینے خون۔“ بی بی پارے ”داسہ ہنبو فلانی جنگل ناوٹ اٹی کوٹھی اسے، ہموڑے پیر اسے۔ گرا ای ہمو جنگل اٹی بروٹ فلانی نن۔ گرا نم ہموڑے بیو ملنہ۔“

ہمو تارنخ ہمو مد بس۔ ملاٹر ہنا اسہ خلق اسے ٹی خاچا۔ زمیندار ہمو جنگل آجٹ اس تو س انتظار کرے، تلخ ہلک تے خاچا۔ بی بی چو کری بسر، دا خاچا نے سدھ سماف تے۔ چو کری پارے ٹوہن تے، بی بی پارے اٹے تے خاچے۔ جیب اٹی تے کرے بیڈی اس۔ سہب انا زمیندار سما کرے، ہچڑ اف، ہنا ملاٹر ۽ پارے ”استو بتو۔“ ملاٹر پارے ”جیب ۽ تینا ہروا۔“ ہرا جیب اٹی کنا بیڈی اسے۔ ملاٹر پارے ”استو بسنے، پارینے دا چنا اسے کاہے بیڈی خلی، اوڑان انت خواہک۔۔۔ دا کار بار۔۔“ ولد اہمو تارنخ نا انتظار ۽ کریر، ہمو تارنخ بس۔ ملاٹر زمیندار ۽ پارے ”ہن اینو سو اس ہل، داڑے کو اب کینہ کینہ۔“ زمیندار ہنا ہلک سو اس، سو انا ترنگ اٹی ملاٹر زمیندار نا دو ۽ تڑے۔ ملاٹر ہر ادا تلخ اٹی کاہک۔ ایس بے پلپل کرے دو ۽ تے تے، داسہ زمیندار نا دو ۽ خل کریکہ۔ ہنا ہمو جنگل نا بس کوٹھی ٹی انتظاری مس۔ جٹ اس مس چو کری بی بی بسر ہنداڑے، دا تمار تینا درپہ ٹی۔ چو کری ہر اسہب تما، داسہ دے تما ہرا کان خزرہ ننے۔ بادشاہ سہب انا، ہر استماڑ اٹی مسٹر کنا اف۔ ہنا پال دین اس پارے ”کنا

مسٹر اف، ستماڑ اٹی۔ “پالدين ہر اپال شانا پارے” فلانی جنگل اٹی اسہ دُز اسے تون تو لوک ۛ۔ “بادشاہ پرمان کرے فوج سپاہی تے راہی کرے ہمو جنگل ۛ پلویرڈ کریر۔ پارے” ای داسکان حکم کتنٹ پلیرے تا۔ “داکان ملا لٹر ہر اداشوم آک اینو خنفر۔ ہنابلہ سے آن ہلک جوڑہ اس پچ انا لُخ اٹی کرے، ہلک تال اسے ٹی ڈال اس کرے۔ ہناسپاہی تے ڈال تس، ہناسپاہی کو ٹھی ٹی پترینگا، بی بی ۛ پارے” ہل دا پچ آتے بین کاٹم ۛ تینا تف ہن، سدھا ستماڑ اٹی۔ “داہندن کرے۔ بادشاہ خناسما کنا ستماڑ اٹی ۛ، ہناسماڑ ۛ پارے۔ دن دن ای نے ختننت فلانی پالدين پارے نی فلانی جنگل اٹی اُس۔ مسٹر پارے” باوہ خدا کو رکے نے ای ہناسٹ شینفی چکر اس نی پالدين ناباگانے ملامت کیسہ۔“

بادشاہ حکم تس، “ہلبو دُز آتے۔” سپاہیک ہلکر دز آتے، دارا زینہ ۛ۔ ہلکر دریر تا بادشاہ غا۔ بادشاہ ایڑے حوال کرے تا۔ داپاریر “نن فلانی ملک انا بندغ اُن سہب انا ہر ان فوج وسپاہیک ننے پلویرڈ کرینو۔ ہر اُن کان خلیہ ننے، نن تباہ برباد مرینہ، نن ہنگ اٹی اُن فلانی ملک آ۔ استوننا توشہ کٹانے۔ داسہ نن تون توشہ اف۔” بادشاہ تس تا پیسہ گداراتا۔

ملا لٹر ہلک ز میندار نا خر پچ ۛ، داسہ بادشاہ حکم تس، “ہلبو پالدين ۛ تیل اٹی ترڑبو۔” ہناسپاہیک ہلکر پالدين ۛ، پالدين ۛ پارے “دورغ ترڑسہ۔” پال دين پارے “بادشاہ! مسٹر نا دُز ۛ، دُز ۛ۔ نی کنے منپیسہ، خاخر نا قسم ایت مسٹر ۛ تینا، دیر و خاخر کر تے، خاخر ہشاتے تو دز ۛ، اگہ ہشتوتے گڑ اذ اف۔“

ملا لٹر ز میندار ۛ پارے “داسہ نی دن کر تینے پخیری لبیس اٹ کر بر، گڑا بر مسٹر کو آن چوک اس ہل، بادشاہ ۛ پا، ہیف ۛ نے، نی دا ز بیانا مسٹر ۛ پالدين ناباگانے قسم ایتسہ۔ گڑا کنے چاڑ ۛ۔ نی تینے کشہ نرہ ہن۔” ایسر خاخر اٹی کیر اس کریر، لوڑی بس

دموک کرے خاخر ۽ گلّفے۔ کیمر ۽ خیسُن کریر۔ پخیر بس ہنداکان، بھازی نَس، ہلک مسٹر کونا بوز آن چوک اس۔ بادشاہ ۽ پارے ”ہیف ۽ نے، پالدین ناباغاداز بیانا مسٹر ۽ قسم ایتسہ۔“ ولد اپخیر نراکشائینے۔ ملا لٹر پارے بادشاہ ۽، ”بادشاہ! نی خناس مخلوق مچ آخناد پخیر بس مسٹر آن ناچوک اس ہلک۔“ مسٹر پارے ”باوہ اونا قسم ہلپ کنے۔“ بادشاہ پارے ”اونا ای قسم تفرہ نے۔“ مسٹر بسم اللہ کرے ہر نے کیمر ۽۔ کیمر ہشتو تے۔ ہلکر پالدین ۽ تیل اٹی ترڑارتے۔

ملا لٹر بادشاہ ۽ پارے ”بادشاہ سلامت! نی خناس مخلوق مچ آخناد پخیر اس نامسٹر آن چوک اس ہلک۔ داسہ نی ہمو پخیر ۽ مسٹر ۽ تینا برام ایت۔ ولد اپا اونا لائق نَس۔“ بادشاہ پارے ”راست پاسہ۔“ پٹار پخیر ۽ لیسر۔ پخیری آلبیس ۽ کشار، نکاح تہرتے او ہموڑے خوش نسر۔ نن بسن داڑے آسرات اُن۔
(داسہ ۽ کنے شاعر رفیق زیب ہارونی بنفے: عنایت ساغر)

لال بادشاہ

اسے کس بادشاہ اس، بادشاہ خدائے خدا نار سول، دازمانہ سازیء بادشاہ اس کس۔ دابادشاہ ناچار مار کسر۔ بادشاہ اسے دے اس غصہ کرے و فیصلہ کرے کہ مار تے اسٹ اسٹ آراغان کشوہ۔ ہند اچنکا مار یتینا خواہنے، پارے ”کنما را می نے آ ناراض اٹ۔ نی تینا ہلی ۽ ہر ف ہن ہر انگ کہ کاسہ ہن۔“ بادشاہ نادامار اپن کس لال بادشاہ۔ لال بادشاہ ہر فے ہلی اس۔ زغم ۽ تینا ہر فے، بس رادہ مس۔ ہنا ہنا۔۔۔۔۔

اے دادے، ہل ہن بادشاہ نا ایلو مسہ مار تاکسہ ۽۔ او فک تین تون سلاہ کریر۔ باوہ ہند اوڑاٹ کل ۽ آراغان کشوہ۔ اولال بادشاہ ۽ کشا۔ پگہ ننے ہم کشوہ۔ گڑا انتے ہنپن ایلیم نارنداٹ؟ بسر ہلی تے تینا سنج سلہہ کریر، ہر فیر ایلیم نارنداٹ، بسر کسر آ ایلیم ۽ ہم خنار۔

لال بادشاہ چک ۽ ہڑسا ایلیم ہم سر مسر۔ ہلی ۽ تینا تھے۔ ایلیم تے حوال کرے۔ بھلا ایلیم پارے ”نن ایلیم سلاہ کریمن۔ نی چنکا ایلیم کسس، باوہ نے آراغان کشا۔ ہند اوڑاٹ باوہ کل ۽ ننا اسٹ اسٹ آراغان کشوہ۔ کل ننادرپہ در مرون، داسہ ہر چار ننا اسہ ہند آکانہ، ہر املک اٹی ہنان خداوند تعالیٰ جوان وخت گدریفو۔“ لال بادشاہ پارے ”ایلیم، کانبو سر ہلین۔“ بسر بسر اسہ درخت اسے نا بھلو سیجا اس کس، خنار درخت ۽۔ لال بادشاہ ایلیم تے پارے ”ہند درخت ناسیجا ٹی جٹ اس دم اس کشن۔ دینچہ خاچن ساہی کین۔“ ہند درخت ناکیرغ آن دم کشار، تو سر، خاچار۔ ایلو کل تاتنگان ہناسر۔ لال بادشاہ ۽ سانس۔ ہند درخت آبسر مسہ چک تو سر تین تون

تینٹ ہیٹ کریرہ، اسٹ تاپارے ”اخ دابندغ آتے سامسکہ، کس تاکنے خلے کنا کاٹم
 ء کو اب کے، گُنے۔ ہر امک اٹی کاہے خداوند تعالیٰ اودے او ملک انا بادشاہ کیک۔“
 ایلو تاپارے۔ ”اخ دابندغ آتے سامسکہ، کنے خلیر گُنیر۔ ہر اڑے کار ہنگ تون دا
 بندغ آتے ہر کس تینا خن تا محک۔ ہر چار ء تا اسہ ہند آچار ایڑھ نکاح ٹی ملک۔“
 مسٹمیکو چک پارے۔ ”اخ دافتے سامسکہ کنے خلیر گُنیر۔ مچ آکنا بدن ء کو اب کیر
 گُنیر، شام انا خاچر سہب انا سرجہ نا کیرغ آن سد دانہ ہیر الال جو اہر ہر فر۔“ لال
 بادشاہ ء سانس بش مس توفک ء ہر نے ہر مسٹ ء تا ٹکالتس۔

ہر اچک پارے ہر کس کنا کاٹم ء گُنے او بادشاہ مر یک۔ ہمو چک نا کاٹم ء کشا بھلا
 ایلم ء تس۔ ایلو چک ء کو اب کرے۔ ہر اپارے کنے کنگر ہر چار تا اسہ ہند آچار ایڑھ
 تون نکاح کرور۔ ہمو چک ء کل ایلم تے تینا بشتا تس۔ ہر اچک پارے ہر کس کنے گُنے
 شام انا خاچے سہب انا بش مرے کاٹم نا تینا کیرغ آن سد دانہ لال جو اہر ہر نے، ہمو
 چک ء لال بادشاہ کنگ۔ بش مسر ہلی تے تینا سنج کریر، رادہ مسر۔ مزل خلسا ہنار۔
 ہیٹ آک زومریرہ، سال آک ہرے آکارہ، داکان مستی ہنار، خنار:

مسہ شار ارٹ تا سن نسر اسٹ اٹی تا بندغ آلو۔

ہمو ٹی کہ بندغ آلو ہموڑان خنار مسہ پائی، ارٹ تا داسا سر۔ اسٹ تا چلتو کہ۔

ہمو تا کہ چلتو کہ، ہموڑان ہلکر مسہ ڈگی، ارٹ تا خشک نسر، اسٹ تا
 ہالینگتو یس۔

ہمو کہ ہالینگتو یس پینگ ایس مسہ روڑ، ارٹ تا کسکو سر۔ اسٹ ء تا سا الو۔

ہمو ٹی تا کہ سا آلو کہ، ہنار مستی خنار مسہ شوک، ارٹ تا لُنڈی نسر۔ اسٹ ء تا

لنک الو۔

کہہ مرو مونی جوان مزہ کرو

قدرت کننا خالق نا، بسر بسر بھلو بادشاہی اسے ٹی سر مسر۔ انت مرے او نابا وہ نا
 بادشاہی، دابادشاہی شہنشاہی ء بادشاہی اس نس۔ دنیا نارنگ آک نس، دنیا ناسیل
 سوات آک ء، ملک آک ء۔ بانگ ء۔ باغیچہ غاک ء۔ اسے است خننگ تون ہزار
 است مریک۔ بھلو شمار اس نس۔ ہنداڑے تین کن ہلکر جاگہ اس، دے آن ہنارہ
 سیل سوات کریرہ شام انا بسرہ۔ شام انا لال بادشاہ خاچا سہب انا بش مس، سد دانہ
 لال ہرفے، داسہ ہج غم اف تا۔ انت کیر انت گنیر۔ ہنداشار آکارہ، سیل سوات
 کیرہ۔ شام انا بریرہ تینا جاگہ غا۔

ہر خدا نادر ت ء بادشاہ نابدغ آک خنار تا، سبحان اللہ دابدغ افس سفافرشتہ
 ء۔ دن ء بندغ داچ آ بادشاہی ٹی اف۔ بندغ نادر و شم ناچار میکو بشخ منگ۔ خدا جوڑ
 کرے دابدغ آتے جوڑ کنگ اٹ کمال کرینے۔ حوال ہنا اسہ دم بادشاہ ء سر مس۔
 نابادشاہی ٹی دن ء بندغ ء، بندغ افس فرشتہ ء، ہنداڑے چکر خلیرہ۔

بادشاہ بندغ اس گدار پارے ”ہنبو پابو تابادشاہ پارینے۔ نما مہمانی کنتون ء،
 بریر، داڑے مہمانی گنیر۔ ننا مہمان ء۔ مہمان ناعزت ننے آ فرض ء۔“ داشام انا تینا
 جاگہ غابسر، بس حوالی پارے تا، ”کنے بادشاہ نم کن راہی کرینے۔ نما گنے پارینے ہنبو
 پابو تابریر، اوقا مہمانی کنتون ء، تاکہ امی اوفتے خنو۔“ لال بادشاہ پارے ”ہن بادشاہ
 ء پان بفتہ۔ نن دامک اٹی مہمانی کنگ کن بتن۔ نن تینٹ بادشاہ ء بندغ اُن۔ نن
 نما پانگ آ بفتہ۔ اگہ بادشاہ تینٹ برے یاتینا مارے راہی کے، گڑا نن برینہ۔ اگہ آخا تو
 بادشاہ ء پاسلامت مریس، نن تون ارغ ارے۔“ داہنا بادشاہ ء پارے، ”ننا پانگ ء
 قبول کنتو، پارینو، نم بادشاہ نا خدمت گار آک اُرے بادشاہ تینٹ برے یامارے تینا
 راہی کے۔ گڑا نن برینہ۔ نن تینٹ بادشاہ اُن۔ بادشاہ اگہ بنگ خدا سلامت کے

تے۔ نن مہمانی کنگ کن بستن۔ نن تون ہر گڑا گنج۔ اگہ اودے ارغ کُنوئی ۽ برے، ہزار فوج تون برے۔“

بادشاہ ہم ہر ادا ہز گار ۽ بندغ ۽، دا وکیل ہم اریر، دادا نانا تہیت آک ۽۔ ہر خدا نا خلوک ناہیت آک افس، خدا نا خلوک اول ہیت انا کسنگ ۽ ہم تپک۔ داہیت آک ہز گار آتا۔ اوہیت انا اشارہ ۽ پھٹہ مریرہ۔

قدرت ۽ بادشاہ تینا مار ۽ پارے، ”کشہ گلہ پان جوان ۽ ہلی اس، زہن کر جوڑ کر جاڑ کر خیسُن ناز ہن کر۔“ مار پارے ”اباجان نا حکم مرے، نن نا حکم اکن ہر وخت سلوک اُن۔“ بادشاہ نامار تینے آن کڑو اس کشا، گلہ پان اسہ جوان ۽ ہلی اس سنج کرے۔ خیسُن ناز ہن کرے۔ بس سر مس داڑے سلام والیک۔ والیک سلام بیا بخیر مس۔ پارے ”بادشاہ نامار اٹ کنے باوہ راہی کرینے، نم کن۔ اینو نما مہمانی ۽ اسٹ تو نم مہمان اُرے ننا فرض ۽ نن نما خیال ۽ تخن۔“

پارے ”سہبی، داسہ نی بادشاہ نامار بسنس۔ اول آباوہ نایتینا ڈو سلوک ۽ نن کن راہی کر یس، اونا پاننگ آبتونہ۔ داسہ نی ہن نن برینہ۔“ اے اینگی ہنا۔ داہر چار ایلم بٹ مسر، ہلی تے تینا جوان سنج سلہہ کریر۔ رخت تسر۔ ہنار ایڑے بادشاہی ٹی سر مسر۔ سلام والیکم۔ والیکم سلام۔ بیا مس۔ بخیر مس۔ مہمانی مس۔ کُنگ مس۔ بادشاہ پارے ”اللہ ودی کرینے، دا بندغ آتے ودی کرینے۔“ بادشاہ است اٹی پارے ”ای دا بندغ آتے تینا ملک آن اسل پٹشن منگ کن الیپہرہ۔“ حوال کرے تا، ”امر ننا ملک اٹی بسزے۔“ دا پاریر ”نن تینا ملک آن بسنن، ناملک انا سیل سوات آ۔ پداکانہ یا عمری ہنداڑے مرینہ۔“

بادشاہ پارے ”ای نمے دانگ اینگ ہنگ کن الیپہرہ۔ نما خرچ خر بات کل کنا زی آٹے۔ تاکہ ای اریٹ نم ہنداڑے مہو۔ ای پین تین نمے روادار افٹ۔“ پاریر

”بادشاہ! سہی، نن کن تینا بنگلہ غانبار ۽ بنگلہ اس تف۔ اتہ مستری تے نن تینا بنگلہ ٹی اسل کس اسے روادار مرو فن۔ نی بادشاہ برداوخت آبادشاہ اُس، ناما برے، ننا ایلم ۽۔ ایڑے تولنہ مجلس کینہ۔ نی ہراوخت آ بسس، ہموڑے مجلس کینہ۔ نے کن نن پین کاریم کپنہ، ہراوخت آبادشاہ نے ڈکھ اس ہلک۔ ہمودے نن نامک ۽ کرون۔ پین کاریم نننہ آن بچ مفک۔“ بادشاہ پارے نمے آن بچ ۽ گڑ اس خواہندار افٹ، نمے آن بچ ۽ طلب اف کنے۔ دادے کناست خواہی کہ نم مچ زند کنا بادشاہی ٹی رہینگو۔“

الے اودے، ہل مستری تاکسہ ۽۔ مستریک لگار کاریم اٹی ٹوارٹ اٹی پیسہ غاک نسر، ہندن ۽ بادشاہ نا بنگلہ اس ہندن ۽ بنگلہ اس جوڑ جاڑ کریر تیار کریر خنس تے حیران مرلیس۔ رنگ پہ رنگی چمنیک خرسیک تیار مسر۔ داسہ ایلمک ہندا بنگلہ ٹی رہینگرہ۔ منہ وخت مس، بس اسٹ اس مر آن توار کرے، خرٹک آن خلیرہ، اے مہالوپا ریسر نن تینا بنگلہ ٹی نرا نگا پشہ ۽ الپیر ون، مر آن توار کیک ”اوبادشاہ نمے خواہنگ اٹی ۽۔“

قدرت خدا نا بادشاہ ناما ہمو اسٹ نس، بیگہ نادا فانی آ دنیا ۽ یلہ کرے۔ بادشاہ دانفے کن کلہو کرے آخر دا کنا مارک ۽۔ ہنار ایڑے ہر چار ایلم، یا اللہ امان۔ مار دادنیا غان فانی آ موکل کرینے۔ داسہ شام مس قبر ہم ختنگ مفک، سہب انانن تینا منشاٹ ہودے دفن کرون، ایونانن اوڑا گٹ ایتن۔ بادشاہ ۽ پاریر ”بادشاہ ہیبت اس بن، نن نس بچ ایلم پنچیکو ننا ہندا نس، دادنیا غان فوت مس۔ داسہ نن مسن چار نناست انا خواہش ۽ دادے نن دینہ تینا بنگلہ ٹی سہب انا، نن نے پارون گڑا کناہ مکان آ پین کس انا بکار اف۔“

دریر ایلم ۽ بنگلہ غا، بھلا ایلم پارے (قوم ۽ راج ۽ الیتویرے، ہیئت اس بنگرے، سوال دادے) ”داسہ واری واری آ ایلم نامیت آگاٹ ایتنہ۔ اولیکو ۽ تغ ہلک پدانا ۽ تینا بش کے۔ اخیر اٹی لال بادشاہ ۽ بش کینہ۔“ بھلا ایلم پارے ”داسہ نم خاچو ای گاٹ ایٹوہ۔“ گاٹ تنگ اٹی گڈہ ہلک تے۔ زغم ۽ ایکان تسنہ ڈغار اٹی ایکان پیشانی ٹی۔ دے اس کہ مس، اسہ خدا بلا سے شیف مس ایڑارہ کرے، داز غم ۽ تینا چغل تس خلک بھلانا دو ۽ کشکا۔ بلانیمہ آسمان کن ہنا، ایکارہ فے بلانا دو ۽ کٹ انا کیرغ آن خسا۔ بش کرے تینا پدانا ایلم ۽، پارے ”ادا داسہ نی بشہ کنے تغ بلکنے۔ ای خاچوہ۔“ ایلو ایلم بش مس ہندن اودے ہم گڈہ ہلک ہندن زغم ۽ ڈغار اٹی تس، ایکان پیشانی ٹی۔ دے اس مس بلا بس ایڑارہ ۽ تے۔ داکشاز غم ۽ چغل تس خلک بلانا ۽ کشکا کاٹم ۽ تے بٹے کٹ انا کیرغ آن۔ ڈرہ ۽ تے مڑبٹے۔ ایلم ۽ ہلک بش کرے ”ادا داسہ نی بشہ کنے تغ ہلک۔ ای خاچوہ۔“ ایلو ایلم ہم بش مس، ہنداڑے گاٹ تنگ اٹی ۽، دے اس بنگلو آن پیشن نیڑی اسے ناتوار ۽۔ پوہاڑ کیک۔ ہرا ای کاو ایلمک تینا مریرہ۔ ہنپر خدا چاہک انت حقیقت ۽، توکل آکاو ہرو، انت کسہ ۽۔ ہرا کہ خدا نانت بلا سے ہر فینے، نیڑی اس لخ آتخانے ہنگ اٹی ۽۔ بلاناچپ آن پیری کرے کشاز غم ۽ چغل تس خلک بلانا ۽، نیڑی ۽ پارے ایت خبر دا امر؟ نیڑی پارے ”ایلم کنا اسٹ اسے دے درست کاہک کاریم کیک، شام مس تغ اٹی ہنا تو ہنا۔ ای پیشن مسٹ دیر انا خیال اسے آ، بس بلا ہر فے کنے، پوہاڑ کریٹ اللہ نے ایس۔“ نیڑی ۽ پارے ”نی ہن تینا ارغا۔“ بس چنکا ایلم لال بادشاہ ۽ بش کرے۔ ایلم کنے تغ بلکنے ای خاچوہ۔“ بش مس لال بادشاہ۔ ہران نیمہ متنے، داللہ تی آنک ہراکان دن زوکارہ۔ ہر فے دمبورہ ۽ تینا تو س کٹ انا اسہ پاچہ غاساز کرے، شروع کرے کلام پانگ ۽۔ ہندن ۽ کلام پاک، اللہ و اللہ نار سول نایات اٹی، ہندن ۽ ہنین ۽ توار اسٹ، ہراکان

لگک ہر اکان ڈرننگ، دانا تو ار ہر اڑے لگک بندغ تو بندغ ملائک آک شیف مریرہ اونا تو ار آ۔ ہنداکان پریک ہنائر پین ملک اسے نا چکر آ۔ حوران پری نس۔ جنان پری نس، گلان پری نس۔ سوزان پری نس۔ سوز پری کل اناتا بھلا نس۔ دانا تو ار ۛ بنگر گٹ انا، ہنینی اٹ ہندن ۛ کلام پاریکہ پارے ہر سینگو کانبو، داڑے شیف مرین۔ داپاروک آدیر اسے کلام آتا۔ ہراوخت آد پری تاو لرشیف مس، بنگلہ نا تہٹی۔ سبحان اللہ دابندغ اس اف، سفا بندغی ۛ فرشتہ اسے، سوزان پری خننگ تون تینا عقل ہوش ۛ گوہا۔ داپری تے خناتینا دمبورہ ۛ شیف کرے۔ سوزان پری پارے پن نادیر ۛ، داپارے ”لال بادشاہ ۛ۔“ پری پارے ”لال بادشاہ نن ہر امک آن بنگ اٹی اُن، نیمہ آسمان آن شیف مسن، نی نن خناس تینا دمبورہ ۛ شیف کر لیس۔ غصہ کر لیس تینا دمبورہ ۛ شیف تخاس۔ نن نا مجلس آ بسن تاکہ ساف تمٹنے نن کن مجلس کر۔“ لال بادشاہ پارے ”سوزان پری ای داسہ ہچ ۛ وڑ اسٹ مجلس کنگ کپرہ۔ کنا است انا اسہ لار اس نس ای ہمو وخت آکشٹ تے، داسہ کلام پانگ بقک۔“ پری پارے ”ناست انانت لار اس نس۔“ پارے نن پنچ ایلم نسن۔ پنچچیکو ننادادے فوت کرینے، کسکنے۔ اسٹ ای اُٹ۔ ایلو مسٹ ننا خاچانو۔ ہندا ناکنے ڈڈ ہرفے ای اونا ڈڈ آتا کلام پاریٹ۔ بس داسہ ای کلام پانگ کپرہ۔“ سوزان پری پارے ”لال بادشاہ! نی تینا کہوک آ ۛ زندہ خواس گڑان کن مجلس کیسہ؟“ لال بادشاہ پارے۔ ”اوزندہ مرے، دے تودے ۛ ای نم کن ننگان مجلس کیوہ۔ آلم تولنگ آ مجلس کیک ای نم کن نت آ مجلس کیوہ۔“

بسم اللہ کرے سوزان پری جیب آن تینا کشا اسہ خیسُن ۛ رومال اس، بادشاہ نا کہوک آمار انا مون آ خوشکا۔ داہندن تنگان آ بندغ آبار دم کشنگ ۛ شروع کرے۔ دم تے کاہک بریک۔ پری پارے ”داسہ پالال بادشاہ!“ پارے ”داسہ حکم کر، ہرفے

دمبورہء، ہر اکان لگک، ہر اکان دڑک۔ ہندن ء کلام پاپک، ایلو پریک تو سنو۔ ایلمک
 خاچانو۔ داکان سوزان پری تے گنگرو تے مخ ائی ہندن ء ناچ اس کیک، اللہ امان
 ایسے۔ ”کلام پار سا پار ساساف تما۔ سوزان پری پارے ”لال بادشاہ ای پری تابادشاہ
 نامسٹراٹ، کنا باوہ پری تابادشاہء، کل حکم آک کنا دوٹیء، انت اس ای پاوہمون
 مریک۔ داسہ ای ہنگ ائی اٹ، تینا ملک آکاو، ہروانت منسے انت منسے۔“

پری تینا کاٹم آن کشکا مسہ تار تینا پڑہ غاتا، کرے تاسینٹ اسے ناڈنگ ائی، باء تا
 بند کرے۔ لال بادشاہء پارے، ”داکنا پڑہ غاک نے تون مریر، ہراوخت آناشونق
 مس یا است ناخو اہس نی دا پڑہ غاتے تاب ایت ای تینا ایڑھکو تون اسہ جٹ ائی سر
 مریو۔“ سینٹ اناڈنگ ء تخاللہ حافظ کرے ہنا۔۔

دا ایس ڈنگ ء کرے پیٹی سے ٹی۔ بس بٹش کرے ایلم تے پارے ”بٹش میو
 سہب تمانے نم داسکان خاچانرے۔“ ایلمک بٹش مسر، لال بادشاہ بھلا ایلم ء پارے۔
 ایلم نی استوانت خناس، بھلا ایلم پارے ای استوگاٹ تسٹ دے اس خنٹ اسہ بھلو
 خدا نابلا سے، ایڑارہ تے مس، ای زغم ء چغل تسٹ۔ دوء بلا ناکشکاٹ۔“ ایلو ایلم
 پارے ہندن ای بلاء خنٹ لئے تے خلکٹ۔“ ایلو پارے ای بلا سے کسفیٹ، دن دن
 نیڑی ء بچفیٹ۔“ لال بادشاہ پارے ”اللہ ناکھ شکر ء، کنے کل نما سہب کریزے۔“
 بھلا ایلم پارے ”لال بادشاہ ایت خبرنی انت کریں۔“ لال بادشاہ پارے ”خدا زندہ
 کرینے تے بٹش کبوتے۔“ اے ہلکر دوٹی تے جک کریرتے۔ داسہ ہر بیچ تاہندا کٹ انا
 زی آتوسنوگپ کیرہ۔

بادشاہ پارے داسہ وخت آپارینون تینا بنگلہ غانرا نگا پٹشہ ء ہم الیپنہ کسفنہ۔

نئے داتینٹ بریرہ نئے نئے پارہ۔

اسٹ اس پارے ”ہنبو ہر بو تاکاریم اس کیرہ یاننے پانن تینٹ کان۔“ ایکان
اسٹ راہی کریر، بادشاہ نا حکم ۽ ایکان دافتیان خُلیک، بس مرُراٹ ہندا کھڑکی آن
کو کڑو کرے، خناہر پنچ آک تاکٹ آتو سنوگپ خلیرہ۔

بس بادشاہ ۽ پارے ”بادشاہ! مبارک مرے نے مارنا زندہ ۽، ہر پنچ تاکٹ آ
تو سنوگپ خلیرہ۔“

بادشاہ پارے ”دا خلیس آن ہڑسیگا، کسر آن پدا بس۔ کہوک آ بندغ آک
ہر انگ آن زندہ مریرہ۔“

بادشاہ ہرا ای کاوتینٹ ہر۔ بگلہ غان چریگا، خنا تا ہر پنچ تاگپ کنگ اٹی ۽،
تو سنوگٹ آ۔ اللہ ناکھ شکرآت کرے۔ پارے تا ”اباداسہ کنا راشٹرت ۽۔ نم دا
ملک اٹی رہینگرے، کنا چار مسٹر ۽، ہر کس نمائیناسن آدوخلے۔ بھلا ایلم ۽ بادشاہ کینہ۔
نن ایہن داڑے رہینگنہ۔“ داہر چار تائیناسن آتا دوخلکر۔ لال بادشاہ چنک نس، اونا
دشتار ہم چنک نس۔ ایلو ایلمک نکاح کریر۔ بھلا ایلم نابادشاہی آتاج ۽ کاٹم آتخار۔
اودے بادشاہ کریر۔ بھلا ایلم پارے داسہ بادشاہی ہم کنا ۽، بوکل ایلمک ہنداڑے
بادشاہی آہندا آمرین۔ اومست انا جاگہ ۽ النہ۔ اونا چکر سیل سوات نا جاگہ مرے،
کانہ اوڑے تولنہ۔ لال بادشاہ پارے ایلم نم اوڑے تولبو۔ ای برام کریٹ کنا جاگہ
ہمودے۔ نم ایلمک اُرے کانہ تین پہ تین آبرینہ۔ ای تینا جاگہ ۽ الپہرہ۔

قدرت خدا ناداتینا جاگہ غا خوش خوشحال نسر۔ لال بادشاہ تینا جاگہ غاٹے۔ شام
کہ تمک دا پڑہ غاتے تاب ایتک۔ سوزان پری تینا ایڑھکو متون ہنداڑے رسیفک۔
نن نن درست ساز ۽ دمبورہ ۽ کلام ۽۔ ساف اتون موکل کیک۔ نن درست اونا
سوزان پری نا محبت ۽، نی پادا دنیا اونفے کن جوڑے۔ پین کس اکن اف۔ قدرت کنا
خالق نا، داڑے توشش توشش تو سال اراسال گدرینگا۔ اللہ جان جوان چاہک۔ اسہ دے

اسہ ہے برامی آجھلا ایڑھ پارے، ”اینوکان خاسپر ننے آبنک۔ اونا بنگلہ ۽ ہرن۔“
 داڑے دا بسرہمو وخت آلال بادشاہ گلی آن پیشن مس۔ قدرت ۽ ہنج آتا دلر اس
 بس ہندا باغ اٹی سر مس۔ دایتنا ہرنے تیر کمان ۽ ہنا کوٹھی نادرگہ ۽ یلہ کرے ہندا
 پیٹی ناباہم یلہ نس۔ ایکان دُسخنیچ آک سر مسر۔ سبحان اللہ کوٹھی ٹی ہندن ۽ روشنائی
 اسے، دے انا شرہ اف۔ دا کوٹھی ٹی ہندن ۽ زباد اس بریک اوفتا باوہ نابادشاہی انت
 کرو۔ مچ آروئے زمین نابادشاہی ٹی دن ۽ زباد اف۔ ہر ار اسہ لیپ اسے، اسہ پیٹی
 اسے، پین ہنج اف۔ بسر پیٹی ناباء ملار دنگ ۽ خنار، اوٹی پڑہ غاک نسر۔ دا اینگ چکاتا
 اے دانگ چکاتا۔ سوزان پری تینا ایڑھکو تتون اسہ جٹ اٹی سر مس۔ دافتا دُو آن
 دنگ ۽ پلار، دھکے تسر تاہر مسٹ تا تمار، شیف خل جوڑ مسر۔ بیرہ غاخنک تازڑارہ۔
 سوزان پری دیوال آنوشتہ کرے ”لال بادشاہ دافتا ارغ تے پاس مسہ مسہ موچڑی
 کاٹم اٹی تا خلیر، اوبندغ جوڑ مریرہ۔“ لال بادشاہ ننا بنگ داسہ ہندا مس۔ نن داکان
 پدبفرون۔ ناونادوستی چٹاہنا ختم مس۔“

لال باشاہ بس شکار آن، شکار کرے یاکتو، ایکان بس، اول آبنگلہ دے آنبار
 وشن نس، داسہ تارمہ ۽، اول آزبانا گند مچ آبنگلہ ۽ ہر فیسس۔ داسہ ہمو گند اف۔
 بس داڑے کوٹھی نادرگہ یلہ ۽۔ ہمو پیٹی نابا یلہ ۽، ڈران دڑو ۽۔ دُسخنیچ آک شیف
 خل جوڑ مسنو۔ بیرہ خنک تازڑارہ۔ لال بادشاہ ہر ادانگ اینگ ہرا، دیوال آسوزان
 پری نوشتہ کرینے۔ ”لال بادشاہ دافتا ارغ تے پاس بریر ہر کس تا تینا زنیفہ ۽ مسہ
 موچڑی خلے اوبندغ جوڑ مریرہ۔ اگہ خلنو تا ہندا ہندا آعمری ہندن مرور۔ لال بادشاہ
 ناونادوستی چٹازند مچ آختم مس۔“

لال بادشاہ ہنا ایلم تے توار کرے پارے ”ہو۔“ اے پارے ”انت اسے؟“
 پارے ”ہو داڑے زنیفہ غاتے تینا ہر کس درست کے۔ شکل آدرست مریرہ، بدن تا

مُج آخل جوڑ مسنے۔“ پارے ”ہر کس نمائینا زسیفہ ء مسہ مسہ موچڑی خلی۔ بندغ
مریرہ۔ آخا تو ہندن تموک ء، مُج زند تموک مرور۔“ دا خلکر مسہ مسہ موچڑی بندغ
جوڑ مسٹر۔

لال بادشاہ ایلم تے تینا پارے ”اگہ ای زندہ مسٹ ولد ابروٹ اگہ کسکٹ کنا
نیت کن دعا کیرے۔ داملک اٹی کنار پیگ چٹا۔ ہنالوڑی ء پارے، ”کن کن ہندن ء
چوٹ جوڑ کیس، کیرغ بائغ تا آہن نامریر، سی سال اسکان کشکپس، زندہ مسٹ
جوان قدر ء ناچا ہوٹ، اگہ کسکٹ نیت کن کنادا عاکیس۔“ اے پارے ”بو تار حکم نا
کناخن تیا۔“ ہندن ء چوٹ کرے، کیرغ تا آہن نابائغ تا آہن نانس۔ دا خلک
چوٹ آتے آہن نانت اٹی مزل کرے داسما ف کہ کوہ قاف ہراڑکے۔ سوزان
پری نا عشق اٹی تینا مون مزل خلسا کاہک۔

قدرت کنا خالق ناسالک کارہ گالک سلرہ

داخہ شوت۔ داخہ مارموت۔

تافونارغ۔ تال انانت۔

تیل تمباخ۔ بنگ پکوڑا۔

مرچ لاہوری۔ کلڑ نادندان

پشہ ناہو جری۔ مرونا مرغ

کٹ کچور۔ زارچوبہ

لونگ پوٹا۔ دیخہ مصری

دادارودرمان آتے کٹ۔

خرن ء پیچ اسے آن کثہ

شینشہ نادنگ اسے ٹی بندکر

ہر املک اٹی دوست آک ریٹنگرہ
 دارو درمان آک ہمو ملک اٹی لمرہ
 ہر املک اٹی دوست آک ریٹنگکپسہ دانسحہ وعلان جاپن ۽ امر تپیسہ۔
 دافتیان اسہ گولی اس کن
 نئے آسمان نئے دھرتی
 دا گولی تے کنتویرے بانمادیر الو
 کیسہ برو مونی مزہ کرو
 دا پند آکوتے

خلسا پر غسا کچی سالک ہنار۔ ہنار جان ناتے تیج آک ڈال مسر۔ نئے تغ ۽ خنانے
 نئے گڑ اس کنگنے۔ ہنارے تا فو آبار منے۔ انسانی درو شم ۽ ہم گوہانے۔ مزل خلسا بس،
 خنا بھلو بٹ اس خرنی ۽، چمن پھل آک ۽۔ اسہ بھلو بلا سے، دیو اسے، خاچانے تنگان
 ۽۔ دا پارے ”اسلام علیکم ماما۔“ دیو پارے ”کنے ماما کتویسہ۔ بیٹھ نے بائی دندان اس
 کنا دتری متوک۔“ پارے ”داسہ کن کنے سلوک اٹ۔“ دیو پارے ”داسہ ایڑھ انا
 مار مسس، امر کینونے۔ ایت خبر ہر انگ کاسہ؟“ پارے ”ماما کنے سوزان پری ناؤس ۽
 ایت، ہر اکانے۔“ پارے ”اوناملک، کنے خبر اف۔ بھلو وخت اس مریک داکان ننا
 زی اٹ سوزان پری ہنا کہ۔ نن کورٹسن ہمو جٹ اس نن خنی مسنہ مچے خنانہ۔ ہندن
 پاریرہ لال بادشاہ اسہ ملک اسے ٹی ریٹنگ۔ سوزان پری اونا عشق اٹی ۽، اوڑتوں
 محبت کیک۔ ہمو خاطر آن کاہک۔ داسہ بھلو وخت اس مریک خنپنہ تے۔ لال بادشاہ
 کسکنے یا سوزان پری کسکنے۔ کنے خبر اف۔ داکان مونی ہن کنا بھلا ایلیم ۽، نوا اودے خبر
 مرے، پاننگ کے نے۔ ای تو اسہ نیکی اس کیوہ۔“ کشاخ آن تینا اسہ پٹہ اس تس
 تے۔ پارے ”دادے ہرف، ہر اوخت آغلیم اس ہلک نے، پاتے

”پٹھ پٹ چلی“

اُسّل کہ لکھ بندغ مریر کل ۽ تابلک تفک تا۔“ پارے ”نے خدا نا اسم ۽ اگہ نی
خناس تے نے تون بس اوناخن تا دیدار ۽ کنے کرفس۔“

ہنا مونی راہی مس، منزل خلسا ہندا اُس آ پیچ ٹوپند کرے یا شش ٹوپند کرے، او
بیلی بھلو بٹ اسے، درخت آک ۽، خر نی ۽، پھل آک ۽، ایڑان بھلو دیو اسے،
خاچانے، تنگانے، داپارے ”اسلام علیکم، اما۔“ دیو پارے ”و علیکم سلام، اگہ کنے ماما
کتویسہ، کنادٹان تے ٹی اسہ باخواس متویسہ۔“ پارے ”کن کنے داسہ سلوک اُٹ۔“
پارے ”داسہ مسس ایڑھ انامار، امر کئیونے۔ ایت خبر ہر اکان بریسہ ہر انگ کاسہ؟“
پارے ”ماما! کنے سوزان پری نا اُس ۽ ایت۔“ پارے ”سوزان پری ہسے بندغ ۽
داکان بال اٹی ہنا کہ بسکہ نن ہندن بنگنہ ملک اسے ٹی لال بادشاہ رہینگ۔ داکان اونا
مجلس آہنا کہ بسکہ۔ سیجاتے نن آتما کہ نن کور اُس ہمودم نن خنی مسنہ۔ کنے ہچ خبر
اف۔ داکان مستی ننا بھلکہ بھلا ایلم ۽، او پری تا سیم آٹے۔ داکان مونی ہن اودے
خنس نو اودے خبر مرے، ڈس ایتے نے۔ نن ہچ سماف۔ نیکی اس کیوہ اتون نا، دا
کنا ڈنڈا ۽ ہرف، اُسّل کہ لکھ بندغ مریر۔ بیرہ غاپاتے
”کٹ مے ڈنڈا کٹ۔“

کل ۽ تابلک خلیک۔“ پارے ”اگہ خدا کرے خناس تے، کنے آ ا تیس تے،
خن تاتے دیدار ۽ کیو۔“ پارے ”ماما! حکم نامرے۔“ ہر فے ڈنڈا ۽ لخ آتخا۔ ہندا اُس
انارنداٹ گڑاچار ٹوپند کرے، شش ٹوپند کرے، اخیر بس ہمو سیم آ۔ او بیلی بھلو
بٹ اسے درخت آک ۽۔ خر نی ۽، چن اٹی خدا کلبلا سے خاچانے، تنگان ۽۔ دا
ہندا اکان پارے ”السلام علیکم، اما۔“ پارے ”و علیکم سلام، کنے ماما پاتویسہ رندا آتانا اُس
متوکہ۔“ پارے ”داسہ کن کنے سلوک اُٹ۔“ پارے ”داسہ ایڑھ انامار مسس، امر

کئیونے؟“ پارے ”ایت خبر ہر اکان بریسہ ہر انگ کاسہ؟“ پارے ”سوزان پری نا پد رنداٹ اونا ملک انا ڈس ۽ کنے ایت۔“ پارے ”سوزان پری، پری تابادشاہ نامسٹر ۽، ہندن بننہ واسیم آن ایپار، اوفتا ملک ۽، نن اینگی ہنگ کپنہ۔ اودانگی بنگ کپسہ۔ (سوال دادے) سوزان پری نانن بنگنن لال بادشاہ اسہ ملک اسے نابادشاہ ۽، اونا عشق اٹی ہنا کہ، اوڑتون مجلس کریک، بسکہ۔ بال اٹی سیجاتے تما کہ نننے آ، نن کور نسن ہمو وخت آچھے خنی مسنہ، داسہ کنے خبر اف ملک تا ہندا دے۔ داکان اینگی کاس نن نے ایڑھ انا مار کرین، چڈاہان، نننہ ماما پاریس، اوفتہ اباپاس ہم کئیرہ نے، ایسپہ نے۔ بیخ ۽ ناکشرہ۔ اے دیو ۽، نی اگہ خدا کرے خناس تے کنے آ اٹیس تے، ای خن تاتے دیدار ۽ کیو۔“ پارے ”حکم ناء ماما۔“ ماما پارے ”نیکی اس کیوہ اتون نا، دا کنا ٹوپ ۽ در کاٹم آتخ، ہراڑے کاس کس اس خنپک نے، اسل کہ خن تے تا لتاڑس، او خنپسہ نے۔ داکان مونی اسہ ڈایا سے نارا ۽۔ اونا مسٹرستی جتی سے، برام کتنے۔ ڈایانا مسٹر سوزان پری تون ایڑھکو ۽۔ نی ہمو ڈایا غاہنک۔ اگہ ہمو مائی نے دے نننہ خبر اف۔“ پارے ”سہی ۽۔“ ہرنے درے ٹوپ ۽ کاٹم آتخ۔

خلسا پر غنسا مزمل کر سا۔ کسراٹ بھلا دیو آک ۽، داخن تے تالتاڑک، دافتا پوراہ ۽ کپک، اے خنپسہ تے۔ مزمل کر سا ایکان اوکان سدھا ہنا ڈایانا ارا ۽ سر مس، ڈایا ارا نا تینا مون آتوسنے، پارے ”ماما سلام والیک۔ خدا نا اسم ۽ ایسنٹ ایانا۔“ ڈایا پارے ”خدا نا اسم اکن مال کاٹم قربان، حکم کر۔“ پارے ”تینا مسٹر ۽ کنے نکاح ایت۔“ پارے ”نہ خبر اف، دادیو آتے کل ۽ خبر ۽، کنا مسٹر برام کپک۔ ستی جتی اسے، خدا نا اسم ۽ ایسنس۔ خدا نا اسم اکن ای نے تو بریوہ۔ کان ایاتے۔ اے مسٹر نا جاگہ ۽۔ ہندا خدا نا اسم ۽ اودے پا اگہ اونی ہلتو ای نے پاننگ کپرہ۔ خدا نا اسم اکن ای نے تو بریوہ۔ ایہن ای ہٹو ۽۔“ ڈایا و لال بادشاہ اوارا ہی مسر۔ ہنار ایڑے ڈایانا مسٹر خدا نا

خلوک اسے۔ ہندن مومن تافو آن بارے۔ ایڑے سر مسر، ڈایاغان مست لال بادشاہ پارے۔ ”اے اللہ نابندہ ای نے آخانا اسم ۽ ایسنٹ۔۔“ پارے ”خدا نا اسم اکن نت کاٹم مال جان قربان۔ حکم کر۔“ پارے کن تون نکاح کر۔“ اے دم اس چپ کرے، پارے ”نے خبر ۽ کنازندانا... ای برام کتوٹ۔ کنے آخانا اسم ۽ ایسنس، کنا مسہ شٹ ۽، قبول کیسہ تا نکاح کیوہ نے، اگہ کپیسہ نکاح کپہ نے۔“ پارے اولی شٹ کنا ہندادے زغم ۽ تخنہ نیام اٹی لیپ انا، اے چنڈ اٹی نی خاچ ایلو چنڈ اٹی ای خاچوہ۔“ لال بادشاہ پارے ”کنے قبول ۽۔“ پارے ”ایلو شٹ کنا ہندادے ای ہرانگ کاو نی کنے توننگ کپیسہ، اٹ وخت مریو نی کنے پاننگ کپیسہ۔“ لال بادشاہ پارے ”دانا ہم قبول ۽۔“ پارے ”مسٹمی شٹ کنا ہندادے ای نے گلاس اس دیر انا تفروٹ۔ نارغام آتے ہلپر وٹ۔“ لال بادشاہ پارے ”داہم کنے قبول ۽۔“ پارے ”قبول ۽ نے خدا نا اسم اکن ای نے نکاح کیوہ۔“ ایسر نکاح ۽ تاخوانار۔ جٹ اس تو سر۔ داسہ خاچنگ وخت آزغم ۽ نیام اٹی تنخا، اے ایڑے خاچا، داداڑے۔ زرس مس ڈایانا مسٹر زرس نت انا بیغاتال اسے دوتے تینا نٹی کرے، بس راہی مس۔ لال بادشاہ ٹوپ ۽ کاٹم آن ہر فہ خلک گانڈواٹی سدھا ڈایانا مسٹر (تینا زسیفہ) نارنداٹ ہنا۔ ہنا ہنا جنگل اٹی اسہ درخت اسے، درخت ۽ پارے ”شیف مہ۔“ درخت شیف مس۔ شنب آتے تینا ڈغار اٹی خلک۔ داڈایانا مسٹر بس ہنداد درخت نا نیام اٹی تو س۔ لال بادشاہ بینا ٹوپ ۽۔ داختو تے۔ لال بادشاہ ہم بس تو س درخت ناسہ کنڈ اسے ٹی۔ درخت بال کرے۔ ہنا ہنا جوان ۽ سند اس۔ پدا تو س۔ ولد اہکل کرے تے۔ دا پد ایش مس، ٹکر اس جوان ۽ ہنا۔ پدا شیف مس۔ دادے خار بس پارے ”اینوانت بیماری بلکنے نے۔“ درخت پارے ”گودی ہلی اس مرے سوار تے اسٹ مرے، و ہموخس تیز دوگان کیک، اگہ اونا سوار ہموخس زیات مریر۔ اونا دوگان اٹی فرق

مرو۔ “ڈایانا مسٹر دانگ اینگ ہر اکس اس اف۔ ولد اہکل تس ”کوه قاف نامش انا کئڈ آ۔“ ہنامون آدرخت شیف مس۔ درخت آڈایانا مسٹر ولال بادشاہ (ارغ زسیف) شیف ڈغار آڈرار۔ مونی ہنار، سبحان اللہ، ہیرالال جواہر، خیسن نابانگ۔ بنگلہ خاک، بیچ گڑاسے نامکتی اف۔ ہر کئڈ آزاد اس تہو اٹی تالان۔ دن و رنگ داڑے ارے بیچ ہندا سے ٹی ملپک۔

قدرت کننا خالق نا، داہنار مچے مونی۔ بنگلہ سے جنان پری، کلان پری، روحان پری، سوزان پری، کل پریک ہنداڑے مچے۔ اسہ پیر بابا سے، دمبورہ خلیک، باجا خلیک، پریک کل واری واری آشتیر باگل خلیرہ۔ سوزان پری ہنداڑے چپ تونے۔ دے اس ڈایانا مسٹر، خنپارے، ”اینوانتے ہرے کرنیس۔“ پارے ”گودی پین ہرے کتنٹ، کنابا وہ نامہمان کسرہ۔ بھازی کس، ارغ کرینٹ۔ ہنداخہ ارغ آتے مون آتاتخانٹ، دوتاسلنگ کن واربتنے کنے، دوک کنانت آستون۔“ پارے ”سہی۔“ شروع مس مجلس۔ ڈایانا مسٹر بیچ ناجوڑہ اس بیٹا گنگروتے مخ آتے، ناچ کیک۔ ایلو پریک کلام پارہ، لال بادشاہ خنپسہ۔ دم کشتنگ وخت آلال بادشاہ تینا ٹوپ و کاٹم آن ہرے۔ کل پریک خنارتے۔ دنیا کل خنارتے۔ ڈایانا مسٹر ہم خنارتے۔ اووخت آپا تو کنا ارغ، داہم پاتو کنا زسیف۔ تین تون ہیبت کپسہ۔ سوزان پری مون ہڑسا۔ پارے ”ملنگ بابانی امر داڑے بسنس۔“ دادرست مفک، داٹی انسانی و شکل بچتے۔ اخہ وخت آن ملاس بیگنی اٹ وخت و گد بھینے۔ پارے ”ملنگ نی امر بسنس۔“ دا پارے ”مش نا ایپار آن ہندا کسراٹ نمابست، نئے خنٹ نما مجلس آ بست۔ ولدا النہ کانہ۔ جٹ اس نما مجلس و سیل کین، اللہ مہربان و اللہ اسے۔“ پارے ”سیل کر، ملنگ جان۔“ ولدا مجلس بنا کرے، پیرانگ و پارے ”ہندا دمبورہ و

تینا کنیوا۔ “سوزان پری مون ہڑسا” ملنگ بابا! نی الے نے آن انت خواہک دمبورہ نی خف تو، پاروک آک پارہ۔“

پارے ”نم اسیکا کنے لیتبوتے، است انا تینا باف ء کشو۔ مچے دانگ اینگ کرے۔“ سوزان پری پارے۔ ”ایبوتے اوتینا است انالار ء کثے۔ ہر امزل آٹے۔“ داسہ ساز کرے دمبورہ ء، اول اللہ کرے، کلام پانگ ء ہر فے، ہر اکان لگک، ہر اکان ڈک، انت گٹ اسیٹ است انالار ء کشک۔“ داسہ کل پری تاخن تیان خڑٹیک آک ریڑ کریر۔ دن ء کلام مسنے، نئے مروء، نئے کس دن ء مجلس کرینے نئے کرو۔ دا کلام پارسا پارسا۔ سوزان پری ء خبر متو بہکل تس بش مس کلام پانگ ء شروع کرے۔ مجلس پین ودا۔ ہر اوخت آل لال بادشاہ دمبورہ ء تتخا سوزان پری پارے ”کنے خدا روغ تڑکپ، نی لال بادشاہ اُس یا اونا شاگرد اسے اُس۔“ پارے ”سوزان پری ای نئے لال بادشاہ اٹ نئے اونا پین ء بنگنٹ۔ نئے اونا شاگرد اسے اٹ۔ ای پخیر ملنگ اسے اٹ۔“ سوزان پری پارے ”پین ہیئت انا ضرورت اف، اینونا مجلس ناء دمبورہ ء تینا تچپے۔“ لال بادشاہ شروع مس، است آتے کپ کیک۔ بس مجلس ہندا اٹ ناء، کلام پارسا پارسا ساف تما۔ سوزان پری ایلوکل ء پری تے اجازت تس ڈایانا مسٹر ہم ہنا، ایہن ہم اوڑان کس اس پیماز نازخ ء اڑ فیک۔

سوزان پری پارے ”خدا نا اسم ء نے آ ایسنٹ، ایت حوال نی لال بادشاہ اُس یا اونا شاگرد اسے اُس؟“ پارے ”لال بادشاہ ء خناس؟“ پری پارے ”اؤ۔“ پارے ”کنے ٹی لال بادشاہ نا ڈیک ارے؟ نی کنے پانگ اٹی اس؟“ پارے ”ڈیک اف نے، توار وگٹ آپہہ مروہ نے۔“ پارے ”لال بادشاہ نا ای جندا اٹ۔“ سوزان پری پارے ”گڑا ہندن کیرہ بندغ تون دن کہ نی کر یس؟“ پارے ”ای نے تون کٹوٹ۔“ پارے ”گڑا کنا پڑہ غاتے انتے او شوم آتے تسس؟“ پارے ”انسان آن

خطا مریک۔ گڑا داحس غصہ؟“ سوزان پری لال بادشاہ نادو تے لُخ اٹی شاغا۔ لال بادشاہ اونا داداڑے تسنگار بڈیگار قضا دیگر آسا کریر۔ خن تے تینا پٹار، دے ہنار۔ سوزان پری لال بادشاہ نامون آکشار و مال ء خوشکا۔ سبحان اللہ چانڑدہ ناتو بے آن زیات زیبا مس۔ ایس جوان ء جوان ء پچ پوشاک چوٹ، مری برنانت اٹی تے خلک۔ اینا شکل اسٹ آخا سد ہمو خس زیبا مس۔ شام انا کل پریک بسر، کل تا مبارک بادی تشر سوزان پری ء۔ لال بادشاہ داسہ انت بادشاہ تا بادشاہ مس۔ اسٹ تو سوزان پری اونا است انا معشوق، ایلو دا بگلہ غاک، خیسن لال جو اہرک۔ پچ ء گڑا سے نامتی اف۔ ہر گڑا بے حساب ء۔ سوزان پری پارے ”لال بادشاہ! داپا پیس ای نے است آن درینٹ۔ ہمو قول ء کریٹ، او پارغا کنا بنگ چٹا۔ ای ناعشق اٹی ختم مسنٹ۔“ پارے ”دا بگلہ دا خیسن ناماڑی ہفت تام آتے ٹی امرنی ختم مسنس۔“

”ہنداڑے کاجو تخوک کس، سوزان پری ہر فے کاجو ء تڑے ہور اسے تینا سفا ہڈتے کشنگا۔ پلا پلا ہندا ہڈا اتے ملیک مون مون ناس آنبار ء تشر۔ او ہم پیشن متوس۔ لال بادشاہ تینا ہور ء تڑے پلا پلا اسہ پڑی اس سوسلوک ء دیر انا تما۔ سوزان پری پارے ”لال بادشاہ! ناجان اٹی ہندا خس دیر انا پڑی اس ودی مس۔ داپا کہ دیر دا خس دڑد خنارے؟“ لال بادشاہ پارے ”نے لکھ وار سلام ء، نادیر و در خشک مسنو، نی کن کن دا خس دڑد کنگنس۔؟“ پارے نے آن ای ہے دے جتا مسنٹ تینا باغا پچ ء دیر ارغ اس کنتنٹ۔ اگہ نی ہتویسہ، ای مچ زندگی تینے آدیر ارغ ء حرام کریسٹ۔“

قدرت کنا خالق ناسوزان پری پارے ”لال بادشاہ نی تینا ٹوپ ء کاٹم آخ۔ ای خواہفہ تینا لمہ باوہ ء کن کن دیر ارغ پچ پوشاک اتیرہ۔ یکدم مون تس قاصد ء، قاصد ہنا ایڑے پارے بیو نما مسٹر نم کن کلہو کرینے۔ پارینے ”پچ پوشاک دیر ارغ کل ء تام آتے جوڑ کوبو۔“ باوہ تے پارے ”بشہ کان اینو خدا امر است اٹی تے رحم

شاغانے۔ “یکدم حکم کریر، کواب آک شربت آک، ہر گڑ انہادی آن زیات نہادی بسر، تیار مُسر۔ لمہ باوہ تے بسر کل ۽ گڑاء ایسر۔ سوزان پری پارے ”داتام آتے ای اسہ شرت اسیت کینوہ۔ ہمو بندغ کن ای سوک کریٹ نم قسم ہر فبو، چچڑا کپورے تے۔“ اے اسہ دم اٹی ہزار قسم قرآن کنگر۔ پارے ”نماد اقسام قرآن آن کنے باور بفق، حضرت سلیمان ناچلو نامہرانا قسم کنبو۔ اونابدی ۽ کپورے۔“ باوہ لمہ تے پاریر او امر ۽ بندغ اسے نی اوڑ کن سوک کریٹس۔ نی چاس اوچا ہے نی ننے اسہ وارخن تے تے نشان ایت۔ نی نئے دیر کنبسہ نئے ارغ کنبسہ۔ یکو اوڑ کن سوک کریٹس۔ اونا ڈکھ آتے ٹی تنیے دیر کریٹس۔ نن ہم ناڈکھ آتیاں دیر مسن ننے آہم دیر ارغ زار مسن۔“ سوزان پری پارے ”لال بادشاہ ہر ف ٹوپ ۽ تینا۔“ داٹوپ ۽ ہر فے۔ باوہ تے پارے ”سوزان پری دابندغ ۽ بیشک خدا حُسن تسن، ولے دادینا دیو آتے کٹیفس، اودیو تیان اودے دوست کریٹس، دا آدم ذات اسے۔“ پارے ”آدم ذات اسے، دینا دیو آتیاں اللہ تعالیٰ دادے کناخن تے ٹی زیبا کرینے، پین دن ۽ بندغ اف کنے دوست بریر۔ ارے اف کناست پسند آ بندغ ہندا دے۔ دانا پن لال بادشاہ ۽۔ دینا نہادی آل لال آتیاں کن کن نہادی ۽۔“ قسم تس تا پارے ”دعلاقہ نما ۽ نم چارے نما کاریم چاہے۔ دعلاقہ نما حکم اٹی ۽، داسہ دیر دانا پن ۽ ہلیک۔“ لال بادشاہ ہنا چکر خلک ولد ابس، سوزان پری بھاز خوش کس۔ ایلو پریک بسرہ مجلس پین زیات مسکہ۔

سوزان پری پارے تے ”لال بادشاہ دامسہ کنڈ کاس، چلر خلیس، چار میکو کنڈ آ اسل رداٹ، پنپیس۔“ لال بادشاہ ہناک، چکر خلکک، ولد ابسکہ۔“

اسہ دے اُسٹ اٹی تے بس، کاو ہندا پارہ غا سوزان پری کنے انتے ایسپک، داڑے ہچ ۽ گڑ اسے نامکتی اف۔ کاو ہرو، داڑے انت اس ارے۔ بس راہی مس

بھلوچار دیوالی اسے، بھاز بڑا، بھلو تو اس نَس۔ ہنا ہر ابھاز بھلو دیو اسے خدا ناکلبلا سے، خاص مش اسے۔ دانا ہرنت دوجتا جتا زمزیر آتے ٹی تفوک۔ دیو خناتے پارے ”لال بادشاہ! نی اس؟“ پارے ”اؤ۔“ دیو پارے ”لال بادشاہ نے ہمو خدا ودی کرینے، کنے ہمو خدا ودی کرینے، نے ہمورب انا اسمء کنا اسہ دو اس مل۔“

لال بادشاہ پارے ”ای ناؤ اس ملونی کنے اسہ باخواس کیسہ۔“ پارے ”ہمو خدا ناقسم ای نے ہچڑا کپہرہ۔“ لال بادشاہ کرے کرے بچ ملنگ کتو۔ دیو پارے ”لال بادشاہ! سد دیو مچ مسنو، داز مزیر آتے تفسنو۔ نی دادے ملنگ کپیسیہ۔ نی تیناز غم اٹ خل شکہ تے تو سہی، کشکتونی ہن تینا اراغا۔“ دابے زغم، زمزیر کشکا۔ دیو چڑی تس ہلک لال بادشاہ ناباسک اٹی۔ پارے ”لال بادشاہ! ای داڑے دیر کن تفوک اٹ۔ سوزان پری کنا لائق نابندغ اسے نالائق اف۔ خدا ناقسم کنگنٹ، ایہن بدی، نا کپہرہ۔ داسہ اراشٹرت، سمندر اٹی خسونے یا نالمہ باوہ ناملک آخسونے۔ ہراسٹء تا قبول کیسہ۔“ لال بادشاہ پارے ”انت وعدہ کریس کن تون؟“ پارے ”وعدہ ہندا کریٹ کپہرہ نے۔“ لال بادشاہ پارے ”گڑا کنا لالمہ باوہ ناملک آخسہ، ہمو ملک اٹی اڈاس کنا تھے۔“ ہو کرے ہندا کان چغل تس تے۔ آسمان نامون اٹ ہر فے تے۔

الے دادے کہ گلان پری، روحان پری، جنان پری، کل ہنانو سیل سواد چکر آ، دے اس کہ خنارتے آسمان نامون اٹ۔ پاریر ”لال بادشاہ، سوزان پری نارغ، داڑکن سوزان پری دیر ارغ آن تھاس۔ داسہ داہنا سوزان پری کہیک۔ جول اٹی جیبوتے۔ گڑا ہراڑے تھے۔“ اے پری نسر، اسہ دم اٹی ہلکر چپارتے۔ پدا ایسرتے، سوزان پری ناؤ وٹی تھرتے۔

سوزان پری تون یات کرے۔ سوزان پری پارے ”اودے ای قید کر فینٹ او کنے آعاشق، دیو آتیاں کل آن پہلوان آدیو، اودے سد دیو مچ مسنو قید کرینو۔

نی اوانا سہ دوہ ملاس، ایلو دوہ تینا ملا، داڑے بس ننے کسکف۔ داسہ باوہ ناخف آدا
ہیت تماننے زندہ الیک، داسہ پیشن مرکان۔“

ایکان باوہ پرمان کرے فوج سپاہی سد دیو درے ہنادیوہ تھے، داٹوپ ۽ کاٹم آ
تھا، پری تاملک آن پیشن مسر۔ سوزان پری بال اٹ بس، بسر بلا تاملک اٹی ہے بلا
ٹوپ ۽ تسوسس تے ہمو بلا ۽ سر مسر۔ لال بادشاہ پارے ”ای داڑے قول
کرینٹ۔“ سوزان پری پارے الے تے کان۔“ پارے ہموکان نی تینے پاش کرگڑا
کانہ۔“ دیوخن تیان کورنس۔ لال بادشاہ ٹوپ ۽ کاٹم آن ہرفے، سوزان پری ناسیجا
تما ایاتے داخنی مس۔ لال بادشاہ پارے ”السلام علیکم ماما!“ دا پارے ”وعلیکم سلام،
امر کرلیس سوزان پری ۽ ایس۔“ جی اواما، دادے۔“ داہنداکان دوہ مرینے ہلک
سوزان پری ناباسک اٹی کرے تے رلی ناکیرغ آن۔“ لال بادشاہ ۽ پارے ”داننا
لائق نابندغ اسے۔ داکان ہن باٹی بٹیٹ نے دندان اس کنادتری مفرو۔“ لال
بادشاہ کشاپٹہ ۽ ڈنڈا ۽ پارے ”وٹ چلی وٹ۔“ پٹہ ہلک تھے تے ڈنڈا ۽ پارے ”وا
ڈنڈاوا۔“ داڈنڈا ہلک تے لٹ کٹائی کرے ہڈ آتے تے برفے۔“ پارے خدا نامیڑھ
۽ نے، سوزان پری لگے کاٹم اٹی ناسفا ہڈ آتے کنابر فیس۔“ پارے ”اومش آنبار انگا
رلی ۽ دیر ہر فک؟“ دیوزور اٹ کینکس کرسا ہنارلی ۽ ہرفے۔ سوزان پری بش
مس۔ لال بادشاہ پٹہ ۽ تھے مخ آڈنڈا ۽ ہرفے۔ بسر بسر ہموار ٹمیکو دیو آ۔ لال بادشاہ
پارے ”ای داڑے قول اس کرینٹ۔“ سوزان پری پارے ”الے تے کان۔“
پارے ”ہموکان نی تینے پاش کرگڑا کانہ۔“ دیوخن تیان کورنس۔ لال بادشاہ ٹوپ ۽
کاٹم آن ہرفے سوزان پری ناسیجا تما ایاتے داخنی مس۔ لال بادشاہ پارے ”السلام
علیکم ماما!“ دا پارے ”وعلیکم سلام، امر کرلیس سوزان پری ۽ ایس؟“ دا پارے ”جی
اواما، دادے۔“ داہنداکان دوہ مرینے، ہلک سوزان پری ناباسک اٹی کرے تے رلی

ناکیرغ آن۔ لال بادشاہ ۽ پارے ”داننالا لُق نابدنغ اسے۔ داکان ہن باٹی بٹیٹ نے دنان اس کنادتری مفرو۔“ لال بادشاہ کشاپٹہ ۽ ڈنڈاء، پارے ”وٹ چلی وٹ۔“ پٹہ ہلک تھے تے، ڈنڈاء پارے ”واڈنڈاوا۔“ داڈنڈا ہلک تے لٹ کٹائی کرے ہڈ آتے تے برفے۔ پارے خدا نامیڑھ ۽ نے سوزان پری لگے کاٹم اٹی نا، سفا ہڈ آتے کنا برفیس۔“ پارے ”اومش آنبار انگارلی ۽ دیر ہر فک؟“ دیوزوراٹ کینکس کرسا ہنا رلی ۽ ہر فے، سوزان پری بش مس۔ او فک ہنار آخر کیکو بسر دیو آہرا پٹہ ۽ تسوسس تا۔ ہمودیو ۽ سر مسر۔ داڑے ولد لال بادشاہ پارے ”ای داڑے قول اس کرینٹ۔“ سوزان پری پارے ”الے تے کان۔“ پارے ”ہموکان نی تینے پاش کر گڑا کنا۔“ دادیو ہم خن تیان کور نس۔ لال بادشاہ ٹوپ ۽ کاٹم آن ہر فے سوزان پری ناسیحا تما ایاتے دا خنی مس۔ لال بادشاہ پارے ”السلام علیکم ماما!“ دا پارے ”وعلیکم سلام، امر کر یس سوزان پری ۽ ایس؟“ دا پارے ”جی او ماما، دادے۔“ دا ہنداکان دو ۽ مر یفے، ہلک سوزان پری ناباسک اٹی کرے تے رلی ناکیرغ آن۔ لال بادشاہ ۽ پارے ”داننالا لُق نابدنغ اسے۔ داکان ہن باٹی بٹیٹ نے دنان اس کنادتری مفرو۔“ لال بادشاہ کشاپٹہ ۽ ڈنڈاء، پارے ”وٹ چلی وٹ۔“ پٹہ ہلک تھے تے، ڈنڈا ۽ پارے ”واڈنڈاوا۔“ داڈنڈا ہلک تے لٹ کٹائی کرے ہڈ آتے تے برفے۔ پارے خدا نامیڑھ ۽ نے سوزان پری لگے کاٹم اٹی نا، سفا ہڈ آتے کنا برفیس۔“ پارے ”اومش آنبار انگارلی ۽ دیر ہر فک؟“ دیوزوراٹ کینکس کرسا ہنارلی ۽ ہر فے، سوزان پری بش مس۔

لال بادشاہ بس تینا ملک اٹی ہلک ہلی اس۔ سوزان پری بال کرے پارے ”لال بادشاہ نی ہلی ۽ ہکلہ۔“ دا ہلی ہم بال کرے۔ بسر سدھا لال بادشاہ نابنگلہ نامون آ سلیسر۔ کل دنیا خنالال بادشاہ بس سوزان پری ۽ ایس۔ داسہ دھول آک لگار، دامامہ

غاک لگار، روئے زمین ناکل شاعر آک بسر۔ محفل مس۔ خوشی وناچ مس۔ لال
بادشاہ نا اے دشتر داسہ بھلن مسوسس۔ ایسر ہند خوشی تیٹی اونا نکاحء خوانار، اوہم
تینا بنگلہ ٹی خوش خوشحال نسر۔

خو اہنیر لوڑی ء، لال بادشاہ پارے ”دنیا خواسہ سد دنیا ایتوہ نے۔ اگہ پاسہ تینا
وزیر کیونے؟ اینو آن پد کنا وزیر اُس۔“ ایسر وزیر کریر لوڑی ء، اوڑکن جتا تینا بنگلہ نا
خرک آ بنگلہ اس کریر، او تینا ہند آ خوش نُس، بھلا ایلم تینا بادشائی ٹی خوش نُس۔ لال
بادشاہ سوزان پری تینا سند آ خوش نسر۔ دنیا نا پین دڑد غنیم آن خدا پچھے تانن اوفتے
الان بسن، نما مجلس آ۔

کٹا مٹا لال بادشاہ ناگٹ آ

کسہ کنا ہند اڑے چٹا۔

(دا خلقی کسہ ء کنے شاعر رفیق زیب ہارونی بنفے۔)

شوان ناتغ

کس اسه شوان اس، داشوان خوفیکه اسه گر اس، زوبہی۔ اسه شام خاچاتغ اٹی
 خنا، توبے ارا نکر مس، اسه نکر تے خوازدار نادازان آشیف مس، ایلو نکر تے
 خوازدار نایلو زان آشیف مس۔ تغ آن سما کرے، تغ اسے گچین، خوازدار ۽ پاوہ
 تغ ۽ کن تون واپار کرے تو زوبہ او نامرے تغ کنامرے۔ اگہ کتو تغ او ناء، دا است
 اٹی تینا فیصلہ ۽ کرے، سہب انا بش مس، خوازدار بس کرے ہر، شوان پارے
 ”خوازدار استو تغ اس خناٹ، تغ اٹی توبے ارا کپ مس۔ اسه کپ تے خوازدار ناسه
 زان آ بس شیف مس، ایلو کپ تے خوازدار نایلو زان آشیف مس۔ اگہ دا تغ ۽ کن
 تون واپار کیسہ، خوڑدہ وزوبہ نامرے۔ دا تغ کنامرے۔“ خوازدار ٹک خلک تغ دیچا
 امرے سے، کنا خوڑدہ غاک کننا زوبہ کن کن زبرے۔ شوان ناتغ مرے۔ پارے ”بچو! تغ
 ۽ تسٹ نے تغ نامرے سال ۽ خوف پورو کرنی چاس ناتغ چاہے۔ ای چاو کنا خوڑدہ
 غاک چار۔“ پارے ”بس سہی ۽۔“ مد و وخت پورو مس، شوان پارے ”خوازدار!
 داسه ناکنا اللہ مدت۔“

شوان بش مس تینا لوڈی ۽ چند الخ آتخا۔ ہنسا ہنسا بس اسه پین بادشاہی سے ٹی
 سر مس۔

الے دادے ہل ہن بادشاہ نامسٹر، وزیر نامار ناکسہ ۽۔ او فک تین تون سلاہ
 کرینو۔ بی بی پاریس وزیر نامارے۔ ”مہاری اس ہلیس اسه نن اٹی سال انا پندے خلے۔
 مہاری ۽ جوڑ کیس زیبا کیس بنگلہ ناکیرغ آن سلفس کن کن انتظار کیس، ای ایکان
 سفر کن تینا خیسن پیسین توشہ گڑ اہلوٹ اتوٹ۔ نی او فتنے مہاری ناخر تیر اٹی شاغس،

بنگلہ خان ای موشیف مروٹ۔ گڑا کش کینہ کانہ اسہ نن اٹی سال انا پندء خلیمنہ۔
بادشاہ بادشاہ تون، وزیر وزیر تون، نن کانہ۔“

اے اودے گری آہمیکان رسیفے شام آ۔ سبحان اللہ مہاری اس عجب ء جوڑ
کروک ء۔ اسہ ورناس خاچانے سرہ ء تینا مہاری نانت آتخانے تنگان ء۔ گری آ
ہنداڑے دن کرے، بنگلہ نازی آن گڑاک بنگ اٹی ء۔ خیسن پیہن انت اس کہ
بادشاہ نامسٹر راہی کرے، داہلک مہاری ناخر تیر ناکنڈ آتے جاگہ تس پر کرے۔
گودی ہمیکان دڑنگا، بس گری آوزیر نامار انا سرہ ء شیف ڈغار آتخا، بی بی سر مس۔ خسا
تینے نج انا کوچ اٹی شوان لگامون نا کوچ اٹی سوار مس۔ چکا مہاری ء، وزیر نامار سللیس
وزیر تون۔

پیش تمار داکان خلسا پر عسا

کنج آنبار تاب کر سا

لختے ہنج نا۔ مخ تے منگی نا

ای نُسٹہ نی نُسس

او تم آرزائس

نماز تا کزائس

گودی بے دیر ء شولا

پارے کتخ آتا بلہ تما

دا اونا و زائس

دوہٹین کرین جوانی اس

خسی آنبار دیر مس ہنا

مومن تہ مومن گج کرے

کین دیر تون جوانی
الحوالحو۔ پیچو پیچو۔

سین سلامت

نیزہ نابود

قندھار گل بہار

کیت انا الار

نن نم کل کین

کنین اوار

اڑنگ بڑنگ

شام انا سوار مہ

سہب انا ڈنگ

کسہ مرو مونی جوان مزہ کرو

کسراٹ بسر، بسر، گودی توار کرے۔ ”داباوہ ناہلی تا جاگہ ء۔“ شوان ہیبت
کپک۔ مونی بسر خنار بھلو جنگل اس کاشمک ء جل ء، گودی پارے ”داباوہ ناگرم تا
جاگہ ء۔“ شوان ہیبت کپک۔ بسر بھلو میدان اس خنار، بی بی پارے ”داباوہ نا کر انا
جاگہ ء۔“ ہنداڑے خلک شیڈار اس۔ ہنداڑے چاہس تے داوزیر نامار اف شوان
اسے۔ کشاکنے وطن آن۔ ہنار سہب انا پین بادشاہی سے ٹی۔ بادشاہ ء وزیر ء وکیل
ء۔ داہنداڑے تین کن خلکر جگی اس۔ بی بی داڑان ناراض ء، مجبور ء کشاتے وطن
آن۔ بی بی ہنداڑے تولوک ء، داکاہک دے آچکر خلیک۔ شام انا بریک۔

ہنابادشاہ غا سلام والیک۔ والیک سلام۔ پارے ”فلانی بادشاہ نامار اٹ، تینا چنا
تے نما سیل آ نما چکر آ ایسنٹ۔ نما انت وڑ ء چاگڑ داسے۔“ خواہنے بادشاہ تس تا اسہ

وتاخ اس۔ ہموڑے رہینگرہ۔ بی بی مومن ملپک۔ اسہ دے ارادے مس گودی پارے ”شوان نامار! حق آتے کناہر فیس۔ داسہ ناقسمت اٹی نوشتہ اٹ۔ ہن ملا اس اتہ، نکاح کر کنے۔ مونی کاو، بچپرہ، پدی کاو بچپرہ۔“ داہنا ملا اس ایس نکاح کرے تے۔

اسہ دے وزیر وکیل پیش تمار چکر اسے آخنامائی، سبحان اللہ، داڑتون عجب ء شہزادی اسے۔ دن ء نناو ابادشاہ نازیفہ خاک زیبا افس۔ بسر بادشاہ ء پاریر۔ ”بادشاہ سلامت! دادانا اسل زیفہ اف۔ داشوان اسے۔ دادے دزانے۔ دانادُن ء شکل اس اف۔ زیفہ تے پاکہ شہزادی سے۔ ننے شڑت ارے۔“ بادشاہ پارے ”امر نم چارے تے۔“ پاریر تے ”نی اودے خواہف، اوڑکن ارغ کر۔ دعوت کر، صو کر، برنج کر، ساگ ڈوڈی کر۔ شوان اس مس، کل آن یاردب ایتک۔ اگہ بادشاہ اس مس، منہ باخو خلیک بس کیک۔“ بادشاہ پارے ”سہی ء۔“ شوان ء پارے ”اینوارغ ناکنتون ء۔ ای نے کن دعوت کرینٹ۔“ شوان پارے ”سہی ء۔“ بس داڑے بی بی ء پارے۔ بی بی پارے، ”شوان نامار! آزما کفرہ نے، نازی آوزیر وکیل شڑت خلکنو۔ داکان ہناس دادا گڑا تے بین۔“ اوجوان و گچین ء چوٹ وزیر نامار اکن ہر فیسس، ہمو چوٹ آتے وجوان ء چچ بیر فے تے۔ پارے تے ”شوان نامار! داکان کاس مدان مدان آ، ہرس رم اٹ، پنپیس۔ ایڑے سلام بٹس، کرار آہیت کیس۔ منہ باخو خلیس صوبرنج آتیاں کنپیس، بس کیس۔ دب ایتوس ساگ ء، دب ایتوس شڑدی ء۔ دن کرپس گڑانی ہم مخوئی مروس۔ مخلوق ء شڑت آک ء۔ مخلوق ء سیل ء، ہرس خیال اٹ کاس۔“ چڑی اس تس دوٹی تے خدا غاسفاراتے۔ شوان بس پارے ”سلام والیک، والیک سلام۔ بیامس بنجر مس۔ کل مخلوق بسنے، سیل آ، کل مخرہ مسخرہ کیرہ۔ دا اسہ اسہ ہیبت کیک، پن ہیبت کپک۔ بسر ارغ آک تام آک بادشاہی آ

خوراک آک۔ سو برنج کباب شباب آک بسر ساگ ڈوڈی ایلو خلکن آتام آک بسر۔ داتام آتیاں منہ باخو خلک۔ خلکن آتام آتے ٹی دو خلنو۔ پارے ”بادشاہ سلامت کنے اجازت۔“ بش مس خدا حافظ کرے۔ بادشاہ وزیر وکیل ۽ پارے ”اڑے بے کمال آک داناننگ ۽ تولنگ ۽ ہیئت آتے خنارے۔ کُننگ ۽ خنارے، بادشاہ اسے، نم امر پارے بادشاہ اس اف، داشوان اسے؟“ وزیر وکیل پاریر ”دادے نن مونی ہم ہرون، داشوان اسے۔“ بادشاہ پارے نم امر داسہ ہرے تے۔ داواناشوانی ہندا اچا ہنگو۔“

پاریر ”بادشاہ داسہ اوڑکن ارغ کر۔ اسہ خوڑدہ اس زیبا جوڑ کر پھل لاڑو گنگرو خوار شاتے۔ چوکری اتے درگہ غان یلہ کے تے، اوکانے آبریک، اوکا ایڑا، ہشتہ ہشتہ کرسا سر مریک۔ شوان اگہ شوان اس مس ہندن بلو خوڑدہ ۽ بک اس بلو، تینے بددعا ایتو۔ ای خیرات مسٹ۔ اگہ بادشاہ اس مس، خوڑدہ ناچکار ۽ کپک۔“ سپاہیک ہنار پاریرتے۔ ”انود دعوت ۽ بریس۔“ بی بی پارے تے ”شوان نامار! دا آزمائفرہ نے، دعوت اس مس ہمون کنیس۔ داخوڑدہ اس جوڑ کرور۔ پھل لاڑو کرورنی ہے شوان اُس، مَر خوافوک آ۔ خوڑدہ ۽ خمب کروس خمب اٹی تنخوس بک ہلوس۔ تینے بددعا تروس۔ گڑامون نامون مرو۔ خوڑدہ ہراوخت آبس ہلیس چغل ایتس تے درگہ غا، پاس دابادشاہی ۽ جاگہ اسے یا میٹل تاواڑ اسے۔ تب ۽ تینا بند کیس۔ بش مریس۔“ پارے ”چٹانس گودی۔“

داہنا ایڑے سر مس کچاری ۽، مخلوق ۽، مجلس ۽، سلام بٹے، توس۔ ارغ مس تام آک مسر۔ ہنداڑے چوکری ایس خوڑدہ ۽ پھل لاڑو کروک، زیبا جوڑ کروک، درگہ غان یلہ کرے۔ اوکان ایڑا ہنداکان اوڑا، ہشتہ کرسا سر مس شوان ۽، داہلک لُخ اٹی خوڑدہ ناچغل تس تے درگہ غان ایپار۔ پارے ”دابادشاہی ۽ جاگہ اسے یا

میٹل تاقیڈ اسے، ساہدارے، لڈ اس کیک، پچ آتے ننا بے نماز کیک۔ جوان ۽ دابادشاہی سے نما؟“ تب ۽ تینا اسل بند کرے، خدا حافظ کرے بش مس۔

بادشاہ وزیر وکیل آخن کرے پارے ”اڑے بے غیرت آک! خنارے انت پارے کنے، عزت آکناملنڈ کرے۔ ملک ۽ کناملٹل تاقیڈ پارے۔“ وزیر وکیل پاریر ”بادشاہ اسل دابادشاہ اس اف۔ داشوان اسے۔ دادے پین مونی آزمافنہ۔ داسہ باغ ۽ سنجالے، آگہ بادشاہ سے باغ ۽ سنجالک۔ آگہ شوان اسے باغ ۽ سنجالنگ کپک۔ نی خواہف تے۔ پاتے بادشاہ سے نامار اُس نی داباغ ۽ سنجالہ۔ دے انا پنجا روپی ایتوہ نے۔ داباغ ۽ کس اس نے آن بیدس سنجالنگ کپک۔“

بادشاہ ناسہ باغ اس نس۔ داباغ آپریک بسرہ، ہر کس باغ انا ٹوہو (چو کیدار) مسکہ، اودے کسفرہ۔

بادشاہ کلہو کرے اکن تے۔ پارے ”داباغ ۽ کنامل سنجالہ، دے انا پنجا روپی ایتوہ۔“ پارے ”سہی ۽ بادشاہ سلامت، ای باغ آچکر خلیوہ۔ اے کناراء، باغ ۽ سنجالوہ۔“ وزیر وکیل مائی ۽ تاڑانو۔ دادے گم کنگ کن داخس کیرہ۔ بی بی بادشاہ نا چنآء، دابس اراٹی بی بی پارے، ”شیر و، بر اینو بٹنگاسر نے خیر ۽؟“ پارے ”دابادشاہ کنے الیک۔ پارے باغ ۽ سنجالہ۔ دے انا پنجا روپی ایتوہ نے۔ پنجا ۽ دے قرآن، باغ آہر کس مس سہب انا اوکھیک۔ ای سہب انا کہیوہ۔“ بی بی پارے ”کسپیسہ او کاریم کنآء۔ داکان ہنک بادشاہ ۽ پا، بادشاہ نی کنے سلہب بوچ اس ایت کنادوٹی مرے۔ بادشاہ پارو سلہب نی آکوٹھی ۽ ملبو، اوٹی ہندن ۽ زمغ مرور، زراب ایتر، نی ہرس ہرس اوفتے ٹی زنگی آز مغ اس مرو۔ ہمو زمغ ۽ ہرفس۔ اوپریک او باغ آبریرہ، باغ ۽ چنڈرہ، ہر کس ۽ خنار اودے خلیوہ۔ نی تلاب ناماس آتین کن کھڈ اس خلیس، ہمو

کھڈاٹی چپ کیس۔ بریرہ تلاب آغسل کیرہ، ہمو وخت آشیف مریرہ، نی ہمت کیس زمغ ۽ تینا خلیس، گڑانت اس قسمت نا کرینے۔“

دابس بادشاہ ۽ پارے، کنے سلہہ بوج اس ایت۔ کنادوٹی مرے۔“ بادشاہ حکم کرے، ”دبو سلہہ ئی آکو ٹھی ۽ لمبو۔ یکدم ایسر سلہہ ئی آکو ٹھی ۽ ملار۔ اوٹی ہندن ۽ سلہہ پوسکن زراب ایتہ، داہراہر ازنگی آزمغ ۽ ہرنے۔ وزیر وکیل پاریر ”نی دازنگی آزمغ آن پوسکن ۽ زمغ اس ہرف“ پارے ”کنے ئی کمال اس مس ای دازنگی آزمغ اٹ خلوٹ، اگہ متو پوسکن آکن کن تینٹ خلپک۔“ ہرنے زنگی آزمغ ۽ تلاب ناماس آکھڈ اس خلک، زمغ دوٹی انتظار ۽۔ اسیکا مس پری تا ہیثارہ، بسر باغ ۽ چکر خلکر۔ غسل کننگا، شیف مسر۔ داہنداکان زمغ ۽ چغل تس۔ پری سے نانت ۽ پچ اتون اور کشکا۔ پریک بال کریر۔ ہنداہرنے پچ ۽ درے اراغا۔ سبحان اللہ بی بی آبی بی تین کن ہندا پچ آتیاں پچ کرے۔ گد اس کرے۔ دا پری نا پچ ۽۔ داسہ داباغ آگھاٹ ایتک، نکان خاچک۔ مہالو پریک بسرہ داباغ ۽ چندارہ۔ داسہ ہیٹل اس بفق باغ اٹی۔ داسہب انا کاہک بادشاہ غان تینا پنجا روپی ۽ ہلیک۔ داسہ دانا پن ۽ پنجا خان تخانو۔ اے پاک پنجا خان داپاک پنجا خان۔

اے دادے ہل ہن اسہ بلہ اسے ناکسہ ۽۔ دابس خنابی بی ۽، بی بی نا پچ آتے۔ پارے خاک بادشاہ غا، بادشاہ نازسیفہ ۽ دن ۽ پچ اف۔ دابادشاہی ئی پنجا خان نازسیفہ نا پچ آک۔۔۔۔؟

بلہ ہندا مجلس مجلس اٹی گد انا ٹکر اس دزاخنک تے خل کریر۔ بلہ ہندا گد ۽ دزا درے بادشاہ نازسیفہ ۽ تس، پارے ”نم بادشاہ اُرے، دن ۽ پچ پنجا خان نابی بی بینک۔ نم ہراڑے بینرے۔“ پچ ۽ خنابادشاہ نازسیفہ۔ پارے بادشاہ ۽ دا پچ ۽ کن کن اتیہ اتہ

اُتپیہ کسرنا کسر اس کناء۔ بادشاہ حیران مس۔ پارے ”داچچ ۽ ہر اکان ایسنس۔“
پارے ”فلانی بلہ ہنہانے پنجاخان ناراغا اونا بی بی داچچ آتے پینانے“

بادشاہ زو اس خواہے پنجاخان ۽ پارے ”نازاکار ہموچچ آتے پینک ہموچچ ۽ اتہ،
اگہ اتپیہ لُح ۽ نا خلیوہ۔ کنازاکار کاہک۔“ پنجاخان پارے ”امیر... نی بھلا بادشاہ دا
بادشاہی نامرے نی داچچ ۽ خنپیس، داچچ انت بھلا سے۔ ای داکان جو ان ۽ اتیوہ۔ دا تو
سست ۽ سے۔“ شیر و ہناراغا خناتے گودی پارے ”بر سنگت اینو بٹنگا نو نے۔“ پارے
”جو ان ۽ چچ اس کر یس، دا بلہ شوم انگا ہنہانے بادشاہ ۽ ڈہ تسنے، پارینے چچ ۽ اتپیہ اتہ،
اُتپیہ لُح ۽ نا خلیوہ۔ کناخا ہوت تباہ مر یک داچچ ۽ ہر اکان اتوٹ؟“

بی بی پارے نادا آخر یکو دیک ۽۔ کسر اس رمانوہ نے۔ پارے بادشاہ ۽ پاکنے ہلی
اس ایت زبردست گوبر ۽۔ اسہ دے اٹی سال انا پند ۽ خلے۔ ہنوس ہنوس کسر اٹ
خنوس بھلو جنگل اس، جنگل بھاز بجومرو، نے کسر تفر و، گڑانی پاروس دا امر ۽ زیبا ۽
جنگل اسے، اؤ کہ دانار ہی آمسکہ۔ نن دانا خدمت ۽ کرینہ۔ نن داڑکن خیرات
مسنہ۔ گڑا جنگل کسر ایتو نے۔ ہنوس ہنوس مونی برو، اسہ دترنا جو اس دا جو نے کسر
تفر و۔ نی پاروس دا امر ۽ زیبا جو اسے مدراسی نا، اؤ کہ دانار ہی آمسکہ نن دانا خیال ۽
تخانہ، گڑا کسر ایتو نے، اوکان مونی ہنوس ہنوس برو بھلو میدان اس دا میدان ناکنڈ
اٹی اسہ کچی اسے، او کچی ٹی اسہ دیواسے، اوڑان اندری کاس، او خاچوک ۽ سے، گڑانی
پاس السلام علیکم بابائے دین۔ دین انا پین ۽ ہلنگ کتویس، اسہ غپ اس خلونے۔ ہن
بادشاہ خان ہل اسہ جو ان ۽ ہلی اس۔ ”شوان پارے ”چٹانس۔“

بس بادشاہ غا پارے ”بادشاہ سلامت نبادشاہی ٹی ہچ اف۔ دا پین بادشاہی سے
ٹی ۽۔ نی کنے گوبر ۽ ہلی اس ایت۔“ بادشاہ یکدم پارے ”کنا جو ان انگا ہلی ۽ گلہ خان
کشبو۔ سنج سلا کبو۔“

ایسر شوان ۽ بلی ۽ تسر۔ شوان رخت تس ہنا۔ بس بس خنا بھلو جنگل اس، جنگل بھاز بجو اس پارے ”سبحان اللہ دامر ۽ زبیا ۽ جنگل اسے، اؤ کہ داننا ہی آمسکہ نن داننا جوان خیال ۽ تخانہ۔ جنگل ارا سیم مس کسر کرے۔ داہنا مونی خنا اسہ دتر نا جو اسے کسر تفک۔ پارے ”سبحان اللہ دامر ۽ جوان ۽ مدر اسی نا جو اسے، اؤ کہ داننا ہی آمسکہ، نن دانا خدمت ۽ کرینہ، خیال ۽ تے تخانہ۔“ جو کسر کرے ٹکر مس۔ داہنا مونی ہنا ہنا خنا بھلو میدان اس میدان اٹی کپی اس کس۔ کپی ٹی اسہ بھلو دیو اس کس۔ دیو خاچانے، کوس ۽ تینا کشانے، ہندا کپی آتینے جو کہ کرینے تنگان ۽۔ داچپ چپ ہنا پارے ”السلام علیکم بابائے دین۔“ دیو پارے اگہ کنے دین ناباہ کتویسہ اسہ غپ اس کریٹہ نے۔ دٹان اس کنا دتری متوکہ۔ داسہ مسس دین نامار ”دا پارے“ نی مسس باہ۔“ دیو پارے ”داسہ کنا زنیفہ کنا مسٹر بریرہ۔ ای نے چف کیوہ سیلہ اس کیوہ نے۔ تینا سینہ ٹی خلیوہ نے۔ او بریرہ پارہ آدمی بو آدمی بو۔ گڑ ای او فتنے حضرت سلیمان نا چلو نا قسم ایتوہ۔ گڑ انے پاش کیوہ۔“ زرس مس بسر، دیو انا زنیفہ و مسٹر۔ پاریر ”آدمی بو آدمی بو۔“ دیو پارے ”بچ اس اف۔ دا پاریر نن، بچڑا کپنہ تے۔ نن حضرت سلیمان نا چلو نا قسم۔“ داچف کرے تے۔ شوان ہر اداہمو پری کس۔ ای نت ۽ تے گڈاٹ۔ مسٹر تے پارے ”بخیراٹ ایلم۔“ دیو پارے ”خبردار ہرس ایلم کپیس تے۔ داڑا نکاح ایتوہ نے۔“ دھول مس دامامہ مس، برام مس نکاح مس۔ شوان پارے ”کنے اسہ مسحت ارے۔ ای دن دن بادشاہ ناباغ اناٹو ہو کسٹ۔ تاتہ بس باغ آدن نت ۽ تے گڈاٹ بچ تماہمو بچ آتے کنا بی بی تین کن بچ کرینے۔ بادشاہ ہمو بچ آتے خنا نے۔ ہمو بچ آتے کن ای بسنٹ۔ پارینے اتیہ اتہ اتیہہ لخ ۽ نا خلیوہ۔ ای ایٹے مسٹہ کسکٹہ داڑے مریو کیوہ۔ تاتہ پارے ”نن حضرت سلیمان نا چلو نا قسم کنگنن ایہن ہندن کرینہ نے پریش ناخاس اٹ متویسہ۔ داسہ نی ہن ہر ف زنیفہ ۽ تینا

تچ بھاز مریک۔ داکان ہناس بادشاہء پاس باغء جمعہ نانن ساف کیس۔ روفہ کیس۔
ہمونن کس اسے باغ اٹی ایسیس۔“

شوان ہرنے پریء، بس داڑے اراٹی دابی بیء پارے ”السلام علیکم۔“ دا
پارے ”وعلیکم سلام“ اے بی بی بادشاہ نامسٹرنس، دا پری نُس دے آنبار چھکا کہ۔
سہب انا ہنا بادشاہ غا سلام والیک والیکم سلام۔ بادشاہ پارے ”بس؟“ پارے
”اؤ“ پارے ”تچ آک؟“ پارے ”بے کمال درباغ انا چمنء سفا کر، تڈا بٹ شام انا
تچ آک بریرہ۔ ہڑ کشانس تچ آکن۔ باغ انا پلو آکس اس نما، نیپیرے۔“ پارے ”کنے
بیز ارء کہ بی بی سلپک۔“

شام انا خاچار سہب انا ہنا باغ اٹی۔ لوڈ آتا لوڈ تچ تمانے۔ داسہ بتر پنجائی چکا۔
بادشاہ وکیل وزیر کل رہیت نامانیک تچ بینار۔ وزیر وکیل بادشاہء پارہ ”دا شوان اسے
بادشاہ اس اف۔“ بادشاہ پارے ”نمے خلعہ اباد بادشاہ اسے۔ دا تچ آتے ایس۔“
پارے ”نن دادے موئی ہرون“ پارے ”داسہ پانہ تے گری آڈاچیء اتہ۔ گری
آڈاچی اسہ دیو اسے۔ بندغ آک ہنارہ۔ داسہ غپ اس کریکہ تا۔ کننگکہ تا۔“ وزیر
وکیل ہندا سوچانو داکا ہے گری آڈاچی آئن داڑے زمیفہ غاتے تے تینا کینہ۔ کاہے
گری آڈاچیء ایس بادشاہ اسے، اگہ اتوتے، شوان اسے۔ بادشاہ خواہنے تے پارے
”نی ہن گری آڈاچیء اتہ۔“ پارے ”گری آڈاچی انت بھلا اسے۔ پگہ یلپلمے کاوہ
گری آڈاچیء اتہ۔“ بس داڑے اراٹی مونجا کرے تینے۔ بی بیک ارفیر ”خیرء۔ اینو
مونجا اس سنگت؟“ پارے ”دابادشاہ کنے ایسپک۔ پارینے ہنک گری آڈاچیء اتہ۔
داسہ گری آڈاچیء ہر اکان اتہ۔“

پری پارے تے ”او کنا ایڑہء ای نے چٹھی اس اتہ۔ او ہراوخت آدیر آبس
نی اونا خاچوک لیٹوک جاگہ غادا چٹھیء تخ۔ او ہراوخت آدیر کنگ بریک لیٹوک

جاگہ غا۔ دا چٹھی ۽ خنک خن تیان تے خڑینک آک بریرہ، نی نت ۽ بیہڑس سوار مر۔
ایاتے، اتہ تے۔“ دادرے چٹھی ۽ سدھا ہنادیر آ۔ گری آڈاچی دیر کنگ بس خنا چٹھی
۽ خن تان تے خڑینک آک ریڑ کریر۔ دابس نت ۽ بیہڑس کرے سوار مس۔ سدھا
بادشاہ نابادشاہی کن۔ بندغ آک خنار ہنار بادشاہ ۽ پاریر ”پنجائی گری آڈاچی ۽ اتنگ
اٹی ۽۔“ بادشاہ پارے ”خدانا میڑھنے، بریک داڑے مخلوق ۽ ختم کیک۔“ داشیف
مس گری آڈاچی ولد اہنا تینا جاگہ غا۔ وزیر وکیل داسکان منپسہ بادشاہ ۽ پاریر
”بادشاہ! داشوان اسے۔ بادشاہ اس اف۔“ بادشاہ پارے ”نم داسکان منپیرے؟“
وزیر وکیل پاریر ”خو اہف تے برے کاہے ہسپ چل کری ۽ اتے۔ اگہ ہسپ چل
کری ۽ ایس گڑا بادشاہ اسے اگہ اتوتے گڑاشوان اسے۔“ بادشاہ پارے تے ”ہنک
ہسپ چل کری ۽ اتہ۔“ پارے ”ہسپ چل کری انت اسے، اودے کاوہ پگہ
ایتوہ۔“ بس اراٹی تینے مونجا کرے۔ بی بیک اڑفیر۔ ”ایت خبر سنگت انتے مونجا
اُس۔“ پارے ”دابادشاہ داسکان کنے الپک۔“ پری پارے ”انت پارے بادشاہ؟“
پارے ”کنے پارینے ہنک ہسپ چل کری ۽ اتہ۔“ پری پارے ”ہسپ چل کری کنا
ایلم ۽، ای نے اسے چٹھی اس ایتوہ۔ دا چٹھی ۽ در اونا دیر کنوک آجاگہ غاخ اوبریک
دیر کنگ خنک چٹھی ۽ خن تیان تے خڑینک آک بریرہ۔ نی لگہ زی آتے سوار مر، بر
اونے اتیک۔“

دادرے چٹھی ۽ ہنادیر کنوک آجاگہ غا۔ ہسپ چل کری دیر کنگ خنا چٹھی ۽
خن تیان تے خڑینک آک ریڑ کریر۔ دابس لگازی آتے سوار مس سدھا ایس تے
بادشاہ ناراغا۔ مخلوق خنار مب اٹ ہنار بادشاہ ۽ ڈہ تسر۔ بادشاہ بس پارے ”ہڑسہ
تے ہڑسہ تے۔ شرا ۽ مچ آ بھس بومبار کیک۔“ پارے ”جو ان ۽ نی ونا شرا بھس و
بومبار مبو۔“ دڑنگا، ہسپ چل کری ولد ایتنا جاگہ غا ہنا۔

وزیر وکیل پاریر ”بادشاہ داشوان اسے بادشاہ اس اف۔“ بادشاہ پاریر ”نی پاتہ اے دنیاناہیت آتے اتہ اگہ ہیئت آتے ایس تو بادشاہ اسے اگہ اتو تو شوان اسے۔“ بادشاہ خواہنے تے پارے ”ہن اے دنیاناہیت آتے اتہ۔“ دا پارے ”بادشاہ کاوہ اے دنیاناہیت آتے اتیوہ۔“ بس داڑے اُرائی مونجا کرے تینے۔ پری اڑنے ”انتے مونجا اُس۔ پارے ”دابادشاہ کنے الیپک، پارینے ہنک اے دنیاناہیت آتے اتہ۔ داسہ دا حیران اُٹ اے دنیاناہیت آتے ہر اکان اتیوہ۔“ پری پارے ”او کنا کاریم۔“ پارے ”ہن بادشاہ پاجھلو خاخر اس کے۔ پاٹ بھاز مچ کے اخس ہموخس زوکاسہ اے دنیاناہیت آتے اتیسہ۔“ خاخر ہر اوخت آگاموٹل کرے۔ ای بریوہ نے ہر فوہ داڑے ڈکوہ۔

دالس بادشاہ پارے بادشاہ سلامت اے دنیاناہیت آتے کن بھلو خاخر اس کروئی مریک۔ نی بھلو خاخر اس کر۔ پاٹ مچ کر کن کن پاٹ تازی آبوپ غالی شاغ کنا جاگہ ۽ ہموڑے جوڑ کر پاٹ تے خاخر ایت۔ گڑ ای کاوہ اے دنیاناہیت آتے اتیوہ۔“

وزیر وکیل بادشاہ پاریر ”ہلہ بادشاہ ہمت کرداجوان پاکہ۔“ پاٹ اخس مس مچ کریر۔ مش تاخاس اٹ۔ ایسر بوپ غالی تے پنجائی کن جاگہ اس جوڑ کریر۔ ایسر لگھیر خاخر۔ خاخر نادوڑو مس۔ پری بس بال اٹ ہر فے درے پنجخان ۽ ارائی ڈکا، دا خاخر تو تاٹو لگا۔ وزیر وکیل ایکان بریرہ، بی بی تون مجلس کیرہ۔ اڑ فرہ پنجخان ہر ادے؟“ بی بیک پارہ ”درے بادشاہ ہشاتے۔“ منہ تو گدریزنگا پنجائی پاش کرے۔ ہنار بادشاہ پاریر ”پنجائی بسنے۔“ بادشاہ راہی کرے سپاہی اس۔ سپاہی ۽ پارے ”اے بادشاہ، پیچ مچ اس بدل کین۔ بادشاہ غانت ڈال شولنگانے۔“ داڑے پیچ پینا تیار کرے تینے۔ ہنار بادشاہ ناکچاری آ۔ السلام علیکم وعلیکم سلام۔ خوشامدی مس۔

برامدی مس۔ پارے ”بادشاہ صاحب لمہ ناباوہ نا، وزیر نالمہ باوہ وکیل نالمہ باوہ کل سلام کریرہ نمے۔ ارخ کہ خاخر چنک نَس۔ پیرہ غاتے نما بلہ غاتے نما خننگ کتوٹ۔ سخت نما اڑفیرہ۔ پارینو ضرور پاس تانے آ ضرور بریرے۔ نن نم کن سخت زہیر کرینن۔“ بادشاہ پارے ”گڑانن امرکان؟“ پنجخان پارے ”ہندن ء بھلو خاخر اس کبو۔ مش تیان بڑا مرے۔ دبو خاخر اٹی جاگہ جوڑ کبو۔ ای داکان خاخر ء لگفوہ۔ نم گڑا کارے۔“

بادشاہ حکم تس۔ پاٹ بھاز مچ کریر۔ مش تیان بڑا نَس۔ بادشاہ وزیر وکیل لگار پاٹ تازی آ بوپ عالی شاغار۔

پنجائی تس تیلی اس خاخر ء خاخر شش تو لگا۔ بادشاہ وزیر وکیل ہشنگار۔ داسہ پنجائی ہنا بادشاہ مس۔ ہڑتوم آزیفہ غاک پنجائی نادازان اے زان آخاچاسر۔ پنجائی مخا۔ بی بیک اڑفیر ”نن آانتے مخاس؟“ پارے ”نمے آختوٹ۔ گڑاس کناست آ بس۔“ داپاریر ”آخانی نن آمخاس۔“ پارے ”نمے آختوٹ۔“ پارے ”پانٹے مخاس؟“

پنجخان پارے ”دن شوان اس نَسٹ تغ اٹی خنٹا تو بے اراکپ مس۔ خوازدار نادازان آاسہ کپ تے شیف مس۔ ایلوکپ تے ایلوزان آشیف مس۔ ای تغ ء وپار کریٹ خوازدار تون۔ تینا خوڑدہ وزوبہ غاتے اودے تسٹ۔ اوڑان تغ ء ہلکٹ۔ اینو تو بے اراکپ مس۔ اسہ دازان آکنا خاچانے۔ ایلو دازان آکنا خاچانے۔ ہمو تغ است آکنا بس مخاٹ۔“

او تینا بادشاہی ٹی خوش نَس۔ نن اوفتے الان نماز بیانا مجلس آ بسن۔

(داسہ ء کنے ماما محمد عمر مڑ دانشی بنفے: عنایت ساغر)

گل بادشاہ

نس اسہ بادشاہ اس، بادشاہ خدائے خدا نار سول ء، دازمانہ سازی ء بادشاہ اس
 نس۔ دابادشاہ نار انامون آ اسہ بھلو درخت اس نس۔ دادرخت اٹی اسہ چک اس
 تین کن کد ام کریس۔ سال سال آ ہندا کد ام اٹی خواہے بٹیکہ، وچوری کشاکہ و
 بھلن کریکہ، جاگہ غاتا پین بیدہ بٹیکہ۔

اسہ دے ناگمان آن بادشاہ نار اٹی پیشن آ تو لوک نس، اسل ہندا درخت نا
 کیرغ آن تو لوک نس۔ خنک تے درخت اٹی خلوک نسر۔ ہرا کہ درخت آن مادہ
 انگا چک کہوک تما۔ بادشاہ نار اٹی چک ء ہرا افسوز کرے یائے دا چک آ تالمہ
 ہندا دے بیوس کسک۔ ولد اسوچاننگ کیک داسہ چوری تاخیال ء نرانگا چک کروء۔
 نرانگا چک ہندا اکان ایکان پودانہ ایس چوری تے نس۔ بادشاہ نار اٹی ہم چک آتے
 خوڑٹ ہرا کہ۔ زرس جوان مس، نرانگا چک ہناغیب مس۔ چوری تا پیسک پیسکارہ
 نس۔

ناگمان آن ہرا کہ نرانگا چک بس تین تون مادہ ء چک اس ایس۔ مست انا
 چوری تے گل ء کد ام آن پیشن خسا، درخت آن تمنگ تون چوریک کسکر۔ چوری تا
 کشنگ آن پد نرانگا چک و مادہ انگا چک تین تون خوشی کر سا مجلس اٹی لگار۔

بادشاہ نار اٹی جوان سوچ خلنگ اٹی ء۔ بادشاہ نار اٹی نس عقل مند اس۔ ہندا
 سوچ آتے ٹی ہناس اُست آتے بس اوہو کنا مسہ مار ء، ای اگہ کسکٹ بادشاہ چار
 دے پنچ دے تو اس سال اس کنا چناتے ولفو۔ داسا ہدار اس نس، تین کن ایس مادہ ء
 چک اس۔ بادشاہ ہم انسان اسے۔ تین کن پین اُرائی اس اتو ء، اُرائی تے کنا چناتے

ہندن بے غرز کروء، الوء۔ داساہدار گنگد ام اس نس، اے ہم ہندن کروء کنا مار
تتو۔

ہنداڑے تو سنے سوچ خلیک ہو عننگ اٹیء۔ بادشاہ سلامت شکار آن پدی
بس۔ ہرا کہ اُرائی ہو عننگ اٹیء۔ پارے ”خیرء دُن فریشان کرینس تینے؟“ پارے
”بادشاہ سلامت ہیئت آتے ارفیہ۔“ بادشاہ پارے ”انتے، ای ہرے کرینٹ؟ خیر
ء؟“ پارے ”داچک آک نناہر سال انا ریر۔“ بادشاہ پارے ”اڈاے نرانگا، اے
مادہ غاء۔“ پارے ”درخت ناماس آہروا۔“ بادشاہ ہنا پارے ”اڑے مادہ غاچک
کسکنے۔“ اُرائی تے پارے ”مچے موئی ہنوا ہروا۔“ بادشاہ پارے ”چوریک ء تے
کسکنو۔“ پارے ”ای سہب انا تو سنٹ۔ مادہ غاچک کسکنے۔ نرانگا چک جٹ اس اسکان
ایسنے پُو و پین گڑا مڑا تینا چناتے تسنے۔ جٹ اسے آن پد ہنا، تین کن پین مادہ ء چک
اس ایس۔ مادہ غاچک بنگ تون چوری تے گدام آن کشا خسا۔ داسہ گدام اٹی تو سنے
اُراء سنبجالک۔“ گڑا بادشاہ سلامت چڑا پارے ”نی ایہن ہو غسہ او ساہدار ء، اللہ نا
گنگد ام ء امر کیر کیر۔“

بی بی پارے ”ای او فتنے کن ہو غیرہ، ہو غوہ تینا چناتے کن۔ ای خدا ناساہدار
اسے اُٹ۔ اسہ دے کہوٹ نی کنا چناتے کن اسہ دے ارادے تو اس سال اس
ہروس، اوکان پدنا است آن ہنور۔ پین برام اس کروس، اے زئیفہ ناہندن کرو،
چناتون ہندن داچک کرے۔“ بادشاہ پارے ”تختے خدا غا، کنے وعدہء خدا تون نی
کسکس ای پین برام کپروٹ۔ ہمو تم اسکان تا تکہ تینا مارتے برام جاگہ جہہ تنٹ،
اوفتے برام تنٹ، ای برام ناپن ء ہلپروٹ۔

ہندن خدا ناوخت گدرینگا، قدرت ء خدا نا بادشاہ نازئیفہ کسک۔ دادنیاء الا۔
بادشاہ ناہندا ہیئت است آ بس، سال منٹ گدرینگا۔ ہر کس بادشاہ ء لیلاو کرے،

”بادشاہ سلامت نے تون انت اناکمتی ء۔ پیسہ ملک میراث جائیداد مچ آ اُلس ناء۔ نے انت اناکمتی بلکنے۔ نی برام کپیسیہ انتے؟ دن تینا زندگی ء خوار زار کرینس۔“ ہندن بادشاہ غان ہر کس ارفسا ارفسا بادشاہ ناسہ اُستخواہ ء سنگت اس ارفے، پارے ”ای تینا زسیفہ تون وعدہ اقرار کرینٹ، ای پین برام کروفت۔ دُن چک اس مسنے دُن دُن چوریک تے کسکنو ہنانه پین چک اس ایسنے۔ دُن دُن کننا زسیفہ ہوغانے ای اوڑتوں وعدہ اقرار کرینٹ۔ پین برام کروفت۔“ اے سنگت تے پارے ”اوانت گرتی سے کہ نی پین برام کروفیس۔ نی زسیفہ اس اتہ نازسیفہ نابادہ ناچناتا خدمت ء یک۔ نی انتے تینے فریشان کرینس۔“ خیر ہیت سُر اُلس اٹی مچ آڈہ تم۔ بادشاہ داسوب آن برام کپک۔ اسہ جوان ء شیر زال ء نیازی اس جنوزان اس داہیت ء بنگ۔ مائی بس ہنداڑے ہوغانا چناتے ہلک بغل کرے، خن تاتخا، است آتخا۔ پارے ”خیرات مریو اکن نما۔ بادشاہ ء ایس سُر کرے بادشاہ ء پارے ”ای داچناتا خیال ء تخوہ۔ اوفتے ہندن محسوس مرولمہ تازندہ ء۔ تینا ساہ غان زیات اوفتا خیال ء تخوٹ۔“

بادشاہ پارے ”ای تینا مست اناچناتوں وعدہ کرینٹ، ای برام کپروٹ۔“ مائی پارے ”نی برام کر، انشاء اللہ ہیچ ء ڈرڈ تکلیف اس خنوفیس۔“

ٹوکا بادشاہ ہندامائی ء برام کرے۔ منہ وخت مس بادشاہ ناخن تے سلا کہ سفا کریکہ، اے چناک گوازی کریرہ مشغول سُر۔ ہندن ہندن مائی مس بے جان، زالبول نامکر آن خدا امان ایته۔ سوچ خلک کنے چنا اس مرو، کناچناچنکو سے۔ بادشاہ نامارک بھلن ء۔ بادشاہ خدا ناسا ہدار سے۔ آگہ کہ بادشاہی ء ہندامارک سنبھالور، گڑا ای مفت اٹی خوار ذلیل مروٹ۔ ملک میرات لاری تے کل ء ہندامارک درور، بھلامارک سنبھالور۔

اے مسہ مار نسر، پین ایڑھ الو تا، چنکا نا تا پین نس گل بادشاہ۔ است اٹی تے بس گڑاچم اس کیو کل گڑا او فقا مرو گڑا ای تینے انتے خوار کیو۔

اسہ دے اس مکر اٹی بادشاہ پارے نی تینا چنا تا خن تے کشہ گٹ انا تا دتر تیان کنے پیالہ اس ایت۔ کلم اس ہلیو، گڑا کنا اُست پدین مرو۔ اگہ دن کپیسیہ گڑا ای نزوہ کاوہ ایان نا، بادشاہ بھلو بندغ اس نس، سوچ خلک ای مسٹ بادشاہ زئیفہ اگہ ہنا، ای شر مر یوہ۔ دنیا نا بادشاہ مخلوق انت سوچو۔ بس منت کرے زئیفہ ”اے وخت آدن وعدہ اقرار کر لیس، ای دن کروٹ دن کروٹ، داسہ امر ہیت آک نابدل مسر۔“ مائی پارے ”امر مرے مرے مار تا تینا گٹ انا تا دتر تیان کنے ایت۔“ بادشاہ سلامت ہر اگہ کنا زئیفہ حق پاریکہ۔

خواسنے وزیر، وزیر پارے ”وزیر دا کنا مار تے کنا مومن آن در جنگل اٹی دتر تے گٹ انا کشہ خن تے تا کشہ اتہ، دا زئیفہ ایت، کہ است تے پدین مرے۔ دا شوم کن کن خواری اس ایس۔“ وزیر پارے ”جو ان۔“ وزیر نا اُست آ نسر ہے زئیفہ ناتے خدمت آک وخت اس وزیر پیسہ میسہ تسکہ او نا خیال کریکہ۔ تینا اولیاد آتیا نبار ہر اگہ تے۔

وزیر ہم است اٹی دعا کرے، بادشاہ سلامت دا چنا تے کنے ایتے۔ ای دیو تا بادشاہ ناخن تیان اندر کیو تا۔ ہر فے داکان درے جنگل اٹی پارے ”ای نمے کسفرہ، نمالمہ کن تون نیکی بھاز کرینے، او نا نیکیک کنا است آن ہنپسہ۔ نم داسہ ہر انگ کارے ہنبو۔ نم تون اللہ نامت ء۔ نئے تینا باوہ نا چرت ء خلبو نئے پین۔ ہنبو جاگہ اس، دامائی مکر اٹی بسنے کسفق نمے۔ اگہ باوہ نا کسفق نمے دامائی اسہ دے زار چو، کسفو نمے ای نمے کسفرہ۔ نمالمہ نا نیکیک کنا اُست آٹو۔ ای خزم اناخن تے کشوٹ۔ ہموکان دتر دروٹ۔ مائی خوش مرو نم ہنبو تینے کشبو۔“ دا تینے یلہ کرے وزیر ہنا خزم

منہ دانہ خلک، خن تٹا کشا د تر ہر فے درے بادشاہ ناز سیف نامون آستخا۔ پارے ”کن است ناپدین مرے۔ چناتاق آتے ہر فیس۔“

ایڑے ہر مسہ ایلم ۽ چوک اسے آشام تھاتا۔ دافچنکا ایلم نس، گل بادشاہ دا چوک آہفت کسر ملنگارہ۔ بھلا ایلم پارے ”بیواد خد اغان دعاخوان۔“ بھلا ایلم دعا خواہس، جی اللہ کنے ڈوڈی ساگ آن سیر ایتس۔ ”بس نمبر نیا میکو ایلم نا، نیا میکو ایلم پارے۔“ جی اللہ کنے خولم نارغ سوانا بے دیر ایتس۔ ”گل بادشاہ ۽ پاریر (چنکا ایلم دوست نس تا) ”نی دعاخواہ“ گل بادشاہ پارے ”نم اللہ اغان ڈوڈی ساگ خولم نارغ سوانا بے دیر خوارے، مگہ اللہ جان تون کمتی ۽۔ داسہ ہر بوای انت خواوہ اللہ اغان۔“ دعاخواہنگ ۽ شروع کرے ”جی اللہ کنے مسہ زسیف ہندن ۽ زیبا ۽ ایتس، مسہ بادشاہی کنامریر۔ باوہ نابادشاہی کنامرے۔ زسیف غاک کناکنے ہنداڑ اسے ٹی پیری ایتز۔“ دا ایلمک مخار کٹارتے، بشہ باوہ نابادشاہی نئے ملتو۔ دا گل بادشاہ خار کرے۔

گل بادشاہ ایلم تے الاہنا۔ اے ایلمک ہنار بین کسر اسیت۔ گل بادشاہ ننگان خلسا پر غسا ہناہنا، سہب تھاتے۔ سہب انا آذان منگ نس، گل بادشاہ خنا بھلو شار اسے بادشاہی اسے آبس مسیت اسے ٹی پتیرنگا۔ بھلو مسیت اس نس، مسیت اٹی آذان مس۔ گل بادشاہ بس ملانا رہی آتوس۔ ملا نماز نس۔ بادشاہ ووزیر وکیل بسر نماز کریر، ہنار۔ سائیں توس مسیت اٹی۔ قرآن شریف ۽ ہر فے شروع کرے تلاوت ۽۔ دن چک خلک اڑے مسیت اٹی چنا اسے تونے۔ بس ملا اڑے ایان تے، ”ناپن دیر ۽؟“ دا چنا پارے ”ای تینا پنے ۽ تپہ۔“ ملا پارے ”ناباوہ ناپن دیر ۽؟“ چنا پارے ”کنے باوہ اف۔ کنے خبر اف۔ ای چوری اسے اٹ۔“ واقدرت ۽ خدا سائیں ملا ۽ اولیاد الو۔ سائیں بسم اللہ کرے ہر فے چنا ۽ درے ارا غاتینا۔ ہنا ایڑے زسیف ۽ تینا پارے ”جی فلانی اللہ ننے مار اس تس، ننے اولیاد الو۔ دانمار ۽، دامار ۽ غور کر۔“

دے آن ملاطالب آتتون دامارء خوانفیکہ وامسیت اٹی بادشاہ نامسٹر ووزیر نامار ہم بسرہ۔ بادشاہ نامسٹر ناپن کس رُو آرات لاڑی۔ اودے داسوب آن رُو آرات لاڑی پاریرہ، اوشام انادے آنبار لگا کہ۔ وزیر نامار اناپن کس عاقل وزیر۔ داگل بادشاہ ناباوه ملاتون خوانارہ۔ گل بادشاہ دافتے ہر اکہ داباوه تون خوانپسہ دایتنا تختی آ داناپنء لکھک اوتینا تختی آ داناپنء لکھک۔ پین خوانپسہ تین تون گوازی کیرہ۔ گل بادشاہ ناست ہشنگا کہ داباوه تون خوانپسہ تینا مہر مریت کن بریرہ۔ تختی آ اسٹ ایلونا تیناپن تے لکھرہ۔

گل بادشاہ اسہ دے تینا اباہ پارے ”ابانی کاسہ بادشاہ نا؟“ ملا پارے ”ای کاوہ خیراٹ باوہ انتے؟“ گل بادشاہ پارے ”نی ہناس کنے تین تون اوار دیس۔“ ملا خواہنے چناتے۔ چھٹی تس۔ ہر نے گل بادشاہ ہنار۔ ایڑے بادشاہ نادر بار آسلام شاغار والیک سلام مس۔ سائیں تون جوڑ بڑ مس۔ بادشاہ اڑے سائیں آن۔ ”سائیں دادنامارے۔“ سائیں پارے ”بادشاہ!ء داکنامارے۔“ پارے ”ہلہ داخہ وخت آن خننگتے۔“ سائیں پارے ”بس بادشاہ سلامت داچنہء، راہی کرینٹ تے پین مسیت سے آ، بس چنہء اینو مسیت آن بسنے۔“ بادشاہ پارے ”اڑے ورناپن نادریرے؟“ چنا پارے ”گل بادشاہے۔“ بادشاہ پارے ”واہ اڑے واہ، گل بادشاہ۔“ سائیں ہنا پیشن سیٹ۔ گل بادشاہ، بادشاہے پارے ”بادشاہ سلامت! نی کناباوہء اخس تنخواہ ایتہ؟“ بادشاہ پارے ”مسہ ہزار۔“ گل بادشاہ پارے ”نی کنابانا تنخواہ ٹی اسہ پین ہزار اس ودف، کناباوہ بریک ہند اڑے نامسٹرء سخ ایتک۔ داسہ نامسٹر بھلوس مسنے، ہر کس اودے کسراٹ ہرک۔ باوہ تون بھلو بھلومار ہم خوانرہ۔ نی بادشاہ و سمجھدارے بندغ اسے اُس۔“ بادشاہ ہر اکہ امر کنے ہچ ساتمتنے۔ بس سائیں۔

بادشاہ پارے ”جوان مس گل بادشاہ اے ایس۔ مارا سے نالسم اللہ مرے تے ہشارے۔ کنا اینوخن تے ملانے۔ اینوکنے ہندن اے ہیبت اس پارے، داخہ وخت اے ای کور مسنٹ۔“ ملا پارے ”سائیں خیرے۔“ بشنخندہ کرے۔

بادشاہ پارے ”بابا مہالو مسہ ہزار تنخواہ تسٹہ نے، داسہ چار ہزار تنخواہ ایتوہ نے۔ برہنداڑے کنا مسٹرے خوانف اُراٹی۔ کنا مسٹر اینو آن پدمسیت آبروف۔ گل بادشاہ شکرے اینو کناخن تے ملانے۔ داسہ کنا مسٹر بھلن منے۔ گلی تیٹ مسیت آبنگ کپک۔ داسہ نی بریس ہنداڑے کنا مسٹرے سخ امیتس۔“ ملا پارے ”سائیں خن تیٹ۔ نی کنے ہزار روپی تھیس، ناپیسہ غاک کنا۔ خداناء۔“ سائیں موکل کرے۔

بادشاہ سلامت مسٹرے تینا پارے ”اینو آن پدناخوانگ بندے۔ سائیں اے پارینٹ بروہنداڑے اُراٹی نے سخ ایتو۔ اُراغان پیشن مھیس۔“

عافل وزیر بنگ کہ بادشاہ نامسٹرے رُو آرات لاڑی اے مسیت آن بند کریر۔ فریشان مس پہہ متودا گل بادشاہ ناکاریمک اے۔ گل بادشاہ ہرا کہ ای باوہ تون ایہن آن ایہن ہناٹ رُو آرات لاڑی اے خنتوٹ۔ منہ وخت گدرینگا داتین پتین کن بھاز زہیر کریر۔ امر کین امر کین۔ رُو آرات لاڑی ملاغا توار کرے پارے ”سائیں انتے گل بادشاہ اے تپیسہ؟ مہالو ای مسنٹ بھازی تون، داسہ تینا اریٹ۔ داسہ کنے آرام بٹک۔ نی تین تون گل بادشاہ اے انتے تپیسہ۔ داڑے برے کنے مشغول کے۔“ توگرا بس پارے ”ٹھیک اے۔“

ایلو دے سائیں گل بادشاہ اے ایس تین تون۔ رُو آرات لاڑی پارے ”گل بادشاہ! کنے داکان سخ اس ایت۔“ دا پارے ”کنے ہچڑا بٹک۔“ گل بادشاہ خوانگ لکھنگ اے چاہسکہ، ہندن تینے بے چاہوک کر یس۔ ملاہنا پیشن آوضو سے ناخیال آ، رُو

آرات لاڑی پارے ”ای نے چٹھی اس ایتوہ، دادے عاقل وزیرے ایتس۔“ داپارے
 ”ہلہ کنے ایت، ای دیوہ ایتوہ تے۔“

رُو آرات لاڑی چٹھی اس پن آعاقل وزیرنا لکھا۔

”اے عاقل وزیر! داسہ کنے آباوہ پابندی خلکنے۔ ای نے کن ہندن زہیر
 کرینٹ، خن تادیدہ، برزہیر آن کور اٹ، نی داسہ انت پاسہ؟ امر امر خن تینے۔
 کنے آپابندی لگانے۔ انت پروگرام ۽ نا۔ گڑا چٹھی ناورندی ۽ ایتس گل بادشاہ تون
 راہی کیس۔“ ایس گل بادشاہ چٹھی ۽ ہنداڑے مسیت اٹی عقل وزیرے متوتے۔ گل
 بادشاہ ورنندی ۽ تینٹ تس۔ لکھا چٹھی ٹی ”ای وزیر نامار اٹ۔ نی بادشاہ نامسٹر اُس۔ نا
 ابابادشاہ ۽ کنا ابابا وزیرے۔ کنا ابابا ہندا خوچنکو تنخواہ اس ایتک کنا ابالکھ گزران کیک۔ نی
 بادشاہ نامسٹر اُس بھلو پیسہ اسے نابست و بند ۽ کر۔ گل بادشاہ ۽ خیسن نا بھلو خشت اس
 ایت۔ ای اسہ بچ اس بلیوہ۔ توشش تو نا پند ۽ اسہ نن اٹی خلے۔ ہمونکان کنا ابانا ابا
 بریرہ، نماز کن نی تینا ستمار آن بھلو چٹ اس یلہ کر۔ ای ہمو چٹ اٹی ہلکٹ گڑانی تینے
 خس گڑا کنا کہ کناہ۔۔۔۔۔“

گل بادشاہ تینٹ چٹھی ناورندی ۽ تس۔ درے رُو آرات لاڑی ۽ تس۔ رُو
 آرات لاڑی پارے ”کس خنتونے؟“ گل بادشاہ پارے ”آخا۔“ دادرے چٹھی ۽
 خوانا ہر انت لکھانے۔ ہر فے خیسن نا خشت اس تس گل بادشاہ ۽۔ ”دادے در
 عاقل وزیرے ایت۔“ گل بادشاہ ہناتینٹ ہندن ۽ ماری اس ہلک۔ شش تو نا پند ۽ اسہ
 نن اٹی خلے۔

گل بادشاہ ابابا تینا پارے ”ابا! اینوشام انا ای کاوہ، کن کن گڑتی کپیس۔ کاوہ کنا
 سنگت اس کن کن ارغ کرینے۔“ ہندن سوار مس بچ آیتنا ہناسدھا بادشاہ نامسٹار نا
 کیرغ آن چٹ اٹی ہلک۔ ایکارو آرات لاڑی خساتینے بچ انا کوچ اٹی تما۔ خیسن جوان

ہر فیسس، ہنداڑے رُو آرات لاڑی نانو کر اس نس۔ نو کر ہرا کہ ہندا دے بادشاہ نا مسٹر ہنا۔ پگہ کنے بادشاہ کسفک۔ خدا خلک تے امر مریک۔ نو کر ہم تینے خسا۔ رُو آرات لاڑی تون اوار ہنا۔ رُو آرات لاڑی بلکنے گل بادشاہ زہیری آن ہندن سوگو تورینے۔ اونا خیال عاقل وزیرے۔ داہیت کیک، اے ہیت کپک۔ نو کرتے پارے ”اے تے عاقل وزیر نامارے، پہہ بندغ اسے، ہیت ہندا سوب آن کپک۔ نواکس بنو ۽ ننا توار توارے۔ خنورنے۔ آخر دے اس تمو۔“ ہنار ہنار پین علاقہ اسے ٹی سر مسر۔ دے ٹک تس۔ اڑے دا گل بادشاہے۔

پارے ایہن آن ایہن گل بادشاہے۔ بادشاہ سے ناچنآء یا گنوک اسے ناچنآء ہرنہ تے۔

پارے ”دامیدان، بیش، خراس، ہچ، میٹل، ہلی، گر مسکہ امر مزہ کریکہ۔“ دا کچتو مچے مونی ہنار پارے ”داڑے لوڑی دموک پوغ مسکہ، لشی تیز کریرہ، دمان جوڑاکہ، تیز کریکہ۔“ دا اسل کچتو۔ مچے مونی ہنار پارے ”اؤ کہ داڑے بادشاہ مسکہ، خزم آتا شکار مسکہ، سیل سواد مسکہ۔ ہلیک مسرہ، فوج آک مسرہ۔“ گل بادشاہ پارے ”اے امر مزہ کریکہ۔“

نو کرتے پارے ”دا بادشاہ اسے بادشاہ سے ناچنآء، گڑا ہرا نگ درے ننے دیک ننے۔“

ہر نے درے تے پین بادشاہی سے ٹی۔ سر مسر، بادشاہ نا علاقہ ٹی کاشمی ۽ جگ اس تین کن جک کریر۔ ہنداڑے دے منٹ گدریگا تا گل بادشاہ کاہک ایڑے بادشاہ تون کچاری کیک کچاری ٹی توک۔ بادشاہ فیصلہ کیک گل بادشاہ رمانک تے بادشاہ دن فیصلہ مریک۔

بادشاہ پارے ”نم ہر انگ کارے؟“ گل بادشاہ پارے ”نن کا نہ سفر ننا مستی ء،
دے منٹ ہنداڑے مرینہ۔“

اسہ دے اس وزیر بس ہندا جگی ناپارہ غاچکر اس، خنا کہ ننا ہمسائے گل بادشاہ نا
ہندن ء زئیفہ اسے تے پری اسے خانہ تے خراب۔ ای وزیر اٹ کنا، بادشاہ نادن ء
زئیفہ افس۔ سفا تو بے نا لکر اسے داخہ زیبا۔

بس بادشاہ سلامت ء پارے ”ہندن لگک گل بادشاہ دا بندغ ء دزانے۔“
بادشاہ پارے ”بس اڑے شوم دا اونا زئیفہ ء۔“ وزیر پارے ”کننا دو آخیں ء پووغ
اس تحس، دا اونا زئیفہ اف۔“ بادشاہ پارے ”گڑا؟“ وزیر پارے ”ہندن ء زئیفہ اسے
تے دن ء زئیفہ نئے نے ارے نئے دنیاٹی ارے۔ و ہراڑے گل بادشاہ ہراڑے
دا۔“ بادشاہ پارے ”مر و زئیفہ تے نے انت تمانے...؟“ وزیر پارے ”زئیفہ تے
اف۔ بادشاہ پارے امر، وزیر پارے دعوت کرتے، اگہ نناد دعوت آ بس نناد دعوت ء
کنگ گڑا زئیفہ ء تے۔ اگہ بتو گڑا چاس کہ دا زئیفہ تے اف دادے دزانے۔“

بادشاہ گل بادشاہ پارے ”باوہ! ننا مومن بھازی ٹی ء، ننا خیال ء پگہ نی و چناک نانا
مہمان اُرے۔ نناد دعوت ء کیرے۔“ پارے ”ہلہ سائیں خن تیٹ برینہ۔“ گل
بادشاہ ہنا ایڑے اُرائی تینے فریشان کرے، پارے خدا خلک رُ آرات لاڑی ء، مہالو
چاہسہرہ یا توسہ تے، داسہ پکا چاہورتے۔“ نو کر ء پارے ”بادشاہ سہب انا دعوت
کیک دعوت آکن تون بتو پکا چاہورتے۔“

رُ آرات لاڑی نانو کر بھاز پامد ار اس نس۔ پارے ”گل بادشاہ تینے فریشان
کپے۔“ گل بادشاہ کُنڈا سے آیکہ توس۔ نو کرتے پارے ”گودی بر کا ٹم ء نامشو۔“ بس
گودی ناکا ٹم پارے ”گودی عاقل وزیر کیسہ ٹسینگسہ، عاقل وزیر چا بندغ اس مسکہ نا
داخہ وخت آن رنداٹ بسکہ۔ نی او دے داخہ دوست کیسہ اسہ دے اس او برو نے

خنو۔ داسہ بادشاہ دعوت کرینے۔ کان گل بادشاہ تون دعوت آ۔ اگہ دعوت آ ہنتویس، ہندن وزیر بادشاہ درورنے۔ گڑا گل بادشاہ کسفور۔ ننے ہم کسفور۔ گڑا عاقل وزیر ہم چٹا، کپہ شوم کان۔ داسہ کان دعوت کنین، آخر عاقل وزیر ہم برو۔ تینے تیار کردعوت آکل مخلوق خنوءنے۔ “سہب انا گودی تینے جوان سینگار کرے۔ ایہن گل بادشاہ تون ہیئت کپک۔

ہنار ایڑے بادشاہ سلامت نامون آ لشکر بس بیا بنخیر کرے، لگار تھام آک، ارغ تیار مس۔ بادشاہ سلامت نانو کر بس ہرنے چلمچی ء دوتتا سلوہ۔ ہرنے چلمچی ء گل بادشاہ نادوتے سلوہ، رُو آرات لاڑی ہرا کہ ارغ ناکنداوتے سلک، ارغ تے الو، نو کرناخن اٹی چپلہ اس خلک، اے ناخن خرن مس، پارے ”بے کمال نی لائق اُس گل بادشاہ نادوتے سلہ۔ خبیث نامسٹر۔“ اے ناچلمچی تما۔“ تینا نو کر آ اشارہ کرے پارے ”بشہ ناخن تے کشو بادشاہ نادوتے سلہ۔“ اوفتانو کر ہرنے چلمچی ء گل بادشاہ نا دوتے سلا۔ رُو آرات لاڑی نادوتے سلا۔ داسہ پارے نو کرے ”ایت چلمچی ء اوفتانو کرے نادوتے سلے۔“

وزیر ہرا کہ خانہ خراب... بادشاہ تینا جوڑتے گٹ ہلک وزیر ء پارے ”ہر نو کرنا نناخن خرن مس۔“ ہر ار تین پہ تین آ۔ وزیر ء پارے ”نی پاسہ وازنیفہ تے اف۔“ خیر ارغ کنگر سیر کریر تینے۔ ہنار اوفتے منہ کوٹھی تس پارے ”ہر اوخت اسکان داڑے رہینگرے رہینگبو۔“ بسر تینا کوٹھی ٹی رُو آرات لاڑی ہلک گل بادشاہ نادو ء خسا پارے ”بشہ نی خوش مسس، ای نے تون خوش مروٹ۔“ گل بادشاہ توار کرے پارے ”خیر خیرات نامریو اینو تو کنے عزت تسس۔ گڑا آخا تو بادشاہ سلامت کل ء پہہ مرونے درو۔“

ایڑے بادشاہ سلامت وزیر آیتنا چڑاپارے ”امر زئیفء تے یادزانے تے؟“
 پارے ”اسئل زئیفء تے اف۔ دا کل چالء۔“ بادشاہ پارے ”امر چاہون تے؟“
 وزیر پارے ”اون کن ارغ کریر۔ گڑا چاہون تے۔ اگہ دازئیفء تے، اگہ نن کن
 ارغ کتو تو زئیفء تے اف، دزانے تے۔“ شام انا ولد اگل بادشاہ ہندن مونجا کرے
 تینے، کاٹمء تینا خل اٹی شانا۔ نو کرتے پارے ”ہلہ انتے اینو فریشان اُس؟“ پارے
 ”دا خاطر آن فریشان اٹ۔ پگہ نن اوفتے کن ارغ کتون تو پکا چاہور ننے، نے کسفور
 رُو آرات لاڑیء درور۔ ننے آن پلور۔“ نو کرتے پارے ”گل بادشاہ نی خاچ فکر
 کہے۔“ داڑے بس نو کرتے پارے ”گودی برکاٹمء نامشو سرند کیو۔“

پارے ”گودی اون کن دعوت کریر، نن اوفتے کن دعوت کتون، پکا چاہور
 ننے۔ سہب انا گل بادشاہء خیسن ناکپ اس ایت، اوکاہے بازار آدادا گڑا و مصالہ
 غاتے اتے۔ وزیرء تے زئیفء تے بادشاہء زئیفء تے، اوفتا جند انا نو کرے خواہف ارغ
 کر، اوفتے کن۔“ دے مونء مچ آگل گلاب نا پھل شانا۔ بسر بادشاہ سلامت
 پارے ”کش چوٹ آتے تینا دا پھل شانا نو۔“ دا چوٹ آتے تینا کشارہ، دا پارے
 ”بادشاہ سلامت ہندن بواٹ تا۔“ چوٹ آستون، پھل آتازی آبسر۔ نو کرے تینا
 پارے ہرف چلمچیء در اوفتا نو کرے ایت۔ پاتے بادشاہ نادوتے سل، وزیر نا چناتا
 اوفتا۔“ نو کر درے دوتے سل پدا رُو آرات لاڑی پارے تینا نو کرے، ”ہل چلمچیء گل
 بادشاہ نادوتے سل ولد اکنادوتے سل۔“ ارغ کنگر داسہ مجلس مس دے ایون
 منگ اٹیء، ہندا خہ ہوش تاہنا کہ شام منگ اٹیء۔

رُو آرات لاڑی پہرے مائی اس نس۔ پیش پیش تما گل بادشاہء توار کرے پارے
 ”گل بادشاہ دابا وہ غاک ناداسکان تو سنو، ایہن بازار آن سودا مودا اس ہل دافتے کن
 شام انا ارغ نابند و بستء کین۔“ بادشاہ سلامت داہیتء بنگ تون پارے ”جی آخا

جی آخانم تینٹ مہمان اُرے، نن داسہ کانہ۔“ بادشاہ سلامت وزیر ۽ تینا پارے
 ”گانو“ بش مسر، خدا حافظ کریر ہنار۔ اوفتے گدر یفنگ آن پدرو آرات لاڑی گل
 بادشاہ ناہر فے دو ۽ خسا پارے ”بشہ ناخیال ای نے تون خوش مسٹ۔ عاقل وزیر
 دے اس برو۔“ گل بادشاہ پارے ”ای نا قربان مریو اینو ولد اکنے عزت تسس نالکھ
 تو رو آک کنازی آ۔“

بادشاہ وزیر ۽ تینا پارے ”امر شوم خناس؟“ وزیر پارے ”بادشاہ سلامت! کنا
 خن تے کشس، داوانا زئیفہ اف او دے دزانے۔“

بادشاہ پارے ”آخر امر اوفتے نن درست کروں۔“ وزیر پارے ”بادشاہ
 سلامت پگہ نی ہندا پرمان کر گل بادشاہ ۽ پا۔ پگہ کانہ شکار کن، ایلونو کر آتے دپنہ۔
 انتے اوفتانو کر اسے بھاز پہہ ۽۔“ ہندن پاگل بادشاہ ۽، بادشاہ سلامت پارے ”ادا پگہ
 کانہ شکار کن، پیرانا زیارت ۽ کینہ۔ تینا نو کر آتے دپنہ بیرہ تینا زئیفہ غاتے دینہ، مسہ
 دے پیرانا زیارت ۽ کینہ۔ ولد ابرینہ۔“ شام انا گل بادشاہ بس اراٹی تینے سخت مونجا
 کرے۔ کاٹم ۽ تینا خلٹی شاغا۔ نو کرتے خنا پارے ”انتے اینو گل بادشاہ داخہ فریشان
 اُس؟“ گل بادشاہ پارے ”اڑفہ مہالو امر مس ہنا۔ اینو بادشاہ پین شرت اس
 تخانے۔ پارینے پگہ کانہ پیراسے آ، شکار کن کانہ، نو کر آتے تینا دپنہ۔ بیرہ زئیفہ غاتے
 تینا دینہ۔“ پارے گل بادشاہ تینے داخہ مونجا فریشان کہہ، اللہ خیر کرو۔“

نو کر ہنابی بی ۽ پارے، ”بی بی نی عاقل وزیر عاقل وزیر کیسہ، تسینگسہ، عاقل
 وزیر اٹی وفا اس مسکہ او داخہ وخت ۽ نارنداٹ بسکہ۔ اونے اُست آن درینے۔
 بادشاہ سلامت گل بادشاہ ۽ پارینے پگہ کانہ شکار کن پیراسے نازیارت ۽ کینہ۔ نو کر
 آتے تینا دپنہ، نی ہن شکار کن۔ گل بادشاہ تون۔ ایڑے اوفتیاں مچے مرتینا جگ ۽
 خلبو۔ سہب انا کاٹم مشبو، غسل کبو۔“ رماغاپنت فرمان کرے، رُو آرات لاڑی مٹا۔

ماری آسوار مسر ہنار۔ ایڑے سر مسر۔ رُو آرات لاڑی گداٹ تینا گل بادشاہ نامون ء پاک کرے۔ گلاس اس دیر انا تس تے، گل بادشاہ گلاس نانیمہ ء گنگ نیمہ ء ولدا رُو آرات لاڑی ء تس۔ رُو آرات لاڑی دیر تے گنگ۔

اے دنز آستون سلیسر، بادشاہ سلامت، زسیفہ تے، وزیر ہر ار دافتے، ہر ار تینے۔ داہنار شام انا مر خاچار۔ سہب انا مہالو ہر خدا نا قدرت ء رُو آرات لاڑی نا اُست اٹی بس، عاقل وزیر اس مسکہ او داخہ وخت کنار ننداٹ بسکہ۔ گل بادشاہ ناخنک او دے خزرہ۔ الے گم کر عاقل وزیر ء عاقل وزیر انت بھلا اسے۔ ہر اوخت آداکان ہننا ای انشاء اللہ گل بادشاہ ء برام کروٹ۔ شام انا اوخت آسلا تینے ہموڑے خیسن ناہار ء تینا گیر کرے۔

بسر کسر اٹی نیمہ کسر آ رُو آرات لاڑی دُن کرے اڑے خیسن ناہار لُخ اٹی کنا اف۔ سلاٹ تینے، گیرام کرینٹ تے۔ ”ایڑے۔۔۔۔“ نالوز ء تیز آن پارے۔ گل بادشاہ پارے ”انت اسے؟“ رُو آرات لاڑی پارے ”بچ اس اف۔“ گل بادشاہ پارے ”آخاکنے پانت اسے۔“

رُو آرات لاڑی پارے ”الے کان۔“ اے پارے ”آخاکنے پانت اسے۔“ رُو آرات لاڑی پارے، ”تینا خیسن ناہار ء، دُن سلاٹ تینے ہموڑے گیرام درینٹ۔“ گل بادشاہ پارے ”نا خیسن ناہار مرے ولدا پین اسٹ نا لُخ اٹی مرے، امر سگوٹ تے۔“ پارے نی ”ہن ماری آسر مر، ای ولدا زو بریوہ۔“ داہنا نو کر ء سر مس۔ گل بادشاہ ہنا ہر نے خیسن نالار ء ہر نے بس۔ دم درینگا جنگل اٹی درخت اسے نا کیرغ آن خاچار۔ ناگمان دیو اس بس تینا دم اٹی چکاتے۔ اے ایڑے ہنا، نو کر پارے ”امر کر یس گل بادشاہ ء۔“ رُو آرات لاڑی پارے ”گل بادشاہ ہننا نے کنا خیسن ناہار ء ہموڑے دیر آگیرام درینٹ، اونا اتنگ کن۔۔۔۔“ رُو آرات لاڑی تینے بد دعا تس

نوکرے پارے ”نبی کنالمہ اُس، عاقل وزیر بھار کیوہ، عاقل وزیر بندغ اس مسکہ دا وخت آکنارند اٹی بسکہ۔ الے گم کر عاقل وزیرے گل بادشاہ ناخنک خزرہ عاقل وزیر ے۔ گل بادشاہ برے ای اودے نکاح کیوہ کنارغ ارے اف گل بادشاہ ے۔“

الے اوفتے، ہل گل بادشاہ ناکسہ ے کہ دیوہنداڑے بسنے تینا دام اٹی چکانے تے۔ ہندا جنگل اٹی جوگی اس نس، اونا مسٹر اوڑتون تندا نس۔ ہندا جوگی نامسٹر تینا باوہ غان قول ہلکو سس ”اگہ ای تینا پسند نابندغ اس خنٹا کنے ہمودے نکاح ایتوس۔“ جوگی تینا مسٹر تون اقرار کر یس ”ہرا وخت آنی تینا اُست پسند نابندغ اس خناس ای نے اودے برام ایتوٹ۔“ جوگی و مسٹر تے ہندا جنگل اٹی گوازی کر سامر لو خلسا بسرہ۔ ناگمان آسیر ایڑے عجب ے ورناسے ناچوڑے دیو اس تینا دام اٹی چکانے تے۔ جوگی نامسٹر پارے ”ابا ہندا اورنا ے بش کیسہ کنارغ ہندا دے۔ اگہ بش کپیسہ تے تو ای تینے کسفوہ۔“ جوگی پارے ”خدا خلے نے شوم! دے درست پند کرین دم درینگان، دے داسہ ہفت خاخرگفے۔ دے مَر لو خلے الے گم کرتے۔“ مسٹر پارے ”ابانا کنا قول قرار ہندا دے۔ ہندا دے بش کر داکنارغ ے۔“ پخیر بے وس مس۔ مسٹرے پارے ”پاٹ مچ کر۔“ مسٹر اسہ دم اٹی جنگل آن پاٹ تے مچ کرے مسٹر ہندن ے است انا لار آن مَر لو خلیک۔ جی کنا اللہ بس انت پاو، باوہ غان تینا زیات مَر لو خلیک۔ دے اس کہ ہر چار کنڈ آن دوشہ غاک بسر۔ ایکادیو بس اژدھا مرغی آبس، دو تیا کاٹم ے تینا تئا۔ جوگی خلک تے زمغ ے ٹکر ٹکر کرے تے۔ دیگ اٹی لار تس تے۔ مچے دیر دم کرے گل بادشاہ غاچٹ تس گل بادشاہ سما کرے۔ خنای خاچانٹ جوگی ے اسہ مسٹر اسے کنا کاٹم آسلوک ے، گل بادشاہ پارے ”خیر ے؟“ جوگی پارے ”نے دام اٹی دیو اس چکانے۔“ جوگی نامسٹر کشاخ آن تے خیسن ناہارے، پارے ”کنے برام کیسہ؟“ گل بادشاہ سوج خلک ای ہنوٹ پدارو آرات لاڑی غصہ کرو۔ دا خبر آلو تے

داسہ اونائست اٹی ہناٹ۔ پارے، داہم زیبا سے گڑا ننتے برام کپرتے۔ ٹوکا جوگی نامسٹر کرے برام۔ جوگی نامسٹر ہر ارغ سے کنادن ۽ زیبا۔ جادواٹ کرے تے مٹھو اس تختاتے تینا کوپہ غاتیا ہنارہ۔ دے آن شار تیت پندرہ۔ شام انا ولد ابندغ اس کریکہ تے دے آن مٹھو نس۔ بسر اسہ وخت اس اسہ شار سے ٹی بھلو بخال اسے نا دوکان نس، بخال نا ہندن ۽ مسٹر اس زیبا نس۔ ناگمان خنہ پخیر نامسٹر نا کوپہ غا مٹھو ہلک پخیر نامسٹر کٹا گرتے، دامسٹر ہو غا ہو غا، اے مٹھو پلا اوڑان۔ او وخت آپا تو دا کنارغ۔ بخال نامسٹر درے نجومی تے ہندا مٹھو نشان تس۔ نجومیک بسر پاریر ”دا بندغ اسے، دا گل بادشاہ۔ بھاز زیبا مار اسے۔“ نجومیک جادواٹ کشار مٹھو نا نگ آن دسک، اڈے دا گل بادشاہ۔

رُوات لاڑی ایڑے فریشان ۽ ہو غک۔ دے ونن خرٹیک خلیک، گل بادشاہ نایات اٹی۔ جوگی و مسٹر تے ایڑے فریشان، گل بادشاہ ہر ادا او فتیان زیبا سے۔ گڑا ننتے برام کپرتے۔ ٹوکا کرے تے برام۔ گل بادشاہ بخال نادکان آ بس اودے چلیفیکہ۔

رُوات لاڑی داڑے فریشان، پارے ”انت مس تے کس دشمنی کرے اوڑتون؟“ نو کرے تینا پارے ”ایمون ناشار اٹی بھلو بخال اسے نادکان۔ ہموکان مٹھائی اتہ بر۔ کین خیرات اس نوا خدائ قبول مرے۔ برے گل بادشاہ۔“ داسہ ہو غاکہ بھاز خساٹ تینے، کن تون دن مس۔

نو کر ہناشار آبخال نادکان آپارے چوری کنے مٹھائی ایت۔ اے تینا مون ۽ بڑا کرے، گل بادشاہ۔۔۔۔ ہندا کان رمب اٹی ہنا رُوات لاڑی ۽ پارے ”مبارک مرے نے گل بادشاہ ہمو بخال نادکان اٹی۔“ رُوات لاڑی ۽ پارے

”خطا قصور او نافرمانی، او ہندو سمجھو رو آرات لاڑی کنا منک او ہندوکان آبخال نا سلیس۔“

رو آرات لاڑی نت شپاد ہو غسا بس ہلک دکان اٹی بانکر کرے تے، بد دعاس تینے ”خیرات نامسٹ۔“

الے اودے، کہ اسٹ بس بخال نامسٹرء پارے، اسٹ بلکنے ارغء نا پارے ”کناء۔“ بخال نامسٹر ایکان بس پارے ”بشہ نی امرء سے اُس، کنا ارغء تینائی کیسہ۔ ای داڑکن داخہ پیسہ تسنت، نجومی تے۔“

الے اودے ہل جوگی و مسٹر ناکسہء، او فک تینا لٹ اتون بسر، ہر اکہ گل بادشاہ غا مچء، پارے ”بشہو ای و باوہ کنا مر لو خلکن بیخ ننا بس۔ دیچا ہر اڑے دیوے کسفین دا کنا ارغء۔“ مخلوق پارے ”چپ کبوکانو دین تا بادشاہ غا۔“ بخال تینا مسٹرء ہر فے، جوگی تینا مسٹرء ہر فے، رو آرات لاڑی ہم بس، بسر ہند بادشاہ غا۔ ہر انا وزیر پاریکہ رو آرات لاڑی گل بادشاہ نازسینہ اف، ہند بادشاہ غا بسر۔ پاریر بادشاہ سلامت دُن ء کسہ اسے، بادشاہ پارے ”آن دا رو آرات لاڑی دانا زسینہء۔ دادے نن کل خنانن۔ دانا پکا کتے خبر ء۔“ جوگی نامسٹر آن اڑے بادشاہ ”نی حوال ہیبت دانا امر ارغء۔ جوگی نامسٹر پارے، ”سائیں نن دُن دُن ای باوہ بسن دادے فلانی جنگل اٹی دیواس دام کشا سس، شاہدی دا ہار کنا لُخ اٹی شاغوک ء۔“ پارے ”پدا انا خر گلفین دُن دُن دوشہ غاک بسر دیوے ای کسفیت، دادے برام کریٹ۔“ بادشاہ گل بادشاہء پارے ”دادے برام کریٹ؟“ گل بادشاہ پارے ”جی او بادشاہ سلامت، دادے برام کریٹ۔“ بخال نامسٹرء بادشاہ پارے ”نی امر دادے برام کریٹ؟“ بخال نامسٹر پارے ”ای دادے دا جوگی پنخیر نامسٹر ناکوپہ غا خناٹ او مٹھواس کریس تے، ای ہلک ہندا مٹھوے، نجومی تے پیسہ تسٹ او نا جادوے پرغاٹ۔ گل بادشاہء ای برام کریٹ۔“ بادشاہء پارے ”گل بادشاہ! نی دادے

برام کر لیں۔ “گل بادشاہ پارے” جی او سائیں دادے ای برام کریٹ۔ “بادشاہ سلامت تو ار کرے،” گل بادشاہ نی دن ء بخت والو چنٹا سے اُس کنا بادشاہی ہم ناء۔

الے اودے ٹل کسہ ء مون آ، اونابادشاہی اودے سر مس، ہنداڑے بادشاہی کریکھ۔ اسہ دے رُو آرات لاڑی تینا باوہ کن زہیر کرے، پارے ”بشہ کان باوہ نا بادشاہی آ۔“ گل بادشاہ پارے ”آخا خلو ء ننے۔“ پارے ”ہچڑا کپک کان، باوہ نا بادشاہی آ۔“ ہر فے ہر مسہ زئیف ء تینا، بس پارے ”بادشاہ سلامت دا کنا کفن دا تیل گنگ کسفس کنے، اِس کنے، ای گل بادشاہ، ناملانا مار اُٹ، نئے پین۔ ای تینا باوہ ء تیرہ۔ کنے کسفس ناملنا اِس کنے ناملنا۔ ای تینا ساہ ء نے آ ایٹ نامسٹر ء ایسٹ۔“ اے بادشاہ ہر ای تینا مسٹر کن زہیر آن کور اُٹ دا کنا مسٹر ء سہی سلامت ایس کنے آ سر کرے۔ بادشاہ ء پین اولیاد الو پارے ”دا کنا بادشاہی ناء، ہلک دابادشاہی ء، ارا بادشاہی مسہ زئیف تے۔ اُسٹ آتے بس کاو باوہ نابلادشاہی ء ہر و باوہ نابلادشاہی ارے یا اف؟ انت حال ء تے؟ مگری آلمہ کنا ارے یا اف؟ بس اُرائی لمہ ء تینا خنٹا پارے ”لمہ ای ہمو چنٹا اُٹ نی کنے گدار اس جنگل آ کسفنک کن۔“

مائی ہوغا پوہاڑ کرے پارے ”کنے بشخرے ای رد اس کریٹ ببو باوہ نایتینا بادشاہی ء سنبجالو۔ باوہ نما کسکنے ایلم نما چنکو سے۔“

گل بادشاہ ہر فے ہر مسہ زئیف ء تینا بس باوہ نابلادشاہی ء سنبجالا۔ ہر مسہ زئیف خیسن ناہنداڑا اُٹی جلونٹ ایترہ تے۔

الے اوفتے، اسہ دے اس گل بادشاہ نا ایلمک بسر، پیر منگ اُٹی تسر، اُسٹ اُٹی چُرت خلکر، پاریر کان ہرن باوہ نابلادشاہی ء۔ بسر درگہ غا تو ار خلکر، ”او اللہ نا خیرات ء۔“ گل بادشاہ خنٹا، پارے ”اے کنا بھلا ایلم ء، اے کنا چنکا ایلم۔ کنے چوک انازی آ خلکر ای است اٹ کریٹ۔“، پارے ”اڑے دبو پخنیر تے پنڈوک آ

ارغ ایتو۔ ”پنخیرک پاریر“ نن ارغ کپنہ۔ ”پارے“ دبو پیسہ لتبوتا۔ ”پاریر“ نن پیسہ
 پلینہ۔ ”داسہ گل بادشاہء تپسہ، ہر رہ باوہ ناخنکپک۔ گل بادشاہ پارے“ اڑے ڈوڈی نا
 ارغ، ساگ اتبو خولم نارغ صوانا بے دیر اتبو۔ ”ایسر۔

داسہ پنخیرک ہو غرہ، گل بادشاہ پارے ”اڑے پنخیر جان آک انتے
 ہو غرے؟“ ”پاریر“ نن ایلم اس نس، گل بادشاہ کریرہ تے۔ اودادعاء خواہس نن دا
 دعاء خواہسن۔ نن انت دعاء خواہسن اینو ابانا بادشاہی ٹی نن ملار۔ ”پارے۔ ”او
 انت پارے؟“ ”پارے کنا مسہ زئیفہ مریر، مچ آ دنیا ٹی زیبا مریر۔ مسہ بادشاہ نا
 بادشاہی کنا مریر۔ ”پارے ”انشاء اللہ اودے ملور۔ ”پاریر ”اینونے باوہ نا بادشاہی
 ٹی دعائی خواہوک آگڑاک ملار۔ ”گل بادشاہ پارے ”اڑے دا غریب آتا ایلم اُست
 آتا بریک، ہر فو مون آن تا ارغ آتے، دافقا ایلم اُست آتا بریک۔ ”خواہے ایلم
 تے کن تینا پھل، میوہ، پارے تا ”بو لگبودا ستماڑ آ۔ ”گلفے تا خیسن نا ہندا اڑی تو س
 پارے ”رُورات لاڑی!“ ”پارے ”جی۔ ”بس جلونٹ تس تے۔ بخال نا مسٹر بس
 جلونٹ تس تے، جوگی نا مسٹر بس جلونٹ تس تے۔ ”پارے ”اڑے ای نماہمو ایلم
 اُٹ، کنے لٹ اٹ کٹارے۔ ای گل بادشاہ اُٹ۔ او کنا خیسن نا ہندا اڑے۔ نماچ آک
 اڑنگانو۔ پنڈوک آپنخیر تینا بار کریرے تینے۔ ہندا اڑے ابانا اڑی ای نمے ساگی ڈوڈی
 خولم نارغ تسٹ۔ بش مہو ہنبو حجام آ، تینے جوان سینگار کبو، پوسکن ۽ چچ سینبو، نی
 رُورات لاڑی نا باوہ نا بادشاہی ۽ سنبھالہ۔ ”ایلو ایلم ۽ پارے ”نی ہن فلانی بادشاہ نا
 بادشاہی ۽ سنبھالہ۔ ای ہندا اڑے چنکا ایلم ۽ لمہ ۽ سنبھالوہ۔ ”کل ایلمک بادشاہ جوڑ
 مسر۔ او تینا بادشاہی ٹی خوش نسر۔ نن اِلان کٹان، چٹان بادشاہی پٹان۔ الہ ٹل نا
 جنگ ۽ لٹان، بچان بسن نما سلامی آپین خیرے۔

(داسہ ۽ کنے ماما محمد عمر مڑ دانشتی ہنٹے۔)

ایلم نادر و

کس اسہ بادشاہ اس، بادشاہ خدائے خدا نارسول، دابادشاہ زمانہ سازیء بادشاہ اس کس۔ دابادشاہ نامسہ مار اسہ زسیفہ خان کسر، اسہ مار اس ایلو زسیفہ خان کس۔ ہرا زسیفہ بے رو آکس اونامار ہم بے رو کس۔

قدرتء خدا اسہ دے باوہ تابادشاہ بیمار مس، خواہنے مارتے تیناپنت نصیحت کرے۔ ”ابا! ای بیمار اٹ خدا ناخواستہ دانیاء الاٹ، کناچار مار اُرے، چار شام کنا ادیرہ غاٹو ہو میرے، ہرنن اٹی اسٹ اس نما کنا خیالء تخرے۔

بادشاہ دادنیاء الا، بے رو آمار چنکا کس، ایلو ایلم تے خواہنے پارے ”باوہ جی و جان کرین درین دفن کرین، باوہ ننسہ پنت اس پارے۔“ پاریر ”باوہ غاسکرات زور کس، او سکرات آن بے ہوشی کریکہ، نن بنتنن ادیرہ غاٹو ہو منگ نا، اینونی ہن، پگہ نن بریند۔“ داپارے ”کاوہ، ای باوہ نازبانء خراب کپرہ۔“ دابس ادیرہ نا ماس آکھڈ اس خلک، نن نیمہ مس، اویلی ہیزارہ مس، بس۔ پیہنء ہلی اسے، بابانا پیہنء پچء۔ بس ہلیء تورے، ہرنے بیلء قبر اٹی خنگء شروع کرے۔ داخلک لُحء بابانا۔ درے پچ آتے کشا، دڑہء درے مُرگی الا۔ ہندانا کاٹم توار کرے، ”اسٹ ء ننا کنگنس، مسٹ ننا ارے۔“ ہنا ہلی نا پارہ غا۔ ہلی پارے ”آدم پچھڑا کنا پارہ غا بفس۔“ داپارے ”پاحکم۔“ پارے ”کمند نادر خولم نا بے۔“ داپارے ”خن تیٹ۔“ بس ہلیء درے اراٹی تے۔ کمند نادر خولم نا بے تے۔ شام انا خاچا سہب اناساف آ بش مس۔ ہنا شکار سیل کرے، قضا دیگر تون بس ایلم تے پارے ”ادا ای استو ہناٹ باوہ ناقبر آٹو ہو تسٹ۔ نم بتویرے۔“ پارے ”نی استوانت خناس؟“ پارے

”ہچڑا خنتوٹ۔“ پارے ”اینو ولدانی ہن، پگہ نن برینہ۔“ پارے ”ادانم بفرے، ای کاوہ باوہ نازبان ء خراب کپرہ۔“ بس شام انا ارائی، زب اس ہلک یاہلتو۔ ہنا شام انا ادیرہ غاٹو ہو مس۔ نن نیمہ مس، دے اس ہیزارہ مس، آسمان آن بھلاس بس۔ خیسن ء ہلی اسے، خیسن ء پچ ء بابانا۔ بس ہلی ء تورے دڑنگا ہرنے نیل ء قبر ء ختنگ اٹ لگا۔ داخلک لچ ء تے۔ کاٹم تے بال کرے پارے، ”ارٹ ء ننا کنگس، پین ارٹ ننا ارے۔“ دادرے دڑہ ء مرگی الا۔ پچ آتے کشا ہنا ہلی ناپارغا۔ ہلی پارے ”کنے آ بفس آدم ہچڑا۔ ہلکٹ نے پیش پیش کروٹ نے۔“ پارے ”پا حکم۔“ پارے ”کنا خرپچ اکن کمند نادیر خولم ناہے۔“ دا پارے ”حاضر۔“ ہلک ہلی ء ہکلادے، اے ہلی تون اوار تے۔ بس شام آ ارائی خاچا۔ سہب انا ہنا شکار کرے، قضا دیگر تون ہڑ سینگا بس ایلم تے پارے ”ایلم نم استو بتویرے، ای ہناٹ۔ اینو شام انا بریرے یا بفرے؟“ پارے ”استوانت خناس۔ پارے ہچڑا خنتوٹ۔“ پارے ”اینو شام انا ولدانی ہن نن پگہ برون۔“ پارے ”نم بفرے ای کاوہ باوہ نازبان ء خراب کپرہ۔“ ہنا بس ارائی، زب اس ہلک یاہلتو۔ ہنا شام انا ادیرہ غاٹو ہو مس۔ نن ادراک دے اس کہ خیال کرے، ہیزارہ مس مون ء ہلی اسے، بابا سے مون ء پچ ء تے۔ ہلی ء تے۔ بس خلک نیل ء قبرائی۔ داہندا کان زمغ ء چغل تس، لچ ء تے کشکا۔ کاٹم بال کرے، دڑہ تما۔ پارے ”مسٹ ء ننا کنگس اسٹ اس ننا ارے۔“ دادرے دڑہ ء مر بٹے گی الا۔ ہلی ناپارغا ہنا۔ ہلی پارے ”کنا کنڈ آ بفس آدم ذات ہلکٹ زرہ زرہ کروٹ نے۔“ پارے ”حکم حکم۔“ پارے ”کمند نادیر خولم ناہے۔“ پارے ”خن تیٹ۔“ ہلک ہلی ء درے اے ہلی تتون اوار تے۔ بس شام آ خاچا سہب انا بش مس۔ ہنا شکار کرے۔ قضا دیگر تون بس ایلم تے پارے ”ایلم دامسہ نن ء ای ہناٹ اینو نم بریرے یا بفرے؟“ پاریر ”دانن تیٹی نی انت خناس؟“ پارے ”ہچڑا خنتوٹ۔“ پارے ”دا

نن ہم نی ہن۔“ دا پارے ”کاوہ باوہ نازبان ء مژدار کپرہ۔“ بس ارائی ارغ ناباخواس ہلک یاہلتو۔ ہنادیرہ غاٹو ہو مس۔ دے اس نن ادراک مس، ہیضارہ ء تے ہلی اس آسمان آن بس۔ مشکلی ء ہلی اسے، بابانا مشکلی ء پچ ء۔ درے ہلی ء تھے، بس خلک قبر اٹی بیل ء۔ داہنداکان چغل تس زمغ ء، لُح ء تے کشکا۔“ کاٹم بال کرے پارے ”کریں ننے آدور اس۔“ دادرے دڑہ ء مُرگی الا، بٹے۔ ہناہلی ناپارہ غا۔ ہلی پارے ”کنے آہفیس آدم ذات ہلوٹ زرہ زرہ کروٹ نے۔“ پارے ”حکم۔“ پارے ”کمندا دیر خولم نابے۔“ پارے ”تسٹ نے۔“ بس ہکلا ہلی ء درے، اے ہلی تتون تھے تے۔ بس شام انا خاچا سہب انا ایلمک تیار ء کارہ بادشاہ اسے، چار مسٹر ء، شٹرت آتا تخوک ء۔ ہنا ایلم تے پارے ”ایلم ای ہم نم تون بریوہ۔ اخرای ہم باوہ نامار اٹ۔ کنے تین تون دبو۔“ ملند کریر ایاتے۔ پاریرتے ”در ہن لمہ نایتنا سماء کر، نی واہنوس شٹرت ء کٹوس، بروس۔ ایٹوس حوال ء۔

دا بس پیہن آہلی نامون آتینے مونجا کرے۔ ہلی پارے ”خواجہ! خیر ء؟ مونجا اُس۔“ پارے ”دن بادشاہ اسے، مسنک شٹرت آٹو، کنے ہلی آلو ای ہنگ کٹوٹ۔“ پارے ”ہلہ نن نے آن تیار بے خوراک کینہ۔ سنج کر کنے قضا دگیر آگودی ء اتیوہ۔“ دادرے سنج کرے پیہن آہلی ء، پیہن آ پچ آتے لُح اٹی کرے۔ ہکل تس ہلی ء۔ ہلی بال کرے، داشیف واگ ء تے چکا۔ ہلی ڈغار آ بس۔ کسراٹ ہنا کہ ایلمک تو سنو چا گنیرہ۔ بس سر مس۔ ایلم تیا سلام بٹے۔ ”سلام والیک والیک سلام“ حالی حوالی مسر۔ داتپسہ تے، اے چاہک تا۔ پارے ”ای فلانی بادشاہ نامار اٹ۔ فلانی بادشاہ نامسن تا شٹرت آک ء، ہمونگ کاوہ۔“ دا پاریر نن ہم کانه شٹرت آتیا۔“ پارے ”ہمت کبو اے شٹرت آتے کٹور، نم داسکان چا گنیرے تو سسرے۔“ پاریر ”وس کینہ ہلیک ننادم در یگار۔“ زوزو کریر۔ ہلی تے ہکلار۔ داتینا ہلی ء مون اٹ شاغا و کڑا سے آودیم مس

بال کرے۔ ہناسر مس بادشاہ نابادشاہیء۔ خلک دھول اٹی پارے ”پاشٹرت آک انتے؟ ای بسنٹ شٹرت انارنداٹ۔“ جلاد آک پاریر ”نی خرہ ہن، داشٹرت آک نے آ زورے۔ کہپی تاکاٹم ہننے۔ نی ہم تینا بلہ ۽ ہرفسہ۔“ پارے ”پابو ای بسنٹ دا شٹرت آتارنداٹ۔“ پاریر ”شہزادی زی آ ہفتمیکیو ستماڑ اٹیء۔ ہلی ۽ ہکلہ ہموکان ہر ف تے ناے۔ اگہ سر متویس ناکاٹم ہننا۔“ داہنداکان ہلی ۽ ہکل تس، ہلی بال کرے ہر ف شہزادی ۽ ہننا۔

بس اُرائی سہب انا، ہنداچرت اٹی گم مس کہ اے داکان زیبا مرو، دانا بود آتا نس، ای ایسٹ تے۔ ہنا خیسن آہلی ناکاٹم آتینے مونجا کرے، ہلی پارے ”خواجہ! انتے داخس فریشان اُس؟“ پارے ”اے جوان انگاک تامرور دانا بود آتا نس۔“ ہلی پارے ”خواجہ! تیار کرکنے بڑز پیشیم آگودی تون اوار اتیوہ نے۔“ دادرے خیسن آہلی ۽ تیار کرے، خیسن آچچ آتے لُخ اٹی شاغا۔ ہلی ۽ ہکل کرے۔ ہلی بال کرے شیف اناواگ ۽ چکا بس ہلی ڈغاراٹ دوگان کیک۔ سر مس ایلم تے۔ ”سلام والیک والیک سلام“ حالی حوالی مسر، دادرست کپسہ۔ پارے ”فلانی بادشاہ ناماراٹ ہنگ اٹی اٹ بادشاہ نامسٹرنا شٹرت آتارنداٹ۔“ داپاریر نن ہم کانه ہمو شٹرت آتا رنداٹ۔ پارے ”ہلی تے تینا ہکلبو، نم داسکان توسنرے، ارغ چاکیرے۔ مخلوق شٹرت آتے کٹو۔“ پاریر ”وس کینہ ہلیک نادم درینگار۔“ زوزویش مسر۔ ہکلار ہلی تے تینا، دانا دیو اس نس، وکڑا سے آ اودیم مس بال کرے ہننا۔ ایڑے سر مس خلک دھول اٹی پارے ”شٹرت آتارنداٹ بسنٹ۔“ پاریر ”خرہ ہن داڑے کیہیک تینا کاٹم ۽ گم کرینو۔“ پارے ”ای ہوفتیان زیات افٹ۔“ پاریر تے داکان ہنک ہلی ۽ ہکلہ بال ایت، داستماڑ آن ایپار ایلو کوٹھی ٹی گودی سینگارے۔ ہر ف ہن۔“ داناہلی دیو اس نس، ہلی ۽ ہکلا، ہلی بال کرے، داہر فے گودی ۽ درے۔ بس اُرائی سہب انا، تینے

مَون آہلی نامون آمو نجا کرے۔ مَون آہلی پارے ”خواجہ! انتے داخس فریشان اُس۔“ پارے ”دانا بود آک تانسر، جوان انگاء تادرور۔“ پارے ”سج کرکنے۔ پیشیم آگودی تون اوار اتیوہ نے۔“ دا سج کرے ہلیء، مون آچ آتے لُخ اٹی شانا، ہلی بال کرے آسمان نامون اٹ۔ جاگہ اس شیف اناواگ آتے چکا، ہلی بس ڈغار اٹ دوگان کر ساسر مس۔ ہر ایلم تو سنو، ارغ دیر کیرہ۔“ بس سلام بٹے، حالی حوالی مسر۔ دادے تپسہ دچا پک تا۔ پارے ”فلانی بادشاہ نامار اٹ کاوہ فلانی بادشاہ نامسنک شرت آتاؤ۔“ داپاریرن ہم کانہ ہمو بادشاہ نامسن تا شرت آتیا۔“ پارے ”ہلی تے تینا ہکبو، نم داسکان چارغ کیرے۔“ پاریر ”وس کینہ ہلیک ننادم درینگار۔“ پارے ہکبو۔ دازو زو کریر ہکلار ہلی تے تینا، دایتنا ہلیء ہکلا و کڑاسے آ اودیم مس، بال کرے۔ ہنا ایڑے سر مس خلک دھول اٹی، پاریر ”امرء سے اُس؟“ پارے ”شرت آتیا بسنت۔“ پاریر ”خرہ مڑہ داڑے کیہیک تینا کاٹمء گوہانو۔“ پارے ”ای ہم ہوفنیاں زیات افٹ۔“ پاریر تے ”داکان ہلیء ہکھ ہلی بال کے داکان کاہے، مسٹر ہفتیمیکو ستمار اٹی سینگارء، ہموکان ہرف ہن۔“ دانا ہلی دیو اس نس۔ دادرے ہلیء ہلی بال کرے۔ ہفتیمیکو ستمار آہنا ہرفے مسٹرء درے شام انا اراٹی سر مس سہب انا مشکلی آہلی نامون آبھاز مونجا کرے تینے۔ ہلی خنا کہ خواجہ اینو بھاز موضعاء، پارے ”خیر تو ارے؟“ پارے ”دانا بود آک تانسر۔ دیچا کل آن جوان انگا تا ہند امرء، او درور کٹورتے۔“ پارے ”خواجہ! سج کرکنے نیمروچ آن مست گودیء اتیوہ۔“ دا درے مشکلی آہلیء سج کرے، مشکلی آہلی آنبار مشکلی آچ آتے لُخ اٹی کرے۔ سر ہلک دانا بال کل آن زیات بڑ تیز نس۔ بس ایلمک کسراٹ داسکان مزل خلیرہ۔ ہلی ناواگ ء شیف چکا ہلی بس سر مس۔ ڈغار اٹ دوگان کر سا ایلم تیا بس۔ دادرست کپسہ تے۔ ”سلام والیک والیک سلام“ حالی حوالی مسر، داپارے ”ای فلانی بادشاہ نا

مارٹ ہنگ ایٹ اٹ شٹ آتارنڈا۔“ داپاریرنن ہم کاندہ ہمو شٹ آتارنڈا
 اٹ۔“ پارے ”ہکلبوانت کیرے؟ داپار دے مسنے نمے داسکان منزل خلیرے؟“
 پاریر ”وس کینہ دم درینگار ہلیک ننا۔“ پارے ”شٹ آتے کٹور گڑا نم سر
 مرورے۔“ زوزو ہکلار ہلی تے تینا۔ داوکڑا سے آن ایمون مس بال کرے۔ ہنا
 ایڑے سر مس خلک دھول اٹی۔ بسر سپاہیک، پاریر ”امرء سے اُس؟“ پارے
 شٹ آتارنڈا بسنٹ۔“ پاریر ”مسٹء تاکٹانو بیرہ غاسٹ تارے۔“ ولدا
 پاریرتے ”داکان ہلیء بال ایت گودی ہفتیمیکو ستمارٹا سینگارء، کوٹھی ناباہلوکء،
 کوٹھی ناچھتء ہلی لغت اس خلع چت دڑے کاہے ہرف گودیء دہ۔“ داناہلی دیو
 اس نس۔ ہناچھتء ڈیر کرے تخاونگ آگودیء چکا ایس ارائی۔

چار دے پین ایلمک بتوس۔ چار دے آن پد بسر، ہنا ایلم تیا۔ ایلمک تے حالی
 حوالی مسر۔ پاریر ”نن ہنان شٹ آتارنڈا ننے آن مسٹ کٹاسرتا۔“ داپارے
 ”ہمو ہلی والا بندغء خنارے، ہمو ای کسٹ۔ نم کنے درست کتویرے، نم باوہ نادیرہ غا
 بتویرے، ای ہناٹ ٹوہو مسٹ۔ چارنن چار ہلی ایسٹ۔ ہمو چار پری تے ای کٹاٹ۔
 داسہ کنتون چار پری چار ہلیء تو ننگ کپہ تا۔ داسہ اسہ اسہ ہلی اسہ پری نمے
 ایتوہ۔“ ایس تس اولیکو ہلیء بھلا ایلمء اولیکو پریء تس تے۔ ہندن کلء پری ہلی
 تے بشحا تس۔ دا کہ ہلی وپری تے ایلم تے تس، دانا پین لال بادشاہ نس۔

اے دادے ہل ہن لوڑی ناکسہء۔ لوڑی اسہ دے بس ارائی پارے کاوہ لال
 بادشاہ ناراغاتینا پنڈہء ہلیوہ۔ بس لال بادشاہ نارائی لال بادشاہ ارائی الو، چوکری خنا
 تے۔ داپارے ”ای تینا پنڈہ ناہنگ کن بسنٹ۔“ چوکری پارے ”سلہ پنڈہء نا
 ہنداڑے ایتوہ۔“ لوڑی پارے ”ای بریوہ۔ خودار ناراء خنوہ۔ اوناہلیء سیل کیوہ۔
 بس خنارائی گودیء، سفادے انا تجلاء گوہک۔ ہنا خناہلیء۔“

بس شام انا بھلا ایلم ۽ پارے ”بندغ ارے اف لال بادشاہ ناء، سفا دے انا تجلاء گوہک، ہلی مرے لال بادشاہ نامرے۔“

ایلم پارے ”گڑاداسہ امر کیو؟“ پارے ”ایلم ۽ دیو آتا ملک آرا ہی کر۔ اودے دیو اک کیرہ، گڑاہن کیرغ ہل ایلم نازئیفہ۔“ داہنا ایلم ۽ پارے ”ایلم ای ناجوڑاٹ۔ کنے طیب آک ڈس تسنو، فلانی دیو آتا جاگہ غا۔ دیو آتا باغ آن کنے انار کنوئی۔“

دا ایلم بس تینے مونجا کرے، مشکئی آہلی نامون آ۔ ہلی پارے ”خوزدار انتے داخس مونجا اس؟“ پارے ”حکیم آک ایلم ۽ ڈس تسنو۔ دیو تاشار آن انار کن۔ ایلم باوہ نامار ۽، اسل است مفک کنے۔“ ہلی پارے ”سج کر کنے۔“ داہلی ۽ سج کرے، ہلی فکراس ہنا، ترہ کرے خن تیان تے خڑینک آک بسر۔ لال بادشاہ پارے ”انتے؟“ ہلی پارے ”خوزدار پیشوان مروس۔ پین ہچ پا پرہ نے۔“ ہلی مچے مونی ہناترہ کرے۔ لال بادشاہ ارفے ہلی آن۔ ہلی پارے ”خن اٹی کنا بوچ اس بس۔“ دادے مشکئی درے درے ہنا دیو آتا باغ اٹی۔ اسہ انار اسے نادرخت ناکیرغ آن اسہ دیو اس خاچانے۔ دیو انا چوٹیل تنخو ۽۔ لال بادشاہ دیو انا سٹ کرے ہرنے چوٹیل ۽۔ دیو پارے ”آدم ذات کنا چوٹیل ۽ کنے ایت۔ انت پاسہ ای ہمون کیوہ اکن نا۔“ لال بادشاہ خسا گونی اس پارے ”دادے پر کر۔“ داہرا مسہ چمپ ۽ دانہ بٹے گونی پر مس۔ داہ لال بادشاہ پارے ”ای دادے تینا جو ان انگا ہلی آتخپرہ۔“ پارے ”دادے کنا ارا اسکان سر باوہ ناکیک۔“ پارے ”خن تیٹ۔“ دیو ہرنے تے، ہنار۔ گونی ۽ سدھا لال بادشاہ نارائی سر کرے۔

اٹے دادے ہل ہن لال بادشاہ ناراعا۔ لوڑی ہناسہی کرے لال بادشاہ نایلم ۽۔ دالال بادشاہ ۽ گدار دیو آتا ملک آ۔ بس داڑے اراٹی۔ لال بادشاہ ناچو کری پارے ”انت اسے؟“ پارے ”ای بریوہ ایلم نازئیفہ غا۔“ چو کری پارے ”نی امر ۽

خناس اس مسنس۔ ایلم ۽ گدار اس دیو آتا ملک آداسہ بسنس زئیفہ غاتے۔ “پری پارے” انت اسے؟“ چو کرمی پارے ”دن دن۔“ پری ہناتینا پری والا لبیس ۽ لخ اٹی شانا۔ چو کرمی ۽ پارے ”لال بادشاہ ۽ پاس کنارنداٹ بھیس، بھیس۔ اگہ بھاز است نا سلتو گڑا بریس سوز باغ اٹی۔“ کناڈس سوز باغ اٹی مرو۔ ہندا کان دریچہ غان پیشن مس، بال کرے۔ لال بادشاہ نا بھلا ایلم نا باخٹ مس۔

اٹے دادے ہل... لال بادشاہ ناکسہ ۽۔ بس سر مس اراء۔ چو کرمی مچ آسہ ۽ کرے۔ دیو پارے ”آدم ذات کنا چو ٹیل ۽ ایت۔“ لال بادشاہ پارے ”دالٹ ۽ ہل کنا انا خیال ۽ تخ، تاکہ ای بنت۔“ دادرے ہنا اراتے خیال ۽ تخا۔

لال بادشاہ ہر فے مشکلی آہلی ۽ سخ کرے۔ ہلی ۽ پارے ”کنے در سوز باغ انا کیب آ۔“ ہلی بال کرے بس اسہ جاگہ اس لال بادشاہ بس کسراٹ مسہ دیو ۽۔ تین پہ تین جنگ لنگ اٹی ۽۔ مسہ گڑا ۽، او گڑا تا ہپسہ۔ دابس نیام اٹی تا تما پارے ”انت سے؟“ داپاریر ”نن تون مسہ گڑا ۽۔ ہمو گڑا تا ہپسہ۔“ دا اسہ چٹ اس نس، اسہ ٹوپ اس نس، اسہ ہڈ کٹولی اس نس۔ پارے دافنا کنے ویدن ۽ لیتبو۔ پاریر ”داچٹ ۽، ہر کس ۽ پاس تالٹ کٹائی، لٹ چاہے لکھ بندغ مریر کل ۽ تاخلیک۔ داٹوپ ہندن ۽ برکتی ۽ سے، داسہ کاٹم آکر کس اس خنپک نے۔ ایلو دا ہڈ کٹولی ۽ دروئی ایت ہر اڑے پاس ہموڑے دیک نے۔“ لال بادشاہ ہر فے دا کل گڑا تے پارے ”کنا فیصلہ ہندا دے۔ ای خلیوہ اسہ جامبو اس ہر کس نما کا ہے کل آن مست تینا جامبو ۽ اتے، گڑا فیصلہ کیوہ۔“ دیو آک ہم ہیٹ ۽ تے منار۔ داخلک اسہ جامبو اس، جامبو تما گدر شانہ شد ازئی ٹی۔ ہر کس تارمب کرے۔ دا ہر فے گڑا تے مشکلی ۽ جوان ہکلا، پارے ”خواجہ ای داکان مونی ہنگ کپہ۔ داکان مونی کنا لمہ باوہ ۽۔“ دادرے ہلی ۽ جوان ۽ جاگہ اس تے۔ تخاٹوپ ۽ کاٹم آ۔ بس خنا جنگل اسے، ہنا جنگل ناکنڈ آسہ

متنکن ۽ ڪو ٺهي اسه، داٺوپ ۽ ڪاٺم آڪرييس، ڪس اس داده خنتوڪه۔ بس هنددا
ڪو ٺهي ٿي اسه پير ۽ بله اسه۔ هندن ۽ بد دعائنگ ۽۔ پارے ”هر ڪس اس ڪنا چوري
ته خلڪنه اي اوده خناه بور بور ڪريٺه ته است ۽ تينا پدين ڪريٺه۔“ دا همو بلا تالمه
نس، هر چار ڪاٺم تخوڪ نسر، هر افته تينا باوه ناقبر آٺو هو ڪري ناوخت آخلڪ۔
لال بادشاهه دروي تي س هڏ ڪٺولي ۽ پارے ڪنه سوزپري ناباغ اناگلي آشيف ڪيس۔
هڏ ڪٺولي هر نه لال بادشاهه ۽، اسه دم اتون دره شيف ڪره ته۔ دا تخاٺوپ ۽ ڪاٺم
آ۔ هنا خناه ڪه سوزان پري ۽ تينا اسه ايڙهڪو سه تون اوار ارغ ڪنگ اٿي ۽۔ دا هنا ارغ
ڪنگ ۽ شروع ڪره۔ ايڙهڪو چو ڪري ۽ تينا پارے، ارغ اته سوزان پري قسمتي بسنه،
نن تون ارغ ڪنگ اٿي ۽۔“ چو ڪري پارے ”گودي وس ڪيوه نه سوزان پري ۽ خدا
سير ايتھ۔“ سوزان پري پارے ”چو ڪري ناگناه اف، ڪنا اينو ارغ بسنه۔“ پارے
”تينا ارغ ۽ ننه نشان ايت۔“ پارے ”ڪنا ارغ آدم ذات اسه۔ نم اوده خناه
ڪير ته۔“ پارے ”هچڙا ڪپنه ته۔“ پارے ”ڪن تون قسم هر فو حضرت سليمان
ناچلونا۔“ دا قسم ڪنگر، حضرت سليمان نا۔ سوزان پري پارے ”لال بادشاهه نشان ايت
تينه۔“ دا تينا ڪاٺم آن ٺوپ ۽ هر نه۔ سوزان پري نا ايڙهڪو پارے ”نن خوشي اٺ
سوزان پري ۽ تفنه نه۔ اگه نن تون جنگ ڪيسه؟“ دا پارے ”ڪنه ميدان ناڏس
ليتبو۔“ ايسر نشان ترته ميدان ۽۔ داٺوپ ۽ ڪاٺم آڪره۔ ديو آڪ ڪل بسرچ
مسر۔ داکان هر ره ايكان هر ره۔ هر اکان بريك ڪل تاجوان مچ مسر۔ دا بڙه چٽ ۽ تس
لٺ ۽ دروي پارے ”لٺ ڪٺائي لٺ۔“ داچٽ هلڪ ڪل ۽ تاتفه، لٺ هندن ڪاٺم ته
تابس ڪره۔ لال بادشاهه پارے ”اره ڪس اس ميدان آبره۔“ ديو آڪ پارير
”زگلگه همو دود ڪل تاجچار۔ ده نه خدا سوزان پري ۽ در۔“ دا هر نه سوزان پري ۽
تس هڏ ڪٺولي ۽ دروي پارے ”ڪنه مشڪي آهلي ناسند آشيف ڪره۔“ اسه دم تون لال

بادشاہ ۽ سوزان پری تون اواری شیف کرے۔ بس مشکلی آہلی ناسند آہلی پارے
 ”خواجہ کنے داسہ ہنداڑے الے۔ داسہ نے اللہ جان کنے آن جوان ۽ سواری اس
 تنے۔“ پارے ”نی ناراض مفییس۔“ لال بادشاہ پارے ”جوان نے ہنداڑے الوہ، نی
 ناراض مفییس۔“ ہلی ۽ الاونا ملک ائی۔ لال بادشاہ سوزان پری ۽ ہرنے۔ سواری مس
 ہڈ کٹولی ٹی۔ سدھا بس ایلم تابادشائی ٹی ایلم آکلہو کرے۔ نی امرانگا تازیمیفہ غاتے
 تینائی کرینس۔ برکن تون جنگ کرے۔ انت سلہہ انت وس وواک اس ارے نے۔“
 بس ایلم تون ہندن جنگ کرے، ایلم نالشکر ۽ بھس وبومبار کرے۔

تینٹ بادشائی آتاج ۽ تخاکاٹم آ۔

نن اوفتے الان نما مجلس آ بسن پین حوال اف خیر۔

(داسہ کنے ماما الہی بخش مینگل بنفے۔ عنایت ساغر)

بے رُو آمار۔ سوزان پری ناہلی

نس اسہ بادشاہ اس، بادشاہ خدائے خدا نار سولے، دابادشاہ چربندی، کَری کاشم،
خولم زرت، مکھی پریش، پیش اس ڈغار نابدشاہ نس۔ دابادشاہ نار ازنیفہ نس۔ اسٹ
رُوئی آزیفہ، ایلوبے رُو آزیفہ نس۔ رُوئی آزیفہ غان ارمار نس۔ بے رُو آزیفہ غان
اسہ مار اس نس۔ بادشاہ امر کرے رُوئی آمار تے کن ایس ملا اس دافنے خوانفے۔ بے
رُو آمار کن ہلک چار پنچ کڑو ہیٹ میٹل انا۔ دارُوئی آمارک ہنار مسیت اٹی ملا تون
خوانہ۔ بے رُو آمار ہنداکان بسکہ مسیت نانج آن کونڈ اس نس، ہنداکونڈ آن خف
توریکہ۔ ملایفنے سخ یات تسکہ۔ داہنداکان تینا سخ یات کریکہ، ولد اہنا کہ ہیٹ میٹل
تے خوانفنگ کن دریکہ۔ چار پنچ دانہ کمک جوڑ کریس، ہنا کہ چک شکار کریکہ۔ شام
آاولمہ تے کو اب کریہ کنگرہ۔

اسہ دے ملا بادشاہ غاکلہو کرے برکہ مارک ناداسہ قرآن ۽ ختم کرینو۔ بے رُو
آمار بنگ ای ہم کاوہر وایلمک امر خوانہ۔ دارُوئی آمارک خوانار نیمہ گڑو۔ بس بتوتا۔
بے رُو آمار بسم اللہ کرے تنخا قرآن پاک ۽ کٹ اٹی۔ حافظ آتینبار روانی ٹی خوانا۔
بادشاہ ۽ بد بس، ملا ۽ پارے ”ناچوش فلانی مرے، داشوم دے درست کر بزل تون
ہنا کہ دادے قرآن پاک دیر آنبار یات بس، ایفنے نی خوانفتنس۔“ ملا پارے
”دادے ایدے۔“ پارے ”شاباس در ولد انخونف تا۔“ ایس ملا پداخوانفے تا۔

اسہ دے قدرت ۽ کناخالق نابدشاہ خاچا خناتغ اٹی سوزان پری ناہلی آسواراٹ
تمام ملک ۽ اسہ دے اٹی چکر خلیوہ۔ سہب انامارتے پارے، ”نم کن کن داہلی ۽ اتبو۔
آخاتوای بیمار مریوہ۔ اگہ ہلی ۽ اتیرے گڑا ای بچوہ۔“

مارک پاریر ”باوہ نا حکم مرے۔“ کشار گلہ پان آن اراہلی تیزء، سفر کن تیناہیلہ وسیلہ توشہ ہر فیروز جین آتے تینا خیسن پیہن آن پر کریر رخت تسر ہنار۔ بے رُو آ مار بنگ ایلمک ہنار۔ بس لمہ ء تینا پارے ”لمہ ای کاوہ ایلم تارنڈاٹ کاو دیر چا خدمت اس کیواکن تا۔ آسودہ ء ایلم ء۔“ لمہ تہ پارے ”اوبلی تانی پند اٹ؟“ پارے ”اے کہ کنانک ہلی تیان کم افس۔“

بس کسر آسر مس ایلم تہ۔ ایلمک پاریر ”لمہ باوہ ء پاریس؟“ پارے ”اؤ۔“ کسر آ ایلمک ہلکراکن تہ ہلی اس، داہم سوار مس ہلی آ۔

سوجہ ماندہ کوفتہ کر سا

مزل خلسا دیس پر دیس کر سا

بسر اسہ پین بادشاہی سے ٹی شام تما تا۔ قضا دیگر تون پڑاو کریر بٹیر۔ خیسن پیہن تہ شیف تخار۔ خناتا بادشاہ نا قاصد پارے ”نم تون خیسن پیہن ارے، شہزادہ ء بندغ ارے۔ نمے گڑاس خبر ارے یا ف داڑے نہار اسے شام انا ہر مسٹ ء نماچٹ کیک۔“ بے رُو آ مار پارے ”کنے پاریس کننا ایلم تہ پاپیس۔“ پارے ”نی ہن تینا خیال ء کر۔“ شام انا کریر کنگر۔ بے رُو آ مار انتظار کرے، بھلو کچی اس نس، ہنا لگا ہندا کچی نازی آ۔ دے اس بلا بس خن تاتے روشنائی بندغ ناخن تہ ہلیک۔ بس ہندا کچی ٹی پترینگ ناوخت آ، داکشاز غم ء چغل تس خلک لخ ء تہ۔ زغم انا بیج اٹ خلک خیسن ناتے مرغ آتے۔ ڈونڈ ء تہ گرامر بٹے۔ سہب انا بش مسر ہنار۔ بادشاہ تینا قاصد ء پارے ”سہب انا چا آن مست ہڑدے پاریسہ صاحب اینو فلانی جاگہ غابلاتباہی کرینے، اینو چا نہاری کریٹ نی داسکان کنے پاپیسہ۔“ پارے ”صاحب درو فلانی جاگہ غاشام انا مسہ بندغ بسر چاوہ بلا استواو فتنے کنگنہ۔“ پارے ”خرہ ہر تا۔“ دازو بس خناتا ڈونڈ ء تہ، ہلمہ کرے ہنا بادشاہ ء پارے ”صاحب استوا شیر

آک بلاء کسفیو۔ ڈونڈتے تمانے۔“ بادشاہ پارے ”ہر انگ ہنار ہن رنداٹ تا۔“ دا کشا بادشاہی ء ہلی اس ہنا سہ دم اتون سر مس تا۔ پارے ”بادشاہ سلامت خواہک نمے۔“ بے رُو آمار پارے ”نم ہنداڑے مہوای کاوہ، بادشاہ اسے منگ کیک کاریم اس تمانے، خواہس ننے۔“ قاصد ء پارے ”کنے در ولد اتہ سر کر کنے۔“ پارے ”خن تیت۔“ دادرے بادشاہ پارے ”دا استونا بلاء نی خلکس۔“ پارے ”جی او بادشاہ سلامت۔“ پارے ”کشہ نشانی تے تا۔“ دا کشا خمیسن ناتے مرغ کسر۔ بادشاہ پارے ”ای خاص خدا وسطہ ہندا پاریسٹ ہر کس دا بلاء خلک کنا شار آن ای تینا مسٹر ء اودے ایتوٹ۔ داسہ دا بلاء نی خلکس کسفیو۔ کنا مسٹرناء۔“ پارے ”نامسٹر کنے ملا۔ داسہ ای کاوہ فلانی ملک آپدی بریوہ۔ تینا بندغ ء دیوہ۔“ قاصد ایس ولد اسر کرے تے ایلم تیا۔ ایلمک ارفیر ”انت پارے بادشاہ۔“ پارے ”بادشاہ اس بے غیرت ء کس۔ پارے کنا استودزی اس مسنے۔ نن تون خمیسن پیہن جاگہ ہلپسہ، اوناتے دے دزی ء کرو۔ ہناٹ تینے چڈا ہاٹ۔“

ہنار مونی سفر کریر کریر شام تمانا۔ بسر پین بادشاہی سے آ۔ دا بادشاہ نا قاصد خناتا۔ قاصد پارے ”نم تون خمیسن پیہن ارے، شہزادہ ء بندغ ارے۔ نمے گڑ اس خبر ارے یا ف، داڈے ہفت ٹیک ء۔ اینو شام آنمادا خمیسن پیہن تے چٹ کیرہ۔“ بے رُو آمار پارے ”کنے پاریس کنا ایلم تے پاپیس۔“ پارے ”نی ہن تینا خیال ء کر۔“ شام انا کریر کنگر۔ بے رُو آمار انتظار کرے۔ دیچہ اوناپن نانبگنویا بنتنو۔ بریر یا بفس۔ لگا بھلو دیوال اسے آ۔ او بلی خانر اس لگک کہیک۔ است اٹی پارے ایلمک مسر، ہندا مرور۔ کاوایا تا داڑے ایلمک یکہ مرور۔ ولد پارے ہچ بلہ خلتنے ایلم تے۔ خلک گاندو ہلہ کر ساگو کر سا ہنا سر مس ٹیک آتیا۔ ٹیک آک پاریر ”امر ء سے اُس۔“ پارے ”اگہ نیڑی ارے کنے آہموکان سم کری کبو۔ اگہ نرینہ

اُرے کنے حوالہ کبہ۔“ اسٹ اس تاہکل کرے پارے ”اواسٹ اسے نن ہفت اُن۔ ہرانگ کاہک ننن آن۔ پابوتے برے۔“ ہکل کریر ایاتے ”برہندانگی۔“ ہنا مون آتے بش مسر۔ بیابخیر مس۔ جاگہ غابس حالی حوالی مسر۔

پارے ”ای فلانی ملک انا بھلا داڑیل اُٹ۔ بادشاہ سے نامسہ مارے خیسین پیہن آن ہلیک تاسراہوک۔ فلانی ملک آن بریرہ۔ ای ہمیگان رنداٹ تاتمانٹ۔ گیگ بقک کنے۔ اومسٹ۔ ای اسٹ اسے اُٹ، داسہ داشار اُٹی نمبانگٹ۔ داڑے ہفت داڑیل۔ لگاٹ بھلودیوال اسے آ۔ نماخاخرے خناٹ۔ اوبیلی ایلمک مسر ہندامرور۔ داڑے بسٹ نماسلام آپین حوال اف خیرے۔ جوڑ بڑ خیرت خوش اریرے۔“

”ادانم تینا حوالے کنے لبتو۔“

پاریر ”نن داشار انا دز آک اُن۔ بھلا داڑیل آک اُن۔ ہر شام اُٹی اسہ دزی اس کینہ۔ مجالے کس اس ننن آکٹ کے۔ نن نسن ہفت داسہ ہشتمیگونانی اُس۔ کانہ دزی مزی اس کینہ۔ نن تون اوار نیمہ اُس۔“ گڑ ادیروچا اس کریر یا کتوس۔ پاریر ”جوان تاڑے تا خلکس ہموڑے نسر۔ دن مف شکار مڑدار مرے۔“ پارے ”نم خلاس ارے۔“ ہر فیر تینے دز انا دوٹی انت اس برے۔ کس اتون لٹ اس کس اتون زغم اس۔ انت اس کہ خنار ہر فیر۔ دا پارے ”داکان کانہ۔ اوکپی ناتھٹی۔ ای اندری کاوہ نم ایکان اسٹ اسٹ آگبوزی آ۔ ای داکان بلیوہ نمے۔ گڑا ہر ہفت نناکانہ جہو کینہ۔ گڑا خلینہ تا۔“ داہم سادہ نسر، اڈ کریر۔ دا اندری کپی ناتھٹی پترینگا ایلمک خاچانو۔ دادیوال آگسا دلخے تا خلاس کرے۔ بس ہٹمیگونانمیر پارے ”برکہ شش انا لخے خلکٹ نی انت کیسہ۔“ داچے زو اور و بڑو بالادی۔ بندغ اس نس۔ خسانت۔ تینا دا خلک نت آن پر غاتے۔ اے تماد ادرے خلک لخے تے۔ ہناکل انا تارا سٹیکو چیچکپور تئاگڈ۔ دتر متر آتیا مش شاغا۔ سہب انا بش مس، ایلم تے پارے ”بشبو باوہ راہی

کرینے نئے سوزان پری ناہلی کن۔ نم داسکان خاچانرے۔“ ایلم تے بش کرے
نہاری تس تا۔ سوار مسرہلی تاتینا ہنار۔

اَلّے دافْتے، بادشاہ سہب انا قاصدء تینا پارے ”ہڑدے تغ آن سما کتوٹ،
پاریسہ ”خواجہ استوفلانی جاگہ غان داڑیل آک دزی اس خلکنو۔ اینودے ہم جوان
بڑزاس، نی کنے داسکان حوال تفسیہ۔“ قاصد پارے ”بادشاہ سلامت! درو قصاد یگر
تون فلانی جاگہ غامسہ بندغ بسر، اوقتون خیسن پیہن ہندا خس نس، اوخہ ناباوه تون
آلو۔“ بادشاہ پارے ”سوار مرکناہلی آہن ہر تا۔“ دابس داڑے ہر اہر ہفت انا تالُخ
خلوک ء، ڈبیز تمانو۔ ہلمہ کرے بادشاہ ء پارے ”خواجہ! اے لُخ تے تا خلکنو۔“ بادشاہ
پارے ”شباباس ہن ات تا۔“ قاصد ہلی ء رخت تس۔ ہناسہ دم اٹی سر مس۔ بادشاہ
ناہلی نس، ہنایڑے سر مس۔ پارے ”ادانے بادشاہ خواہک۔“ دافتیان اسٹ اس
پارے ”ننے امر کیک بادشاہ۔“ بے رُو آمار پارے ”خواجہ بادشاہ اُرے بادشاہ اس
خواہک نئے۔ بادشاہ ء بادشاہ تون کاریم تمک۔“ قاصد ء پارے ”کنے در ولد ایلم تیا
سر کر کنے۔ قاصد پارے ”خن تیب۔ ہنابادشاہ غا۔ بادشاہ پارے ”استونادز آتے نم
خلکنرے۔“ بے رُو آمار پارے ”بادشاہ سلامت! ای خلکٹ تا۔“ بادشاہ پارے
”کشہ نشانی ء تا۔“ داکشاہر ہفت ناچچکچور تے تخامون آتے۔ پارے ”حساب کردادو
نشانیک۔“ بادشاہ حساب کرے اسٹ، ارٹ، مسٹ، چار، پنچ، شش، ہفت۔ پارے
”ہے وخت آدادز آک کنا بادشاہی ٹی تمانو۔ ای تین تون پارینٹ، ہر کس دادز
آتے خلک ہمودے ای تینا مسٹر ء ایتوہ۔ ہر کس دادز آتے خلک کنا مسٹر ہموناء۔ داسہ
دادز آتے نی خلکس کنا مسٹر ناء۔“ پارے ”بندغ توکنے ملا۔ داسہ ای کاوہ فلانی جاگہ
غا۔ ولد ابسٹ تینا بندغ نامالک مروٹ۔“ بادشاہ قاصد ء پارے ”در سر کرتے ایلم تا
تے۔“ قاصد ایس ایلم تار ہی آالاتے۔ ایلمک ارفیر پارے ”داہم بے غیرت ء

بادشاہ اس نس۔ دابادشاہ ہم کئے پارے استو کنا ملک اٹی دزی اس منے۔ پیشن نا بروک آک نم مسرے۔ کنا دزی ۽ نم کریزے۔ نن تون خیسن پیہن ہندا خس ارے داخس اونا باوہ تون مف۔ نن امر کینہ خیسن تے۔ چڈا ہاٹ تینے۔“

بسر بسر کسراٹ کسراٹ کسراٹ مسر۔ اسٹ ہنا کہ راستیکو دو آیلو ہنا کہ چپیکو دو آ۔ اسٹ ہنا کہ ویران سن ۽ جاگہ سے آ۔ ایلو کسراٹ ہنا کہ آباء ۽ جاگہ سے آ۔ داسہ بادشاہ نامارک بے رُو آ ایلم ۽ پاریر ”نی ہن سُن آ کسراٹ نن کا نہ آباد آ کسراٹ۔“ بے رُو آ ایلم پارے ”آباد آ کسراٹ ای کاوہ نم سن آ کسراٹ ہنبو۔ نم تون خیسن پیہن بھازارے۔ کن تون ہچڑا اف۔“

ایلمک تسر تے چنک اس خیسن نا۔ بے رُو آ ایلم پارے ”گڑا نم داخس کیرے۔ دابوچ انا کیرغ آن تینا تینا چلو آتے کھڈ کینہ۔ ولد انما چلو زنگ کرے۔ ای نما پد رند ۽ خلیوہ۔ اگہ کنا چلو زنگ کرے کنا پد رند ۽ خلیوہ۔“

اٹے دادے، ہل ہن داہر توم آ ایلمک بسر بسر آبادی ۽ سر مسر۔ الس ۽ مچی ۽۔ شٹ آک ۽۔ ہر کنڈ آہر کس شٹ اٹی مشغول ۽۔ داہندن ہر رہ بیوس آتیا نبار۔ اسٹ اس توار کرے ”بو شٹ آتا ہر رہ انت اس۔“ دا پاریر ”نن ہم شٹ تی اُن۔ شٹ خلینہ۔“ دا شٹ خلکر کل ۽ خیسن پیہن تے چٹھیر، نت تا تا چوٹ آتے ہم کشار۔ داسہ اسٹ تا ڈانگی والا سے تون سلوک نس۔ مٹ اس دانکو ناتسکہ تے۔ ایلو تا دھوبی تون سلوک نس، او ارغ تسکہ تے۔ ہنداڑے دھوبی نامز روی ۽ کریکہ۔

اٹے دادے، ہل ہن بے رُو آ ایلم آ۔ بے رُو آ ایلم بس کسراٹ خناسہ گڈ اس گڈ دابوچ آن درکک اے بوچ آن درکک۔ داہلی ۽ رنداٹ تے یلہ کرے۔ ہنا ہنا گڈ بھلو غار اسے ٹی پترنگا۔ داہناہلی ۽ سلفے۔ ہنا غار انا تہٹی پترنگا۔ پیر ۽ بلی اسے۔ بلی

پارے ”نادیک کٹنی سوزان پری ناملک اٹی امر بسنس؟ دادیو آتا ملک ء۔ داڑے آدم ذات ناچچ ء ڈس نشان اس اف۔“ پارے بلہ ای تو بسٹ کناہلی پیشین پٹ آ سلوک ء۔“ کشا خیسن نامٹ اس بلہ ء تس۔ بلہ پارے ”کنا چنادا باوہ پیرہ نانا جاگہ ء۔“ بلہ ہم بلہ اس نس۔ ہناہلی ء تے ایس غار اٹی۔ شام انا کرے اکن ارغ تس تے۔ پارے بلہ ”ایت خبر داد ناملک ء؟ دناشار ء۔“ بلہ پارے ”سوزان پری ناشار ملک ہندادے۔“ دا پارے ”بلہ ای سوزان پری ناہلی کن بسنت۔“ بلہ پارے ”آخا خن تے ناکشور۔ ہیت کپیس۔“ پارے ”بلہ کاٹم ء ایسٹ کاٹم کاہک یا بریک۔ ایت خبر سوزان پری نا خلق انا ہند سند ء۔“ بلہ پارے ”سوزان پری ہفت دے ہفت نن مجلس کیک ہفت دے ہفت نن خاچک۔ تغ کشک۔ ہفت دے ہفت نن تے پورو مسر۔ تغ آن بش مریک۔ اینو نا بخت بڑا نس، یادے تیان نانس۔ اینونی بسس سوزان پری ناخاچنگ ناوخت ء۔“ پارے ”بلہ کنے ایت ڈس ء۔ سوزان پری آ امر کاو؟“ بلہ پارے ”ہے روشن چراغ آک مریرہ، ہمو سوزان پری نادرگہ ء۔ در کنا فلانی جاگہ غاسہ اسپست اسے۔ در اربڈ جوان ء جوان ء اتہ بر۔ داگڈ ء حلال کر تڑ جغریف ء تے نے کن بسو۔ سوزان پری نادرگہ غادا کان ہناس ہندن ء ارانہار ء خدا امان ایٹے۔ نہار سوانا یار ء۔ گڈ ء اراکپ کر اسہ کپ ء دانہار آخسہ ایلوکپ ء ایلو نہار آخسہ۔ او ترمہ سوتون نی خل نہار آتانیمہ غان پیشین مر۔ مچے مونی ہناس۔ ارا بھلو خرٹ تفوک ء، خرٹ خرسی نایار ء، اسہ بڈ ء خسہ، اسہ خرٹ آ ایلو بڈ ء خسہ ایلو خرٹ آ۔ او ترمہ خرسی تون۔ نی نیام آن تاغل ہن۔ داکان ہناس ہلی آسدا، نیس۔ داکان ہناس۔ سوزان پری تنگان ء۔ گد تے مون آتے شاغوک ء۔ گد ء مون آن تے ہر فیس دروئی ایٹس، ہلی دروئی ء نے سوزان پری نا، خدا خدا انار سول نا۔ گڑانے تون ہلی بریک۔“

بے رُو آمار اپن لال بادشاہ کس، او ہنابلہ ناسپست آن جوان ءِ اربڈ خلک ایس۔ گڈ ءِ چکا ترے۔ اراکپ کرے، ہر فے سوتے اسپست آتے۔ ہناسوزان پری نادرگہ ءِ سرمس۔ ہندن ءِ نہار ءِ، اللہ امان ایٹے۔ بس نہار تانیام آن خلک۔ نہارک غبورارہ خلکر۔ داہمت کرے خسا اسہ کپ اس سوانا اسہ نہار آیلوکپ ءِ خسا ایلو نہار آ۔ داتمار سوتون۔ دانیام آن تا خلک ہنا۔ مچے مونی بس خرک سلوک ءِ۔ خرک ہندن ءِ خرک سر مش مریر، نہارک۔ دا خرک بسر لال بادشاہ نا خلنگ کن۔ دا خسا اسپست ناسہ بڈ ءِ اسہ خرک آیلو بڈ ءِ خسا ایلو خرک آ۔ ہنانیام آن تا خلک ایپار مس۔

سوزان پری خاچانے۔ گد تے مون آتے شناغوک ءِ، ہرا گڈ ءِ تے۔ خاص دے آنبار جرک۔ داکشا تینار بڑنا سرنڈ ءِ تچا، ہر فے خیسن ناسرنڈ ءِ۔ تینار مال ءِ کشا ہر فے ریشمی رومال ءِ۔ تینا مون ہرک ءِ تچا۔ ہر فے ہیرانا مون ہرک ءِ۔ پری ناچلو ءِ کشا، تینا چلو ءِ تچا۔ است وارتوتے بک اس ہم ہلک ایان تے۔

ہناسوزان پری نا گڈ ءِ ہر فے درے ہلی نامون آ خوشکا، تس دروئی پارے۔ دروئی ءِ نے سوزان پری نا، خدا و خدا نار سول نا۔ سوار مس ہلی آ۔ زی انا واگ ءِ چکا ہلی بال کرے۔ تس دروئی ہلی ءِ پارے ”ہراڑے کنا ایلم تا چلو آک ءِ کنے ہموڑے شیف کر۔“ سہب انا دے ٹک تون ہلی درپارہ کرے، ہمو پوچ انا ماس آ۔ داکشا چلو آتے۔ یار آتا چلو آک زنگ کرینو۔ شیر انا چلو ءِ خنس چاندی آنبار گروشک ایٹک۔ ہنا ہمو آباد آکسر اٹ ایلم تا پد رند ءِ خلنگ ءِ شروع کرے۔ ہنا ایڑے سر مس۔ ہر کس خنا کہ تے پاریکہ سوزان پری نا ہلی ءِ ایہن ءِ بندغ اس اتنگ اٹی ءِ۔

نی۔ ننگس او بنگ اے بنگ۔ کل شار ءِ خبر تما سوزان پری نا ہلی ءِ خیراتی ءِ بندغ اس اتنگ اٹی ءِ، خنا تے ہمو ایلم دھوبی تون کاریم کریکہ۔ دھوبی ءِ پارے ”ای کا وہ سوزان پری نا ہلی ءِ سیل کیوہ۔“ پارے ”ارغ تفرہ نے۔“ پارے ”ارغ تفسیہ تفرہ ای

کا وہ۔“ داہنا ایڑے درست کرے تے۔ پارے ”پین سنگت ارے نے؟“ پارے
 ”کننا سے ایلم اسے ڈانگی والا تونء۔ تاپ اس دانکونا ایتک تے۔“ پارے ”ہر اڑے
 کنے۔“ پارے ”دا جاگہ غاٹے۔“ ہنادرے ایلم تے سیگار کرے۔ پیچ چوٹ کرے۔
 ہنادھوبیء پارے ”ای دا بندغ آتے دیوہ۔“ دھوبی پارے ”کننا سد کلدار وادارء۔“
 کشادھوبیء تس اونادوام تے۔ ایلو ایلمء پارے ”ننا...؟؟“ پارے ”کننا ڈانگی والا اسے
 تاپ اس وادارء۔“ پارے ”خرہ تاپء ہل۔“ ہنارعب اٹ تاپء ہلک۔

بسر کسراٹ چڑیدہ چسیدہ ماندہ کوفتہ کرسا۔ سر مسرہے جاگہ غا ہر اڑے دز
 آتے داڑیل آتے خلکوسس۔ ہنابادشاہء پارے ”ای بسنٹ تینا بندغ کن۔“ بادشاہ
 پارے ”کن کن ہمو وخت آدروسس تے۔“ ہناملء پارے ”ملا جان بھلا ایلم چڑہ و
 بے برام مروء۔ بھلانا حقء سانگ برام یا چنکنا حقء؟“ ملا پارے ”اؤاؤ بھلا ایلم نا
 حقء۔“ پارے ”کبودوتہ بڑزا۔ کنا بھلا ایلم ناکاحء۔“ ملاخونانکاحء منہ دے مسر۔
 پارے ”بادشاہ سلامت ننے داسہ موکلء۔“ بادشاہ پارے ”ہے وخت آدروسس
 تے۔“ خوش گل وبال اٹ ہر فیہر خیسن پچی آء۔ مزل خلسا بسر بسر ہمو جاگہ ء سر
 مسر۔ ہر اڑے نہارء خلکوسس۔ ہنارہے بادشاہء سر مسر۔ سلام والیک والیکم
 سلام۔ ملائس مخلوق ئس مچی ئس، پارے ”بادشاہ سلامت ای تینا بندغ کن بسنٹ۔“
 بادشاہ پارے ”ہے وخت آدروسس تے۔“ پارے مولئی صاحب۔ بھلا ایلم برای
 مرے نیامیکو ایلم چڑہء۔ چنکنا حقء برام کنگ یا بھلا ایلم ناکاحء؟“ مولئی صاحب
 پارے۔ ”داتو کتبا بیء ہیئت اسے۔ بھلا ایلم ناکاحء۔“ پارے ”مولئی صاحب خوان
 نکاحء کنا بھلا ایلم نا۔“ ہر پیچ آہورک بڑزا مسر۔ مس برام بھلا ایلم نا۔ منہ دے
 جوان گدرینگا۔ پارے ”بادشاہ سلامت! ننے داسہ موکلء۔“ پارے ”ہے وخت آ
 داکان ہنوسس۔“

بے رُو آ ایلم ہر فے برام تس تا۔ داسہ کسراٹ بسرہ۔ ایلم تا است اٹی تما دھوکہ، پاریر ”نن باوہ ناڑوئی آمارک نسن۔ باوہ ننے مون تس۔ داسہ دا بے رُو آ ایلم ہناسوزان پری ناہلیء ایس۔ پن ناخواجہ داسہ ہمو مس۔“ تین تون سلا کریر۔ داکان کانہ فلانی جاگہ غاکورء دون اسے۔ ہمو دون اناوٹ آپڑاؤ کینہ۔ اودے پانہ دیر کشنہ دون آن۔ اوتینے چڑہ کن شیف کیک۔ نن دھکہ ایتنہ بٹنہ تے۔

مزل خلسا بسر بسر ہمو کور انگا دون آبٹیر، شام تما تا۔ بسر پاریر ”ایلم دیر کشنہ۔“ ہنار دیر اکن۔ زئیفہ غاک تا پاریر تا ”کپونے ایس برام تس۔“ پارے ”اوسوزان پری ناہلیء دیک پن ناخواجہ مریک۔“ ایلمء پاریر ”ایلم الیپس چڑہء الیپس۔ دا تینے مونی کرے۔ اے دھکہ تسرتے۔ سدھا تما دون اٹی۔ قدرتء ہندن ملائک آک ہلکرتے دون اناوٹ آتخارتے۔

اے دادے ہل ہن ایلم تا۔ ایلمک ہر فیر زئیفہ غاتے۔ سوزان پری ناہلیء، باف آک تا توننگ مفسہ۔ خوشی آن غامب وغیبء تا۔ دریر ہلیء باوہء تسر۔ باوہ گلان مس۔ داسہ ہلی آسوار مسکہ سہب اتون تمام ملکء چکر سیل سواد کریکہ۔ شام اتون بسکہ۔ خوشیک تے بے کچ تسر۔ سوزان پری ناہلیء مگہ خرونا بیشء۔

بے رُو آمارا نامہ بس ہناڑوئی آمار تیان اڑفے، پارے ”کنما مار؟“ پارے ”نن خن تے ہم خنتنن۔“ باوہء ہچ دنیا ناغم اف۔“

اے دادے ہل ہن بے رُو آمار آ۔ اوہندا کور انگا دون اٹیء۔ اسہ سوداگر اسے، اسہ شار آن مال دیک ایلو شار آ۔ بس کسر آہندا دون آپڑاؤ کیک۔ ایس لوک آتے تینا۔ اودے مارء تے۔ بٹیر چڑہء دون اٹی۔ داسہ مار باوہ چکرہ چکرہ چڑہ ہفک۔ پارے ”پری اسے اُس دیو اسے اُس۔ انت اس کہ اریس خاص خداء رضانے اے۔ نن دیر کشن نن ہم بھاز ملاس اُن۔ ننا لوک آک ہم ملاس ء۔“ دادون آن

تو ار کرے پارے ”نئے ای پری سے اُٹ نئے ای دیوا سے اُٹ۔ ای آدم ذات سے اُٹ۔ پین گڑا سہدار زوراک ء انت ارے ہلہ بڑا چکبو کنے۔ سودا گر مار ء ہکل کرے، پارے ”ہلہ زو کر خرن آلوک ء اتہ، چٹ اٹی تف۔“ مار باوہ ایسر لوک ء چکار جواجہ ء۔ حالی حوالی مسر۔ پارے ”دن کنا باوہ بادشاہ سے۔ ارا برام کرینے، کنا لمہ بے رُو آرمیفہ نس۔ ایلو زرمیفہ رُوئی آنس۔ کنا و کنا لمہ نا خیال ء کتو کہ۔ ایلو زرمیفہ نا خیال ء کریکہ۔ اونا ارا مار نسر۔ ایس او فتنے کن مولوی صاحب اس، ہرا خونفے تا۔ کن کن ہلک چار پنچ ہیٹ انا ای کر خو افیٹہ۔ او ملا تون خوانارہ۔ باوہ شام آخا چاتخ اٹی خناسوزان پری ناہلی آچ آملک ء چکر خلیوہ۔ مارتے ایس خیسن پپہن آن ہلی تاسنج سلہہ کرے۔ ای رنداٹ تابسٹ کسر آدن بھلا دیو ء خلکٹ۔ دن کسر آہفت دز خلکٹ ہناٹ سوزان پری ناہلی ء خرٹا نیام آن نہار تانیام آن ہناٹ، سوزان پری خاچوک نس۔ دن دن ہناٹ ہلی ء تے ایسٹ، بسٹ کسر آہناٹ ایلم تا پندرند ء خلکٹ، دن دن برام تسٹ تا۔ ولدا بسن ہندا کسر آپڑا و کرین۔ دون آدیر کشان۔ کنے پاریر ایلم ہلہ زو کر چڑہ ء چکہ ای تینے مونی کریٹ۔ او کنے دھکہ تسر۔ ای تماٹ دون اٹی اللہ نا قدرت کنے ہندن اسٹ اس ہلک شیف کرے۔“

سودا گر ء پارے ”تینا حوال ء ایت۔“ پارے ”ای سودا گر اسے اُٹ داشار آن اے شار آمال دیوہ۔ ہندا کور انگا دون آہر وار پڑا و کینہ۔ اینو بسن دون اٹی چڑہ ء ہٹین۔ ای ومار چکنہ چڑہ بفق۔ نے ہکل کرین۔ نی جواب تسس۔ نے چکان کشان پین حوال اف۔ خیر ء۔ خواجہ جوڑ بڑ پین خیریت ء۔ اللہ خیر کے۔“ تسر تے انت اس کنوئی ء نس۔ کنگ سیر کرے۔ خدا حافظ کرے۔

بے رُو آمار ہندن اندری اندری بس اُرائی پیہا۔ لمہ تے خناتے۔ ہوغا۔ چوک
 دروت۔ گڑانا چا اس کرے تس تے۔ لمہ ۽ تینا پارے ”لمہ ہرس باوہ برو کنا اڑفو۔
 ہرس کنا پاپیس تے۔ برو گد پلو کرو نے نت تے ٹی ناہلو۔ کنا پاپیس۔“
 اَلے دادے، بسر رُوئی آمارک سوزان پری ناہلی ۽ ایسر۔ باوہ خوش ۽ سوزان
 پری ناہلی آسہب اتون سوار مریک مچ آملک ۽ چکر خلیک۔ بے رُو آمار انا لمہ ہنا
 اڑفے، پارے ”کنا مار؟“ دا بھاز رعب اٹ پاریرنن خن تے خنتنن ہر اپارہ غا
 ہناتے۔“

ہر خدا دادے تے کہ ایکان سوزان پری ناہینو ہفت دے پورو مسر۔ بش مس
 تغ آن دانگ اینگ ہرا، اڑے گد کنا ف۔ کاٹم مشوک سرند کنا ف۔ آدینک اٹی
 ہر اتینے اڑی دابک اس کنے آن بلکنے، رند کرینے کنے۔ ہنا ہرا کہ ہلی کنا ف۔ ہندن ۽
 تیز ۽ چیبھاٹ اس خلک تمام دنیا نادو آک اسہ دم اٹی مچ مسر۔

سوزان پری پارے ”پاپو کنے دیر اس داہلی ۽ درینے۔ کانبو اونا پندرند ۽ خلین۔“
 ہر کس تاتین کن راشن توشہ ہرفے، کس تادہ من پاٹ انا کس تا برج سوانت
 اس کہ خدا تعالیٰ داد نیائی جوڑ کرینے۔ مچ آتوشہ غاتے ہر فیر۔ شام انا پیش تمار سہب
 انا گر بام آستون ہندا بادشاہی ۽ سر مسر۔ سوزان پری کلہوراہی کرے، ہمو بادشاہ غا
 ”ہر امارا کناہلی ۽ ایسنے ہمو مار ۽ تینا کنے آراہی کریا تو اسہ لغت اس خلک تمام بادشاہی
 ناہس بُس مرو۔“ بادشاہ مارتے پارے ”اڑے پوغنی نی ہناس ہلی ۽ ایس؟“ پارے
 ”اؤ باوہ۔“ پارے ”خرہ ہن اے باوہ تون تینا ہیبت کر۔“ جوان ریش ۽ تیل خلک
 سرند کرے۔ بروت آتے تاب تس۔ ٹوپ ۽ اسہ کئڈ آتخا۔ ہنا ایڑے سوزان پری
 پارے ”نی کناہلی ۽ ایسنس؟“ پارے ”جی گودی۔“ پارے ”امر امر؟“ پارے
 ”دن ہناٹ ایسٹ تے۔“ داہندا کان خلک تے لغت اس۔ بوزتے اسہ خش آچوٹ

مس۔ پارے ”خرہ ہن ہمو ایلم ۽ تینار ہی کر۔ ہر اسٹ داہلی ۽ کنا ایسنے۔“ داسہ دا بلبل ہیت کیک۔ ”چی اڈچی او“ کر سا پدی بس۔ ہنا ایلم ۽ تینا پارے ”داسہ نی ہن کنا با چوٹ مس۔“ دا پارے ”مرک خنوٹ نے۔“ پارے ”نی ہن اسیکا بانا چوٹ مریک یا آخا۔“ داہنا تینے جوان تیل چرپ کرے، بس۔ سوزان پری پارے ”نی کنا ہلی ۽ امر ایس؟“ پارے ”دن بسٹ ہلی ۽ ناخناٹ۔ ہر فیٹ تے۔“ داہندا کان خلک تے اسہ چپلہ اس۔ است تے باٹی بس۔ دانا نک تے کل شولنگار۔ پارے ”شباباس ہن ہمو ایلم ۽ تینا اتہ۔“ داہنا ایڑے باوہ ۽ پارے ”باوہ ننے آدن بلہ تما۔ دن بلہ تما۔ ایلم ہنا سوزان پری ناہلی ۽ ایس۔ ننے برام تس۔ نن دن دن پیسہ غاتے کٹھنیں۔ ایلم ننے آزات کرے۔ دن دن۔“ باوہ ناہم بابا بس۔ بس ارٹی بے رُو آمار انا لمہ ۽ پارے ”ہلہ مار، مار ہر ادے۔“ دا پارے ”کنے انت خبر ۽۔ دریر مار ۽ کاٹم ۽ تے گوہار۔ داسہ کنے ہر اکان خبر مس۔“ باوہ ہندن ۽ خڑینک شوک گد پلو کیک۔ مار ہر ادے مار ہر ادے۔ آخر اولیاد ۽ است اٹی تے ترس بس۔ مار ہم پیشن بس۔ باوہ ۽ پارے ”خلپہ ای اریٹ۔“ دیو بس بادشاہ ۽ پارے ”ہر امار ناہس ہلی ۽ ایس ہمو مار ۽ تینار ہی کر۔ اسہ لغت اس خلک تمام بادشاہی ناچٹ مرو۔ بے رُو آمار پارے ”سوزان پری ۽ پاس مچے سلہ ہندا خس سر مریو نے۔ تینٹ خبر تمک نے۔“ دیو ہنا سوزان پری ۽ پارے ”مار اس خناٹ کنے دوست بس، نوانے دوست برو۔ مچے رُو تے چار اچار ائس پارے سوزان پری ۽ پاہندا خس سلہ ای سر مریو۔“

بے رُو آمار تینے جوان سینگار کرے انت اس کہ نشانی تسر دا کل ۽ ہر فے۔ بس سوزان پری ۽ خنا، کشا خیسن ناسر ند ۽۔ پارے ”دادنا سر ند ۽؟“ سوزان پری پارے ”کناء۔“ کشاد سپاگ ۽، پارے ”دادنا دسپاگ ۽۔“ پری پارے ”کناء۔“ پارے ”او دناء۔“ پارے ”ناء۔“ ہندن کشا آدینک ۽ پری تون آدینک آلو۔ پارے ”ہنداڑے

کٹاس کئے۔“ سوزان پری چلکارہ اس خلک کل دیو آک مچ مسر۔ سوزان پری
 پارے ”داد لیر کنا لائخ۔ ای دادے تینا شوق اٹ کیوہ برام۔ دا کنازی آن کنا خڑ
 تیان نہار تیان تینا جانء کئے اسکان ایس سر کرے۔ ملاء پارے کنا ہندن نکاحء
 خوانس کس اناء خوانتس۔ ملا نکاحء خوانا۔

دایتنا جاگہ غا خوش سسر نن اوفتے الان نما مجلس آ بسن۔

(داکسہء کئے شاعر رفیق زیب ہارونی بنفے۔)